

SEDMÝ SMYSL V.

Následník trůnu

5. díl

Ilka Pacovská

© www.ctenizdarma.cz

Zasvěcení Sama a Toma na Ostrově volby

Sam prošel branou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná těmi nejhezčími a nezajímavějšími branami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé z nich podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Napadaly ho různé finty, jak se dostat dovnitř, ale nefungovalo to. Zdálo se, že bude muset najít tu správnou bránu, která je určena právě pro něj. Od té chvíle zkoušel každou bránu, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a zuřivě dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ protestoval nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a v šeru před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázkou úcty a přemýšlel, jestli svým chováním magický labyrint neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlostné halekání. Pomalu přistoupil k bráně a znovu se rozhlédl. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu vidět nebylo. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že je to opravdu jeho brána. Sebral veškerou svou odvahu a vstoupil dovnitř. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel ten neúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se prolínal do šumění padající vody.

Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu,“ řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí,“ pokračovala, „možná si už brzo podobné místo vybereš při své volbě.“

„Jaké volbě?“

„Budeš se muset rozhodnout mezi dvěma světy.“

„Nerozumím.“

„Pojď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli to usnadní tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet.“

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí, až došli k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam přepokládal, že vcházejí do jeskyně, ale nebyla to pravda. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně ji poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou uviděl divoký svět plný kamení, popela, neužitečných rostlin a zahánvajících zbytků. Udělalo se mu nevolno už jen z toho pohledu. Jenže uprostřed toho všeho se vynořila postava Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do tohoto odporného světa se mu nechtělo. Najednou Tom uklouzl, upadl a zanařikal. Sam se rozběhl dovnitř, aby mu pomohl. Podal bratrovi ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si trochu jako ve snu, neboť jeho ruka, na kterou při tom pohlédl, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit,“ řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se

až ve východu z labyrintu.

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány magického labyrintu a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách se otvíraly oblouky bran do různých světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejraději by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý, tak popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil, protože dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost ale byla tak silná, že se rozhodl to zkusit. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Opatrně se protáhl dovnitř. Přes mlhu nedohlédl ani pod své nohy. Postoupil dopředu o dva kroky, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom uviděl, že stojí na sněhu.

„Poleť se mnou,“ řekla.

„Neumím létat,“ namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Pro tentokrát ti pomohu.“

Ucítil, že se mění a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a pak už ti to půjde samo.“

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvilí letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se objevil zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se proměnil do své podoby.

„Pověz mi,“ oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody nebo vzduchu a ohně?“

„To nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu.“

„A co bys rád dělal, kdyby to záleželo jen na tobě a nemusel ses ohlížet na ostatní?“

„Cestoval,“ vyhrkl Tom, pak se ale zarazil a dodal, „ale muselo by to mít nějaký užitečný důvod. Cestovat jen tak bez cíle, to by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu...“

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, to nebývá obvyklá volba.“

„Nemohl jsem se rozhodnout,“ pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit.“

„Možná ano a možná bych ti mohla dát i malý dárek.“

„To není třeba, stačí mi ta rada,“ zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím si, že by z tebe mohl být dobrý průvodce.“

„Průvodce?“

„Průvodce zbloudilých a hledajících.“

„To zní docela hezky.“

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr,“ řekla divoká husa a štípla ho do nohy.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla. Ve vzduchu se otočila a přelétla chlapci těsně nad hlavou.

„Dobrý let,“ zakejhala na něj.

„Dobrý let,“ odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvilce zmizela za lesem. Polekal se, že tu zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné,“ odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází, a uviděl jednorožce.

Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem skoro pořád spolu. Akorát tady ne. Chybí mi.“

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?“

„Nikdy se neopustíme!“

„Je to pouze teoretická otázka. Chci po tobě, aby sis to představil jen v duchu. Stačí úplně krátká představa...“

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel,“ odpověděl a otřel si z pocené ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce,“ káravě řekl jednorožec, „a co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?“

„Možná ne. Ale to je ještě daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu.“

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?“

„No, to by bylo strašné! To si vůbec neumím představit!“ vyděsil se Tom.

„A když bude mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?“

„Když půjdu s ním, tak nám bude dobře kdekoliv.“

Jednorožec nerozhodně potřásl hřívou a zadíval se chlapci přímo do očí.

„Naskoč si na mě,“ řekl pak Tomovi, „pojedeme se podívat na jedno místo.“

Nejeli dlouho. Zastavili se před jeskyní. Tom sestoupil na zem a pokusil se nahlédnout do temného otvoru.

„Běž se tam podívat,“ vybídl ho jednorožec.

Chlapec se protáhl do jeskyně a chvíli trvalo, než si zvykl na šero a temnotu. Před ním se něco pohnulo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce

a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát,“ oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu.“

„To jste byla vy? Jako husa?“

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses asi zatím s žádnou harpyjí nesetkal.“

Tom se trochu uklidnil. Teď už mu tenhle podivný tvor nepřipadal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?“ zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„No, celkem to jde,“ nechtěl být Tom nezdvořilý, „ale u nás doma je to hezčí.“

„A co takhle?“ naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamaty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! No to je mnohem lepší,“ odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají,“ přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let,“ řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorožci.

„Vidím, že jste si rozuměli,“ spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila známá vlhká mlha.

„Projdi až na konec,“ řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat,“ ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skalami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi opatrně. Jak se na to soustředil,

málem si ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje...“

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípala mě,“ odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?“ podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?“ nevěřičně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem.“

„Tak to měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi,“ ohrnula opovržlivě ret siréna, „to myslím není dobrý nápad.“

„A proč to není dobrý nápad?“

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnilobou a mohou tě zabít už jen svým hlasem. Jejich magie má pachůl temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.“

„Kam mám jít teď?“ zeptal se Tom.

„A kam bys rád?“

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.“

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je vlastně taková velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe, svá přání, svou magii, svůj osud...“

„Vy tady víte, co bude, co nás v budoucnu čeká?“

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží a občas zase spojují. Tak trochu dokážeme odhadnout, co se může stát. Na křižovatkách ale záleží na vaší volbě, kam vás osud ponese dál. Na takovém místě vy sami svým jednáním určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují dokonce i skryté křižovatky, které se objeví nečekaně působením shody okolností. Pak je velice těžké předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nejbližší době čeká?“

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.“

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.“

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu skládající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně. Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl doprovodit jednu zbloudilou. Ta pak možná v budoucnu splatí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jednoho z vás číhá smrt. Je tu ale určitá šance, že to bude smrt-nesmrt. Jeden z přátel má možnost přivést ohroženého na křižovatku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se jeho průvodcem, dokud se nerozhodne pro splynutí.“

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu.“

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Teď měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu tohle všechno neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a pak se usmála. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje nezabloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš těm, kdo tě budou potřebovat, a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svou řečí a dotekem utěšit. Tyto schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách.“

Tom ještě ucítil její pohazení, zatočila se mu hlava a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde už na něj čekali všichni ostatní.

Nový králův mág

Královská družina opouštěla hrad Belistoun a mág spokojeně sledoval, jak skupina mužů na koních zabočila na cestu k horským pláním. Král spolu se svým šestnáctiletým synem vyrazil na cestu, která měla z mladíka udělat muže. Starý rituál rodu přikazoval každému dospívajícímu potomkovi prokázat své schopnosti chycením divokého hřebce a jeho zkrocením. Ne nadarmo se zdejší vládci chlubili erbem s hlavou koně. Široko daleko nebylo možné nalézt krásnější stáda koní než zde. Chov ušlechtilých zvířat měl v okolí Belistounu letitou tradici a vyrůstali tu nádherní hřebci a urostlé klisny s něžnými očima.

Následník trůnu ale musel vlastnoručně chytit divoké zvíře a přijet na něm domů. Nebyla to snadná úloha, ale Korlin vyrůstal poblíž koní od malička a zatím si dokázal poradit se všemi, které poznal. Byl si jist, že svého koně nejen chytí, ale i zkrotí. Otcovo rozhodnutí, že už je čas projít zkouškou dospělosti uvítal hrdě a s radostí. Sestřička Diana ho před odjezdem políbila pro štěstí a matka stěží zadržovala slzy. Trochu ho mátló, že s nimi do terénu nejel i mág Artitan, ale otec nad tím jen mávl rukou a prohlásil, že kouzelník má práci ve městě a že ho nejspíš na pláních ani nebudou potřebovat. Jediný z rodiny, kdo se s nimi nepřišel rozloučit a tvrdohlavě trucoval, byl bráška Tulian. U včerejšího oběda převrhl na mága mísu s polévkou a otec mu za to udělil tři dny domácího vězení, což znamenalo, že je nebude moci na jejich cestě ani vyprovodit k nejbližší zatačce. Král neslevil ze svého trestu, ačkoliv se maminka opakovaně přimlouvala. Tulian se naštvál a odjezd královské družiny tajně sledoval pouze ze svého okna ve věži. Díky té výšce byl jediný, kdo si všiml muže, ukrytého na hradbách. To kvůli němu nemůže otce vyprovázet!

Neměl nového mága rád. Nechápal, jak jim ho mohl jejich starý kouzelník Halpersuvian doporučit. Při svém

odchodu říkal, že sem místo něj dorazí velice schopný bojový mág. Prý se blíží čas konfliktů a on už na tyhle problémy nemá dost sil. Tak pozval na hrad Artitana. Škoda, že starý kouzelník ani nepočkal na jeho příchod. Tulian by se ho býval rád zeptal, co je na Artitanovi tak divného. Nejmladší princ z něj měl husí kůži hned od prvního okamžiku. Nešlo mu do hlavy, proč to ostatní necítí. Líčil na mága různé pastičky jako plný nočník za dveřmi, háčky zachycující plášť, bodláky do bot, med na židli a podobně. Některé kupodivu fungovaly a to přivádělo Artitana do stavu zuřivosti. Jejich neláska byla každopádně vzájemná. Marně mu otec domlouval, aby s tím přestal, pokušení bylo příliš silné, takže každou příležitost, jak pozlobit důstojného muže, využil naplno navzdory všem trestům.

„Je to dobrý člověk,“ tvrdil otec, „vyléčil matčinu klisnu, zachránil matku čtyř dětí, která měla problémy při porodu a zahnal hladové ptáky z našich sadů. Starý kouzelník udělal dobře, že nám ho doporučil.“

„Je na něm něco nechutně divného,“ nesouhlasil Tulian.

„Samozřejmě. Přece jsme věděli už předem, že to bude muž, který nerad tlachá a uhlazené dvorní mravy jsou mu cizí. Ty taky nejsi zrovna vzor příjemného mladého slušně vychovaného prince. Asi ti budu muset najmout vychovatele, který by redukoval tvé hloupé nápady a patřičně tě zaměstnal.“

„Doufám, že to nebude nějaký starej páprda!“

„A koho by sis asi tak představoval?“

„Třeba Silmura, ten se zbytečně nerozčiluje, ten by byl fajn. A naučil by mě bojovat s mečem.“

Král se zasmál: „No jasně. Chápu, že se ti Silmur líbí. Je to příjemný mladík, skvěle to umí s koňmi a ještě ti ani jednou za tvé vtípky nenařadil, čemuž se osobně docela divím. Ale to nepůjde. Jeho otec je nemocný a celý chov koní tak leží na jeho bedrech. Toho mít nemůžeš. Ale neboj se, až se vrátíme z plání, někoho šikovného ti najdu.“

Tulianovi se představa, že bude mít vychovatele, vůbec nezamlouvala. Byl zvyklý slídit po celém hradě, prolézat tajné chodby, a když se mu podařilo vybafnout na někoho, kdo to nečekal, měl z toho vždycky ohromnou švandu. Vůbec mu nevadilo, že ho služebnictvo za jeho škodolibost příliš nemiluje. Byl přece princ, vždy obletovaný maminkou, bráchou i sestřičkou. Maminku s Dianou měl rád. Jim skoro žádné neplechy neprováděl. A Korlina obdivoval. Bratr mu byl ochoten odpovídat na tisíc a jednu otázku, bral ho často na vyjížd'ky a učil ho, jak zacházet s koňmi, jak jim porozumět a na co si dát pozor. Sice mu občas nějakou neplechu provedl, ale Korlin se pak na něj vždy tak vyčítavě zadíval, že se začal za takové chování k němu stydět.

Ze svého okna ve věži sledoval královskou družinu na koních, dokud mu nezmizela za terénní vlnou. Po ničem netoužil víc, než tam být s nimi. Antipatie vůči mágovi v něm sílila natolik, že začal přemýšlet, co by mu vyvedl. To, že Artitan obýval místnost nad ním, značně usnadňovalo jeho možnosti. Navíc byla za krbem úzká chodbička se schůdky, která vedla ke krbu dolů i ke krbu nahoru. Kdyby se mu podařilo venku nachytat nějaké nepříjemné potvůrky, jako jsou bojovní mravenci nebo stájové smrdutky, mohlo by to být zajímavé. Škoda, že má zrovna domácí vězení. Snad ho Diana nebo maminka přijdou z jeho trestu vysvobodit. Měl mít víc rozumu a nevykřikovat tak nahlas, že se po dobu domácího vězení nehne ze svého pokoje a nebude chodit ani k jídlu. Teď to bude muset vydržet, dokud někdo jeho trest neodvolá, jinak by vypadal jako hlupák.

Diana i maminka ho ale tentokrát zklamaly. Posílaly za ním služebnictvo s jídlem a nechaly ho v jeho komnatě celé tři dny. Za tu dobu mnohokrát vyběhl po tajných schůdkách k mágově místnosti, ale muž tam nikdy nebyl. Tulian si tedy aspoň vyčistil cestu, aby ho při akci nezradil nějaký nepatříčný zvuk. Sice dokázal chodit tiše a tvářit se neviditelně, ale smysly bojového mága není radno podceňovat.

Následující den v poledne mu trest skončil, a tak sešel dolů do jídelny.

„Vítejte, veličenstvo, v našich společenských prostorech,“ smála se Diana jeho podmračenému výrazu. Dívala se však při tom tak vlídně, že jí ten smích ani nemohl mít za zlé. Dlouhé světlé vlasy si dnes svázala bleděmodrou stuhou a sympatická nepatrně pihovatá tvář naznačovala, že už brzo nejspíš vyroste do krásy. Zatím jí bylo dvanáct a kromě jízdy na koni ovládala i šití, péči o zahradu a dokonce i několik hudebních nástrojů. Zpívala tak krásně, že se navečer u zahrady zastavovali lidé a nábožně poslouchali její písně. Byla jen o dva roky starší než on, a přitom už se chovala téměř dospěle. Neměla ráda akorát psaní a malování. Tvrdila, že je nešikovná, a často prosila Tuliana, aby opisoval texty místo ní. Dělal to rád, jemu psaní nevadilo. Zato se zase důsledně vyhýbal práci na zahradě. To ho nebavilo a obtěžovalo. Když už práce, tak raději kydal hnůj u koní, to aspoň byla činnost pro chlapy.

Přisedl si k matce a nechal se obsloužit. Ještě ani nedojedl polévku, když se z nádvoří ozvaly rozčilené hlasy a do jeho mysli se zahryzl pocit něčeho strašného. Vystartoval ze židle jako první a letěl po schodech ven. Hned za branou byla skupina lidí, která mu zakrývala pohled na to, co kolem stojící uvádělo do šoku. Na nikoho se neohlížel, bezohledně odstrčil lidi a prodral se doprostřed hloučku. Silmur se dvěma dalšími muži právě sundával bezvládné tělo ze sedla koně. Tulian nedokázal uvěřit tomu, co viděl. Jeho mysl nechtěla přijmout fakt, který měl před očima. To už mezitím dorazila i matka a jeho sestra. I ony zůstaly stát jako přimražené. Silmur zdvihl hlavu a hned nato poklekl před královnou a sklonil hlavu.

„Omlouvám se, vaše veličenstvo, ale nedokázal jsem ho dovézt živého. Zemřel kousek před branami. Mrzí mě to.“

„Co se mu stalo?“

„Já vlastně ani nevím. Krátce po nasednutí najednou

sklouzl z koně a tvrdil, že má vnitřnosti v jednom ohni. Přesto trval na tom, aby princ dokončil svou velkou zkoušku. Korlin dnes ráno chytil nádherného černého hřebce a právě se chystal na něj nasednout, aby ho zkrotil, když se to stalo. Chtěl otce okamžitě dovézt domů, ale král mu přikázal dokončit to, proč tam přijel. Pak mu navlékl svůj královský amulet. Princ tedy aspoň nařídil, abych dovezl otce co nejrychleji domů a svěřil ho do péče mágovi. Je mi líto, že jsem zklamal a nedovezl ho živého. Opušť mi to, má paní. Nejsem hoden tvé přízně.“

„Jsem si jistá, že jsi udělal vše, co bylo v tvých silách,“ odpověděla královna. Pak nařídila přenést tělo krále dovnitř. Tulian v jejích slovech vycítil, jak matka mermocí zadržuje pláč. Ohlédl se po sestře a sevřelo se mu srdce. Dianě tekly slzy proudem. To spustilo i jeho stavidla. Najednou zalitoval, že se nebyl s otcem rozloučit při odjezdu, ale zpět už se to vrátit nedalo. Na všechno už bylo pozdě.

Náhle se vedle nich objevil mág a začal organizovat činnosti sloužících. Sám podepřel královnu, když doprovázela tělo manžela, které nechala položit na kobereček v kapli. Artitan nařídil ženám, aby se postaraly o panovníkovy ostatky a královnu poprosil, aby zatím přinesla důstojný oděv pro poslední královu cestu. Tulian potlačil nutkání zařvat na mága, ať se otce nedotýká. Nebral ani tak ohled na Artitana, jako spíš na svou matku. Vypadala zoufale nešťastně a křehce, že se neodvážil ji rozrušit jakýmkoliv emocionálním výbuchem.

Mág ho spolu s Dianou vystrčil ven z kaple: „Počkejte venku, až služby tělo krále umyjí a obléknou, pak se můžete přijít s otcem rozloučit.“

Diana brášku objala a zašeptala: „Doufám, že se Korlin brzo vrátí. Neumím si představit, jak to přežijeme bez otce.“

Nevěděl, co na to má říct, tak jen beze slov držel sestřičku v pevném objetí. Posadili na bednu s nářadím a čeka-

li, až budou moci dovnitř. Když je tam pustili, ležel už otec ve svém nejlepším slavnostním obleku na dřevěné lavici a do rukou na hrudi mu někdo vložil dvě bílé růže. Tulian se dotkl otcovy studené tváře a udělalo se mu mdlo. Jen tak tak ho Diana zachytila, když omdlel. Služebnictvo vyneslo chlapce na vzduch a tam se k němu sklonila matka.

„Ach bože, Tuli, a já myslela, že ani nejsi schopen mít otce rád. A ty zatím... Je to tak hrozné. Kde jen vězí Korlin, proč mu to tak dlouho trvá...“

„Artitane,“ otočila se na mága, „na co vlastně můj manžel zemřel?“

„Pověz mi má paní, neměl král v minulosti nějaké zranění břicha nebo hrudi?“

„Nic vážného, jen jednou ho ošklivě pokopal kůň. Proč?“

„Prozkoumal jsem tělo a všechno ukazovalo na prudký zánět vnitřností kvůli nějakému zranění z minulosti. Byla to vražedná infekce. I kdyby ho přivezli včas, nevím, nevím, zda by se mi podařilo ho zachránit. Je mi to líto.“

„Nic ti nevyčítám,“ vzdychla královna, „poslyš, nemohl bys nějak zjistit, jestli je Korlin v pořádku a kdy se vrátí?“

„Takhle na místě nikoliv, ale jestli si to přeješ, zajdu do své pracovny a pokusím se vyvolat magické nazírání.“

„Buď tak laskav, Artitane. Mám hrozně špatný pocit, když si na něj vzpomenu.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ lehce se uklonil mág a odešel.

Tulian se probral v matčině náruči a nijak nespěchal, aby to uklidňující místo opustil. V životě neměl tak intenzivní potřebu cítit její láskyplný dotyk. Teď už to nikdy nebude stejné jako dřív. Náhle pocítil záchvěv hrůzy. Dělo se něco velice špatného. Vytřeštil oči a zaryl nehty do matčiny ruky.

„Klid, chlapče, klid. Je to pro tebe šok, já vím, ale musíme to zvládnout. Tak už to na světě chodí, že se lidé rodí a umírají. S tím se nedá nic dělat. Víím, že to bolí, vyplakej

se.“

Tulianovi ale slzy došly. Místo nich se v něm zdvihla nenávist proti Artitanovi. Zaplavila ho neuvěřitelnou silou a on nechápal proč.

„Pošli mága pryč, mami,“ řekl pokud možno klidně.

„To nemohu, Tule. Teď ho potřebujeme víc než jindy.“

„Ublížil nám.“

„Co tím myslíš?“

„Já nevím, ale cítím, že naší rodině hrozně ublížil.“

„Běž si lehnout do svého pokoje, řeknu, aby ti uvařili zklidňující čaj,“ postrčila ho matka jemně směrem ke věži.

Chtělo se mu křičet a ječet, aby ho poslechla, ale ovládl se. Bylo mu jasné, že ji nepřesvědčí žádným způsobem. Odevzdaně se vydal do věže, aby poslechl matčin příkaz. Přemýšlel o šoku, který zažil, když se dotkl otcovy tváře. Z dotyku načerpal jistotu, že byl zákeřně zavražděn. Ale proč?!

Poslušně vypil čaj, který mu služebná donesla, a zjitřené smysly se skutečně trochu uklidnily. Teď mohl o svých pocitech přemýšlet jasněji. Ten dotyk byl určitě důležitý. Jako by mu i po smrti chtěl otec něco vzkázat. Ale co? Proč se mu do toho stále plete nenávist k Artitanovi? Co když Artitan krále zabil? Ne, to asi ne... asi si o svých pocitech bude muset s někým promluvit. Snad ho Korlin vyslechne, až se objeví. Sevřely se mu vnitřnosti a najednou si byl jistý, že se bratr nevrátí. Něco zlého se mu přihodilo. Ale jestli se nevrátí ani Korlin, co bude? Bude vládnout matka? Budou ho pak vychovávat jako následníka? Zatím o podobných věcech nikdy nepřemýšlel. Chtěl své děsivé představy zahnat z mysli, ale pořád se mu vracely a byly stále silnější. Nechci přijít i o bratra, opakoval si v duchu, ale nepomáhalo to. Usadil se u okna, aby mu neunikl návrat zbytku královské družiny. Třeba se mýlí, třeba je bratr v pohodě a na cestě domů...

Ani nezaznamenal okamžik, kdy usnul. Propadl se do

zvláštního snu. Uviděl bratrovo ležící tělo uprostřed rozlehlé travnaté plochy, kde nad svým tělem stál druhý Korlin a s někým mluvil. Podíval se pozorněji a uviděl anděla. Sice neslyšel, co anděl povídá, ale ukazoval na královský amulet, který měl bratr kolem krku. Chvíli si povídali, pak vzal anděl nehybné tělo do náruče a spolu s druhým Korlinem odcházeli někam pryč. Nedokázal je sledovat. Místo toho uviděl jen zpěněného koně, jak unaveně sklání hlavu a nemá dost sil, aby utekl. To znamenalo, že bratr svou zkoušku dokončil. Kam ale šel?

Probudilo ho zavržení brány. Už se setmělo, takže nebylo pořádně vidět, kdo všechno přijel. Vyběhl z komnaty a utíkal dolů jak nejrychleji dokázal. Matka nejspíš také čekala na návrat skupiny, protože ji viděl spěchat kousek před sebou.

„Kde je? Kde je Korlin???“

Královský doprovod sklouzl z koní a všichni do jednoho poklekli před královnou s hlavami u země.

„Co se stalo? Tak přece mluvejte!“

„Princ zmizel,“ vysoukal ze sebe jeden z nich, „našli jsme jen jeho zkroceného koně. Hledali jsme ho až do tmy, ale nikde nebyl. Ani on ani jeho tělo. Netušíme, co se stalo.“

„Artitane! Zavolejte někdo Artitana!“ nařídila matka.

Mág asi nebyl daleko, protože ihned přispěchal.

„Říkal jsi, že je Korlin naživu a právě krotí koně,“ vyčetla mu zuřivě.

„Ve chvíli, kdy jsem tvého syna magicky nahlížel, tomu tak opravdu bylo,“ bránil se nařčení.

Několikrát se zhluboka nadechla a potom už promluvila klidně a rozhodně.

„Jdi, Artitane, a zjisti, co se mému synovi stalo. Zapoj do pátrání všechny muže, které najdeš, a nevracej se bez odpovědi na mou otázku.“

„Jak přikazuješ, má královno. Hned za úsvitu vyrazím

s celou družinou na místo, kde byl nalezen kůň, a důkladně prohledáme celé okolí. Udělám vše, co půjde.“

„To doufám,“ potrásla hlavou matka a trochu nepřítomně zamířila znovu do kaple, odkud před chvílí přišla. Tulián se opatrně přiblížil ke koni, který byl úplně stejný jako ten v jeho snu. Zvíře bylo totálně vyčerpané, takže strpělo jeho pohlazení bez protestů.

„Je krásný, vid’?“ ozvalo se za ním. Ohlédl se a uviděl Silmura. I on neodolal a pohladil strhaného hřebce. „Bude potřebovat hodně péče, aby se vzpamatoval. Ale nejdřív musíme najít jeho pána. A ty už běž spát, pro malé kluky je pozdě na courání po hradě.“

„Jenže Korlina odvedl anděl.“

„Co to plácáš, Tule? Já vím, bylo toho na tebe dnes moc. Běž si odpočinout.“

„Mohu pak za tebou, Silmure, někdy přijít?“

„Jasně. Až tohle skončí, jsem ti k dispozici.“ Pohladil ho a vzal úvaz unaveného koně, aby ho odvedl a ošetřil. Tulián se loudal zpět do své věže. Byl si jist, že jeho vidění bylo pravdivé. Nevěděl sice, odkud tu jistotu bere, ale nepochyboval o tom, že bratra budou hledat marně.

Věšel do své komnaty, zavřel za sebou dveře, ale spát se mu nějak nechtělo. Byl jako na trní. Přemýšlel, jestli nemá zajít za maminku nebo za Dianou. Do kaple s královským tělem se mu však nechtělo a sestra možná už spí. Neměl by ji rušit. Jak se opřel o krb, napadlo ho, že by se mohl mrknout, jak se na hledání ztraceného prince připravuje Artitan. Proplížil se chodbičkou až k mágovu krbu a nahlédl dovnitř malou špehýrkou. Muž seděl u stolu, před sebou skleněnou kouli a něco mumlal. Tulián natáhl uši.

„...všechno, jak jsem slíbil. Zítra bude ten správný čas pro tebe.“

Pak se na chvíli odmlčel. V kouli se točily barevné šmouhy.

„Ne,“ pokračoval, „nebudu tady. Vrátím se až za několik

dní a přinesu královně smutnou zvěst. Všechny šance máš na své straně, pane.“

V té chvíli se rozlétko nedovřené okno a Artitan prudce zdvihl hlavu. Tulian ze svého místa neviděl, co to bylo, ale mág se polekaně zdvihl a přistoupil blíž k oknu.

„Vítejte, avelleto. Co vás přivedlo až sem?“

„Jak se odvažuješ s námi obchodovat a potom nesplatit dluh?!“

„Copak vy ho nemáte? Všechno jsem pro vás připravil, stačilo jen vzít si tělo...“

„Přišla si pro něj Divoká z Airbowanu. Její služby jsou vázané ke královskému amuletu. Nic tam pro nás nezbylo! Takže tvůj dluh trvá.“

„Zatraceně,“ zaklel mág.

„Čas vypršel, musíš zaplatit. Nemáš-li pro nás jiné tělo, vezmeme si tvé. Sice už nejsi nejmladší, ale co se dá dělat.“

„Já vím, že jsem vám slíbil tělo. Seženu vám jiné, jen ještě chvíli posečkejte. Tohle přece nebyla moje vina, že to nevyšlo.“

„Pořád to oddaluješ. Už nám došla trpělivost. Chceme tělo hned. Máš na to tři dny. A pamatuj, že nechceme nic poškozeného. Vyber někoho mladého a na otravu použij rulík. Přijdeme si pro tělo sem k tobě. A nezapomeň na věnovací zaklínadlo. Další šanci už od nás nedostaneš!“

„No dobrá. Ještě je tu jeden princ. Dostanete jeho. Je mu deset let. Bude vám to vyhovovat?“ zeptal se a Tulian zatajil dech.

„Perfektní. Ale ať je to do tří dnů! Jasně?!“

„Jasně,“ chraptivě odpověděl Artitan.

Znovu bylo slyšet klapnutí okna a rozechvělý Tulian opatrně couvl a seběhl zpět do svého pokoje. Dala se do něj zimnice a měl problém, aby mu necvakaly zuby. Je tohle vůbec možné? Mág ho chce zavraždit a on nemá nikoho, kdo by mu pomohl. Matka mu nevěří, sestra nic nezmuže a Silmur... S hrůzou si uvědomil, že mág chce zítra s ostat-

ními vyrazit do terénu, aby pátral po zmizelém bratrovi. Co když ho bude chtít zavraždit už dnes v noci? Tulian nevěděl, co si má počít. V zimnici přecházel po pokoji a hledal řešení. Nakonec našel jen jedinou variantu, jak se z toho dostat. Musí utéct.

1) Airbowan

Tomovi bylo devět, ale v okamžiku, kdy spolu s dědou vstoupil do Airbowanu, už měl za sebou první zkušenost, která ho nemálo poznamenala. S pomocí dědy a kamarádů sice zavedl malou sirénu Omaulu domů, ale v průběhu událostí málem přišel o svého bratra Sama.

Stala se však zvláštní věc. Jeho bratr-dvojče nezemřel, rozhodl se pro nesmrt. Jeho tělo žilo, stejně tak žila i jeho duše, ale obě poloviny existence fungovaly nezávisle na sobě a nikdo nebyl schopen vrátit tento podivný stav do normálu. V té době se na Samově zasvěcovací minci objevilo jméno magické školy v Airbowanu. Bylo to jako jiskřička naděje pro všechny, kdo měli o chlapce strach. Tom si neužil představit, že by šel na jinou školu než jeho bratr. Navíc byl teď jeho průvodcem, takže jiná možnost ani nepadala v úvahu.

Pohledem sklouzl na nehybné tělo v dědově náruči a jen těžce sbíral odvalu při pohledu na nevlidné okolí školy, kde se ucházeli o přijetí. Rostlo tu jen pár trnitých pouštních keříků a trav, nikde žádný strom, žádná zeleň, žádná tekoucí voda. Chybělo tu ševlení větru a zpěv ptáků.

„Zazvoň,“ kývl děda směrem ke vchodu. Vrata byla upevněná mezi dvěma vysokými kamennými sloupy.

Tom zatáhl za držadlo vedle dveří. Zvuk zvonu se rozlehl v poklidu zdejšího okolí jako výstražné zvukové znamení v mlze na moři. Tísňivý pocit z mohutných vrat, šedivých zdí a nepřirozeného ticha po doznění kovového tónu zesílil.

„Taky jsi tak nervózní?“ ozval se hlas v jeho mysli.

Díky darům pro průvodce mohl Tom v duchu hovořit se svým bratrem-dvojčetem. Sice nechápal, jak může být mysl živá, když tělo nejeví sebemenší známku vnímání, ale už si začínal pomalu zvykat.

„Jasně,“ odpověděl Samovi, „to je přece normální, ne?“

Obrovská vrata se otevřela, aniž vydala jakýkoliv zvuk, a vysoká postava na ně zevnitř kývla, aby šli dál.

Pan Mojerana pozdravil a chtěl začít vysvětlovat situaci, ale postava jen zavrtěla hlavou a vedla je přes dvůr do šedivé strohé katedrály. Vysoké kamenné chodby, tu a tam prozářené dopadajícím světlem, působily důstojně, ale neútně. V jedné chodbě odbočili a došli ke kruhovému schodišti. Stoupali po schodech vysoko vzhůru. I trénovaný pan Mojerana už pociťoval únavu nohou, když se konečně dostali ke dveřím. Tom při té námaze sotva popadal dech a díky tomu zapomněl i na svou nervozitu. Postava jim otevřela a pokynula, aby vešli. Sama však nevstoupila, jen za nimi zavřela dveře.

Místnost připomínala knihovnu nebo studovnu. Byla tu dvě klenutá okna, prostorný stůl se spoustou svitků, psacími potřebami a několika ručně psanými starými knihami. Dále bylo všude po policích množství předmětů připomínajících amulety nebo magické pomůcky. Náhle se otevřelo jedno křídlo okna a na parapetu přistála divoká husa.

V příštím okamžiku už před nimi stála mohutná postava a zvědavě si je prohlížela. Nutno poznamenat, že i oni na ni zírali se zájmem a velkým údivem. Ostré rysy v obličejí trochu připomínaly ptáka, snad i proto, že měla čelenku, jejíž součástí byl jakýsi krátký závoj přes uši a krk sestavený z miniaturních šedavých peříček. Ze stejných peříček bylo i jednoduché oblečení. Jen kolem krku měla náhrdelník z jemného zlatého úpletu bohatě zdobený nejrůznějšími kameny. Svalnaté ruce končily dlouhými mozolnatými prsty s drápy. Při pootočení zjistili, že má na zádech složená kříd-

la a že peříčka na oblečení barevně ladí s opeřením křídel. Boty neměla, neboť i prsty na nohou končily ostrými drápy. Přesto vypadala kultivovaně a při troše představitosti i vlídně.

„Vítejte v Airbowanu, ve škole harpyjí,“ pronesla bez úsměvu, ale její altový hlas zněl příjemně.

Odpověděli na pozdrav a byli v rozpacích, co mají udělat dál.

Poodstoupila, aby si je mohla lépe prohlédnout. Dotkla se svého náhrdelníku a vzápětí dovnitř vkročily dvě harpyje a přinesly do místnosti truhlu, připomínající rakev, vystlanou nadýchaným peřím. Hned zase beze slova odešly. Každá měla nepatrně jiný odstín peří a žádnou nezdobil náhrdelník. Tom usoudil, že je to asi odznak postavení.

„Dovolíte?“ přistoupila k panu Mojeranovi a vzala si od něj bezvládného Sama. Děda byl nervózní a bylo znát, že se jen nerad loučí s tělem svého vnuka. Harpyje se na několika místech dotkla chlapcovy kůže, spokojeně přikývla a položila ho do připravené truhly. Zdálo se, že chce hned zaklapnout víko, ale pak se nerozhodně podívala po návštěvnicích a rozmyslela si to.

„Posaďte se, prosím,“ řekla a ukázala na stoličky s miniaturními sedátky poblíž stolu.

„Mohu se zeptat, jaké znalosti máte o zdejším prostředí?“ pokračovala, když usedli.

„V podstatě žádné,“ odpověděl Mojerana, „poprvé jsme se setkali se jménem Airbowan až na zasvěcovacích mincích našich dvojčat.“

„Ano, myslela jsem si to,“ kývla směrem k truhle se Samem, „u nás má šanci se zase vrátit zpět do života. Ale ten druhý to tu podle mého názoru nezvládne.“

Podívala se na Toma, na jeho nervozitou ztuhlá záda a prsty zaťaté do kolen. Nejraději by se před jejím pohledem schoval pod stůl, ale věděl, že se na něj dívá děda a dost možná i Sam. Nemohl si dovolit je zklamat. Sebral všechnu

odvahu a zadíval se přímo do temně hnědých očí harpyje.

„Jsem jeho průvodce,“ prohlásil a odkašlal si, aby zpevnil hlas, „nemohu tu bratra nechat samotného.“

Harpyje vstala, přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. Ztěžka polkl, ale pohled z ní nespouštěl. Ucítil teplou vlnu šířící se od ramene.

„Tak dobrá,“ řekla a podívala se na pana Mojeranu, „přijmeme je oba. Jmenuji se Gáagra a mám v péči žáky z řad lidí. Budu dohlížet na jejich výuku a řešit eventuální problémy. Říkejte mi jménem, ale můžete používat i oslovení avelleta, to je něco podobného, jako když u vás použijete výraz vážená paní.“

„Těší mě, avelleta,“ uklonil se jemně pan Mojerana a představil sebe i oba chlapce.

Harpyje se směrem k němu také lehce uklonila a začala vysvětlovat: „Nejdřív vás alespoň rámcově seznámím se zdejšími zvyklostmi. Za každého chlapce zaplatíte ročně deseti drahými kameny. Můžete si to dovolit?“

„Ano,“ přikývl děda a usmál se povzbudivě na Toma.

„Dále jim musíte zajistit jídlo, protože ve škole se každý stravuje sám. Později domluvíme podrobnosti. Ubytování je v nevytopených skalních prostorách, takže se připravte na chlad. Základní vzdělání je čtyřleté jako všude jinde. Požadujeme, aby žáci disponovali zcela vyváženou magií temnoty a světla. Kdo si s tím během prvního ročníku neporadí, musí od nás odejít. Dále požadujeme schopnost letu, lidem pro začátek stačí supervolonové prkno. Umí s ním zacházet vaši chlapci?“

„Základy ovládají. Budou-li trochu trénovat, nebude v tom problém.“

„Výborně, vezměte jim sem prkna hned s sebou. Jak jsou na tom s magickým zrakem?“

„Sam ho dostal při zasvěcení, já se to budu muset teprve naučit,“ vstoupil do rozmluvy Tom.

„Je nutné se ho naučit co nejdřív, jinak u nás nevydržíš,“

pootočila Gáagra hlavu k němu, „je v tobě příliš mnoho světla na to, abys tady obstál. Jedině fakt, že jsi průvodce, mě přesvědčil, abych souhlasila s tvým přijetím. Mohl by ses u nás v tomto směru naučit mnoho užitečného. Ale jsi na to dost silný?“

„Já to zvládnou,“ zamračil se trucovitě Tom.

„No, uvidíme... Víš co? Dám ti dvouměsíční ochranu. Pak už to bude na tobě.“

Harpyje ťukla drápem chlapce nad čelem.

„Jé, máš po jejím dotyku ve vlasech bílý pruh,“ ozval se zase po dlouhé době Samův hlas.

„Dále musím upozornit na to,“ vrátila se Gáagra k rozhovoru s dědou, „že domů se jezdí jen v době prázdnin. Víkendy tu jsou zaměřeny na zlepšování fyzické kondice a na trénink praktických dovedností. Vždy jednou za dva týdny máme návštěvní hodiny pro příbuzné.“

„A co Samovo tělo?“ sklouzl Mojeranův zrak na nehybného vnuka v truhle.

„S ním není žádný problém. Dovezli jste ho v dobrém stavu. Uložíme ho v Chrámu na pomezí, kde počká na okamžik splynutí. Nemohu sice zatím na sto procent slíbit, že se to podaří, ale pokusíme se o to.“

„Nebude tu život mého druhého vnuka ohrožen?“

„V průběhu uplynulých deseti let jsme tu měli jen jedno úmrtí v řadách žáků. Stoprocentně se za jeho život zaručit nemohu, jak jistě chápete. Zvažte to. Dopřejte si čas a rozmyslete se. Dokud neproběhl přijímací rituál, můžete se stále ještě rozhodnout pro jinou školu.“

Mojerana se zadumal. Byl sice tvrdý a přísný člověk, ale uvrhnout své vnuky na čtyři roky do šedivého ponurého prostředí, jaké tu spatřil, to bylo moc i na něj. Snad by mohl aspoň Tom... Hned si ale uvědomil, že dvojčata od sebe neodtrhne a Sam má jen tuto jedinou možnost.

„Ne, děkuji, už jsme se rozhodli pro vaši školu,“ odpověděl odhodlaně harpyji.

„Dobře,“ přikývla, „v tom případě pojďme do slavnostní síně.“

Hned bylo vidět, že není zvyklá chodit pěšky po schodech. Šli za ní a všechno se jim tu zdálo neprakticky rozlehlé a vzdálené.

Zastavili se před největšími dveřmi, jaké kdy Tom spatřil. Hned vedle nich se tyčil stojan s obrovským gongem. Gáagra do něj jen lehce ťukla drápem. Málem jim zalehly uši z vibrace zvuku nesoucího se mohutnou chodbou. Dveře se pomaličku rozevřely a pustily je do síně impozantních rozměrů. Podlaha měla vzor mnoha vzájemně nepravidelně propletených kružnic, stěny tvořil světlý šedý kámen a klenutý strop byl neuvěřitelně vysoko.

Kdo to proboha stavěl, podivil se Tom.

„Připadám si tu jako mravenec na stadionu,“ zašeptal mu do ucha Sam.

Uprostřed síně na podlaze zářily dvě z kružnic modrozeleným světlem. Uvnitř jedné z nich byla umístěna truhla se Samovým tělem.

„Řekni bratrovi,“ otočila se Gáagra na Toma, „aby se v průběhu rituálu zdržoval co nejbližší u svého těla. Ty se pak postav do druhé vyznačené oblasti a neopouštěj ji, dokud světlo kružnice nepohasne. Svou zasvěcovací minci polož před sebe na zem.“

Tom přikývl a šel se postavit na vyznačené místo. Děda umístil Samovu zasvěcovací minci a pak došel společně s harpyjí na malé pódium, kde se posadil do jednoho z křesel. Vtom se rozezněly zvony a hlasitost jejich tónů byla nepříjemně ohlušující. Vysoko na stěnách se v jediném okamžiku otevřela všechna okna kolem celé síně. Do sálu se začaly slétat harpyje a zůstávaly stát na parapetech oken. Víc už toho Tom nezahlédl, protože kružnice kolem něj začala stoupat a vytvářet válec, v jehož středu stál. Zpočátku měl pocit, že ho zahalila mlha, ale pak si všiml, že kolem něj hustě poletují drobné prachové částice. Zvolna začaly

měnit barvu do odstínů žluté, až nakonec úplně zezlátly. Zlatý prach mu usedal na ruce, na ramena, na obličej. Rychle zamrkal, protože ho ucítil i v očích. Najednou měl pocit, že jeho tělo nic neváží a může se rozletět prostorem. Stoupal ve svém válci vzhůru a kolem něj kroužilo několik sněhobílých andělů s mihotající se duhovou aurou. Vzdálená jemná zvonkohra násobila příjemný pocit lehkosti a štěstí. Jeden z andělů vlétl do jeho válce a něžně ho vzal za ruku.

„Přeji ti vždy jasnou cestu a dostatek síly,“ zašeptal Tomovi do ucha a chlapec v jeho doprovodu začal klesat zpět do svého těla. Válec zmizel a zůstala jen světélkující kružnice. Ještě na okamžik vnímal slavnostní síň jako zářivě bílou, světlem zalitou komnatu, ale vzápětí mu zešedla před očima. Pohaslo všechno kolem něj, jen on se ještě třeptil zlatými zrníčky prachu. Ohlédl se k bratrovi a ke svému údivu uviděl stát vedle těla v truhle průhlednou třeptivou postavu.

„Je to nadějně,“ zaslechl Gáagru, jak mluví k dědovi, „jeho odloučené ego si dosud pamatuje přesný tvar těla. Je tu velká šance, že by se mohl tak za tři čtyři měsíce pokusit o splnutí. Slibuji, že pro to uděláme vše, co půjde.“

Nevěděl, jestli už smí vykročit ze své kružnice. Podíval se na zem. Mince zmizela. Pohled mu sklouzl na pravou ruku. Měl na ní magické hodinky. Byly téměř průsvitné, zakalené jen zlatými zrníčky prachu. Jak tohle asi vyřešili u Sama, napadlo ho.

„Už můžeš opustit místo,“ ujistila ho harpyje.

Okamžitě zamířil k truhle se svým bratrem. I na nehybné Samově ruce byly nyní hodinky. Podíval se na průhlednou postavu, která stála vedle něj. Ta měla kolem zápěstí jen úzký zlatý proužek.

„Ty mě vidíš?“ podivil se Sam.

„Zlatý prach drží tvé obrysy, to je senza. Hned se cítím líp, když vím, kam koukat.“

„A co bude teď?“ zeptal se Sam.

Harpyje došla k jeho truhle a zaklapla víko.

„Tělo zůstane uloženo v Chrámu na pomezí,“ řekla, jako kdyby ho slyšela, „vy se nyní vraťte domů. Budu vás tu očekávat prvního září v deset hodin tak, jak jsme se domluvili. Všechno si přineste s sebou, protože termín příští návštěvy bude nejdřív za dva týdny. Nesnažte se sem dostat mimo domluvenou dobu, nepodařilo by se vám to.“

Pak se zastavila a ukázala na jednu kružnici v síni.

„Tohle je vaše brána a zde k ní máte klíč,“ podala panu Mojeranovi smotaný zlatý provázek, „stačí přiložit jeden konec do drážky.“

„Děkujeme,“ lehce se uklonil děda a postrčil Toma do kruhu, který jim byl ukázán. I Samova silueta se přitiskla k Tomovi. Jako poslední vkročil dovnitř pan Mojerana a přiložil konec provázku ke kružnici. Zlatá šňůrka jako by ožila, rozvinula se po jejím obvodu a zapadla do drážky.

Zrak se jim zamlžil, žaludek zahoupal a najednou stáli uprostřed parku v Dubovníku. Malý kruhový záhon byl zarostlý trávou a plevelem a částečně ho směrem od chodničku zakrývaly kvetoucí keře. Zlatý provázek ležel stočený na trávě uprostřed kruhu. Tom ho sebral a podal dědovi. Samova silueta sice na slunci trochu vybledla, ale přesto ho pořád viděl.

„To jsem rád, že to máme za sebou,“ oklepal se spokojeně a pohlédl na zamýšleného dědu, „pojede teď k nám domů?“

„Budete muset říct rodičům, co se stalo,“ podotkl Sam a Toma při té představě všechny veselé myšlenky zase rychle přešly.

„Myslím, že mě vaši rodiče nepochválí za to, jak jsem vás o prázdninách hlídal,“ vzdychl děda a pomalým unaveným krokem zamířil k veřejné bráně.

„To jsem zvědav, jestli tě táta a máma uvidí, Same,“ řekl Tom.

Děda se pozorně rozhlédl a zavrtěl hlavou: „Myslím, že

ne. Ani já Sama nevidím. Budeš nám muset i nadále tlumočit, co říká.“

Veřejná brána byla zahlcena cestujícími. Tentokrát pan Mojerana odložil všechny ohledy a využil priority, které mu zajišťovalo jeho postavení na základně pro budoucí ochránce. Už za hodinu se s Tomem zařadil do skupiny procházejících. Během další hodiny dorazili na pronajatých koních až do malého městečka, odkud už to domů měli jen dvacet minut pěšky.

Mojerana se rozhlédl po kraji s maličkými usedlostmi uprostřed zemědělských ploch. Byly různě barevné podle toho, co se na nich zrovna pěstovalo. Obzor lemovalo ne příliš vysoké zubaté pohoří.

V domku už je museli vyhlížet, protože ještě dřív, než dorazili do jeho blízkosti, jim vyšli vstříc muž se ženou.

„Tati, mami,“ odhodil Tom na zem vše, co měl v ruce, a běžel je obejmout.

„Chlapečku můj zlatej nešťastnej,“ slzela maminka a hladila ho po vlasech.

„Ale, mami,“ jemně se vymanil z jejího objetí, když trvalo příliš dlouho, a šel se přivítat i s otcem.

Děda zatím sebral zavazadla a snažil se kolem nich nenápadně přesunout dovnitř domu. Jestli doufal, že se mu to podaří, doufal marně.

„Tatínku, my jsme vám tak věřili!“ zazněla ostrá a hlasitá výčitka Tomovy matky na jeho adresu.

„Co jsi to s nimi, prosím tě vyváděl?“ mužův hlas zněl mnohem mírněji, ale i v něm byla patrná hořkost. Mojerana si smutně pomyslel, že by ho jeho syn měl znát lépe než jeho manželka a vědět, že se o jejich dvojčata vždy staral se vši možnou péčí a starostlivostí. Měl by si uvědomit, že jsou situace, kdy prostě lidské síly nestačí, i když se jeden snaží sebevíc...

„Potřebujeme se osprchovat, potom vám doma všechno s Tomem povíme,“ odpověděl děda podrážděně.

„Tak ty necháš umřít jednoho našeho syna a teď se staráš akorát o to, aby ses osprchoval, jo?!“ vyjela na něj snacha.

„Kdybys ho doprovázela tak, jak to obvykle rodiče dělávají, možná by to dopadlo jinak!“ odsekl. Nemohl si pomoci. Obvykle se nedal jejími řečmi vyprovokovat, ale tentokrát její slova ťala do bolavého.

„Ještě nám začni vyčítat naši práci!“ naježila se.

„Ale no tak, nechte toho,“ zadržel svou ženu Mojeranův syn a postrčil malého Toma směrem k domku, „raději půjdeme dovnitř.“

„Tak jim přece řekni, že nejsem mrtvý a že tu jsem s vámi,“ hučel bratrovi do ucha Samův hlas. Tom ale jen mávl rukou a spěchal za dědou.

Do večere vlastně nikdo s nikým nepromluvil. Napjaté ticho narušovalo jen klapání skříněk, cinkot talířů a zvuk sprchy z prostoru dědova bytu. Tom se po umytí nejistě posadil ke stolu a s obavou sledoval matčin zamračený pohled. Sam se uvelebil v dědově křesle, na kterém teď byly pohozeny dosychající ručníky. Toma uklidňovalo, že bratra stále vidí.

„Skoč pro dědu, aby šel na večeři,“ nařídil mu otec a Tom ještě zahlédl, jak maminku pohládl konejšivě po rameni.

Rychle vklouzl do dědova pokoje a vyřídil vzkaz. Mojerana vzdychl a následoval Toma do jídelny. Posadil se na své místo u stolu. Popřáli si dobrou chuť a mlčky společně povečeřeli.

„Víš, Tino,“ přerušil ticho Mojerana, „jsem z téhle situace stejně nešťastný, jako ty. Taky si mnohé vyčítám, ale abych začal raději vyprávět popořadě...“

Postupně vylíčil jejich cestu na Ostrov volby, trápení s potrestanou sirénou a vše, co se kolem toho seběhlo. Tom občas doplňoval podrobnosti a své postřehy. Matčiny oči se zase zalily slzami. Při líčení, jak to vypadá v Airbowanu, byl

děda mimořádně stručný. Tom pochopil, že nechce znepokojovat mámu víc, než je nutné. Už vůbec nevypadala tak našťavaně jako při uvítání. Nervózním pohybem ruky si uhlazovala neposlušné vlasy a s tátou si vyměňovala smutné pohledy.

„Víš, snažili jsme se dostat do Dubovníku co nejdřív, ale když jsme konečně dorazili na místo, už jste tam nebyli,“ omluvně pokrčil rameny táta, znovu pohladil maminku po rameni a pak se otočil k Tomovi, „mrzí mě, že jsme aspoň do té školy nemohli jít s vámi.“

„To nic, tati. To je v pořádku. Sam říká, že to děda zvládl skvěle.“

„Ach, bože, Same, to je hrozné, že tě neslyším ani tě nemohu obejmout,“ vzlykla matka a otřela si oči zmuchlaným navlhkým kapesníkem.

Nakonec byl Tom rád, když povídání skončilo a on mohl zalézt do postele. Teprve teď měli s bratrem příležitost probrat všechny společné zážitky a podělit se o dojmy z Airbowanu.

Ráno ho Sam vzbudil hvízdnutím do ucha: „Vstávej, bráško a užij si rodičů, dokud jsou tady.“

„Co tím chceš říct, Same?“

„Byl jsem se v noci za nimi podívat a poslechl si, o čem mluví. Šéf výzkumu jim dal volno jen na tři dny. Taky jim naznačil, že je uvolní z jejich závazků, kdyby s námi potřebovali zůstat. Jenže táta a máma nechtějí uvolnit. Práce je baví a mimo jiné prohlásili, že bude jen spravedlivé, když si s námi děda vylíže to, co navařil. Takže zítra si zabalí svých pár věcí a zase je rok neuvídíme.“

„Tak to řekli?“ zeptal se trpce Tom.

„Slovo od slova. Péče o nás je prostě něco, co jim komplikuje život.“

„No jo, já vím. Ale na druhou stranu je to možná lepší. S dědou se dá líp mluvit.“

Sam měl pravdu. Příští den se máma s tátou rozloučili

bez ohledu na dědův vyčítavý pohled a zase zmizeli z jejich života, jako kdyby tu skoro ani nebyli.

„Co budeme dělat?“ vzdychl Tom.

„Neboj se, nudit se nebudeš,“ mrkl na něj povzbudivě děda, „zajedeme koupit nějaká slušná supervolonová prkna a zbytek prázdnin budeme trénovat.“

„Fakt? To je bezva, supervolon mě moc baví.“

„Řekni Samovi, že vybereme nějaké prima prkno i pro něj.“

„On tě slyší, dědo, a vzkazuje, že už se taky moc těší.“

2) Doba ochrany

Před nástupem do školy navštívil Mojerana se svými vnuky Zachariáše. Trpaslík je srdečně přivítal a zavedl je do svého skladu.

„Tak tady to pro vás mám,“ ukázal na středně velký kufr.

„Ale má to být jídlo na dva týdny,“ zapochyboval při pohledu na zavazadlo děda.

„Dva týdny? Cha! Na to by stačila obyčejná taška. V tomhle je jídlo na dva a půl měsíce až do prázdnin. A možná ještě zbyde!“

„Ale já už jím docela dost...“ nedůvěřivě zamrkal Tom.

„Jo a kromě jídla tam máš i pití a ohřívátko na obědy a na čaj. Uvnitř najdeš seznam a návod, jak co používat. Teď to ale neotvírej, dalo dost práce to tam všechno naskládat.“

„Co jsem dlužný?“ zeptal se Mojerana.

„Tohle je zakázka, která se nedá zaplatit. Ta se dělá jen z přátelství. Na oplátku, až zas budu potřebovat nějakou pomoc já,“ ušklíbl se trpaslík a nabídl Tomovi lízátko.

„Nepotřebujete pomoci s bagáží?“ zeptal se ještě Zachariáš, když viděl, jak Mojerana upravil na zádech obal se dvěma supervolonovými prkny, do jedné ruky vzal vak

s oblečením, do druhé potravinový kufr a Tom se zavazadlem na zádech ještě pod paží svíral stočenou deku na spaní.

„Díky, není třeba, my to zvládneme.“

Do Airbowanu dorazili přesně. Vynořili se v obrovské síni a nebyli sami. Kolem nich se objevovali další a další žáci s doprovodem. Kromě harpyjí tu byli hlavně lidé, několik běsů, jeden růžový drak a skupinka goblinů. Všichni zůstávali stát v kruzích, kde se vynořili z přenosové brány. Nemuseli čekat dlouho. Asi po deseti minutách zazněl gong. Jako na povel všichni vzali do rukou odložená zavazadla a vyrazili ke dveřím. Tom s dědou napodobil ostatní. Následovali dav a vzápětí se vynořili na nádvoří, kde už čekaly harpyje zdobené zlatými náhrdelníky. Dav se rozdělil a kolem učitelek zdejší magické školy se začali shromažďovat jejich žáci s doprovodem.

Jako první Gáagra objevil Sam a vedl bratra a dědu k ní. Už tu stálo osm žáků nejrůznějšího věku. Mezi nimi byla jen jedna dívka. Tom se na ni s nadějí podíval, ale zpražila ho tak zlým pohledem, až mu naskočila husí kůže. Vlastně se na ně nedíval vlídně ani jeden z přítomných.

„Tento rok bude rokem sfingy,“ řekla učitelka, „vy, kteří už to tu znáte, se můžete jít ubytovat.“

Po odchodu starších spolužáků tu zbyl jen Mojerana s Tomem a vysoká žena se zamračeným podsaditým klukem.

„No, a vy pojedte se mnou, ukážu vám, kde budou děti bydlet,“ pokynula jim harpyje. Skoro dvacet minut jim trvalo, než došli na určené místo. Ve skalách tu byly vytesány jakési kobky.

Nejdřív Gáagra ubytovala kluka doprovázeného matkou a potom kývla i na ně. Jejich díra ve skále byla kupodivu prostorná. Akorát světla sem úzké štěrbinou propouštěly jen málo.

„Jako sourozenci budete bydlet společně,“ řekla jim, „na

tohle místo se bez vašeho pozvání nedostane žádný jiný z žáků. Můžete se tu zařídit, jak je vám libo. Malý vodní pramen je v zadní části jeskyně, kde najdete i další pro lidi potřebné hygienické vybavení. Hodinky vám vždy včas oznámí, kdy máte kam přiletět na vyučování. Prkna si berte s sebou, tady se bez nich neobejdete. Dokud Sam nemá tělo, bude létat na prkně s tebou, aby si osvojił správné návyky. Jinak dnes odpoledne máme jen úvodní shromáždění. Vyučování začíná zítra v devět a tam si upřesníme váš rozvrh. Nějaké dotazy?“

„Jak dlouho tu dnes mohu s vnuky zůstat?“

„Ještě asi hodinu. Pak se prosím vraťte do síně a použijte k odchodu svůj klíč.“

„Rozumím.“

Poté harpyje odešla. Mojerana sáhl do jednoho vaku a do malého výklenku pod stropem postavil lampičku. Prostorem se rozlilo příjemné světlo a hned to tu vypadalo vlídněji. Vybalil prkna a opřel je o stěnu u vchodu. Pak položil na jednu plošinku kufr od Zachariáše a pokynul Tomovi, aby ho otevřel.

Vnuk s opatrnou nedůvěrou stiskl zámky a odklopil víko. Při otvírání se do výšky vysunula police s mnoha přihrádkami a nápisy. V přihrádkách byly jemné tenoučké plátky. Tom sáhl do zásobníku označeného jako citronáda a jeden plátek vylovil.

„Co s tím?“

„Tady máš návod,“ ukázal mu Sam na bok police.

„Vložit do pohárku v postranním otvoru, nastavit volbu teplé nebo studené, zavřít a otevřít kryt,“ četl Tom. Za okamžik už držel v ruce inzerovaný nápoj. Nabídl i dědovi, který uznale mlaskl.

„Taky je tu otvor na ohřátí jídla, likvidace zbytků, a dokonce jeden pro zmrzlinu,“ zkoumal dál Sam jejich potravinovou základnu, „do háje, já bych si tak dal zmrzlinu, kdybych mohl...“

Děda mezitím připravil Tomovi lůžko.

„Příště přinesu ještě nějaké deky, abys to neměl tak tvrdé,“ řekl a s povzdechem se podíval na druhou plošinu, která zatím zela prázdnotou, „bude se mi po vás stýskat. Za dva týdny se tu objevím, pokud mě mezitím vaši rodiče nedoženou do blázince.“

„Vždyť už odjeli,“ namítl Tom.

„To sice ano, ale každý večer se dožadují informací aspoň na dálku. No nic, doufám, že se ti tu bude aspoň trochu líbit.“

Tom nějak nenašel sílu odpovědět ve smyslu, že to tu jistě bude fajn. Jeho smutný pohled dědu zabolet víc, než dokázal snést. Objal ho a chvíli tak spolu setrvali, jako by si chtěli kousek toho vzájemného kontaktu schovat na zlé časy.

„Už pomalu budu muset jít,“ pohládl vnuka Mojerana.

„Kousek tě se Samem doprovodíme, dědo,“ kývl Tom a vzal si s sebou prkno, aby byl mobilní, kdyby bylo potřeba. Za minulé týdny se v supervolonu hodně zdokonalil a létání ho těšilo. Akorát Sam nespokojeně reptal, že je v tomhle případě zcela odkázaný na bratrovo umění.

Jakmile děda zmizel z Airbowanu, poprvé ve svém životě se Tom ocitl úplně sám na zcela neznámém místě. Nyní bude záviset jenom na něm, jak obstojí. Naskočil na prkno a se Samem v zádech se proletěl nad novým bydlištěm, aby si i z výšky dobře zapamatoval, kde to je. Dolehla na něj tíha osamělosti, i když dobře věděl, že bratr stojí na prkně za ním. Stále ještě mu vadilo, že se ho nemůže dotknout, nemůže se s ním pošťuchovat ani poprat.

„Tak co, jak se ti tu líbí?“ zeptal se Sama.

„Nádhera, úžasné, všude se barevně křížují proudy magie, nemůžu se na to vynadávat,“ blaženě vzdychl bratr.

„Jo, taky bych to tak chtěl vidět,“ s trochou závidosti prohodil Tom.

„Tak to budeš muset, brácho, ve škole šprtat a rychle se

naučit magický zrak,“ odpověděl Sam.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, když se mu hodinky bolestivě sevřely kolem zápěstí. Hned se zase uvolnily a do mozku mu vystřelil příkaz, aby doletěl do deseti minut na úvodní shromáždění. Zároveň s příkazem se mu do vědomí také vypálila mapa školních pozemků s určením místa.

„Hola, hola, škola volá. Zdá se, že máme rande s učitelkami a spolužáky,“ konstatoval Sam, neboť i jeho mysl přijala stejný pokyn.

„Tak jo, zaletíme tam radši hned,“ přikývl Tom a otočil prkno novým směrem.

Jako shromažďovací místo sloužila část planiny pokrytá velkými kameny. Na ně se nyní usazovaly harpyje a ostatní žáci. Lidé si vybírali nižší kameny, na které se dalo normálně posadit, případně o ně opřít prkno. Učitelky-harpyje se zlatými náhrdelníky, zabraly nejvyšší rudě zbarvené kameny. Růžový drak seděl na zemi.

Tom si po očku prohlížel běsy, protože ještě nikdy podobné tvory nezahlédl. Zářivě žluté oči jim svítily v temně šedých tvářích a jako jediné byly ostré a výrazné. Ostatní části jejich těl byly jakž takž viditelně ohraničené, jen když se běsi nepohybovali. Jinak to vypadalo, že zanechávají otisk své podoby na několik okamžiků i v minulosti i v současnosti a nebylo možné na ně přesně zaostřit.

Goblinové se všichni usadili na jeden velký placatý kámen. Cenili zažloutlý chrup v hnědozelených obličejích a neustále se vrtěli. Nejspíš chytali zdejší černé brouky a chroustali je.

Při dalším podrobném zkoumání spolužáků si Tom všiml, že harpyje bez náhrdelníků vypadají každá jinak. Některé z nich trochu připomínaly lidi. Křídla sice už měly, ale obličej, ruce a nohy se podobaly spíš lidskému tělu.

Vedle nich přistála v elegantním oblouku Gáagra. Vzápětí kousek od nich dosedly ještě další dvě učitelky.

„Až vás budu představovat ostatním, postavíte se na

kámen,“ poučila je tiše harpyje, „jinak avelleta na nejvyšším červeném kameni se jmenuje Ponekta a je ředitelkou školy. Vpravo od ní sedí Gáypeta, její zástupkyně. Na kameni se všem mírně ukloňte, mluvit nemusíte. Všechno ostatní domluvíme až zítra ráno.“

Tříkrát mávla křídly a usadila se vedle Gáypety.

Náhle vydala Ponekta hlasitý skřek.

„Žákyně a žáci, vítám vás v novém školním roce,“ uslyšel Tom Gáagrín překlad ze svých hodin.

„Ke studiu se po prázdninách nevrátilo pět studentů, čtyři z rodu goblinů a jeden člověk. Jako nováčky jsme do naší magické školy přijali nově tři žáky z lidského rodu, tři studenty z řad goblinů, jednoho běsa a dvě harpyje. Nyní vám je představím.“

Tom zpozorněl. Byl připraven se postavit na kámen, jakmile zazní jeho jméno.

„Největší předpoklady ke studiu vykazuje Albert Nom. Má vyváženou osobnost a ovládá přeměnu s levitací. Bude chráněn dva týdny. Dalším novým žákem je Tom Mojerana. Má dary pro průvodce, ale osobnost je zcela nevyvážená, takže ochrana je stanovena na dva měsíce. Spolu s ním nastoupil jeho bliženeček, momentálně nesplynutý s tělem, ochrana bude určena po kompletaci. Z řad goblinů vítám Tuara, Sanama a Hura. Budou jim, tak jak je zvykem, propůjčeny školní levitační disky a ochrana je stanovena na tři týdny. Běs Furontis je také značně nevyvážený, jeho schopnosti jsou problematické, ochrana bude čtyři týdny.“

Představování šlo tak rychle, že jmenovaní stačili opravdu jen vystoupit na kámen, uklonit se a už byla řada na někom dalším.

„Studium u nás začínají i dvě harpyje. Eleaina dostává ochranu na týden a Alekta na dva týdny.“

Obě jmenované se vždy zdvihly z podřepu a mávly křídly. Tom překvapeně pozdvihl obočí. Tohle že jsou harpyje? Pravda, měly křídla, ale jinak vypadaly naprosto lidsky, spíš

trochu klukovsky než žensky. Dokonce ani neměly členku se závojem. Nemohl pochopit, čím to je, že se mláďata harpyjí tolik podobají lidem, když se potom v dospělosti úplně liší. Připadalo mu to zvláštní.

„Jak už vám bylo řečeno,“ pokračovala ředitelka Ponecta, „letošní školní rok je rokem sfingy. Pro ty, kdo neznají její podobu, připomínám, že socha má tělo lva a hlavu harpyje. Kolem ní je pět oltářů, vždy jeden pro harpyje, jeden pro lidi, jeden pro gobliny, jeden pro běsy a jeden pro draka. Sfinga od vás bude v průběhu školního roku žádat oběti. Za každou oběť se na desce oltáře objeví jeden symbol. Bude-li jich mít na konci roku u své osobní značky deset, zvládli jste školní rok úspěšně. Kromě obětí nabízí sfinga ještě jednu možnost, jak rychle získat další symbol. V tom případě ale musíte riskovat ztrátu jednoho, který už máte. Požádáte-li sochu sfingy o hádanku, máte na rozmyšlenou celý jeden den a noc. Odpovíte-li správně, jeden symbol získáte, ale při špatné nebo nepřesné odpovědi o jeden přijdete. Dokud žádný symbol nemáte, sfingu o hádanku pochopitelně požádat nelze. Doufám, že je vše jasné.“

Ředitelka se rozhlédla, a když se nikdo neozval ani nevznesl dotaz, pokynula gestem směrem ke Gáypetě. Ta se vztyčila, aby ji všichni dobře viděli, roztáhla křídla a nad krajinou se rozlehl její hlasitý skřek. Všichni starší žáci odpověděli podobným výkřikem. Jakmile dozněl, harpyje-učitelky se zdvihly a odlétly.

Hned za nimi vyrazili pryč ti nejstarší a pak pomalu zmizeli i opozdilci. Spolu s dvojčaty se na místě zdržela jen Alekta. Ukázalo se, že umí velmi dobře lidskou řeč. Vlastně ani podle jejího vzhledu nebylo moc znát, že s nimi mluví malá harpyje.

„Ty musíš mít velkou protekci,“ ukázala na Tomův pruh ve vlasech, „když jsi dostal ochranu na dva měsíce.“

„Nemám žádnou protekci,“ namítl chlapec.

„Fakt ne? V tom případě si o tobě učitelky myslí, že

nemáš naději obstát. Ale nic si z toho nedělej, ani já nejsem podle nich dostatečně schopná. Tím, že mi daly ochranu na dva týdny, mi učitelky zajistily mezi našinci nesmrtelnou ostudu. A protože jsem dostala jméno po slavných předcích, je to vlastně dvojnásobná ostuda.“

„Poslyš, co to bylo za výkřik na závěr vystoupení?“ přerušil Tom harpijiny řeči o ostudě.

„To bylo slavnostní provolání hesla zdejší školy. Po lidsku by se to řeklo asi takhle: duše a tělo jedno jsou, ve jménu rovnováhy, kontroly, vyšší cesty. Taky se to budete muset naučit nazpaměť. Ale na to je čas. Ale proč jsem vlastně přišla... Zajímá mě příběh tvůj a tvého bratra, smím si k vám někdy přijít popovídat?“

„Ale ano, rádi tě uvidíme,“ souhlasil Tom, který by se také rád harpyje ještě na pár věci zeptal. Například na to, k čemu jim bude ochrana.

„Tak jo. Já už musím letět. Mějte se, jak chcete.“

„Ty taky,“ ušklíbl se Tom a sáhl po prknu.

„Zajímavý pozdrav,“ konstatoval Sam vesele, „ale svým obsahem je možná výstižnější, než většina ostatních.“

„Přestaň filozofovat, brácho a naskoč. Stejně už jsme poslední.“

„Měl ses jí zeptat na tu ochranu.“

„Zeptáme se zítra učitelky. Dnes už máme na zbytek odpoledne volno.“

„Tak se ještě vydáme na průzkum okolí.“

„Proč ne. Ale až po jídle. Nějak mi vyhládlo.“

„Už zase? Dokud jsem měl tělo, ani jsem si nevšiml, jak jíme často,“ reptal Sam, ale poslušně nastoupil na supervolonové prkno k bratrovi, aby se mohli vrátit do své jeskyně.

Tom se rozhodl pro opečené kousky masa s bramborem a zeleninou. Sice měl strach, jak bude tahle podivně placatá strava chutnat, až si ji ohřeje, ale byl mile překvapen. Na talíři se jídlo vrátilo do své původní podoby, krásně vonělo jako čerstvě upravené a chutnalo znamenitě. Vděčně

zavzpomínal na trpaslíka Zachariáše a vylízal z talíře poslední zbytky sosu se zeleninou.

Při odpoledním průzkumu zdejších písčitých skalnatých končin objevili sochu sfingy. Byla tak veliká, že se nedala přehlédnout. Když přistáli, aby si ji prohlédli zblízka, zjistili, že tu nejsou sami. Zvědavě je pozoroval vyšší podsaditý kluk tmavé pleti.

„Ahoj,“ pozdravil nesměle Tom, „promiň, neměli jsme v úmyslu tě vyrušit. Jen jsme si chtěli prohlédnout sfingu.“

„No jo, vy jste ti noví, co?“

„Ano.“

„Tak pojd'te blíž. Tohle je oltář pro lidi. A tahle značka, meč přetínající slunce, je moje.“

„Hezký symbol.“

„A co vy? Mám vám poradit, jak se zachází s oltářem?“

„To bychom ti s bráchou byli moc vděční.“

„Dobrá, jak si přejete. Tak si najdi větší kámen a hlasitě zabuš na desku. Pak vlož dlaň tady do toho obrysu lidské ruky v kameni,“ napovídal kluk.

Tom udělal vše, co řekl. Na desce oltáře se objevil zjednodušený obrázek kompasu.

„No vidíš, oltář už tě zaregistroval. Teď jen stačí přinášet oběti a sbírat symboly.“

„A co mu mám přinést jako oběť?“

„Ty ses ho nezeptal? Tak to máš teda blbý.“

„A jak se ho mám zeptat?“

„No, možná by bylo nejlepší zase vzít do ruky kámen a tu odpověď z oltáře vymlátit...“ pokrčil kluk rameny a v jeho úsměvu se objevil škodolibý výraz.

„Jsssssou pod ochranou,“ výhruzně zasyčel za Tomem tichý hlas. Ohlédl se, kdo promluvil, a málem dostal šok, když uviděl zblízka běsovy oči.

„No a co? Jejich chyba, že po mně chtěli radu. Však já si počkám, až jim to pitomé hájení skončí, pak teprve poznají, kdo je Golián. A ty je přestaň děsit, nebo se z tebe počů-

rá i ten bez těla. To by se taky dalo počítat, jako narušení ochrany.“

Kluk naskočil na létací disk, zazubil se na ně a odfrčel.

„Nemusíte se mě bát,“ couvl o kousek běs a Tom si všiml, že doprovází menšího běsa, který byl stejně jako oni představen na slavnosti coby nový žák, „jen jsssem chtěl zarazit jeho špatné nápady.“

„A co máme tedy dělat?“ reagoval velice opatrně Tom.

„Zeptej ssse radši učitelky, já to přesssně nevím. A bacha na Goliána, je to sssyčák.“

„Do háje, tady je všechno postavené na hlavu. Člověk se nás snaží dostat do maléru a běs nám pomáhá,“ komentoval situaci Sam, ale Tom byl zcela zaujat setkáním s běsy a bratrových poznámek si nevšímal.

„Díky za radu. Netušil jsem, že umíte mluvit lidskou řečí,“ odpověděl běsovi.

„To umím jen já. Ossstatní se tu naučili jen harpijštínu. Já umím lidsssky, harpyjsssky, drakonsssky, na cizí jazyky jsssem moc dobrý. Doma sssi mě budou vážit.“

Najednou už Tomovi nepřípadal tak hrozivý. Až na ty oči to byl docela sympaťák.

„Zeptej se ho, jak se jmenuje,“ měl zřejmě stejné pocity i bratr.

„To je skvělé, rád vás poznávám. Mně říkají Tom a můj bratr, pokud ho svými smysly vidíte, se jmenuje Sam.“

„Všichni ho tu vidíme. Běsssové a některé harpyje ho dokonce mohou i ssslyšet. Mně lidé ossslovují přezdívkou Zen a můj druh je Furontis, ale ten ještě neumí ani harpyjsssky, ani lidsssky. Ale to ssse během pár týdnů sssrovná.“

„No jo, taky se budeme muset naučit harpyjsky. Zatím umíme jen sirénsky a pár slov v drakonštině, co jsme pochytili od kamarádů.“

„Vy umíte sirésssky? No to je úžasssné. To si ještě někdy mussíme popovídat. Teď násss ale omluvte, jdeme

navštívit oltář.“

„Jasně, nebudeme vás rušit,“ přikývl Tom a otočil se ke svému oltáři. Zkoušel mu dávat otázky, několikrát do něj tukl i kamenem, ale marně. Žádné odpovědi se nedočkal.

„Už toho nech,“ domlouval mu znuděný Sam, „zítra se zeptáš učitelky.“

„Zatracenej Golián,“ rozčiloval se Tom, „copak tohle se dělá? Potopit někoho nového je teda pěkně podlé. Je to lump nebo zbabělec?“

„Kašli na něj, brácho. Až se tu trochu rozkookáme, tak mu to vrátíme i s úroky.“

„Hm. Ještě že tu mám aspoň tebe, Same.“

„Neboj, to zvládneme! Spolu určitě!“

Tom naskočil na prkno a s bratrem v zádech zamířil k jeskyni. V duchu si říkal, že spíš on by měl dodávat odvalu bratrovi než naopak. Dnes na to ale opravdu neměl dost sil. Navzdory tvrdému nepohodlnému lůžku usnul téměř okamžitě. Noc ale klidnou neměl. Sny ho vrhaly do nekoječných konfliktů s draky, běsy a divokými šelmami. Ráno měl pocit, že ho podupalo stádo splašených koní.

„Vstávej, brácho, no tak už přece vstávej,“ budil ho naléhavě Samův hlas, „venku už je dávno světlo a ty tady sebou házíš jako ryba na udici. Vždyť se ani nestihneš nasnídat.“

„Stejně nemám hlad,“ zavrčel Tom a měl pocit, že se mu rozskočí hlava bolestí, když se pokusil rychle vstát.

„Dej si aspoň čaj,“ hučel do něj bratr, „kdo ví, kdy bude pauza na občerstvení.“

Díky hodinkám nakonec dorazili do vyučovacích prostor včas. Z nádvoří prošli dlouhou chodbou do neútné velké místnosti, kde na ně čekala Gáagra. Spolužák Albert už tu seděl na malé stoličce bez opěradla a nevlídně pozoroval jejich příchod. Učitelka jim pokynula, aby se také posadili.

„Vítám vás na vyučování,“ kývla na ně vlídně, „dnes mám celý den vyhrazený jen pro vás, takže si můžeme podrobně probrat váš rozvrh, ukážu vám vše potřebné

a mimo jiné si povíme i o tom, jak to tady chodí.“

Tom se zavrtěl na nepohodlné židličce a s trochou závis-
ti koukl po nehmotném těle svého bratra, které sice také
zdánlivě sedělo, ale zaručeně mnohem pohodlněji.

„Předpokládám,“ pokračovala harpyje, „že o zdejší škole
nevíte skoro nic, tak to vezmu od začátku. Vyučování je tu
zaměřeno hlavně na magii, provázející dění na pomezí mezi
světem živých a mrtvých. Velký důraz klademe na znalosti
pout mezi tělem a duchem, měli byste do hloubky porozu-
mět vzájemnému uvolňování a upevňování přirozené vazby
těchto dvou částí u všech živých bytostí. Pro magii je důle-
žitě absolutní soustředění a přesnost. Takže budete pravidelně
trénovat relaxaci, abyste se dokázali koncentrovat i za
těch nejsložitějších podmínek. Na rozdíl od jiných škol tu
neznámujeme. Kolektiv zdejších učitelek věnoval letos
všechn svůj um na aktivaci sfingy. Její magická podstata
dokáže rozeznat vaše předpoklady a na jejich základě určí
pro každého osobní úkoly. U oltáře se vždy dozvíte, co máte
vykonat a jakmile je přijata vaše oběť, získáte symbol. Deset
symbolů stačí k tomu, abyste úspěšně dokončili školní rok.
Už se stalo i to, že žák zvládl školní rok v Airbowanu za šest
měsíců a měl pak půl roku prázdniny. Ale nedělejte si iluze,
to je spíš výjimka. Sfinga bude náročná. Upozorňuji, že je
důležité se v její blízkosti chovat uctivě a s pokorou. Ti, kdo
by ji poškodili nebo urazili nevhodným chováním, by na to
mohli doplatit i vyloučením ze školy.“

Gáagrína poslední slova vnesla do Tomovy duše nejtem-
nější obavy. Proboha, to by tak ještě scházelo, aby vypadl ze
školy hned po jejím začátku! Teď už neměl ani zlomek
odvahy se zeptat na svůj problém s mlčícím oltářem. Kéž by
se o jeho hlouposti nikdo nedozvěděl...

„Možná by vás také zajímalo, co znamená různá délka
ochrany u každého jednotlivce. Ti schopnější mají krátkou
lhůtu, protože předpokládáme, že si ve škole se všemi pro-
blémy rychle poradí a zorientují se natolik, aby uspěli i ve

složitějších situacích. Podrobnosti vám povím až v areálu, který si dnes také prohlédneme. Se schopnostmi souvisí i vyvážená osobnost. Vaše psychika by měla zahrnovat temnou i světlou stránku ve zhruba stejném měřítku. Lidé mívají ve zvyku protěžovat takzvané dobro, aniž zvažují rizika svého počínání. Na to si tady nehrajeme. My zkoumáme obě strany mince, to jest světlo i tmu. Abyste při zadaných úkolech dospěli ke správným závěrům, musíte přijmout svou osobnost včetně potlačených temných stránek. Jak jste na tom, vám signalizuje pásek vašich hodin. Půlka by měla být světlá, půlka tmavá. Musíte na sobě pracovat, abyste se aspoň přiblížili vyrovnanému skóre.“

Tom se zahleděl na svůj světlý pásek a zeptal se: „Jak mám docílit, aby půlka ztmavla?“

„Musíš najít své temné stránky a aktivovat je. Určitě v sobě najdeš nějakou antipatii. Nepotlačuj ji a vynes ji na povrch. Raduj se z neúspěchu svých nepřátel, můžeš jim i v rozumné míře škodit. Vzájemné soupeření není na závalu, motivuje vás k lepším výkonům.“

Tom přikývl, ale učitelčino nabádání ke špatnému chování vůči spolužákům mu bylo proti srsti. Měl pocit, že je tu všechno naruby. Neuměl si představit, jak zvládne neobvyklé požadavky harpyjí. Ono bylo snadné slíbit, že svého bratra neopustí, ale nyní to znamenalo žít v prostředí, které mu bylo hned od začátku cizí.

Pak s nimi učitelka začala sestavovat podrobný rozvrh. Nejvíce času bylo stanoveno pro harpyjštinu a pro nácvik relaxace. Následovaly základy magie spolu s vazbami těla a ducha.

„To všechno se samozřejmě bude v průběhu roku měnit podle toho, jak vám ta která výuka půjde. Někde hodiny ubereme, někde podle potřeby přidáme,“ podotkla Gáagra, když skončili s rozvrhem.

„Možná bych vás ještě měla seznámit s naším školním platidlem. Sice nemá množstevní hmotnou podobu, ale tím

rozhodně nijak neztrácí na hodnotě.“

Cvakla drápem o svůj náhrdelník, pak podala Tomovi a Albertovi po jedné zlaté minci. Na lícové straně mince byla číslice jedna a na druhé znak Airbowanu a obrázek sfingy. Malým otvorem byl protažen řemínek, díky kterému bylo možné nosit minci zavěšenou na krku.

„Nyní držíte v ruce svůj první ajr, který jsem vám věnovala. Dávejte pozor a dívejte se na číslici.“

Znovu cinkla drápem o svůj náhrdelník a číslice na minci se změnila na dvojku.

„Teď každý z vás vlastní dva ajry. Toto platidlo vám umožní kupovat nová kouzla a rovněž sfinga ho bude požadovat jako součást každé oběti. Vydělat si je můžete výukou spolužáků, ale nejvíce jich je možné získat především návštěvou arény v sobotu a v neděli. Ti nejšíkavnější si odtud odnášejí až dvacet ajrů denně.“

Tom se podíval na Sama. Ten klečel na zemi a pokoušel se do něčeho strkat svým nehmotným prstem. Natáhl se, aby lépe viděl a překvapeně zjistil, že i jeho bratr dostal svůj ajr na řetízku. Tom se natáhl, sebral ho a spolu se svým si ho pověsil kolem krku.

„Nyní poletíme za sfingou a k oltáři,“ pokynula jim harpyje a otevřela okno se širokým parapetem.

Tom zamrkal překvapením, když se mu Albert před očima proměnil v krkavce a přelétl do okna, aby tam počkal na učitelku.

„Páni,“ vzdychl obdivně Sam, „zdá se, brácho, že máme mezery ve vzdělání.“

Gáagra počkala, až oba bratři naskočí na prkno a rozletěla se ven. Zamířila rovnou k místu, kde byly kolem sfingy oltáře pro žáky zdejší školy.

Přistála u toho lidského a dopřála Albertovi čas na proměnu v člověka.

„Poklekněte,“ nařídila svým svěřencům a jemně hřbetem ruky setřela drobné kamínky z desky. Rozhlédla se kolem

sebe, sebrala tři růžové oblázký a podala je Albertovi.

„Pohlad' oltář dlaní, polož na něj opatrně kamínky tak, aby ani neřukly a vlož dlaň sem do obrysu lidské ruky.“

Jejich spolužák přesně splnil Gáagriny pokyny. Na desce oltáře se objevila ptačí hlava v kruhu.

„Nyní se můžeš sfingy zeptat na svůj první úkol. Oslovuj ji titulem nejvyšší avelleto.“

Albert se pro jistotu ještě i uklonil a řekl nahlas: „Nejvyšší avelleto zdejší školy, prozrad' mi prosím, co je mým prvním úkolem.“

Tom neslyšel vůbec nic, ale Albert vypadal naprosto soustředěně a pak se začal usmívat.

„Děkuji ti, nejvyšší,“ řekl nakonec a s rozzářenou tváří se otočil k harpyji, „jako první oběť chce pouze deset ajrů.“

„Výborně,“ pochválila ho harpyje, „nyní jemně uklid' kamínky z desky. Za tuto tvou výuku jsem jako učitelka obdržela deset ajrů. Na důkaz mé spokojenosti se s tebou rozdělím a přidávám ti pět ajrů k prvním dvěma z úvodní hodiny.“

Pak se učitelka zahleděla na oltář a podívala se pronikavě na Toma.

„Jestli se můj zrak nemýlí, tvoje značka už na oltáři je. Zdá se, že tebe už naučil, jak s ním zacházet, někdo jiný. Také se s tebou rozdělil o získané ajry?“ zeptala se s ledovou arogancí Gáagra.

„Nerozdělil,“ pípl Tom a pod tím chladným pohledem opět nenašel odvalu se svěřit a zeptat se, co si má počít, když s ním oltář nemluví.

„Tak to máš smůlu,“ odvětila harpyje se zadostiučiněním a Tomova nenávisť ke Goliánovi narostla na dvojnásobek. Nejen, že ho ten lump počastoval špatnou radou, ale ještě za to shrábl deset ajrů. To je opravdu vrchol drzosti!

„Ty, Same, začneš své úkoly plnit, až opět splyneš s tělem. Zatím se pilně uč, ať potom nemáš mezery,“ oslovila vlídně jeho bratra.

„Ano, avelleto,“ odpověděl s úsměvem.

„Než poletíme dál, dopřejeme si relaxační půlhodinku,“ ukázala učitelka na kamenitou zem, „pohodlně se posaďte prosím.“

To zas bude otlačený zadek, pomyslel si smutně Tom. Zdálo se, že harpyje nemají o lidském pohodlí ani tu nejmenší představu.

„Pošlete svou mysl, aby kopírovala povrch všech částí vašeho těla. Podržte představu, jak vaše tělo vypadá, a pak se ponořte spolu se svým dechem do jeho hlubin. Naslouchejte tepu srdce, naslouchejte tepu krve. Ty, Same, si to alespoň představuj. Dýchejte zhluboka a pomalu...“

Tom se sice snažil poslouchat pokyny, ale nějaký kamínek ho do levé půlky zadku tlačil tak, že ztrácel koncentraci. Navíc mu sluníčko svítilo do očí, začínalo mu být vedro a měl žízeň. Myšlenky se mu zatoulaly domů k dědovi. Také je učil relaxovat, ale u něj bylo všechno příjemné, nikde nečihaly žádné záludnosti a neřešitelné problémy. Člověk si s ním mohl promluvit úplně o všem a děda hned věděl, co je potřeba udělat, aby se věci urovnaly. Jenže s dědou se uvidí až za dva týdny...

„Konec relaxace! Prosím, vraťte se zpět do reality,“ vyburcoval ho hlas harpyje, „nyní se zalette občerstvit do svých pokojů a za hodinu budeme pokračovat.“

„Hm, pokojů,“ bručel Tom, když vstupovali do své jeskyně.

„Kdes nechal dobrou náladu, brácho? Dej si něco k snědku a přestaň naříkat.“

„To se ti snadno řekne, Same, ale když ono je tu od začátku všechno tak zašmodrchané.“

„Proč jsi učitelce neřekl o Goliánovi a jeho podrazu?“

„Nějak jsem nemohl. Vždyť jsi to slyšel, za zneuctění oltáře je vyhazov ze školy. Nechci tě tu nechat samotného.“

„Jasně. Žalováním si člověk taky zrovna nevylepší pověst. Třeba to časem nějak vyřešíme. Začnu o tom pře-

mýšlet. Stejně v noci většinou nemám co dělat.“

„Copak ty vůbec nespíš?“

„Zkousím něco jako usínací relaxaci, ale déle než čtyři hodiny to obvykle nevydržím.“

Tom se pustil do oběda a Sam ho přemluvil, aby vyzkoušel i Zachariášovu zmrzlinu. Byla jahodová, báječně osvěžující a opravdu Tomovi vylepšila náladu. Když je hodinky zavolaly do vyučování, opět byl plný elánu a odhodlání poprat se se zdejšími problémy.

Tentokrát je harpyje zavedla do zdejšího sportovního areálu. Byl obrovský. Momentálně tu všude byl klid a ticho. Přistáli někde uprostřed a zvědavě se rozhlíželi. Ani tady nikde nerostly stromy a květiny.

„Zde vlevo od nás,“ ukázala harpyje na dřevěnou bariéru s brankou, „je aréna magické zdatnosti. Pojdme se podívat dovnitř.“

Vstoupili brankou, prošli krátkým tunelem a ocitli se na prostranství, které ohraničovaly čtyři vysoké kovové sloupy. Každý z nich byl nahoře zakončen ozdobnou hlavicí, kde byl zavěšen zvon. Hned vedle něj ve větru vlály dlouhé barevné stuhy.

„Aréna je otevřena každou sobotu a neděli. V této době tu vždy jednou denně můžete získat u každého zvonu jednu stuhu. Stačí, když o zvon cinknete svým prstenem, tím se stuha uvolní a začne klesat dolů. Zachytíte ji a odevzdáte doзору u branky. Za každou, kterou si z arény dokážete odnést, získáváte jeden ajr.“

„Takže víc než čtyři stuhy denně tu nedostaneme?“ zeptal se Albert.

„U sloupů se zvony ne. Ale můžete se je pokusit sebrat méně zdatným žákům zdejší školy. Toto je aréna magické zdatnosti, to znamená, že tu smíte používat kouzla. Samozřejmě vyjma smrtících a nevratných. Případná zranění vám ošetří dozor u branky. Však časem sami v praxi zjistíte, jak to tu chodí. Ještě bych se měla zmínit o ochraně, kte-

rou vám škola zaručila. Až se v sobotu a v neděli vydáte pro své stuhy, nikdo na vás přímo nezaútočí. Jen si musíte dát pozor, abyste se nepřipletli do cestu kouzlům, určeným někomu jinému. Jiná situace by ale nastala, kdybyste zaútočili vy sami. Potom by už napadený nebyl vázán slibem hájení a mohl by vás obrát o stuhy naprosto beztravně. Dokud nezaútočíte, mohou na vás ostatní v době ochrany vyvíjet nátlak pouze slovně.“

Vyšli z branky zpět na zpevněnou cestu sportovního areálu a učitelka ukázala na druhou arénu, která vypadala velice podobně jako ta, kterou už navštívili.

„Druhá aréna je věnovaná tělesné zdatnosti. Všechno tam probíhá stejně jako v první aréně, akorát bez kouzel. Takže záleží především na tom, jak jste silní a hbití.“

„To znamená, že tam nemohu použít svou létací proměnu?“ zeptal se Albert.

„Magie ovládající vznášedla povolena je, ale proměny nikoliv. Budeš si tu muset půjčit školní létací disk. Je tu zakázáno kouzly vylepšovat své tělesné schopnosti a magicky útočit na druhé.“

„To sem snad radši nebudu chodit,“ brblal spolužák nespokojeně.

Učitelka je zavedla dál a ukazovala další možnosti, jak získat ajry. Opět se tu nabízely magické i nemagické testy přesnosti, šikovnosti, postřehu a síly.

„Ale drak nebo goblin jsou mnohem silnější než my,“ namítl zase Albert.

„Pořádně se rozhlédni,“ napomenula ho Gáagra a mávla rukou směrem k malé tabuli, kde byly zaznamenány limity pro tu kterou disciplínu. Pro každý druh tam byla jiná čísla.

Tom se pokusil nadzdvihnout jeden kámen, který byl označen symbolem člověka a byla na něm vyčíslena i vzdálenost, na kterou bylo třeba ho hodit. Kousek ho posunul, ale postavit se s ním nedokázal.

„No jo, za sílu tu asi žádné ajry nezískáme,“ podotkl

Sam, který bráchovo počínání zvědavě sledoval.

„Limity jsou náročné a bez tréninku se úspěchu nedočkáte,“ podotkla učitelka, „dokonce ani poté, co splníte limit, to nebude úplně jednoduché. Abyste tu získali ajr, musíte při příští akci vyrovnat svůj nejlepší výkon, nebo ho vylepšit, jinak nedostanete nic, i když limit splníte.“

„Hele, brácho, mají tu i luk a šípy,“ zahalekal na Toma Sam z vedlejší části sportoviště, „tady bychom mohli mít šanci.“

„V sobotu a v neděli si všechny zdejší aktivity můžete vyzkoušet,“ zamrkala pobaveně Gáagra, „teď se ale vydáme zpět do školy a navštívíme ještě jedno velice důležité místo.“

Všichni se vznesli nad prázdný sportovní areál a když se Gáagra ujistila, že nikdo nechybí, zamířila ke škole. Přistáli na nádvoří a učitelka je vedla ke kamennému oblouku. Před ním nic, za ním nic – vypadal jako zapomenutá nedostavěná brána ze starých časů.

„Tohle je vstup do jeskyně kouzel,“ vysvětlovala učitelka, „dotkněte se svým ajrem tohoto černého kamene ve zdivu.“

„Za každý průchod do jeskyně,“ pokračovala, když učinili, co jim nařídila, „se platí jeden ajr. Pojďte prosím za mnou.“

Prošli obloukem a v mžiku se ocitli v obrovské jeskyni mihotavě osvětlené kouzelnými lampičkami.

„Vítám tě, Gáagro. Vedeš nováčky?“ zaskřehotal podivný hlas z jednoho málo osvětleného kouta.

Vynořila se z něj ta nejstarší a nejopelichanější harpyje, jakou tu zatím Tom spatřil. Její oči ve spoře osvětleném prostoru svítily jako dva uhlíky.

„Avelletto Kelaino, dovol, abych ti představila naše nová lidská mláďata.“

Tom měl pocit, že mu hoří hlava, když se na něj stará harpyje při představování zahleděla. Dělo se tu něco podivného, čemu nerozuměl. Ještě nikdy nepocítil takovou sílu moci a autority, jako teď tady. Téměř se mu z toho dělalo

mdlo.

„Průvodce,“ zasyčela stará harpyje, přimhouřila oči a kývla na chlapce, aby přistoupil k ní.

„Nastav ruce,“ nařídila mu a pak mu do dlaní vložila modrý diamant. Sotva se dotkl Tomových dlaní, začal velice rychle mizet. Nevěřicně pozoroval ten zvláštní úkaz a neodvažoval se pohnout. V okamžiku, kdy se vypařil poslední modrý záblesk, pocítil kolem žaludku teplo a sílu. Neměl ale čas zkoumat podstatu toho podivného jevu, neboť stará opelichaná harpyje ho silným stiskem vzala za ramena a otočila ho obličejem proti Samovi.

„Nyní předej kouzlo, které ses naučil, svému bratrovi,“ nařídila mu.

„Jak to mám udělat?“

„Je tu teprve první den, avelleto,“ namítla nesměle Gáagra, ale strážkyně kouzel jen netrpělivě mávla rukou, jako když odhání dotěrný hmyz.

„Je průvodce. Musí se učit rychle. Za hradbami už čeká další bloudící na jeho služby,“ řekla učitelce na vysvětlenou a otočila se zpět k Tomovi s instrukcemi, „propojte s bratrem dlaně a ty vytvoř iluzi krystalu, který jsi vstřebal. Všechny doprovodné pocity naprosto přesně otiskni do mysli svého sourozence.“

Bylo to snazší, než Tom očekával. Byli si se Samem tak blízcí, že vzájemné propojení mysli zvládli téměř okamžitě a pocity se přelily jako vzedmutá vlna.

„Už to umím, už také umím modrý oheň,“ vydechl překvapeně Sam a stará harpyje spokojeně přikývla.

„Takto budeš učit svého bratra každý den, dokud nedojde k sjednocení jeho mysli a těla.“

Pak se otočila k Albertovi a věnovala se jemu. Do dlaní mu vložila temně rudý krystal a tiše mu něco řekla. Nakonec promluvila opět ke všem: „Drobná kouzla jsou zde k získání za pět ajrů, ta náročnější za dvacet a specializovaná za padesát. Dobré rady poskytují obvykle za deset. Ale tu nej-

lepší radu vám mohu dát hned a zdarma. Učte se hodně a pokud možno rychle.“

Gáagra staré harpyji uctivě poděkovala a vyrazila i s dětmi k odchodu.

„Kdybych měl za tuhle radu platit deset ajrů,“ šeptal Tomovi do ucha Sam, „považoval bych to za vyhozené peníze.“

„Jo, to já taky.“

Společně přeletěli k otevřenému oknu školní učebny a vstoupili dovnitř. Učitelka počkala, až se usadí na svých nepohodlných židličkách.

„Od zítřka už budete mít hodiny společně s dalšími spolužáky. Nyní je nejdůležitější co nejrychleji zvládnout harpyjštinu a relaxační techniky. Kouzlo, které jste se dnes od Kelainy naučili, vám umožní v areálu trénovat magické dovednosti a získávat odměny.“

Ještě je poučila o nutnosti dodržovat ve škole určitá pravidla. Za některé přestupky tu lidem dokonce hrozily tělesné tresty nebo vyloučení ze školy. Tom se v duchu zařekl, že do takových potíží nikdy nesmí sklouznout. Než je Gáagra propustila z vyučování, museli absolvovat ještě jednu společnou relaxaci. Po jejím skončení už Tom se Samem neměli nejmenší touhu létat po okolí. Byli plní dojmů, o kterých bylo záhodno přemýšlet, takže beze slova zamířili rovnou do své jeskyně.

Tom se s úlevou uvelebil na měkké posteli: „Páni, to jsem rád, že už jsme tady. Tahle postel je snad jediné měkké místo široko daleko. Už mě na té školní židli začínal tláčit zadek.“

„Ale jinak je tu krásně, co říkáš?“ vzdychl spokojeně Sam.

„Když myslíš,“ neměl sílu odporovat bratrovi.

„Ta Kelaina je naprosto úžasná. Nikde jsem tu neviděl krásnější harpyji.“

„To myslíš tu opelichanou vykopávku?“

„Ty sis toho, brácho nevšiml? Má úplně bílé peří a zlatou auru.“

„To mi nějak uniklo.“

„S tebou je dnes ale nuda. Radši běž spát. Já se jdu ještě mrknout po okolí.“

Tom přetáhl přes hlavu řetízky s ajry a položil oba na polici.

„Jé hele, každý máme jiný počet,“ nakoukl mu ještě přes rameno Sam.

„No jo,“ prohlédl si mince i Tom, „jak je to možné?“

„Zkus se zeptat hodinek.“

Po chvílce úsilí konečně zjistil, jakou otázku musí položit, aby získal odpověď: „Jaké je vyúčtování dnešního pohybu ajrů u mě a mého bratra?“

„Plus dva ajry z úvodní hodiny, plus deset ajrů z areálu, mínus ajr za vstup do jeskyně kouzel, plus pět ajrů za výuku kouzla modrý oheň, celková suma šestnáct ajrů. Bratr plus dva ajry z úvodní hodiny, plus pět ajrů u sfingy, plus deset ajrů z areálu, mínus ajr za vstup do jeskyně kouzel, mínus pět ajrů za naučení kouzla modrý oheň, celková dnešní suma jedenáct ajrů.“

„Cože? Já ti musel zaplatit za kouzlo? To je ale bída, takhle tu tedy nezbohatnu. To budeme muset za každé kouzlo platit? Katastrofa!“

Sam se v přehnaném gestu chytil za hlavu a lomil rukama. Jindy by se Tom přidal a smáli by se spolu. Dnes se ale zmohl jen na chabé pousmání.

„S tebou dnes fakt není žádná sranda, brácho,“ postavil se Sam těsně před Toma a pokračoval tónem, ze kterého naskočila Tomovi husí kůže, „jestli se tu pořád budeš tvářit jako sfinga, tak to tu radši zabalím a zmizím. Víš, jak moc mě to táhne pryč? Cítím, že kousek odtud je úžasné místo, kde mohu na všechno zapomenout a vydat se za světlem. Ta nádherná krajina mě neustále volá a láká k sobě. Musím se sakra přemáhat, abych zůstal s tebou. Tak buď tak hodný

a tvař se zase jako můj starej brácha.“

„Same,“ polekal se Tom, „to bys mi přece neudělal! Nemůžeš odejít! Harpyje slíbily, že se zase vrátíš do svého těla. Copak jim nevěříš?“

„Věřím. Ale nevím, jestli se mi chce zpět. Bez těla je člověk tak nějak svobodnější.“

„Same!“

„Bez obav, mám v plánu to zkusit. Proto tu přece jsme, ne? Ale ty se přestaň mračit, nebaví mě koukat na tvůj smutnej kukuč.“

Sam se otočil a vytratil se z jeskyně. Tom vzdychl a šel si připravit večeři. Ani ji pořádně nevychutnal, neboť musel stále přemýšlet o svém bratrovi, o zdejší škole a oltáři, který neodpovídá. Sama určitě ve štychu nenechá! Jak to říkal děda o problémech? Když nevíš kudy kam a cítíš se mizerně, vyber jeden problém, klidně i ten nejmenší, pojmenuj ho a zkus ho vyřešit. Až se to podaří, vyber si další. Pojmenovat problém? Tom usoudil, že nejvíc ho trápí komplikace s oltářem. Musí zítra nebo pozítří zkusit při oslovení správný postup, třeba to nakonec bude v pořádku. Taky mu vrtało hlavou, jestli mají všichni studenti z prvního ročníku podobné úkoly. Pak by možná stačilo nabídnout jako oběť získané ajry a mohl by postoupit aspoň o jeden symbol kupředu. Až se Sam vrátí, poradí se ještě s ním. Jenže bratr se někde zdržel a unavený Tom usnul dřív, než se objevil.

V příštích dnech jim začal obvyklý školní rozvrh s výukou harpyjštiny, magických technik, relaxace, rovnováhy a teorie pout mezi tělem a duchem. Ukázalo se, že ajry lze získat i při vyučování za mimořádné znalosti. Jedinou jejich kantorkou byla zatím jen Gáagra. Teprve až zvládnou harpyjštinu, mohou se vzdělávat i u ostatních vyučujících. Ale i tak to stačilo a měli co dělat, aby vše pochopili a zapamatovali si.

Hned další den po vyučování se Tom a Sam vypravili k oltáři u sfingy. Naštěstí tu byl úplný klid. Tom s velkou tré-

mou vyzkoušel přístup tak, jak ho ukazovala Gáagra. Opatrně oslovil kamennou desku a sfingu, která ji hlídala. Velice uctivě požádal o zadání úkolu a čekal. Nic se ale nedělo. Oltář mlčel.

„To je bez šance,“ vzdychl Tom.

„To tedy není,“ odporoval Sam, „uvědom si, že tu máš svůj kryptogram. To znamená, že jsi byl přijat. Jen asi musíš udělat nějaký krok, aby s tebou mluvil. Zkus mu nabídnout ajry.“

Tom poslechl: „Nejvyšší avelleto, nabízím ti ajry, které mám, jako oběť. Buď tak laskavá a přijmi je nebo mi naznač, co je třeba ještě vykonat.“

„Funguje to,“ zajásal Sam, „podívej! Dostal jsi první symbol. Vypadá jako ručička od kompasu. Paráda!“

„No jo,“ pokrčil rameny Tom, „ale pořád se mnou nemluví. Vůbec netuším, co mám udělat pro druhý symbol.“

„Ukaž! Kolik tě to stálo ajrů?“

Tom koukl na minci: „Osm.“

„To je zajímavé. První symbol máš lacinější než Albert. To znamená, že každý má jiné podmínky.“

„Tím hůř. Nikdo mi nebude moct poradit, co sfinga chce. Ale co! Stejně bych jim nemohl říct, proč to potřebují vědět.“

„Hm, budeme muset něco vymyslet sami.“

„Asi jo,“ přikývl Tom a ukončil návštěvu oltáře.

Prvních pět dnů uběhlo poměrně rychle. Ani neměli čas se po večerech nudit, protože Gáagra jim každý den přesně rozplánovala, co všechno musí Tom Sama naučit. Ani ostatní zřejmě neměli čas na návštěvy, protože se u jejich příbytku nikdo ze spolužáků neobjevil. Sam sice na svých průzkumných výpravách odhalil, kde kdo bydlí, ale zatím jim to k ničemu nebylo.

V sobotu by si Tom rád přispal, ale bratr už byl jako na trní. Povykoval a hecoval ho tak dlouho, až ho vyšťval z postele ven.

„Ty mě chceš uštvat! Nemysli si, že budu sportovat za oba!“ reptal u snídaň, když ho Sam pobízel k rychlosti.

„No jasně. Vynadej mi za to, že chci všechno vidět. Tady se vyplácí sbírat informace rychle a důkladně.“

„No jo, sakra, já vím. Ale snad to počká aspoň než dopiju čaj.“

V areálu byli mezi prvními. Chvilku sledovali starší spolužáky a pak se vydali za nimi. V magické aréně se veškerý pohyb odehrával velice překotně. Někteří vystartovali ke zvonům, jak nejrychleji dokázali, a snažili se donést své stuhy z arény pryč. Jenže tu číhali dva běsi a snažili se kouzly zmrazit ty, kdo si nesli stuhy. V okamžiku, kdy se jim to podařilo, uzmuli jim stuhy a číhali na další.

Vchodovými dveřmi vstoupila dívka.

„A hrome! Jsou tu Hapis a Lumis. Radši přijdeme jindy,“ řekla klukovi, se kterým sem dorazila, a oba se otočili k odchodu.

Sotva za nimi zapadly dveře, vstoupil dovnitř Golián s Albertem.

„Takže je ti to jasné?“ postrčil ho dopředu.

„Ale co když mi tamti dva stuhy vezmou?“ strachoval se jejich spolužák.

„Jsi přece v ochraně, ne? Mohou tě strašit, ale nemohou se tě dotknout. A když mi pokaždé dvě stuhy dobrovolně odevzdáš, budu tě celý rok chránit před ostatními.“

„Dobře. To беру,“ přikývl Albert.

„Tahle nabídka platí i pro tebe,“ otočil se Golián na Toma.

„No, to ani náhodou!“ zaječel Tomovi rozrušeně do ucha Sam. „Řekni mu, ať si trhne nohou!“

„Tak co?“ ušklíbl se Golián.

„Díky, nemáme zájem,“ usmál se na něj Tom.

„Cože?“ nechtěl věřit svému sluchu starší spolužák.

To už ale Tom naskočil na prkno a vyrazil ke zvonům. Po cestě se vyhnul dvěma bleskům, které před něj běsi vyslali,

aby se mu jejich kouzlo jako náhodou připletlo do cesty, a za chvíli byl zpět i se stuhami.

„Počkej, až ti skončí ochrana, to si vypiješ!“ zasyčel Golián, když ho Tom mýjel.

„Zdá se, že jsme si u něj pěkně zavařili,“ šeptl směrem k bratrovi, když vyrazili dál.

„Klídek. Ještě pár týdnů nemá šanci. Pak už si s ním nějak poradíme,“ uklidňoval ho Sam.

„Jen aby,“ ušklíbl se na něj uličnický Tom.

Prošli druhou arénou, kde bez problémů ukořistili další čtyři ajry, a pak se vydali k individuálním sportovním místům. Tady přes veškerou snahu Tom neuspěl. I když při střelbě z luku byl blízko limitu, nakonec se mu to nepodařilo. Během dopoledne okoukli, jak se tu pracuje s kouzly a rozhodli se pilně trénovat, aby i tady časem uspěli.

Po obědě se u nich před jeskyní objevil Zen a zavolal jejich jména. Tomovi naskočila husí kůže po celém těle, když běsovi pohlédl do očí. Navzdory tomu, že se tenhle choval kamarádsky, stejně bylo v jeho žlutých očích cosi nepojmenovatelného, co v člověku navozovalo pocit strachu.

„Pojď dál,“ pozval ho Sam nadšeně, „rádi tě vidíme.“

„To je prima, že ssse mě nebojíte. Vylepšuje ssse mi bytossstní rovnováha, když ssse přátelím ssse ssspolužáky.“

Tom pohlédl letmo na své hodinky, kde měl malý černý proužek, který se maličko rozšířil vlastně jen díky Goliánovi. Neuměl si představit, co by musel podniknout, aby zčernala půlka pásku. To se mu asi nikdy nepodaří. Dál už neměl čas o tom přemýšlet, protože Sam se začal zvědavě vyptávat běsa na jeho domov. Ukázalo se, že stejně jako harpyje sídlí na pomezí, kde se dotýkají světy hmotné a nehmotné, světy živých a mrtvých.

„Mrtvý není přesssný výraz,“ vysvětloval jim Zen, „jedná ssse o duše nějakým způsssobem ssspjaté s tělem. To znamená, že ve sssvětě neživých lze potkat ty, kdo dosssud

nezapomněli na své tělo i ty, kteří ussilují o narození do fyzické podoby. Existují duše, které nemohou smířit s odchodem ze světa živých a ussilují o návrat.“

„To máš na mysli takové, jako jsem já?“ vyzvídal Sam.

„No, dá se to tak říct,“ přikývl Zen, „ale tvé tělo, jak jsem slyšel, je neporušené a čeká na tebe v Chrámu na pomezí. Akorát budeš muset natrénovat splynutí. Jsou ale duchové, kteří tělo už nemají, ale odmítají to přiznat. Někteří jsou i nebezpeční a snaží se ukrásit tělo jiným. Takoví už se většinou nebojí ani nás.“

„A jak vlastně žijete? Co děláte? Čím se živíte?“

„Nevím, jestli vám to mám říct, lidé tyto informace špatně snášejí.“

„Tak řekni aspoň něco. Třeba co vás baví.“

„Máme životní poslání, které nás zároveň i baví,“ váhavě přiznal Zen, „zaháníme bloudící a nespokojené duše přes pomezí do světa zapomnění. Odáváme při tom duším přebytečnou energii a jejich strach nám působí pocit radosti.“

„Takže až umřeme, máme šanci potkat někoho z vašich...“

„Jen když se budete zbytečně motat tam, kde nemáte. Po smrti nemá cenu snažit změnit něco, co se nepodařilo během života. Je zbytečné pokoušet se o kontakt s živými. Ale vykládej to lidem! Pořád se někdo pokouší o návrat.“

Povídali si se Zenem celé odpoledne. Dozvěděli se, že mladí běsí se rodí při jakémsi sopečném výbuchu Dechu hlubin a staří umírají, když už nedokážou nasbírat dostatek životní energie při pronásledování neposlušných duší.

„A kde bereš energii tady?“ podezřívavě se zeptal Sam.

„Jako mladí máme energie nadbytek,“ zasmál se Zen jeho obavám, „teprve když dorosteme do plné velikosti, musíme ji začít doplňovat. Takže nemusíš mít strach, že bych chtěl žít na tvou uši.“

„To je dobře,“ oddechl si Sam, „i tak mě stojí dost sil si pamatovat vlastní tělo. Ještě že mám pořád na očích brácho! Jinak už bych nejspíš nevěděl, jak mám vypadat a kdo jsem.“

„To je normální,“ chápatě kývl Zen, „odloučený duch rychle zapomíná, kdo byl, a vrací se do velké náruče, aby nabral sílu pro další existenci.“

„No, tomu sice nerozumím, ale je milé, že sis s námi přišel popovídat.“

„Vlastně jsem vám přišel něco navrhnout. Moc rád bych se naučil šachy. A abychom si nic nedlužili, učil bych vás na oplátku harpyjstinu nebo to, co byste přáli.“

„No, to nezní špatně,“ usmál se Tom, „já jsem pro.“

„Já taky,“ souhlasil Sam.

„Prima,“ zavlnil se spokojeně bēs, „tak já se zaslavím zítra.“

Od té doby k nim bēs docházel pravidelně o víkendu a v úterý a ve čtvrtek večer. Dvojčata se začala v harpyjstině viditelně zlepšovat. Už to pro ně nebyly jen obyčejné skřeky, ale smysluplná řeč. Sice kluci trochu kulhali ve výslovnosti, ale Gáagra byla s jejich pokroky spokojená.

Každé dva týdny se objevil děda a přinášel s sebou pamlsky, drobné dárky a pozdravy od rodičů a kamarádů. Tom se tvářil statečně a ujišťoval dědu, že všechno zdárně pokračuje.

Částečně to byla pravda, neboť pod vedením Gáagry už se Tom naučil na pár okamžiků odpoutat od své tělesné schránky. Harpyje po nich chtěla, aby se Sam na tu chvíli pokusil bratrovo tělo ovládnout. To se jim ale zatím nikdy nepodařilo.

Jednoho dne večer Sam přisedl k Tomovi na postel a uličnicky na něj mrkl.

„Brácho, dostal jsem nápad,“ prohlásil důležitě.

„A nechceš to nechat na ráno? Já už asi neudržím otev-

řené oči,“ protestoval Tom.

„Ani náhodou. Až uslyšíš, co mám v plánu, všechno spaní tě přejde, uvidíš.“

„Tak povídej,“ vzdychl rezignovaně.

„Zkusíme zapůjčení tvého těla u oltáře. Zatím jsem neměl dostatečně silnou motivaci, ale tam by se to mohlo podařit. A jestli to vyjde, mohl bych oslovit oltář a třeba se nám podaří se posunout o kousek dál. Co ty na to? Není to geniální nápad?“

„Já nevím, Same, a co když se něco zvrtně? Neměli bychom s sebou vzít někoho, aby nám ohlídal záda?“

„Takže jsi pro?“

„No, v zásadě ano. Možná bychom mohli požádat Zena nebo tu malou harpyji, co umí po našem.“

„Já jsem pro Zena. Alekta je moc ukecaná.“

„Tak jo. Kdy to vyzkoušíme?“

„No přece co nejdřív. Navrhuji zítřek.“

Celý den byli oba nepozorní a roztěkaní. Už se nemohli dočkat, až Samův nápad vyzkoušejí. Zen ochotně souhlasil, že na ně dá pozor.

Večer se všichni tři sešli u sfingy. Běs nechal své lidské kamarády u oltáře a vydal se hlídkovat po okolí, aby je nikdo nerušil. Tomovi trvalo hodně dlouho, než se dokázal uvolnit natolik, aby mohli přistoupit k akci. Ještě že byli bratři tak těsně spřízněni a nemuseli si nic říkat nahlas. Oba přesně vycítili, kdy nastal čas k přesunu duší. Tom se najednou na své tělo díval ze vzdálenosti dvou metrů a vnímal bratra, jak se opuštěné tělesné schránky dotýká. Cítil jeho nechuť spojit se s tělem, ale za tím nepříjemným pocitem se do jeho mysli prodíralo odhodlání akci dokončit. Sam chvíli bojoval sám se sebou. Tom ho z povzdálí pozoroval a v duchu ho pobízel. Silou vůle zachovával svou mysl v klidu, aby dal bratrovi čas na to, co naplánoval. Nebylo snadné potlačit zvědavost a neklid duše.

Pak najednou jeho tělo vstalo. Byl to zvláštní pocit pozoro-

rovat z dálky, jak poslouchá Samovy příkazy. Naklonilo se k oltáři a pokleklo před ním. Pro jistotu se otočil zády, aby neviděl, co jeho bratr právě dělá. Snažil se ve své mysli utlumit napětí, které ho vytrhovalo z koncentrace.

Sam zatím zlehka položil na desku tři kamínky a oslovil nejvyšší avelletu školy. I jemu činilo potíže splynutí s tělem a neustále měl nutkání z něj vyskočit a utéct. Sice mu bylo důvěrně známé, ale zároveň bylo nepohodlné, cítil bolest z odřeného lokte, šimraly ho kapky potu na zádech a tlačil ho ostrý písek do kolen. Pomalu už na tyto tělesné vjemy zapomněl a teď ho obtěžovaly. Vzápětí se ale přihodilo něco, co jeho trápení rázem zatlačilo do pozadí.

„Vítám tě ve škole, Same Mojerano. Tvou první úlohou je přinést mi tři ajry,“ zazněl mu v hlavě příjemný hlas.“

Na oltáři se objevil nový obrázek. Připomínal přesýpací hodiny s okem.

„Mám víc než tři ajry. Mohu ti tedy nabídnout první oběť?“

„Tvá oběť byla přijata. Tvým druhým úkolem je přinést pět ajrů a v Chrámu na pomezí se dotknout své tělesné schránky.“

„Mohl bych se ještě zeptat, jaký je druhý úkol mého bratra?“

„Nemohl.“

„Existuje šance, že s mým bratrem bude zase jednou sfinga hovořit?“

„Ano.“

„A co pro to musí udělat?“

„Na to musí přijít on sám.“

„Děkuji nejvyšší avelletu.“

Na oltáři se vedle Samova obrázku objevil symbol oka. Chlapce zahřálo vědomí, že dohonil Tomův náskok a oba teď mají jeden bod k dobru. Dotkl se prstem reliéfu kresby, aby měl hmatovou vzpomínku, až vrátí bratrovi jeho tělo. Znovu se mu do mysli prodrál pocit nepohodlí a nepatřič-

nosti cizí tělesné schránky. Pohlazením se rozloučil s oltářem a s úlevou se vrátil ke své éterické existenci.

„Můžeš se vrátit,“ houkl Tomovi do ucha a čekal, až se bratr probere ze své hluboké relaxace.

„Je mi divně, zvedá se mi žaludek,“ zaúpěl Tom, když se mu podařilo posadit.

„Taky tě bolí loket a máš otláčená kolena,“ zasmál se Sam a ukázal za Tomova záda prstem na oltář, „vidíš? Tohle je moje značka. Sice nevím, co znamená, ale naše věc se podařila.“

„Super,“ rozzářil se Tom, „a dozvěděl ses ještě něco?“

„Sfinga mi nechtěla nic říct. Jen to, že tu existuje šance, že na tebe zase oltář promluví. Ale jak to zařídit, na to prý musíš přijít sám.“

„No, to vlastně není tak špatná zpráva. Budu to zkoušet a uvidím.“

„Doprovodíš mě do Chrámu na pomezí?“

„Teď hned?“ vyděsil se Tom.

„Jasně že ne. Vždyť ani nevíme, kde to je. Budeme se muset zeptat Gáagry.“

„Že váháš,“ oddychl si, že ho bratr okamžitě nežene do další šílené akce, „dokud jsem tvůj průvodce, neopustím tě. A ty mě taky ne, doufám.“

„Řeknu Zenovi, že už jsme skončili,“ vyhnul se Sam odpovědi.

Hned druhý den se bratři po vyučování zdrželi, aby se zeptali učitelky na návštěvu Chrámu na pomezí. Gáagra nejdřív zavrtěla hlavou a prohlásila, že ještě nejsou připravení, ale Sam jí vylíčil jejich společnou akci u oltáře. Harpyje na ně přísně hleděla, ale chlapcovo vyprávění nepřerušovala. Když skončil, chvíli si čechrala svůj peříčkový závoj a přemýšlela.

„Jestliže dokážete zopakovat výměnu těla znovu tady přede mnou, doprovodím vás v neděli ráno do chrámu,“ pokynula směrem k relaxačnímu koberečku v zadním rohu

místnosti.

„Časem budete odloučení ducha provádět pouze na podlaze, ale pro začátek ti, Tome, povolím měkčí podložku,“ prohlásila a usadila se dva metry od nich.

„Nedokážu to, když se na nás kouká,“ zašeptal Tom směrem k bratrovi.

„Nekecej! Dokážeš to. Jsi přece můj průvodce. Kvůli mně to dokážeš,“ stejně tiše mu odpověděl Sam.

Tom se otočil tak, aby na učitelku neviděl. Snažil se rychle přejít do relaxační hladiny, ale stále se mu to jako naschvál nedařilo.

„Nepospíchej,“ jemně ho napomenula Gáagra.

Zklidnil se a najednou to šlo samo. Tentokrát to k jeho údivu bylo snadnější než u oltáře. Sam převzal kontrolu nad tělem, vstal a pomalu přešel k učitelce: „Avelletto Gáagro, já jsem Sam Mojerana.“

„Výborně,“ přikývla harpyje, „nyní vrať tělo bratrovi. V neděli ráno pro vás přijdu. Počítejte s tím, že v chrámu bude hodně chladno.“

Zbylé dny přemýšleli o tom, jaké to asi v chrámu bude.

„Také jsssem tam nikdy nebyl,“ odvětil Zen, když se ho ve čtvrtek zeptali, jestli o chrámu něco ví, „ale říká ssse, že je to mísssto, kde ssse dá ovládat časss. Můžeš ssse tam dossstat pouze v doprovodu harpyje.“

„Tak to jsme mohli říct Alektě...“

„Tak to byssste nemohli,“ zasmál se bēs a Tomovi z toho zvuku naskočila husí kůže, „chrám je přísssstupný pouze pro dossspělé jedince. Alekta ssse bude mussset ještě hodně dlouho učit, než dorossste do sssprávné podoby a naučí ssse překračovat hranici.“

„Hranici?“

„No jasssně. Hranici mezi sssvětlem živých a neživých. Harpyje jsssou vlasstně také sssvým způsssobem průvodci. Pokud je umíš zavolat, doprovodí tvou duši po sssmrti nejkratší cessstou do velké náruče zapomnění.“

„No, asi bych se vyděsil, kdybych ji jako umírající spatřil,“ zavrtěl nevěřičně hlavou Tom.

„Já myssslím, že ne,“ mrknul Zen, „při odchodu ze života zíssskáváš magický zrak a harpyje vidíš jako krásssné bílé bytossti s jemně duhovou aurou. Nejčasstěji létají k dětem, které trpí nebo jssou všemi opuštěné.“

Tom se zamračil. Všichni tu mluvili o magickém zraku jako o něčem úplně normálním, jen jemu se stále nedařilo toto magické umění ovládnout. Sice už několikrát měl kratičký záblesk něčeho barevného a zvláštního, ale nikdy to netrvalo tak dlouho, aby se stihl podívat, jak vlastně vypadají harpyje. Pro něj to stále ještě byly bytosti strohé přísné bez úsměvu a líbily se mu jedině tehdy, když na sebe braly podobu divoké husy, což byla jejich oblíbená přeměna.

3) Chrám na pomezí

V neděli ráno si Tom natáhl teplé kalhoty a svetr navíc.

„Vezmi si létací prkno,“ řekla mu Gáagra, „a poleť za mnou. Bude se ti zdát, že je to velice dlouhá cesta, ale to je jen iluze. V žádném případě nikde neodbočuj a nepřistávej. Zároveň hlídej svého bratra, aby se tě celou cestu dotýkal. Kdyby v této oblasti zabloudil, těžko bys ho hledal.“

„Slyšíš, Same? Ne, abys dělal blbosti!“

„Berte mé rady vážně, nebudu je opakovat,“ zamračila se přísně harpyje. „Cestou hrozí ještě jedno vážné nebezpečí. V některých místech budeš mít, Tome, pocit, že musíš opustit své lidské tělo a dál putovat bez něj. Je nutné ovládnout své smysly a zachovat si jednotu. Už ses naučil, jaké to je být mimo tělo a jak se zase vrátit. Kdyby to nutkání bylo příliš silné, drž se svého těla zuby nehty. Je to jasné?“

„Ano,“ přikývl chlapec a učitelka pokynula, aby ji následovali.

Venku plynule přešla do podoby divoké husy. Ještě jed-

nou se po nich ohlédla a pak se rozběhla a zamávala křídly. Po chvíli už se všichni vznášeli vysoko nad nehostinnou krajinou.

Letěli velice dlouho a Tom vnímal, jak se Sam za jeho zády začíná nudit. Snažil se ho zabavit mluvením, ale vzduch byl mrazivý, navíc letěli proti nepříjemnému větru, takže toho zase raději nechal, aby nepřišel o hlas. Začaly ho zábst uši a nadával si, že zapomněl na čepici a rukavice.

„A co vidíš ty, když se rozhlédneš?“ zeptal se Sama.

„Je to tu zajímavé, nikdy jsem nic podobného neviděl. Jako by se tady nad krajinou křížovalo tisíce mostů, po kterých se pohybují závěje světélek. Kdyby to bylo ještě o něco hustší, řekl bych, že vzduchem proudí světelné řeky. Je to něco úžasného, škoda, že to taky nevidíš.“

Tom se pokusil o magický zrak, ale bylo tu příliš rušivých vlivů. Navíc musel hlídat, aby se držel blízko za učitelkou a neztratil se. Trochu teď záviděl bratrovi, že mu není zima a že se má na co dívat.

„Hele, brácho, co to děláš?!“ zazněl mu náhle ostře do uší Samův hlas. „Dávej přece pozor!“

Tom se nejdřív rozhlédl, jestli do něčeho nenabourá, ale pak si uvědomil, že jde o něco jiného. Přistihl se, že málem opustil vlastní tělo. Okamžitě se soustředil na návrat a vzápětí ucítil, jak mu mrznou uši a prsty.

„To je fakt hrozný,“ brblal za jeho zády Sam, „já myslel, že ty máš hlídat mě, a zatím je to úplně naopak.“

Po chvíli vletěli do mlhy. Tom se sice neměl podle čeho orientovat, ale připadalo mu, že je harpyje vede stále výš a výš. Náhle přistála na jakousi plošinku v mlze. Zabrzdil supervolonové prkno a sestoupil z něj vedle ní. Gáagra mávla křídlem, aby odehnala mlhu kolem. Kousek od nich byla velká truhla, kterou otevřela. Vytáhla z ní jakýsi balíček a pokynula Tomovi, aby si tam uložil prkno. Dál vyrazila pěšky směrem do mlhy. Oba bratři ji následovali. Před nimi se objevil začátek schodiště, ale kvůli mlze nebylo vidět,

kam až vede. Vždy dohlédli jen na několik dalších stupňů. Po čase to začala být nuda. Schodiště Tomovi připadalo mnohem delší než to v katedrále v Airbowanu. Představa, že tudy budou muset zase šlapat zpátky ho naplňovala depresí. Ale aspoň si trochu zahřál tělo a nohy. V okamžiku, kdy chtěl učitelku požádat o krátký odpočinek, harpyje zastavila.

Rozmotala balíček a ukázalo se, že má v ruce krátký plášť z harpyjích peříček. Přehodila ho Tomovi přes ramena a pod krkem mu ho pečlivě sepnula sponou s obrázkem letícího anděla. Pak chlapci přes hlavu přetáhla černou pásku a zakryla mu pravé oko.

„Tohle opatření ti uvnitř umožní se pohybovat a vidět,“ vysvětlila.

Křídlem odehnala část mlhy a Tom se Samem spatřili obrovské dveře. I harpyje se musela natáhnout, aby dosáhla na kliku. Gáagra však nejdřív sáhla do jakési nádoby vedle dveří a v dlani Tomovi nabídla trochu tekutiny.

„Potři si tím pouze levé oko a dej pozor, aby ses nedotkl toho druhého,“ nařídila.

Sam zvědavě sledoval jejich počínání.

„Uvnitř bude velký chlad, takže nebudeme mluvit a půjdeme co nejrychleji,“ pokračovala, když Tom splnil její pokyn, „všimněte si podlahy a vyhýbejte se světlým místům. Pokud možno se držte těsně za mnou a hlavně nikde neotálejte. Kdo se tu ztratí, nemá šanci se vrátit.“

Pak sáhla po klíče a zvolna otevřela obrovské křídlo dveří. Zevnitř to mrazivě zavanulo. Tom se zhluboka nadechl a vykročil za učitelkou. Mrkl ještě okem dozadu, jestli jde i bratr. Za Samem dveře samy zaklaply a tím se všichni ocitli v šeru klenuté chodby. Viditelnost tu umožňovala jen světlá místa na podlaze, kterým se harpyje pečlivě vyhýbala. Kráčela rychle a Tom měl co dělat, aby jí stačil. Jestli předtím venku byla zima, tady byl děsivý mráz. Každé nadechnutí bolelo, a dech se u úst v mžiku srážel do led-

vých krystalků. Tom přestal cítit uši, ruce i nohy. Setrvačností pospíchal za učitelkou. Jen tak tak se zarazil, když zastavila a otevřela otvor ve stěně chodby. Postrčila Toma dovnitř a když se tu ocitl i Sam, rychle za nimi zavřela. Dotkla se svého náhrdelníku a kolem nich se trochu oteplilo. Ne o mnoho, asi na stejnou teplotu, která byla venku.

„V zájmu Tomova zdraví bychom se neměli zdržet déle než patnáct minut,“ řekla Gáagra a naklonila se do výklenku, kde byla umístěna truhla se Samovým tělem. Otevřela víko a pokynula Samovi, že může přistoupit. Pak couvla do pozadí a zvědavě pozorovala oba chlapce.

Tom nakoukl dovnitř a s uspokojením zjistil, že se bratrovo tělo vůbec nezměnilo.

„No, brácho, máš možnost,“ kývl povzbudivě na svého sourozence.

Sam se o krůček přiblížil, ale dál se nehrnul.

„Co je? Chtěl jsi se přece dotknout svého těla,“ udiveně jeho počínání sledoval Tom.

„Není to mé tělo, nemohu se ho dotýkat.“

„Co to plácáš? Je to tvé tělo! Copak nevidíš tu podobu se mnou?“

„Já nevím... Prostě to nejde,“ nešťastně trval na svém Sam, „tady uvnitř cítím, že to není mé tělo.“

„Máš pravdu,“ vložila se do jejich hovoru harpyje, „už to není tvé tělo. Zapomněl jsi, že k němu patříš a tvá duše už se nechce nechat spoutat do lidské existence. Nebude pro tebe snadné se do něj vrátit. Zažiješ spoustu nepříjemných pocitů, ale ujišťuji tě, že se to časem srovná.“

„Mohu se dotknout bratrova těla já?“ zeptal se Tom.

„Samozřejmě,“ přikývla Gáagra.

Tom se opřel o výklenek a vzal do dlaní bezvládnou ruku. Oddech si, když zjistil, že je lidsky teplá.

„Same, bráško, kéž bys tu mohl být zase se mnou,“ řekl tiše nehybnému obličejí.

„Ale já tu přece sem,“ ozvalo se mu za zády. Překonal

nutkání se ohlédnout a urovnal vlasy na bratrově čele.

Najednou ucítil, že Samův duch stojí vedle něj. Jak stále ještě svíral bezvládnou bratrovu dlaň, zahlédl zlatavý obrys ruky Samova ducha, jak se po milimetrech sune blíž. Snažil se nepohnout, aby nezaplašil to opatrné gesto. V okamžiku, kdy se duch dotkl svého těla, ucukl prudce, jako by se spálil.

„Výborně,“ pochválila ho učitelka, „zvládl jsi první kontakt se svým tělem. To pro dnešek stačí.“

Přistoupila k truhle, a jakmile Tom odstoupil, zase ji zavřela. Pak zkontrolovala sponu u jeho pláště a postavila se ke dveřím. Doufala, že křehký chlapec tu cestu zvládne bez úhony.

„Jste připraveni?“ ohlédla se po Samovi a vykročila. „Tak jdeme zpátky.“

Tom na chodbě poodhrnul pásku z pravého oka. Překvapeně zjistil, že jím nedokáže zahlédnout ani jiskřičku světla, jak by kráčel tmou a nicotou. Pak se mu zase do rukou zahryzнул mráz a ztratil v nich cit. Přidal do kroku, aby nezaostal za harpyjí a neztratil se. Najednou jeho podvědomí vyslalo signál, že něco není v pořádku. Ohlédl se a Sam nikde. Intuice ho táhla zpět do chodby. Popoběhl a dotkl se boku harpyje. Ta ale jen mávla rukou a přidala do kroku. Snažil se ji doběhnout, ale podařilo se mu to až těsně u vchodu do chrámu. Gáagřina ruka ho vystrčila z chrámu ven a po krátkém okamžiku váhání zaklapla dveře.

„Kde je Sam?“ zeptala se přísně.

„Nevím, nic mi neřekl. Asi se zdržel. Chtěl jsem vás na to upozornit, ale byla tam taková zima, že jsem ani nemohl promluvit.“

„Tak to je mi opravdu líto. Myslela jsem, že tvého bratra dokážeme zachránit.“

„Musíme se tam pro něj vrátit.“

„To bohužel není možné. Nedokázali bychom ho najít.“

„Ale já ho najdu. Pořád přesně cítím, kde je. Prosím!“

„Ani harpyje se nemohou v chrámu pohybovat neomezenou dobu. Ty tam do deseti minut zemřeš.“

„Nemohu ho tam nechat! Já se pro něj musím vrátit! Třeba ho stihneme najít včas,“ žadonil Tom zoufale.

„Ale jestli to nepřežiješ, váš děda nám srovná katedrálu se zemí,“ vzdychla Gáagra.

Tomovi blýsklo v očích. Částečně nadějí a částečně z představy, jak děda likviduje katedrálu v Airbowanu.

„Já to zvládnou,“ naléhal.

„Tak dobrá,“ přikývla nejistě, „zkusíme to. Ale v okamžiku, kdy nařídím návrat, nebudeš váhat ani vteřinu a poslechněš mě!“

Sklonila se blíž k chlapci. Natáhla se po Tomově ruce a přitiskla ji na jeden kámen ve svém náhrdelníku. Bylo to, jako by se dotkl slunce. Tělo mu prostoupilo příjemné teplo. Pak ucítil, jak ho harpyje prostrčila dveřmi do mrazivé chodby. Na nic nečekal a rozběhl se směrem, kam ho táhl jeho vnitřní cit. Neohlížel se a doufal, že ho Gáagra následuje. Z rukou a nohou se zase staly necitelné pahýly. Neohlížel se na to a pokračoval. Bratr se zřejmě dostal dál, než by měl. Náhle si byl jist, že už je blízko. V ten moment jeho rameno sevřela ruka s drápy a harpyje namáhavě nařídila: „Už dost! Musíme zpět!“

Tom se vytrhl, až z pláště odletělo několik peříček. Nohy měl těžké jako olovo, ale vší silou se vrhl kupředu.

„Same,“ vykřikl tak hlasitě, jak dokázal.

„Tady jsem, brácho. Co je?“ zjevil se u něj zlatavý obrys Samova ducha. To bylo to poslední, co si Tom z Chrámu na pomezí zapamatoval.

Svět se k němu vracel z dálky, celý zahalený v šeru a mlze. První, co ucítil, byla řezavá bolest levého oka. Zatím ale neměl sílu zvednout ruku, aby se bolavého místa dotkl. Před obličejem se mu mihl stín a něco se dotklo jeho čela. Tím místem do něj začalo proudit teplo, které se přelilo

celým tělem až do konečků prstů, které ho začaly lehce brnět. Ale ani teď ještě nenašel sílu se pohnout.

„Myslím, že se jeho duch probouzí,“ řekl tiše chraplavý hlas.

„No, však už by bylo na čase,“ zaslechl Samův povzdech, „doufám, že jsme žádný jeho kousek po cestě nepoztráceli.“

„To se pozná, až se probere.“

„Však vůbec nebylo snadné všechno uhlídat. Gáagra ho nesla přivázaného na zádech a já musel za letu cpát jeho ducha, který chtěl pryč, zpátky do jeho těla. Z jedné strany jsem ho tam strkal a z druhé se mi snažil uniknout. Chvilími jsem myslel, že to nezvládnou. Ale Gáagra řekla, že jeho přežití bude záviset na mé šikovnosti. Tak jsem se snažil. Netušil jsem, že duch se ducha může dotýkat. Bylo to tak zvláštní.“

„Víš co? Běž najít Gáagru a řekni jí, aby se tu večer zastavila.“

„Ale to se už pak nebudu moci vrátit, nezbyl mi ani jediný ajr. A bez něj mě sem brána nepustí.“

„Dobrá, půjčím ti pět ajrů. Až se všechno srovná, můžeš mi je zase vátit.“

„To není spravedlivé. Pro mě je těžké si vydělat ajry,“ nespokojeně reptal Sam.

„Tak moment!“ zarazil ho přísně chraplavý hlas. „Vidím, že je na čase, abychom si promluvili důkladněji!“

„Ale musím za Gáagrou...“ namítl nesměle.

„To nespěchá. Nejdřív je třeba srovnat myšlenky o příčinách a důsledcích. Jestli jsem správně pochopila, co se v chrámu událo, tak se jednalo o to, že jsi se při zpáteční cestě ztratil bratrovi a Gáagře z dohledu. Je to tak?“

„Ano,“ pípl Sam, „totiž... On mě tam oslovil jeden nešťastný sympatický duch a prosil o pomoc. Tak jsem se s ním na okamžik zastavil. Ale nemuseli se vracet, já bych je za chvíli dohnal.“

„Co víš o plynutí času v Chrámu na pomezí?“

„Já nevím, co máte na mysli...“

„To znamená, že o tom nevíš nic. Na tomto místě je čas proměnlivý tak, jako počasí v okolní krajině. Dá se ovšem částečně ovládat. Proto je zde uloženo tvé tělo, aby se ho plynutí času nedotklo. Do chrámu mohou vstupovat duchové, kteří dosud o své tělo nepřišli. Ale jakmile si tu začneš povídat a ztratíš kontakt se svým průvodcem, tok času ti sebere vzpomínky na to, kdo jsi, a myšlenky na návrat. Je to prostor, kde není radno se zbytečně zdržovat.“

„Ale já nic nezapomněl.“

„Dokážeš si podrobně vybavit každý okamžik během rozmluvy s tím nešťastným duchem?“

„Ano. Úplně přesně si vzpomínám na každé slovo. Řekl: zastav se prosím a pomoz mi. Já na to: co potřebuješ? Odpověděl: najdi mi průvodce, nutně se potřebuji vrátit...“

Sam se odmlčel.

„A pak?“ pobídl ho chraplavý hlas.

„Máte pravdu... V tom okamžiku se mi myšlenky zadrhly a já dumal, jestli znám nějakého průvodce a zaboha jsem si nemohl vzpomenout. Ten cizí duch zatím pokračoval: až ho najdeš, dej mu můj prsten, abych se s ním mohl setkat. Pak mě vzal za ruku a prsten mi navlékl.“

„A dál?“

„Vzpomněl jsem si na Toma a příštím okamžiku jsem uslyšel, jak mě volá. Hned jsem za ním spěchal. Když se zhroutil, Gáagra ho vzala do náruče a vyběhli jsme ven.“

„Kdyby se tam tvůj bratr hned nevrátil, znamenalo by to pro tebe odtržení od všeho, co tě pojilo s lidmi. Tvé vzpomínky i jméno by se vytratily a tobě by zbyla jen cesta do zapomnění. Kdo ví, jak by bratr nesl své selhání v roli průvodce. Bez něj by ses do Airbowanu už vrátit nedokázal. Měl by sis uvědomit, že kvůli tvému přání dotknout se těla nasadil svůj život.“

„Nebylo to mé přání, oltář mi to uložil jako druhý úkol.“

„Opravdu? Jak je možné, že tě oltář zapsal?“

„Půjčil jsem si bratrovo tělo.“

„Zajímavé. Tolik jsi toužil po tom, aby ses vyrovnal ostatním spolužákům?“

„To ani ne. Jen jsem se potřeboval na něco zeptat.“

„A na co?“

„Nó,“ nechtělo se Samovi do odpovědi, „chtěli jsme vědět, jaký je druhý Tomův úkol.“

„Proč se tvůj bratr nezeptal sám?“

„On se zeptal, ale oltář neodpověděl.“

„Neodpověděl?“ podivil se hlas.

„Ale jeho první oběť přijal! Jen s ním nemluví...“

„To se mi nějak nezdá. Co na to říká Gáagra?“

„Neví o tom.“

„A proč to neví?“

Sam dospěl k názoru, že už stejně prozradil všechna jejich tajemství, tak začal vyprávět o tom, jak jim jeden starší student hned první den špatně poradil.

„Kdo vám to provedl?“ zeptal se hlas ostřeji, než před tím.

„Nechceme žalovat.“

„Bojíte se ho?“

„Ne. Máme na něj vztek a to nám trochu vylepšuje rovnováhu myslí.“

„Hm, to zní docela rozumně a logicky. Ještě mi pověz, co řekl oltář tobě.“

„Kromě mých úkolů nic. Ale třeba byste nám mohla poradit vy.“

„Budete-li na to mít ajry, poradím. Ale konkrétní návod nečekej. Bude to jen obecná rada. Možná byste na to mohli přijít i sami, kdybyste trochu zvýšili mozkovou činnost.“

„Ach jo, to se dalo čekat. Tak já zajdu s tím vzkazem za Gáagrou.“

„Ještě jsme neskončili, chlapče. Ukaž mi ruku.“

Chvíli bylo ticho. Tom by se hrozně rád podíval, co se děje, ale nedokázal pohnout hlavou.

„Máš velký problém, Same. Přesněji řečeno budeš ho mít, až se spojíš s tělem. Spolu s prstenem jsi přijal nezrušitelný závazek. Ten cizí duch tě bude pronásledovat, dokud mu neseženeš průvodce.“

„To není problém, řeknu bráchovi.“

„Ještě vleče své první břemeno a už bys mu hodil na krk druhé?“

„Tak co mám dělat?“

„Mám ti půjčit ještě deset ajrů na radu?“

„To snad ani ne,“ vzdychl Sam, „zdá se, že budu muset počkat, až Tom ukončí svou službu pro mě. Pak mu řeknu, co se v chrámu stalo.“

„Vida, mozek ti, zdá se, funguje bezchybně,“ pochválil ho hlas, „je důležité umět správně poradit sám sobě.“

„Myslíte, že už se dnes bratr probere?“

„Uvidíme. Ušetřilo by nám to spoustu potíží. Minulou neděli odpoledne, když s vámi váš dědeček nemohl mluvit, vypadal velice rozzlobeně. A teď už běž vyřídit můj vzkaz.“

„Ano, avelleto.“

Kolem Toma se opět rozhostilo ticho. Někdo mu jemně vyměnil obklad na levém oku. Bolest se zmírnila a Tom plynule sklouzl do spánku.

Večer ho opět vzbudily hlasy. Tentokrát ale mluvily rychlou harpyjštinou, takže příliš nerozuměl, o čem je řeč.

Teprve jméno Mojrana ho vyburcovalo k větší pozornosti. Nakonec vyrozuměl, že se harpyje dohadují, zda jejich dědu přivést sem. Dokázal mírně pootočit hlavu, aby zjistil, kdo mluví. Byla to stará Kelaina a Gáagra.

„Tome, Tome, ty ses probral!“ ozval se jásavý Samův hlas.

Obě harpyje jako na povel otočily hlavy jejich směrem. Učitelka přistoupila blíž k němu a položila mu ruku na hrud'. Tom cítil, jak ho do kůže tlačí její drápy.

„Vítej zase mezi živými, Tome,“ oslovila ho příjemným altem, „vidíš a slyšíš dobře?“

Mírné přikývnutí hlavou ho stálo spoustu sil.

„Ty i Sam, zdá se, máte problémy s disciplínou a poslušností. Málem jste kvůli tomu opustili nejen školu, ale i své blízké. Doufám, že jste se oba poučili a že příště budete věnovat našim pokynům plnou pozornost a respektovat je.“

Tom se opět pokusil přikývnout. Moc se mu to nepodařilo, ale harpyji to stačilo.

„Trestat vás nebudu, neboť to související okolnosti už udělaly za mě. Tomovo levé oko se pravděpodobně nikdy dokonale neuzdraví a Sam se bude muset vyrovnat s myšlenkou, že jeho jednání bratra nevratně poškodilo. Zítra sem přijede váš děda. Přivedeme ho sem a věříme, že ho oba dokážete uklidnit a vysvětlit mu, že jste si tyto problémy zavinili sami.“

Gáagra se na oba ještě jednou přísně podívala, něco tiše řekla Kelaině a odešla.

„Vyvázli jste ze svého provinění překvapivě lacino,“ podotkla chraplavým hlasem stará harpyje a podržela se na nose, který v šeru svým tvarem připomínal zobák. Pak sáhla za sebe, vzala do ruky hrnek, podržela Tomovi hlavu a dala mu napít. Upravila pokrývku, dotkla se jeho čela a chlapec s pocitem příjemného tepla znovu tvrdě usnul.

Když se druhý den probudil, cítil se mnohem lépe. Mimoděk nahmatl obvaz na levém oku a podařilo se mu i trochu rozhlédnout. Ležel v nedostatečně osvětlené jeskyni s vysokým stropem. Světlo sem proudilo oknem, vytesaným ve skále těsně pod stropem, a jak si všiml, vedl k otvoru provazový žebřík. Bylo tu vlhko a chladno, ale voněly tu byliny. Dokázal pootočít hlavu a mohl pohnout rukama a nohama. Tělo ho sice bolelo, ale nejhorší slabost zvolna ustupovala.

„Tudy prosím, pane Mojerano, následujte mě,“ ozvalo se v té části jeskyně, kam Tom ze svého lůžka nedohlédl.

Nejdřív se mu před očima objevila Samova tvář: „No vida, už jsi vzhůru! To je dobře. Mně totiž děda nevidí ani

neslyší. Harpyje jsou z toho celé vedle.“

„Tome, chlapče...“ naklonila se nad ním dědova starostlivá tvář.

„Dědo,“ vydechl dojatě a usmál se. Pokusil se nadvznout, ale nešlo to. Pořád ještě ho tělo neposlouchalo.

„Hned tě odtud odvezu domů. Neboj se, já už tě vyléčím.“

Ano, to bude bezva, chtěl odpovědět spontánně, ale ve stejné chvíli si uvědomil, že to nepůjde. Dědova ruka mu hladila vlasy a bylo tak příjemné cítit jeho přítomnost a věřit, že se všechno hladce urovná. Jenže tentokrát to za ně vyřešit nemůže. Tomův zrak sklouzl na Sama, který stál těsně vedle dědy a vypadal smutně.

„Je tu s námi i Sam, dědo,“ připomněl mu.

„Ahoj, Same,“ řekl Mojerana směrem k prázdné zdi.

„Nezlob se, dědo, ale já zůstanu tady,“ prohlásil Tom a snažil se, aby to znělo rozhodně.

„A jsi si tím jistý? Co když se zase něco přihodí?“

„Kdybychom poslechli učitelku, vůbec nic by se nám nestalo, za všechno si můžeme sami. Slibuji, že už se budeme chovat zodpovědně.“

„No, já nevím,“ posadil se děda na kraj lůžka a sevřel ve svých dlaních Tomovu ruku, „nelíbí se mi, co se tu s vámi děje. Gáagra sice tvrdí, že až na to mrazem popálené oko budeš v pořádku, ale zatím na to nevypadáš.“

„To bude dobrý, dědo. Už je mi mnohem líp než včera.“

„Kdyby nebylo Sama, neváhal bych ani vteřinu a odvezl tě domů. Ale když nechceš, nebudu tě nutit. Do prázdnin tě smím navštěvovat každý týden, tak se snaž být do příště v pořádku.“

„Jasně, dědo,“ usmál se Tom, ale cítil, jak už ho rozhovor zmáhá. Asi to na něm viděl i Mojerana, protože se rychle rozloučil a odešel. S úlevou zavřel oči a vytěsnil z pocitů zrádné myšlenky na to, jak mohl právě jet domů, kde nízké podzimní slunce barví listí stromů do rudých a zlatých

odstínů. Raději začal přemýšlet o tom, který je vlastně den a co bude dál.

„Napij se,“ uslyšel nad sebou nakřáplý Kelainin hlas. Poslechl a její léčivý dotek na čele ho znovu poslal do říše spánku. Usnul tvrdě a nevzbudil ho ani rozhovor Kelainy se Samem.

„Tvůj bratr je na svůj věk statečný a rozumný,“ konstatovala harpyje, když spícímu Tomovi urovnala příkrývku.

„Přál bych si, aby se už uzdravil,“ vzdychl Sam.

„Žádný strach, probíhá to dobře. Myslím, že se Tom do konce týdne vrátí do vašeho pokoje.“

„Příště bych měl do chrámu asi vyrazit bez něj...“ řekl opatrně napůl jako otázku.

„V chrámu je pro tebe přítomnost průvodce důležitá. Nemůžeš ho z toho vynechat.“

„Nechci ho znovu ohrozit na životě a na zdraví.“

„No, jedna možnost tu je. Ale znamenalo by to pro tebe obrovskou zátěž. Nejsem si jistá, zda jsi připraven to snést.“

„Snesu všechno, jen když bude bráška v pořádku.“

„Slibuješ neuváženě. Ještě ani nevíš, o co půjde, a už vykřikuješ. To jen potvrzuje můj názor, že ještě nejsi připraven podstoupit sjednocení.“

„Sjednocení? To myslíte...?“ Sam se zarazil a pocítil strach.

„Přesně tak. Musel by ses rozhodnout přijmout své tělo. Jak správně tušíš, bude to pro tebe velice nepříjemný zážitek. Ale tvůj bratr už by pak nemusel znovu do Chrámu na pomezí.“

„A co když se mi nepodaří přijmout tělo?“

„Víš co? Nejdřív ti povím, jak by to mělo probíhat,“ řekl Kelaina a zkontrolovala, zda Tom opravdu spí. Pak pokračovala.

„Truhla s tělem bude přenesena do katedrály. V té chvíli bude tvá tělesná schránka hodně zranitelná. Pokud se akce nezdaří, už truhlu nebude možné poslat znovu do chrámu.

Tím chci říct, že máš na sjednocení jen jediný pokus. Je nutné, abys v tom okamžiku do svého těla vstoupil dobrovolně. Budeš muset přemáhat strach, nechuť a následnou nevolnost, možná i bolest. Tělo tě může škrtit a omezovat. Nebude snadné se přinutit ke splnutí. Proto tvé odhodlání musí být pevné a jednoznačné. Musíš věřit sám sobě, že v rozhodující chvíli necouvneš. Přemýšlej o tom a dobře si rozmysli, než vysloviš souhlas s akcí.“

Sam hleděl harpyji do očí a uvažoval. Zkusil si představit celou situaci a otrásl se odporem při představě, jak vstupuje do svého původního vychladlého těla. Ne, tohle nedokáže! To je nad jeho síly. To raději odejde do velké náruče zapomnění. Ale co Tom? A co děda? Tom nasadil vlastní život, aby mu dal šanci se vrátit. Hrozně by ho zklamal, kdyby to aspoň nezkusil. Podíval se na svého spícího bratra, na obvaz táhnoucí se přes levé oko a pokrčil rameny.

„Musím si to nechat projít hlavou,“ odpověděl Kelaině a připadal si jako slaboch a zbabělec.

„To je rozumný přístup,“ pochválila ho, „mnohem lepší než tvoje předchozí hrdinské povykování.“

„Budete tam, až se o to pokusím?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Celá akce proběhne pod mým vedením. Až se rozhodneš, uděláme vše, co bude v našich silách, aby se sjednocení podařilo. Nejdůležitější první krok ale musíš učinit ty sám. Tohle měj stále na paměti!“

„Věřím vám. A děkuji,“ dodal Sam. Harpyje jen spokojeně přikývla.

Další den už se Tom dokázal zvednout a sníst trochu sladké kaše, kterou mu Kelaina nabídla.

Odpoledne do jeskyně spolu se Samem dorazila i jejich učitelka.

„Jé,“ překvapeně zamrkal bratr, „ty už nemáš bílý pruh ve vlasech.“

„Ano,“ sklonila se k nemocnému Gáagra, „ochranná lhůta Tomovi právě skončila. No a teď se podíváme na zra-

něné oko.“

Jemně sundala obvaz a Tom se posadil. Rozhlédl se po místnosti, pak zavřel pravé oko a naopak. Několikrát to vystřídal a zahleděl se na učitelku.

„Levým okem nevidím barvy. Všechno je černobílé a do šeda.“

„A vidíš ostře nebo rozmazaně?“

„Ostře.“

„To je výborné,“ zaradovala se harpyje, „dopadlo to mnohem lépe, než jsem čekala. Byla tu vysoká pravděpodobnost, že na něj už neuvidíš vůbec.“

Během několika příštích dnů si Tom postupně zvykal na zvláštní barevnou disproporci svých očí. Chvilí trvalo, než se s tím sžil a přestal vnímat rozdíly. Díky Kelainině péči se mu rychle vracelo zdraví a síly. Bratr chodil na vyučování a snažil se mu předávat nové vědomosti aspoň teoreticky.

Ve čtvrtek se zeptal staré harpyje, jestli by se zase mohl přestěhovat do své jeskyně. Sladké kaše už měl plné zuby a Kelaina nejspíš jiné lidské jídlo nevařila.

„Pokud se na to fyzicky cítíš, nebudu ti bránit,“ řekla chraptivě, „ale školu bych ti doporučila navštěvovat nejdřív od pondělka. Taky ti s sebou dám užívání. Každý večer si vezmeš lžičku, dokud to nedobereš.“

„Díky. Byla jste na mě moc hodná.“

„Dej na sebe pozor. Ačkoliv jsi zatím malý hloupý kluk, můžeš učitelům téhle školy časem prokázat velkou službu. Zatím tě tím nebudu zatěžovat, protože i tak budeš mít svých starostí dost, ale jednou, až budeš hledat tělo, přijď za mnou.“

„Jaké tělo?“

„Zatím se tím netrap, není to důležité. Jen si pamatuj, že u mě najdeš informaci, která ti usnadní pátrání.“

„Vůbec netuším, o čem mluvíte,“ řekl Tom v rozpacích.

„Přirozeně. Zatím jsi průvodcem svého bratra. Teď je hlavní, aby ses uzdravil a našel mezi spolužáky své místo na

slunci.“

Stará harpyje Toma vybavila lékem, odvedla ho podzemním labyrintem do jeskyně kouzel a z jednoho výklenku vylovila jeho supervolonové prkno.

„Také bys měl něco udělat s rovnováhou mysli,“ ťukla drápem ukazováčku na Tomovy hodinky, jejichž pásek byl krásně průsvitný, zdobený jen uzoučkým černým proužkem, „takhle tu dlouho neobstojíš. A nezapomeň brát pravidelně můj lék.“

Sotva se Tom dostal ven z jeskyně, zabořilo ho v očích nezvyklé světlo. Přimhouřil oči a naskočil na prkno. Bylo skvělé zase se pohybovat na čistém vzduchu, i když už bylo chladněji, než čekal. Ještě si nebyl jist svými silami, tak zamířil rovnou k jejich pokoji ve skále. Bylo to tak trochu jako návrat domů. Nejdřív si dal teplou polévku a pak se natáhl do postele s knihou. Vychutnával příjemný klid i vůně známého místa, až po chvílce usnul.

Probudil ho Sam, který seděl na posteli a nahlas zpíval lechtivou vojenskou odrhovačku.

„Proč mě sakra budíš?“ zamračil se na něj.

„Za chvíli dorazí Zen. Přece nechceš, aby tě budil on. Mohl bys z toho mít špatné sny,“ zasmál se bratr.

Tom si představil běsovy uhrančivě divoké oči a uznal, že má Sam pravdu.

Zen měl velkou radost, že zase vidí i Toma a hned vyzvídal, jaké to pro člověka bylo v Chrámu na pomezí.

Ale informace, které dostal, ho zklamaly. Nakonec uznal, že podmínky jsou tam pro člověka příliš tvrdé a že chlápci opravdu neměli šanci se moc rozhlížet po okolí a zkoumat působení času.

Když na konci školního týdne dvojčata prozkoumala svá ajrová konta, bylo to smutné počítání. Sam z Toma díky učení vytahal všechny ajry. Ale bohužel to nestačilo ani na dluh, který měl u Kelainy.

„Budeme muset vyrazit do areálu a trochu to vylepšit,“

prohlásil Tom a bratr jen bezradně pokrčil rameny.

V sobotu se vypravili co nejdřív, aby se v aréně pokud možno vyhnuli spolužákům.

Při otevření magické arény tu byli sami. Tom vyrazil ke sloupům nad arénou a posbíral čtyři stuhy. Ale v okamžiku, kdy se obrátil zpět, uviděl Goliána s Albertem.

„Ale, ale, to je mi náhodička,“ rozzářil se starší chlapec, „zdá se, Berte, že si dnes vylepšíme skóre.“

Pak zastoupil Tomovi cestu k východu a poťouchle navrhl: „Jestli mi dáš stuhy dobrovolně, jednu ti nechám.“

„Ty lumpe, taková podpásovka! Vždyť je brácha po nemoci,“ ječel na něj Sam.

„Co vyvádíš, ducháčku? Přece nabízím slušné zacházení,“ smál se Golián. V Tomovi se zdvihla žluč. Copak mají zapotřebí se nechat takhle okrádat?! To tedy ne!

Sklouzl s prknem do oblouku, aby se kličkou dostal nad Goliána a protáhl se kolem něj k východu. Ale v té chvíli mu pod nohama vybuchla ohnivá koule a zasáhlo ho tisíc bodavých jehliček, pak měl pocit, že vjel do hustého rosolu a pohyb prkna se výrazně zpomalil. Viděl, jak k němu na disku přilétá Albert.

„Tak tohle moc chytré nebylo, kámo,“ smál se, když mu z ruky vytrhl stuhy a nesl je Goliánovi. Zezadu pak na Toma poslal rudou jiskru, která chlapci popálila zadek. Zpomalení trvalo až do chvíle, kdy prošel branou.

„Sakra,“ mračil se Tom, „tohle se fakt nepodařilo. Asi jsem měl přijmout jeho nabídku. Ale ten jeho vysmátej kukuč mi zdvihl mandle. Snad budeme mít kliku aspoň v druhé aréně. Drbal si popálené pozadí a pospíchal na další místo. Sam ho zachmuřeně následoval.“

Ale ani tady Tom nestihl provést akci dostatečně rychle. Golián si pospíšil za nimi a opět stanul na prkně před Tomem a zablokoval mu prostor kolem východu.

„Tak co? Už můj návrh přijmeš?“ šklebil se mu do obličeje.

„Ani náhodou,“ zatvrdil se Tom. Vsadil na svou hbitost a šikovnost při ovládání prkna. Albert tentokrát čekal u vchodu na zemi. Sam se snažil odpoutat Goliánovu pozornost od bratra, ale nedařilo se mu to. Starší chlapec si ho nevšiml. Tom zatím vyčkával, co útočník podnikne. Vtom do arény vletly dvě mladé harpyje a dva běsové. Klidně oblétny zvony a posbíraly stuhý. Nikdo na nikoho neútočil, takže v pohodě zamířily ven. Dokonce i Golián jim mírně uhnul. Tom se rozhodl využít situace a vklínit se při odchodu mezi běsy. To ale cíhajícího útočníka neoklamalo a tvrdě vyrazil proti mladšímu spolužákovi. Loktem srazil Toma z prkna a chlapec tvrdě dopadl na dno arény. Golián ho navíc při akci ještě nechtěně zasáhl svým prknem do hlavy.

„Ty hajzle, ty debile,“ ječel na něj Sam nadávky, ale víc dělat nemohl.

Albert doběhl rychle k nehybnému Tomovi, kopl do něj, aby obrátil tělo a dostal se ke stuhám. Ty vítězně zdvihl v ruce, aby Goliánovi ukázal, že jsou jejich. Starší chlapec rovněž slétl dolů. Vzal Toma za ruce a odtáhl ho k východu, kde se nehybného těla ujala harpyje. Sam nešťastně poletoval kolem bratra a sledoval, jak ho harpyje ošetřuje a křísí. Asi za deset minut se Tom zdvihl. Harpyje mu podala jeho prkno. Poděkoval jí a vypoťácel se z arény ven.

„Promiň, brácho,“ řekl Samovi, „je mi zle, musím domů. Dnes už žádný ajr nezískáme.“

„Kašli na ajry, Tome! Vracíme se, tohle nemá cenu, měl bys radši odpočívat. Nezapomeň, že zítra přijde děda. Kdyby viděl, jak jsi zmlácený, nenechal by nás tu ani minutu.“

„Žádný strachy! Zítra budu fit,“ kasal se Tom, ale měl co dělat, aby cestou domů vůbec udržel prkno ve vzduchu. Byl si jist, že bratr přesně ví, jak mu je. Těšilo ho, že mu nemusí nic vysvětlovat.

Druhý den před dědou sehrál Tom divadlo, jak se všechno obrací k lepšímu. Přesto měli oba bratři strach, že jim na

to děda tak docela neskočil. Tomovi se na rukou po jiskrách vyklubalo několik boláků a trhl sebou, když ho děda objal, neboť se dotkl poraněného místa na chlapcových zádech. Netušili, že i muž se ze všech sil snaží, aby na něm vnukové nepoznali jeho obavy, a že ho každý úsměv stojí značné úsilí.

„Vydrž, juniore,“ poklepal při loučení Tomovi po rameni, „za týden začínají prázdniny a konečně si zase trochu odpočineš.“

„Jasně, dědo, už se těším,“ usmál se a oddechl si, když návštěva skončila. Zalezl do postele a připlácl si mokrý obklad na záda. Pořád se necítil dobře. A navíc o víkendu nezískali ani jediný ajr! Připadal si úplně neschopný. Akorát černý pruh na jeho náramku u hodinek se rozšířil na celou čtvrtinu plochy. Z hlediska harpyjí to byl úspěch, ale Tom se ze své nenávisti ke Goliánovi a Albertovi neradoval. Navíc lhal dědovi. Opravdu bude muset přijmout fakt, že nepatří mezi svatoušky.

Od pondělka začal zase navštěvovat školu. Ztráta bílého pruhu ve vlasech se negativně promítla i tady. Spolužáci využili toho, že mu skončila ochrana, a s chutí se bavili na jeho účet. Najednou se Tom stal objektem, na kterém si začali zkoušet svá kouzla. Velké oblíbenosti se těšilo zpomalovací kouzlo. Nejnepříjemnější bylo, když ho od někoho schytil při letu na prkně. Snažil se být ve střehu, aby se kouzlům včas vyhnul, ale zatím to nedokázal. Přistihnout někoho, jak čaruje, nebylo snadné. Navíc musel dávat pozor na výklad učitelky. A protože teď už byla většina hodin v harpyjstíně, vyžadovalo sledování výuky veškerou jeho soustředěnost. Když na něj pak za rohem vybafel bēs Furontis a Tom se lekl tak, že se mu srdce rozbušilo jako o závod, sesypal se a rozbrečel. Znemožnil se před spolužáky i před učitelkou, která ho poslala předčasně domů do skal. Hodil tam sebou na postel a dál brečel nad tím, že tu musí být, i když se mu tu vůbec, ale vůbec! nelíbí, a kromě bratra

a Zena tu nemá žádné kamarády. Brečel nad svou neschopností, steskem po domově, až z toho zoufalství usnul.

Probudil se chladem, protože se zapomněl přikrýt. V šeru zahlédl bratra, jak smutně a zamyšleně sedí na skalním výčnělku. I jako duch si zachovával lidské vlastnosti. Mohl právě tak dobře sedět v prostoru, ale on si vybral skálu. Hned zaznamenal, že Tom nespí.

„Co je? Zdálo se ti něco špatného?“ zeptal se starostlivě.

„Ne. Jenom je mi zima,“ odsekl Tom a vstal, aby si našel svetr a měkké kožešiny návrky na nohy. Zimnice cloumala jeho tělem. Dal si teplý čaj. Ale pořád to nestačilo.

„Už bude ráno?“ zeptal se Sama.

„Jo. Právě začíná svítat,“ odpověděl, „a asi je tam pěkná zima, protože kolem vchodu je jinovatka.“

„Chci se ještě před začátkem vyučování proletět,“ prohlásil Tom, který se konečně trochu zahřál. Do zimy se mu sice nechtělo, ale nejspíš už by stejně neusnul a zatoužil po volném prostoru. Potřeboval být chvíli se svým bratrem a během letu si vyčistit hlavu.

„Vem si rukavice,“ přikývl Sam a následoval svého bratra do mrazivého rána.

Letěli několik minut, ale pak se do nich opřel ledový vítr a závětrí našli až za obrovskou sochou sfingy. Na chvíli tu zastavili a pozorovali slunce, které se rudě šplhalo nad obzor.

„Omlouvám se, Same, včera mi povolily nervy,“ řekl tiše Tom, „ale neboj se, já to zvládnou.“

„Já vím, Tome,“ souhlasil bratrův duch.

Sam se zastyděl, že se den před tím na bratra díval skoro s pohrdáním. Tom přece není žádný slaboch. Jen je toho na něj najednou moc a ani on mu to nijak zvlášť neusnadňuje. Uvědomil si, že se Tom ještě pořádně nezotavil a po víkendy je navíc nepříjemně potlučený a popálený. K tomu nyní dostává zabrat i ve škole. Co sakra s tím? Bránil se té myšlence, ale vnucovala se mu jako jediné řešení, jak bratrovi

pomoci. Sevřel ho ledový strach.

„Jsi prima brácha. Jsem rád, že mě chápeš,“ řekl dojatě Tom a sbíral sílu, aby se znovu nerozbrečel.

To byla poslední kapka do Samova odhodlání. Nesmí v tom bráchu nechat samotného! Všechno tady se vlastně děje jen kvůli tomu, aby se on sám mohl vrátit mezi lidi. Tak proč to oddalovat?! Vrátí se do svého těla a oba si tu pak zjednájí náležitý respekt! Ať to stojí, co to stojí! Když dospěl k rozhodnutí, najednou se mu ulevilo. Byl připraven na nejhorší a sbíral vztek a sílu, aby se dokázal poprat se svými niternými pocity. Pro bráchu! Pak jim všem tady ukáží, kdo jsou Mojeranovi.

4) Splynutí

Hned ten den odpoledne oznámil Sam své rozhodnutí Gáagře. Tom jen nevěřící zíral, co to do bratra vjelo. Ale vzedmula se v něm vlna obrovské naděje. Hned se ale zarazil a dostal strach, jestli to není příliš brzo, jestli se to podaří. Mrazení v zádech mu signalizovalo nebezpečí. Harpyje vážně pohlédla na oba bratry a pak přikývla. Pokynula jim, aby si udělali pohodlí a vzala si slovo.

„Vybral sis mimořádně vhodnou chvíli. Jestliže uskutečníme akci teď před prázdninami, může jet Tom domů a ty si tady odbydeš to nejhorší během dvou týdnů, než se ti bratr vrátí.“

„Já ale Sama neopustím. Zůstanu tady s ním,“ skočil učitelce do řeči Tom, „jsem přece jeho průvodce!“

„Nevíš, o čem mluvíš,“ pokárala ho pohledem harpyje, „při splynutí samozřejmě budeš přítomen. Ale pak musíš doma nabrat sílu a dobrou náladu. Pro Sama to nebude snadné a bude potřebovat veškerou tvou podporu. Však sám víš, že právě nejsi v nejlepší kondici, tak s tím během prázdnin něco udělej. To bude tvůj nejdůležitější úkol. Je to

jasné?“

„Ano,“ schlíple přikývl chlapec.

„Jsi opravdu pevně rozhodnut, Same?“ ujišťovala se znovu o odhodlání jeho sourozence.

„Jsem připravený,“ zlostně odpověděl bratrův duch.

„Dobrá,“ dotkla se kamene na svém náhrdelníku, „provedeme to hned.“

Zavedla oba chlapce do katedrály, kde se konaly všechny důležité školní akce a slavnosti. Kolem nich se začalo dít spoustu věcí. Zdálo se, že jsou v pohotovosti snad všechny dospělé harpyje. Po chvíli dorazila Kelaina a vzala Sama pryč. Gáagra zatím zavedla Toma do jedné místnosti, kde se musel umýt ve zvláště vonící vodě a dostal podobný plášť, který měl při cestě do Chrámu na pomezí. Trochu z toho znervózněl. Pak ho Gáagra uchopila za bradu a podívala se mu vážně do očí.

„Tvůj bratr učinil závažné rozhodnutí. My mu sice můžeme pomoci, ale až poté, co vstoupí do svého těla. Tento krok musí zvládnout zcela sám a bude potřeba, abys jeho odhodlání podpořil, kdyby zaváhal. Použij cokoliv, protože máte k dispozici jen tuto jedinou šanci. Nevím, co na tvého bratra bude fungovat, takže bude jen na tobě, zda vyzkoušíš povzbuzení nebo posměch, sliby nebo výhrůžky. Musí kompletně vstoupit do svého těla. Pak už to můžeš nechat na nás. Doufám, že chápeš, co po tobě chci.“

„Myslím, že ano. Ale co když to nezvládnou?“

„V tom případě tvůj bratr odjede do velké náruče zapomnění.“

Tom ztěžka polkl a mrazení v zádech zesílilo. Gáagra mu podala pohár a nařídila, aby ho vypil. Poslechl a po chvílce ucítil sílu a klid. Mysl měl jasnější a vnímavější. Učitelka ho postrčila směrem do katedrály. Tam už uprostřed čekala truhla s tělem. Pomalu došli až k ní. Harpyje stály v oknech a trpělivě čekaly na to, co se bude dít. Několik minut se stupňovalo napjaté očekávání, než se objevila Kelaina se

Samem. Stará harpyje měla zvláštní, peříčky vyšívaný plášť a kráčela velice důstojně k nim. Sam plul těsně vedle ní a jediné, na co se díval, byla truhla. Toma rozvibroval strach. Vzpomněl si na chvíle, kdy mu bratr líčil, jak je pro něj nepříjemný pobyt v lidském těle, jak je to nepohodlné a stresující. Vybavil si chvíle v chrámu, kdy se Sam nedokázal dotknout své ruky...

Katedrálou se rozezněla zvláštní hudba. Tóny ševelily jako vítr, který se prodírá sklaními průrvami a občas cinkne o kamínek. Zvyšovalo to všeobecné napětí. Kelaina se zastavila vedle nich a pokynula Samovi, aby přistoupil ke svému tělu.

„Nyní je čas,“ prohlásila hlasitě, „dej se do toho.“

Sam několikrát obešel truhlu a zastavil se u ní. Dotkl se těla a ucukl. Tom skoro napětím přestal dýchat. Zatím povzbuzoval Sama jen v duchu. Ruce měl sevřené v pěst a nehty zarýval do dlaní. Zkus to, bráško, zkus to. Určitě to půjde, říkal mu v duchu. Zatím nenašel sílu to vyslovit nahlas. Doufal, že se Sam odhodlá sám od sebe. Ale ten zatím váhal. Znovu začal obcházet truhlu. Zastavil se a ponořil ruce do těla. Už už se zdálo, že bude pokračovat, když uskočil a zůstal stát metr od těla.

Gáagra zezadu šťouchla do Toma. Popostoupil blíž a otočil se k Samovi: „Ty to zvládneš, Same! Víím, že to zvládneš.“

„Promiň, Tome, nejde to.“

„Slíbil jsi to. Tak to sakra zkus. Kvůli mně, kvůli dědovi!“

Sam se zase o kousek přiblížil. Ohlédl se po Tomovi a znovu vnořil ruce do tělesné schránky a sunul do ní i ramena.

„Ještě kousek, chlapče, ještě kousek,“ tiše pronesla Kelaina.

„Nééé,“ zařval najednou Sam a znovu odskočil od svého těla.

Tom pocítil zoufalství. Náhle si byl jist, že to bratr nedo-

káže, zavalila ho tak obrovská bolest, že se sesunul na kolena vedle truhly a upřel na bratra oči plné slz. Ten ale nešťastně zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se, Tome. Nějak to vysvětlí našim. Mám tě rád, bráško, ale tohle není v mých silách. Odejdu do zapomnění. Mrzí mě, že jsem tě zklamal.“

„To mi přece nemůžeš udělat, Same...“

„Fakt mě to mrzí, ale jinak to nejde.“

Tom se natáhl a vzal tělo v truhle za ruku: „Ne, Same, já nic vysvětlovat nebudu. Půjdu s tebou.“

„Nedělej to, Tome,“ zaslechl ještě Gáagřin měkký alt, ale nevšímal si toho. Plynule oddělil své vědomí od těla. Tentokrát to šlo lehce i bez relaxace. Jakmile byl mimo tělo, chytil Sama za rameno a otočil si ho k sobě. Stáli teď jako duchové uvnitř katedrály obklopené harpyjemi a hleděli si do očí.

„Kudy se jde do zapomnění?“ zeptal se Tom, odhodlaný následovat bratra.

„Sakra, brácho, co je to za pitomej nápad?!“

„Jsem tvůj průvodce. Kde budeš ty, tam budu i já!“

„Hned se vrať!“

„Jedině s tebou,“ nepouštěl Tom bratrovu ruku.

Sam odstrkal Toma k jeho tělu a vrhl se rozběhem do truhly. Ve stejném okamžiku, kdy splynul s tělem, přehodila přes něj Kelaina svůj plášť.

„Výborně, máme ho,“ prohlásila chraplavě a harpyje začaly na sebe povykovat.

Jen Gáagra se sklonila k Tomovi.

„Vrať se do svého těla. Slyšíš mě? Tvůj bratr je zpět mezi lidmi, tak se koukej vrátit a probrat!“

Tom ji slyšel a z posledních sil se přinutil ke spojení těla a ducha. Pokusil se postavit, ale nohy ho kvůli vyčerpání neudržely. Znovu klesl na kolena a složil hlavu do dlaní. Přinutil se pravidelně dýchat, aby zahnal nevolnost.

„Dobře,“ pochválila ho Gáagra, „půjdeme si chvíli odpo-

činout.“

Znovu ho zavedla do místnosti, kde byli před tím, a dala mu napít. Krátce poté se mu přestala točit hlava a dokázal vstát.

„Chci vidět Sama,“ prohlásil.

„Na to máš právo,“ vlídně přikývla a vedla ho chodbou do jiné místnosti, kde jim otevřela dveře Kelaina. Vstoupili dovnitř. Sam ležel na lehátku a sténal. Tom mu položil ruku na čelo a zalila ho radost, že se zase může bráchy dotýkat. Sam otevřel oči a pokusil se o úsměv. Jenže z toho vyšel spíš škleb. Ani si nemuseli nic říkat. Sam věděl, že je jeho bratr vyčerpaný téměř až ke zhroucení a Tom si uvědomoval Samovu bolest a zoufalství. Ale zase budou spolu. Jen je nutné překonat tuhle nevalnou dobu.

„Pojď,“ vyzvala Toma Gáagra k odchodu, „tvůj bratr teď bude několik dní spát. Tělo se musí vzpamatovat a obnovit životní a pohybové funkce. Kelaina se o něj postará, než se vrátíš z prázdnin.“

„A mohu za ním ty čtyři dny, než pro mě děda přijede, chodit?“ zeptal se.

„To můžeš, ale zůstane u Kelainy, takže tě každá návštěva bude stát jeden ajr, jak víš.“

„Už mám jen dva poslední,“ vzdychl Tom.

Harpyje potřásla hlavou: „No, myslím, že za dnešní výkon si zasloužíte ty i tvůj bratr po dvaceti ajrech. To by snad mělo pokrýt vaše nejbližší potřeby.“

„Díky, avelleto,“ usmál se na učitelku Tom a pak s úlevou zamířil do svého skalního pokoje, kde ho čekalo několik osamělých dní. Každou minutou myslel na Sama a prosil osud, aby se zotavil a moc při tom netrpěl.

Během zbylých dní ve škole měl pocit, že ho harpyje šetří. Tolerovaly mu, když náhodou při relaxacích usnul a nenutily ho k žádným mimořádným výkonům při praktickém procvičování probrané látky.

Každé odpoledne hned běžel za Kelainou, aby mohl strá-

vit nějaký čas u lůžka svého bratra. Sam ho sice nevnímal, protože stále spal pod vlivem podávaných nápojů, ale vzhledem k tomu, jak sebou na posteli házel, hádal Tom, že se mu zdají zlé sny. Když mu ale položil svou dlaň na čelo, zklidňoval se a někdy se ze sna usmíval. Stará harpyje ho léčila podobně jako jeho. Dávala mu pít léčivé zklidňující odvary a dotýkala se jemně jeho hlavy a hrudi.

„Jak dlouho bude muset spát?“ zeptal se jí Tom.

„Dokud se tělo nezklidní a nezmizí horečka. Měl by nabrat sílu, aby vydržel novou existenci.“

„A opravdu tu s ním nemám zůstat?“ zaváhal znovu.

„Ne! Tvé místo je tam, kde se dokážeš za dva týdny nejlépe zotavit. Odhod' starosti a dopřej tělu klid a zábavu. Až se vrátíš, bude tvůj bratr potřebovat oporu. Doufám, že mu ji dokážeš poskytnout.“

Když přišel poslední den před prázdninami, dotkla se Kelaina i jeho čela. Zalilo ho teplo a klid.

„Díky,“ řekl.

„No, myslím, že transport domů už zvládneš,“ přikývla stará harpyje a postrčila chlapce ven, protože se nemohl odtrhnout od Samova spícího těla.

„A dědovi všechno vyprávěj až doma. Tvému bratrovi by zatím jeho návštěva neprospěla. Uvidíte Sama po prázdninách,“ dodala.

Naštěstí se děda na nic neptal. Popadl vnuka a přenesl se s ním co nejrychleji do Dubovníku. Tam si dopřáli oběd v hospodě a pak pokračovali v cestě domů. Rodiče tu jako obvykle nebyli. Teprve tam se děda konečně zeptal na Sama, jestli je s nimi. Tom se pustil do vyprávění, co se v posledních dnech stalo. Děda ho ani jednou nepřerušil a pozorně vnímal každý detail, o kterém Tom hovořil. Když skončil, jejich pohledy se střetly. Mojeranův zářil nadějí, v Tomovi se naděje mísila s pochybnostmi.

„Sam to zvládne,“ prohlásil přesvědčeně děda, „ale tebe zatím musíme přivést na jiné myšlenky. Odjedeme do útul-

ku. Tam nebudeš mít čas se nudit a jsou tam kamarádi, které znáš. Věřím, že se tam zase rychle srovnáš.“

Jak řekl, tak to udělali. Už druhý den se ocitli uprostřed známých. Tomovi chvíli trvalo, než se přeorientoval na nové prostředí. Připadal si zpočátku jako cizinec. Zvykl si být uzavřený a opatrný, což se tady jevilo jako něco nepatřičného.

Nakonec mu pomohla Hanka. Přinutila ho, aby promluvil o svém trápení a konejšila ho, když se při tom rozbrečel. Pak si na něco vzpomněla.

„Na, tady ti s sebou něco dám. Když je nejhůř, tak to člověku pomáhá,“ řekla a navlékla mu svůj jantarový amulet, ve kterém zářila sluneční jiskra.

„Ale to si nemohu vzít, je to tvůj amulet,“ utřel si slzy Tom.

„Jasně, že si to můžeš vzít. Podívej, mám ještě jeden amulet, tenhle už nepotřebuji.“

„Je překrásný,“ prohlížel si Tom jantarovou sluneční slzu a pak ji s úsměvem sevřel v dlani a tentokrát objal Hanku on. Cítil sílu magického amuletu. Rozpouštěl jeho vnitřní strach a projasňoval mysl.

„Ty to zvládneš,“ řekla mu.

„Jasně,“ oklepal se a znovu se na ni usmál. Pak běžel dědovi ukázat dárek, který dostal. Mojerana vypadal dojatě, když Hance děkoval.

Nestorův amulet Tomovi pomohl víc, než ostatní tušili. Každý večer ho svíral v dlani a myslel na Sama. Tady v útulku zase našel radost ze života a znovu se otevřel přátelským kontaktům. Bylo mu příjemné, když ho Rafanův tulík lákal ke hře a otvíral tím zarezlá stavidla smíchu. Dokonce i při práci bylo čemu se smát a z čeho se radovat. Škoda, že tu Sam nemohl být také. Bez něj tu pořád něco chybělo.

Dva týdny prázdnin utekly jako voda. V Tomovi se prolínalo několik pocitů. Nechtělo se mu odtud do nehostinného kraje písků a kamení, pryč od kamarádů a od dědy. Ale

představa, že na něj čeká Sam, ho stejně silně táhla k Airobowanu. Pan Mojerana zálibně sledoval, jak Tom nyní kypí zdravím a elánem. Zmizela nejen jeho bledost, ale i ublížený výraz v očích. Teď v nich nalézal jen napětí ze zvědavosti, co je s bratrem. I on sám se nemohl dočkat, až se dostanou ven ze síně, kam se při návratu s náručí zavazadel přenesli. Sam na ně čekal spolu s Gáagrou hned u východu. Byl bledý a kolem očí měl temné kruhy. Ale z jejich příchodu se zaradoval stejně, jako oni, když ho uviděli.

„Brácho, tak jsem tady,“ běžel ho obejmout Tom a vzápětí Sama sevřel do náruče i děda.

„Tak se to podařilo, můj sokolíku,“ zašeptal a po tváři mu tekly slzy radosti.

„Nevím, jak vám poděkovat,“ rozzářeně se otočil k učitelce.

„Ještě není tak úplně vyhráno,“ zchladila trochu jeho nadšení harpyje, „přibližně půl roku bude trvat stabilizace osobnosti. Měli byste vědět, že to teď pro Sama není snadné. Zapečetily jsme násilím jeho ducha uvnitř tělesné schránky a on se nyní cítí jako zvíře lapené v těsné kleci. Bude potřebovat pochopení a oporu.“

„To znamená, že o Vánocích bude muset zůstat tady?“ zamračil se Tom.

„Ano. Do příštích prázdnin ho musíme nechat zde. Podle toho, jak to bude zvládat, dalo by se uvažovat o tom, že si ho v únoru na dva týdny budete moci vzít domů. Ale pouze za předpokladu, že se od něj jako průvodce nehneš a budeš ho hlídat.“

„On to zvládne! Určitě bude do té doby v pořádku,“ řekl přesvědčeně Tom.

„Uvidíme,“ kývla harpyje.

„Přinesl jsem i tvoje prkno, abychom ta zavazadla nemuseli vláčet pěšky,“ kývl na Toma Sam.

„Dobrý nápad,“ pochválil ho děda, „tak ty věci dovezte k vám, já si ještě promluvíím s vaší učitelkou a hned dorazím

za vámi.“

Dvojčata naskočila se zavazadly na supervolonová prkna a za chvílku se před nimi otevřel vchod do jeskyně.

„Konečně spolu,“ usmál se Tom, když rozestlal bratrovi jeho postel. Pak připravil dva hrnky ovocného čaje a jeden podal bratrovi. Sam se schoulil na postel a hřál si o hrnek ruce. To už dorazil i děda a posadil se vedle něj. Objal ho kolem ramen a začal plánovat, jak to udělají o Vánocích. Gáagra mu dovolila, aby tu v té době zůstal se svými dvěma vnuky. Nakonec se mu podařilo zatáhnout do plánování i Toma a Sama. Začali diskutovat, co dobrého má děda určitě přivést a jaké dárky by se jim tu hodily.

Když se pak loučili, děda vzal Sama za ruce a usmál se: „Ani si neumíš představit, jak je pro mě důležité, že tě zase mohu vidět a slyšet. Mám tě moc rád.“

Sam se k dědovi přivinul, a i když si na mazlení nikdy moc nepotrpěl, tentokrát se od něj nechal hladit déle než obvykle.

Tom po odchodu dědy Samovi stručně povyprávěl, co je nového v útulku. Pak se zeptal, jaké ty dva týdny byly pro něj.

„Nechci o tom mluvit. Bylo to děsivé,“ odbyl ho bratr, „radši povídej ty.“

Tom se nenechal dvakrát pobízet a povídal vlastně až do večera. Pak šli oba spát.

V noci Toma něco vzbudilo. Chvilku mu trvalo, než zařadil podivné zvuky k místu, odkud vycházely. Jeho bratr sebou mlel pod dekou a potlačoval sténání. Tom vstal a tiše přistoupil k němu. Hned nelibě pocítil chlad jeskyně. Posadil se k bratrovi a položil mu ruku na čelo, jak to dělával před prázdninami u Kelainy. Jenže nyní ten dotyk zdaleka nebyl bez následků. Jako by se dotkl rozžhavené plotny. Ačkoliv hned ucukl, prostoupila ho neskutečná palčivá bolest.

„Tome?“ zareagoval bratr. „Nech mi tam tu ruku, pro-

sím. Na chvilku jsi tu moji zatracenou bolest zahnal.“

Tom znovu opatrně položil dlaň na bratrovo čelo. Očekával další palčivý kontakt. Ten přišel, ale už nebyl tak intenzivní jako poprvé. Tentokrát neucukl a vydržel.

„Díky, brácho,“ vydechl Sam a udělal ve své posteli místo, aby se Tom mohl schovat pod deku před nočním chladem.

„Víš, musel jsem se znova učit chodit, sedět, běhat,“ začal se konečně Sam svěřovat svému sourozenci, „tělo mě zezačátku vůbec neposlouchalo. Připadal jsem si jako hadrový panák, u kterého musíš tahat za provázky, aby se hýbal. Harpyje tvrdily, že je to normální. Nutily mě cvičit, mluvit nahlas, nosit věci. Všechno tak strašně bolelo a já nemohl z těla pryč. Pořád opakovaly, že je to normální. A co je nejhorší, ztratil jsem magický zrak. Už vím, proč se ti tu nelíbí. Taky se mi tu teď nelíbí. Chtěl bych domů. Chtěl bych, aby mě nic nebolelo. Chtěl bych...“

Poslední větu Sam sice nedořekl, ale Tom pochopil.

„Promiň, brácho. Jestli to nezvládnou, tak mi promiň.“

Nezačal Sama utěšovat. Ta bolest, kterou při vzájemném kontaktu pociťoval, byla nejspíš jen část toho, co musel snášet. Nyní si uvědomil, že bratr usíná. Nechtěl ho rušit zbytečnými slovy.

Druhý den mezi spolužáky vyvolali rozruch. U harpyjí asi není zvykem povídat si o událostech dne. Každopádně se zatím žákům nedoneslo, že se Sam sjednotil se svým tělem.

„Od této chvíle mu uděluji ochranu na deset týdnů,“ řekla Gáagra a dotkla se před ostatními Samovy hlavy. Najednou měl bílý proužek ve vlasech.

Odpoledne po vyučování Sam dovedl bratra do jeskyně kouzel. Kelaina už je očekávala.

„Tak co? Cítíš se lépe, když je vedle tebe tvůj bratr?“ zeptala se Sama.

„Ano, avelleto. Dnes v noci jsem se vyspal. Měl jsem

menší bolesti než před tím.“

„A co ty, Tome? Jak ses vyspal ty?“

„Trochu mě bolela hlava.“

„Jen trochu?“

„No, možná trochu víc.“

Pokývala hlavou: „Pozvala jsem si vás sem, abych vás naučila se vyrovnat s bolestí. Tom jako průvodce svým dotykem dokáže zmírňovat potíže. Přejímá totiž část tvé bolesti na sebe.“

Sam se omluvně podíval na bratra, ale harpyji se přerušovat neodvážil.

„Nyní tě, Tome, naučím předat bolest zemi. Poklekni, posad' se na paty, jednu ruku zdvihni a druhou polož dlaní na zem. Pomocí zdvižené ruky přivolej sílu a léčivou energii nebe a skrze dlaň na zemi pošli bolest dolů do země, kde se rozpustí v základech. Potom spoj dlaně, aby se srovnala rovnováha. Tak co? Je to lepší?“

„To je úžasné! Pomáhá to.“

„Já vím. Je to stará harpyji technika. Průvodcovské služby ovládáme už věky.“

„Také na sebe berete bolest?“ užasle vykulil oči Tom.

„Samozřejmě. Jinak by to ani nefungovalo. Chceš-li někomu pomáhat, vždy něčím zaplatíš.“

„Takže jako průvodce budu celý život jen platit?“

„Ano. Budeš na to doplácet. Ale na druhou stranu se ti to zase vrátí.“

„Co se mi vrátí?“

„Dobrý pocit, síla tvého ega. Nevím, jak lépe vysvětlit, o co jde.“

„Děkuji, avelleto.“

„To je pro dnešek vše, pokud ještě nemáte nějaké přání vy dva.“

„No, rád bych si zaplatil jednu radu.“

„Tak povídej, Tome, co bys chtěl vědět.“

„Zajímalo by mě, jaká kouzla by nám mohla nejlépe

pomoci v magické aréně.“

Harpyje překvapeně zamrkala: „Čekala jsem sice jinou otázku, ale tahle je rozumnější. Dáte-li na mou radu, koupíte si kouzlo opožděného zrcadlení a kouzlo pláštěnkové. Jsou to sice drobná, nepřiliš náročná kouzlíčka, ale podle mého názoru mohou být užitečná i jinde než v aréně.“

„Prima, tak my je bereme.“

„Nebudete litovat,“ přikývla Kelaina a každému z bratrů nabídla jedno kouzlo.

„Máte výhodu, že ušetříte polovinu ajrů, naučíte-li se kouzla navzájem,“ konstatovala, když se s nimi loučila.

Následující dny se dvojčata musela věnovat hlavně učení. Sam byl trvale uzavřený do sebe a nebyla s ním žádná velká legrace. Tom se mu snažil ulevit od bolesti, jak jen to šlo, ale viditelné zlepšení nenastalo.

Trochu vzrušení zažili až v aréně, kde Tom poprvé vyzkoušel nově získaná kouzla. Nadšeně se šklebil, když útočné akce jeho spolužáků mizely v prázdném prostoru, kde už dávno nebyl, a zdržoval se tam jen jeho zpožděný obraz. Nakonec zjistili, že je nejjednodušší, když Tom dá své stuhy hned Samovi, který byl díky ochraně nenapadnutelný. Po pláštěnkovém kouzlu sklouzly dokonce i oblíbené Goliánovy palčivé jiskry. Teď už nebylo pro ostatní tak snadné nejslabšího kamaráda obrát. Přes prázdniny nabral síly a svou hbitostí se dokázal vyhnout většině nejhorších karambolů. Jen Sam byl ještě trochu tuhý v kolenou, ale to se snad časem spraví. Nějaké ajry ukořistili i u jednotlivých disciplín. Sam se vyznamenal ve střelbě z luku na cíl i na dálku, Tom zase poprvé splnil limit u kouzlení na přesnost. Konečně se jejich ajrové konto trochu zahojilo.

Po návštěvě sfingy Sam získal hned dva symboly najednou. To mu konečně trochu zvedlo náladu, protože Tomovi na oltáři přibyl jen jeden obrázek a byl nyní pozadu. Jaký úkol musí splnit se mu ale ani tentokrát nepodařilo z oltáře vymámit. Marně se omlouval, prosil, nic nefungovalo. Ať

zkoušel, co zkoušel, ještě i před Vánoci měl pořád jen dva symboly, zatímco Sam se chlubil čtyřmi.

Vánoce strávili společně s dědou. Bylo to sice prima, ale tím, že nemohli aspoň na chvíli domů, stejně oba strádali na těle i na duchu. Hry se jim brzo omrzely a atmosféru Vánoc bez rodičů a bez výletu do zasněženého lesa si nedokázali náležitě vychutnat. Těšilo je jedině to, jak byl děda šťastný, že je má oba vedle sebe živé.

O to víc se pak Tom těšil na únorové prázdniny. Sam byl až na své bolesti a zasmušilost celkem vyrovnaný a stěžoval si na své potíže jen výjimečně. Akorát v noci mívával občas těžké sny a vzdychal a mumlal něco ze spaní. Bratrův konejšivý dotyk ho ale zklidňoval, aniž se probudil.

Jedné noci, když se Tom snažil utišit bratrovo naříkání pod vlivem špatných snů, dotkl se nevědomky bratrova druhého prstenu. Místem kontaktu mu do těla pronikl záblesk bolesti, až málem zalapal po dechu. Rázem si vzpomněl na rozhovor, který Sam ještě jako duch vedl s Kelainou. Řekla tehdy, že problémy přijdou, až se vrátí do svého těla. Možná i ten prsten je teď zdrojem Samových nočních můr. Nikdy se na něj bratra neptal. Ještě nenastal ten správný čas pro nový průvodcovský úkol. Znovu se zkusmo dotkl prstenu. Pálilo to tak, že ucukl. Tohle bude muset bratr zatím zvládnout sám. Raději mu položil dlaň na čelo, aby ho uklidnil, a pak se rychle zbavil odčerpané bolesti a vrátil do vyhřáté postele.

Konečně tu byl únor a vytoužené dva týdny prázdnin. Gáagra svolila, aby se Sam společně s dědou a Tomem podíval domů. Toma si ale pozvala do své místnosti ve věži ke konzultaci mezi čtyřma očima.

„Tvůj bratr si zatím vede dobře. To ale neznamená, že je všechno v pořádku,“ řekla důrazně, „jakmile opustíte území Airbowanu, naše magická síla, která vězní jeho ducha v těle, hodně zeslábně. Tam u vás bude mít zase Sam dost schopností na to, aby opustil svou tělesnou schránku, bude-li

chtít. Nedovol mu to! Hlídej ho každou minutu, každou vteřinu a nedovol mu to!“

„Ale co když v noci usnu, nebo si bude muset některý z nás odskočit za potřebami?“ nejspíše namítl Tom.

„Proto jsem si tě sem pozvala. Nosiš na krku poměrně mocný amulet. Jestli budeš souhlasit, přidám ti k němu malý hlídací kámen s napojením na tělo tvého sourozence. Amulet znásobí schopnosti kamene, a bude-li cokoli v Samem v nepořádku, upozorní tě. To ale nestačí. Potřebuješ ještě sílu k tomu, abys bratra zarazil, kdyby se ti nepodařilo ho přesvědčit po dobrém. Naučím tě mocné vázací kouzlo. To správně nepatří do dětských rukou, ale ty jsi aktivní průvodce, tak doufám, že budeš dostatečně zodpovědný při jeho užití. Naučím tě ho bez nároku na honorář. Smíš ho vyvolat jen v nejvyšší nouzi, když už to jinak nepůjde. Bytost, proti které ho použiješ, to bude považovat za znásilnění osobnosti a bude k tobě pociťovat nenávist. Účinnost kouzla je přibližně jeden týden, pak se musí znovu obnovit.“

„A bratr teď žije pořád pod vlivem tohoto kouzla?“

„Ano. A před odjezdem ho ještě obnovíme. Druhý týden pobytu doma ale už bude fungovat jen malá zbytková část. Proto ho musím naučit i tebe. Ideální by bylo, kdybys ho nemusel použít a kdyby tvůj bratr už zůstal ve svém těle dobrovolně. Snaž se ho zabavit a rozveselit, ukázat mu, že je život fajn a že stojí za to vydržet a vrátit se zase zpět do své existence.“

Harpyje nastavila ruce a v dlaních se jí během okamžiku rozzářilo malé slunce. Zvolna přiblížila ruce k Tomovi a vtiskla slunce do jeho hrudi. Hlava se mu zatočila a měl dojem, že se na okamžik vznáší ve vzduchoprázdnu. Pocit zvolna ustupoval, až začal vnímat Gáagriny drápy, které ho tlačily do těla. Vtom harpyje odstoupila a čekala, až se úplně vzpamatuje.

„Kouzlo vyvoláš třením dlaní,“ ukázala mu názorně,

„obkroužíš obrys těla, do kterého uzamykáš ducha a zase dlaně spojíš. Uvolníš představu kouzla a vzápětí ji vymažeš ze své mysli.“

Sáhla do jedné krabice za stolem a vytáhla pokusnou myš.

„Dávej pozor,“ kývla na Toma, „teď rozruším její osobnost a ty si vyzkoušíš, co jsem tě právě naučila.“

Chlapec sledoval, jak maličký zlatavý duch myši opouští nehybné tělíčko. Zahnal rušivé myšlenky a soustředil se na vázací kouzlo. Překvapilo ho, jak snadné bylo jeho provedení. Při posledním kontaktu se zvířátkem ale ucítil prudkou zuřivou ozvěnu jeho emocí. Zlatavý duch vklouzl lehce zpět do těla. Myš se rozběhla proti Tomovi a on cítil, že ho chce pokousat. Harpyje ji ale odchytila dřív, než se k němu dostala.

„Právě sis udělal jednoho myšího nepřítele,“ konstatovala spokojeně a hodila hlodavce zpět do krabice, „bylo to dobře provedeno. Vidím, že sis uvědomil, co kouzlo dokáže způsobit živé bytosti. Přesto bude nutné ho použít, jestli se tvůj bratr pokusí opustit tělo. Mohu tě ujistit, že podruhé už by se sjednocení uskutečnit nedalo. Takže ho dobře hlídej a chraň ho i proti jeho vůli.“

Gáagra se natáhla pro chlapcův amulet a vtiskla do jantarové slzy drobný černý kamínek. Pak Tomovi položila ruku na rameno: „Být průvodcem je krásné i děsivé zároveň. Máš dostatek moci, abys pomáhal, ale ti, co jim pomáháš, nebudou vděční ani tě nebudou milovat. Uzamkni své srdce a používej rozum, jinak to pro tebe bude příliš těžké.“

Pak mu pokynula, že si může vzít své supervolonové prkno a odletět. Tom nezamířil hned zpátky. Odletěl kus dál do pouště, kde se posadil na bludný balvan a začal přemýšlet o tom, co říkala jeho učitelka. Nakonec dospěl k názoru, že se nebude řídit radou, aby uzamkl srdce. Sam si od něj zaslouží férové jednání. Rozhodl se mu říct o všem, co se u Gáagry dělo, i o riziku při použití kouzla. Naskočil na

prkno a vyrazil do jeskyně. Tam bratrovi všechno podrobně vylíčil.

„Doufám, Tome, že to na mě nepoužiješ,“ prohlásil vážně Sam.

„Jsem tvůj průvodce, brácho, musíš mě poslouchat. Když nebudeš dělat hlouposti, užijeme si skvělé prázdniny.“

Sam se usklíbil: „Jasně. Jak poroučíš.“

Když jejich děda přijel, už se nemohli dočkat. Doma je přivítala zasněžená krajina zalitá sluncem.

„Tady je krásně,“ vydechl Tom, když se rozhlédl po obzoru.

Otevřeli vstupní dveře, odložili prkna, zavazadla a teplé oblečení. Vtom cvakla klika od kuchyně a k překvapení kluků se objevili oba rodiče. Vletěli jim do náruče a svět byl najednou hezčí a veselejší. Dokonce i Sam se smál nahlas, když táta předstíral, že mu počítá prsty a končetiny.

Tentokrát rodiče nezmizeli, naopak měli pro své dva syny připravený program na oba týdny. Cestovali společně po známých i neznámých končinách, přespávali v hotelech i loveckých chatách a užili si s rodiči tak, jako ještě nikdy. Tom jim za to byl vděčný, protože Sam byl spokojený, usmíval se a občas večer, než šli spát, dováděli jako malí kluci za starých dobrých časů.

Jen jednou Tom zažil zlou chvíli. Rodiče je zavedli na planinu se zvláštními kameny sestavenými do kruhu. Prý je to poutní místo, kam si lidé chodí vyprosít zdraví. Tom si právě prohlížel zvláštní nesrozumitelné nápisy na jednom z menhirů a chtěl po otci, aby mu řekl, co tam stojí, když náhle ucítil palčivou bolest na hrudi. V mžiku si uvědomil, že to má na svědomí amulet. Ohlédl se po bratrovi. Stál spolu s matkou uprostřed kamenného kruhu a Tom vnímal zlatavé mihotání kolem jeho postavy.

„Same, okamžitě toho nech,“ zaječel tak, že otec vedle něj leknutím nadskočil.

„Pojď sem taky, Tome,“ mávala na něj matka, „tady je

prý léčivá síla kamenů nejúčinnější.“

Tom doběhl do kruhu, popadl Sama za ruku a vlekl ho pryč.

„Nech toho, Same,“ cedil mezi zuby naléhavě, „koukej se zase srovnat, nebo tě zmlátím.“

Rodiče nechápavě pozorovali jejich počínání. Tom bratra vyvlekl mimo kruh a z každé strany mu vrazil facku. Mihotání zmizelo. Sam ho odstrčil tak prudce, až si Tom kecl do sněhu. Podíval se po bratrovi a připravil se na seslání kouzla. Když ale uviděl Samovy zuřivé oči, s úlevou se rozesmál, hrábl do závěje a hodil po bratrovi sněhovou kouli. Sam po něm skočil a nacpal mu plno sněhu za krk. Jak se váleli po zemi, dorazili konečně i rodiče a odtrhli je od sebe.

„Co to tu proboha vyvádíte?“ zlobila se máma a oprašovala jim oblečení.

„Radši pojďme zpátky do chaty,“ díval se na ně s podezřením otec, „nebo v tom mokrém oblečení nastydnou.“

U večere pak prohlásil, že se mu tu přestalo líbit, mrkl spiklenecky na mamku a ta souhlasně potvrdila, že se hned ráno přesunou někam jinam.

Ten den se Tom bál usnout. Sam si toho všiml a zašklebil se.

„Máš strach, že ti uteču? Klidně spi, brácho. Já to tam v tom kruhu neudělal schválně. Víš, byla tam zvláštní energie, která vybízela k tomu, aby se duše spojila s vibracemi mimosvěta. Bylo to tak příjemné, že jsem tomu volání nedokázal odolat. Hrozně jsem tě nenáviděl, když jsi mě přitáhl zpět na zem. Ale už jsem zase v pohodě. Nechci dělat problémy. A už vůbec nechci, abys na mě posílal vázací kouzlo. Takže klidně spi, já to zvládnou.“

„Jestli ne, tak si mě nepřej,“ ušklíbl se s úlevou i Tom.

Zbytek prázdnin proběhl v klidu a bez zádrhelů. Když se zase vrátili domů, přivítal je děda se spokojeným úsměvem. Jako by napětí mezi ním a rodiči najednou zázračně zmize-

lo. Tak skvělý společný večer kluci ani nepamatovali. Zpět do školy se jim rozhodně nechtělo. Skoro litovali, že dědu tak moc tlačili k cestě na Ostrov volby a že ještě aspoň rok nepočkali. Třeba by všechno bylo jinak...

Při příchodu do Airbowanu přišla Sama zkontrolovat nejen Gáagra, ale i Kelaina. Spokojeně se po sobě podívaly a otočily se k Tomovi: „Tak jak? Žádné problémy?“

„Jen jednou při návštěvě menhirů, ale zvládli jsme to bez magie.“

„Já už nechci být svázaný,“ podíval se na Kelainu Sam.

„Ráda bych ti vyhověla,“ odpověděla chraptivě Kelaina, „ale jsme tu moc blízko pomezí na to, abys to zvládl bez pomoci. Ale uděláme kompromis. Místo plného kouzla použiji jen část na posílení vazby. Zbytek budeš muset ohlídat svou vůlí a rozumem. Souhlasíš?“

„Jako kdybych měl na výběr,“ vzdychl odevzdaně Sam.

5) Závěr roku sfingy

Znovu jim začala škola. Většinu učiva absolvovali společně vyjma odloučení ducha od těla. To měl Sam do konce prvního ročníku zakázáno provozovat. Přijal to jako fakt a aspoň povzbuzoval Toma, když se učil, jak zabezpečit tělo v době, kdy se duch toulá mimo něj.

Také již skončila Samova ochrana, což pocítili hned první březnový víkend po prázdninách. Golián si na ně počíhal, aby jim ukázal, že proti němu nemají šanci. Bohužel se nakonec ukázalo, že se připravil dobře. Jejich osvědčená kouzlička zneutralizoval hned na začátku a Albert jim pak sebral stuhý téměř bez potíží. V druhé aréně si na ně zase počíhali goblinové. Sice nebyli tak hbití, ale zase to vyrovnali větším počtem zúčastněných. Když pomlácená dvojčata s hekáním a bez ajrů opouštěla arénu, zařekla se, že to tak nenechají. Oba sourozenci začali zuřivě trénovat

v každé volné chvíli. Supervolonová prkna svištěla nad skalami a oni po sobě metali různá kouzla a učili se v pohybu zasáhnout co nejpřesněji a zároveň se vyhnout protivníkovým fintám. Dokonce zjistili, že jim tohle počínání zároveň vylepšuje psychickou rovnováhu. Po třech týdnech se konečně zlepšili natolik, aby ve společné souhře dokázali čelit i zkušenějšímu Goliánovi. Chtělo to ovšem celou sérii použitých kouzel a co nejrychleji přehazovat stuhy od jednoho ke druhému tak, aby soupeře zmátli. Jejich vzájemná rivalita začala být zajímavou podívanou i pro ostatní, takže měli stále víc a víc diváků.

Jen jediný problém se stále nedařilo vyřešit. Oltář na Toma dosud nepromluvil. Sam získal už osm symbolů, zatímco Tom visel stále na třech. Celý zoufalý se rozhodl dojit si pro radu do jeskyně kouzel. Ještě předtím se ale zastavil u sfingy.

Poklekl k oltáři a smutně mrkl na své obrázky. Nyní už jich měl nejméně ze všech. Dokonce i goblini jich měli víc než on.

„Nejvyšší avelleto, už mě prosím netrestej. Omluvil jsem se snad stokrát. Kdybych věděl, co mám udělat, rád bych napravil svůj prohřešek. Copak jsem se opravdu provinil tak moc? Znovu prosím o odpuštění.“

Zoufalstvím Tomovi ukápla na desku oltáře slza. V té chvíli konečně uslyšel sfingu.

„Přijímám tvou lítost a odpouštím ti.“

„Díky, nejvyšší avelleto,“ vykotal překvapeně Tom a další slzy úlevy mu stékaly po tváři.

„Tvým aktuálním úkolem je uzmout spolužákovi z jiného druhu dvě stuhy a donést deset ajrů,“ dopověděl oltář a Tom se rozloučil. Pospíchal zpět k bratrovi, aby se pochlubil, že konečně i on může hovořit se sfingou.

Pak už to bylo mnohem jednodušší. Uzmout stuhy goblinům v magické aréně bylo celkem snadné, a protože další úkoly se týkaly kouzelných dovedností, které ovládal, vylep-

šil si skóre hned o tři symboly. Všechno se zvolna obracelo k lepšímu. Souboje s Goliánem si ke konci školního roku dokonce začali užívat. Vymysleli spoustu vylepšení pro použitá kouzla. Sice i Golián se zlepšoval, ale šance už byly dost vyrovnané. Albert na ně najednou nestačil. Byl pomalý, neobratný a často i nepoučitelný.

Ted' už se Tom o bratra skoro nebál. Vrátila se jim radost ze života a z úspěchů. Pravidelně docházeli za Kelainou, aby si dokoupili kouzla. Sice obvykle měli prostředky jen na ta laciná, ale když je při experimentech vylepšovali, bohatě pro jejich potřeby stačila. Kromě toho si s harpyjí docela rádi povídali. Zdálo se, že jí Sam ani moc nezazlívá svazovací kouzlo, které na něj sesílala. Respektoval moudrost staré harpyje a uznával vše, co řekla. Kdyby jim nepomáhala, asi by se konce prvního ročníku ani nedočkali. Možná i ona pro ně měla slabost. Leckdy jim poradila i bez poplatku, což nebývá u harpyjí zvykem.

Začátkem června se Tomovi podařilo získat desátý symbol na oltáři. Tehdy se pro něj sfinga probudila, zvedla se na nohy a prackou seslala na chlapce proud zlatavých paprsků. Vypadalo to skoro jako zářivá sprcha, ze které proudí koncentrované štěstí. Byl to nejkrásnější okamžik po měsících trápení a problémů. Najednou začal svým zdravým okem vnímat barvy magie a s radostí zjistil, že mu sfinga místo odměny vylepšila magický zrak. Všechno kolem se najednou zdálo hezčí. Šedavý svět se projasnil pulsováním barev. Barevnost sice vnímal pouze jedním zdravým okem, to druhé stále ukazovalo jen černobílý svět, ale i tak se zčistajasna cítil mnohem lépe.

Jeho bratrovi však sfinga určila jako poslední úkol uskutečnit odloučení ducha od těla a návrat zpět.

Oba přišli za Kelainou, aby kvůli tomu zrušila vázací kouzlo.

Ta se na ně přísně podívala a zavrtěla hlavou: „Na to zapomeňte! Letos tenhle pokus rozhodně nemohu doporu-

čit.“

„Ale to potom nemohu dokončit první ročník,“ protestoval rozhořčeně Sam.

„Potřebuješ poradit?“ zeptala se jízlivě.

„Co se stane, když ročník nedokončím?“

„Jsou dvě možnosti. Buď odejdeš, nebo budeš opakovat první ročník. To bychom vzhledem k tvé situaci mohly dovolit.“

Sam se nespokojeně mračil, ale harpyje nevypadala na to, že by se dala přemluvit ke změně názoru. Nakonec opustili její jeskyni, aniž cokoliv získali.

Jak tak večer diskutovali o neřešitelném problému, najednou se Tom klepl do čela: „Hele, stejně nemáš co ztratit. Co kdybys zkusil získat symbol pomocí hádanky?“

„No jasně, že mě to nenapadlo hned? Pojď, půjdeme se zeptat.“

„Co kdybys to radši odložil na víkend, to bude víc času na hledání odpovědi,“ namítl Tom.

„Myslíš? No jo, tak jo.“

K oltáři se vypravili v sobotu ráno. Tom nedočkavě čekal, co se bude dít. Zatímco bratr poklekl a požádal o hádanku, on už byl v myšlenkách na cestě domů. Písčité skalnaté krajina už ho rozčilovala a stýskalo se mu po zeleni, stromech a květinách. Doma musí být touhle dobou nádherně...

Zadumal se tak, že ho překvapilo, když bratr vstal.

„Musím ti to zopakovat hned, než zapomenu přesné znění,“ řekl Sam, „prohlásila, že první hádanku mi dá ze světa lidí a že bude snadná. Mám odpovědět, co má na mysli. Lidé si v tom období berou domů rozcuchaného a často jim při tom pomáhá zubatý sluha. Rozcuchanému do vlasů zapletou světlo a barvy. Pak se ho snaží obložit radostmi bez ohledu na to, že to většina rozcuchaných nepřežije.“

„A to je všechno?“

„Jo.“

„No nazdar!“ vzdychl Tom a podíval se na oltář, kde u bratrova piktogramu chyběly dva symboly.

Posadili se na kameny a začali přemýšlet.

„Rozcuchaný... Kdo nebo co to může být? Člověk to určitě není.“

„Myslím, že zvíře asi taky ne. Jestli si ho lidé berou domů v určitém období, mohla by to být kytka nebo nějaká věc.“

„Věc není živá, spíš to bude kytka. Rozcuchaná kytka? Která by se dala označit jako rozcuchaná?“

„A kterou zdobíme světlem a barvami?“

„Není to kytka! Já už vím, co to je,“ zajásal Sam.

„No jasně,“ klepl se do čela i Tom, „musí to být vánoční strom. Opravdu to bylo snadné.“

Jakmile i Sam prošel závěrečnou světelnou sprchou, kterou je po splnění školních úkolů obdařila sfinga, oznámila jim Gáagra, že mohou vyrazit k rodině, že školní rok pro ně skončil.

Děda je odvezl domů a vystrojil jim slavnostní uvítání. Rodiče tu sice nebyli, ale prý se vrátí za pár dní a pak dvojčata vezmou na týdenní výlet lodí na malé ostrůvky. Do té doby na ně s dědou počkají v útulku pro magická zvířata. Klukům to ani moc nevadilo. Těšili se do útulku, kam byli zvyklí jezdit odmalička, a hlavně byli šťastní, že spolu zase mohou dovádět a užívat si teplých slunečných dnů tam, kde rostou stromy, tráva, kytky a kde se cítí doma. Akorát, že je teď děda častěji omezoval a to, co dělali v Airbowanu běžně, označoval za nebezpečné hry. Stále je nabádal, aby se mírnili a hráli si normálně. Stále nechtěl pochopit, že tenhle trénink na prknech a s kouzly je pro ně naprosto nezbytný.

Pak jednou u Zachariáše potkali v zahradách chlapíka, který je poněkud vyvedl z míry. Neměl magický prsten, a přesto byl schopen zacházet s magií jako s něčím běžným

a obyčejným. Dlaní zachytil jejich plamennou kouli stejně, jako kdyby to byl dětský míč.

Později se Sam bratrovi svěřil: „Měl jsem podobný pocit, jako když se mě dotkne Kelaina. Sice ten divnej chlapík vypadá jako pomocník na zahradě, ale zdá se mi, že má větší sílu než ochránci. A navíc je v něm něco, nevím jak to pojmenovat, chápajícího, soucitného, uklidňujícího.“

„Zachariáš ho bere s sebou do útulku na slavnost, co chystají pro Hanku, Svátu a Rafa.“

„Jak to víš?“

„Byl jsem zvědavý a poslouchal za zdi s pomocí kouzlička.“

„To zní dobře. Mohla by s ním být legrace,“ ušklíbl se rošťácky Sam.

Tomovi bylo hned jasné, co tím bráška míní. Chce si otestovat, co muž snese a co všechno dokáže odhalit a odvrátit. Nebyl si jist, zda by neměl bratrovi jeho úmysly vymluvit, ale když viděl jeho jasné oči a nadšení z plánované akce, pomyslel si, že Sam potřebuje nějakou radost ze života, a nechal to být. Snad je ten trpaslíkův pomocník opravdu dost zdatný na to, aby bratrovy nápady zvládl.

Sam s tím začal hned druhý den. Tom si všiml, jak muž klopýtl, když mu bratr magicky přilepil jednu podrážku ke schodu při přenášení zavazadel. Chlapík se zapotácel, horko těžko srovnal rovnováhu a pak se ohlédl přímo na původce žertíku. Jemně zavrtěl hlavou, jako by chtěl říci: tohle nedělej, a beze slova pokračoval ve své práci.

„Je dobřej,“ uznale zašeptal Sam. Pak na něj vyzkoušel zpomalovací trik. Jenže nefungoval. Zkusil tedy opačný efekt a seslal zrychlující kouzlo. Zase nic!

„Je nějak imunní.“

„A nemá kolem sebe nějakou magickou ochranu?“

„Nevím jak ty, ale já nic nevidím. Auru má jako normálně, nikde žádné posílení. Asi je to něco, co ještě neznáme. Tak zkusíme chvíli počkat, třeba poleví v pozornosti.“

Nakonec ale Sam dospěl k názoru, že nemá šanci použít kouzlo přímo na muže. Jediné, co fungovalo, bylo použití kouzel na věci, které měl na sobě či kolem sebe. Dokázal mu natáhnout rukávy od košile a zauzlovat je, dokázal mu vyvléknout tkaničky od bot a zkrátit je na pár centimetrů, mohl zařídít, aby zakopl o drn trávy, ale ani jednou se mu nepodařilo magicky zapůsobit přímo na jeho osobu.

Došlo akorát k tomu, že za ním muž přišel a tiše řekl: „Nedělej to. Je to hloupé a dětinské. Najdi si nějakou užitečnější činnost.“

„Vy nejste můj táta, nemůžete mi poručit, co mám a co nemám dělat,“ odsekl drze Sam.

„To nebyl žádný rozkaz, ani od tebe neočekávám poslušnost,“ pozvedl muž obočí, „promluvil jsem k tobě jako k rozumné lidské bytosti a doufal jsem, že sám uznáš nesmyslnost svého jednání a zachováš se jako zodpovědný student magie.“

Nečekal na odpověď, nechal chlapce, ať si to přebere, jak umí, a vrátil se zase ke své práci.

„Asi jsem ho naštvál,“ zaraženě spíš sám pro sebe konstatoval Sam.

„Tak se mu omluv,“ navrhl Tom.

„Ani mě nehne. Je protivnej.“

Nakonec společně se Zachariášem dorazili do útulku. Všichni je srdečně vítali, až už měli kluci těch láskyplných projevů plné zuby. Děda si toho všiml a rychle je poslal do pokoje vybalovat věci. Měl obavu, že by je jinak napadla nějaká nepatřičná lumpárna hned první den.

Tu noc Sama opět pronásledovaly zlé sny. Po obzvlášť děsivé honičce plné rozzuřených duchů se probudil a na čele ucítil ruku, která ho konejšila a uklidňovala rozbouřenou mysl. Z polosna zamumlal: „Díky, brácho.“

Najednou vycítil, že něco je jinak než obvykle a leknutím se probudil úplně.

„Klid, Same, všechno je v pořádku,“ řekl muž, který

seděl u něj na posteli, „zlé sny jsem odehnal, teď už budeš spát v pohodě.“

„Vy se na mě nezlobíte?“ podivil se Sam, když poznal, kdo ho uklidňuje.

„Pro těch pár žertíků?“ zasmál se tiše muž. „Už jsem na to zapomněl. A teď spi. Nerad bych probudil i Toma.“

„Já se omlouvám,“ vykotal ze sebe chlapec.

„To je zbytečné, vždyť se nic nestalo,“ pohladil ho chlapík po hlavě a upravil mu polštář. Sam s úlevou zavřel oči a zase spokojeně usnul.

Druhý den přilákal pana Mojeranu hlasitý rozruch u pumpy, odkud se roznášela voda zvířecím pacientům. Pomocníci se rozčilovali a vyhrožovali neznámému vtipálkovi. Spolu s Mojeranou na místo ve stejné chvíli přišel i Vron. Jeden z pomocníků položil vědro, napumpoval vodu, ale nádobu pak nedokázal zdvihnout. Vron vzal Mojeranu za ruku a naznačil mu, aby ho následoval. Pak skočil za bednu se zrním a vylovil odtud dvojčata. Klukům jiskřily oči šibalstvím a hned bylo jasné, že se dobře baví.

„Zrušte to,“ nařídil jim Vron.

Tom došel na místo, odsunul vědro, sebral dvě větvičky, zlomil je a zahodil.

„Vidím, že potřebujete zaměstnat,“ zamračil se na vnuky děda, „chtěl jsem vám sice dopřát pár dní volna na radosti a zábavu, ale změnil jsem názor. Dnes budete celý den k dispozici těm, kterým jste se snažili zkomplikovat práci a uděláte vše, o co vás požádají.“

Pak se otočil k chlapíkovi vedle sebe: „Mohl bych vás, Vrone, požádat, abyste na ně dohlédl? Jejich magické vtipky by tu nemusely dobře dopadnout. Slíbil jsem Sidi, že pomohu při opravě velké haly, tak aby kluci mezitím nezbořili zbytek zdejšího zařízení.“

„Jistě, pane Mojerano. Sem tam se na ně mrknu, to by neměl být problém.“

Dvojčata během dopoledne pilně pracovala, což pomoc-

níci v útulku ocenili tím, že jim na odpoledne dali volno. Kluci chvíli dumali, jaká hra by dědu nenaštvala, ale nic zajímavého je nenapadlo.

„Když na prknech vypadneme mimo dohled, tak se snad nic nestane,“ usoudil Sam a oba se vzápětí vyplížili z obydlených prostor. Jenže netušili, že si jich všiml Zachariáš, který kontroloval, jestli budou mít hosté při oslavě na čem sedět.

„Vrone,“ houkl na svého pomocníka, „zdá se mi, že Mojeranovi kluci berou roha. Radši je zkontroluj, ať se nám slavnost kvůli nim nepokazí. Mívají teď čertovské nápady.“

„Jasně. Řekni Dundarovi, že jsem si půjčil funě,“ houkl Vron, odhodil zástěru a klobouk a rozběhl se k ohradě.

Vyrazil za dvojčaty, ale ta nasadila větší tempo, než byl fuň schopen vyvinout. Pak spatřil, jak po sobě kluci vrhají kouzla, uhýbají, kličkují a odrážejí je. Vypadlo to jako zvláštní kouzelnický tanec nebo efektní vystoupení. Skoro mu bylo líto, že jejich dovádění má zarazit. Byli šikovnější, než si trpaslík a pan Mojerana mysleli. Vtom se v blízkosti vynořil drak. Než stihl Vron cokoliv udělat, vletěl mezi kluky a shodil je z prken. S úlevou si všiml, že draka provázejí tři děti na prknech, které se vrhly, aby malé chlapce zachytili v pádu. Mladík elegantně zakroužil, chňapl Toma a vyrovnal let. Dívka ale stihla Sama uchopit jen za pásek kalhot a těsně nad zemí horko těžko vyrovnávala své supervolonové prkno. Pokusil se jí s funěm uhnout z trasy, ale tak docela se mu to nepodařilo. Těsně před zvířetem stopla prkno a přeletěla z něj i se Samem kupředu. Bleskurychle sklouzl z funě a obě děti zachytil. Mimoděk kolem nich rozprostřel kouzlo magického polštáře. I přesto ho setrvačností povalili na záda a přistáli na jeho břiše. Při tom se jeho ruky dotkl dívčín amulet. Sevřel ho v dlani dřív, než si uvědomil, co dělá.

Vzápětí zažil nečekaný pocit probuzení. Nebyl jen vysloužilý žoldák, zaplavily ho vzpomínky na jeho existenci

v podobě kouzelného džina. Ta dívka nosila jeho paměťový kámen jako amulet. Ta dívka? Vždyť je to Hanka! A Rafan! A Sváťa! Zná přece i Toma a Sama, už ví, co se jim přihodilo a proč skončili v Airbowanu. A dokonce je tu i Zuřivý Plamen, tedy spíš Plam, kterého pomáhal učit a vychovávat při jeho neobvyklé dračí nátuře.

„Jste v pořádku, pane? Same, není ti nic?“ starala se Hanka.

Sam k ní otočil rozzářený pohled: „Až na to, že na mně ležíš, mi fakt nic není.“

Vron stále ještě nedokázal uvolnit paměťový kámen z dlaně. Zavřel oči a nechal do sebe proudit vše, co amulet ukrýval. Už nebyl kouzelným džinem, všechno bylo trochu jinak než dřív. Nyní je sám svým pánem. Pamatuje si velké množství kouzel a cítí sílu a lásku k dětem. Změnil se. Dostal novou šanci poprat se se životem po boku těch, které má rád. Zaplavil ho pocit štěstí a vzápětí strachu, že mu jeho přátelé neuvěří a v nové podobě ho nepoznají.

Pustil z ruky kámen a oslovil je. Vnímal jejich úžas, rozpaky a nakonec nadšení, když uvěřili. Bylo to, jako by se mu vrátila jeho rodina. Nakonec ho i Hanka přijala v jeho nové lidské existenci a objala ho. Zase byli po všech těch útrapách a problémech spolu.

Po návratu do útulku odvedl Vron kluky k dědovi. Na dotaz, jestli nezlobili, jen mávl rukou.

„Nic co by stálo za řeč,“ odpověděl a kluci jen překvapeně zamrkali, jak jim to snadno prošlo.

6) Našli mě!

Tulian své čtrnácté narozeniny vůbec neoslavil. Čekal, že ho jako obvykle přijede Silmur do Renoru navštívit, jenže letos nedorazil, ani neposlal zprávu. Znervóznilo ho to a rozladilo. Chtěl se pochlubit druhým místem v letošních

akrobatických supervolonových závodech. Rozhodl se Silmura pozvat na juniorské závody, kam ho díky umístění nominovali, ale jeho patron se v dohodnutém termínu neobjevil. Nevěděl, jestli se má zlobit nebo bát. Do konce školního roku zbývaly tři týdny. Pokud složí zkoušky, bude mít ukončené základní magické vzdělání. Učitelé ho nabádali, aby pokračoval ve studiu, že pro to má ty nejlepší předpoklady. Zatím se ještě nerozhodl. Zvažoval, jestli už má dostatek znalostí na to, aby se objevil doma a zapojil se do boje o trůn. Situace v království byla komplikovaná. Den po jeho útěku se na hradě objevil lord Barada, nejvyšší velitel domobrany a bezpečnostních oddílů, přesněji řečeno jedinců, kteří pro lorda špiclovali, eventuálně i zabíjeli. Lord byl vysoký arogantní chlap se spoustou mocných přátel. Na hrad přišel jako přítel, který chce v nelehké situaci pomoci nešťastné královně a pak tam jen tak mimochodem zůstal a začal řídit všechny důležité věci. Podle toho, co Silmur vyprávěl, si lord Barada velice dobře rozuměl s mágem Artitanem a společnými silami dokázali usměrňovat záležitosti podle svého. Tuliana napadlo, jestli kouzelník od samého začátku nepracoval právě pro něj a jestli jeho otec nebyl zabit přímo na Baradovu objednávku. To by vysvětlovalo i lordovu snahu ucházet se o ruku sestřičky Diany. Ten záludný darebák určitě šilhá po trůnu! Tulian z hloubi duše litoval, že si mága neodnesla ta podivná bytost, na jejíž návštěvu si velice dobře pamatoval. Nejspíš místo něj zemřel stájníkův chlapec, který den po jeho útěku záhadně zmizel. Kdykoliv si na to vzpomněl, nenáviděl k Artitanovi v něm vibrovala stále stejně velkou silou. Mág ho chtěl zabít, ukradl mu domov a zavraždil nejspíš otce i Korlina... Jak je možné, že mu to všechno prochází?! Copak jsou ostatní slepí? Ale na druhou stranu by se nejspíš nikdy na magickou školu nedostal, kdyby nebylo těch strašných událostí.

Na všechno si jasně vzpomínal, jako by to bylo včera, na

svůj panický strach i na chvíli, kdy se rozhodl k útěku. Ukradl koně a úprkem vyrazil nocí pryč. Když začalo svítat, s hrůzou zjistil, že ho kůň oklikou zavezl zase zpět na pastviny u Silmura. Proplížil se tedy do jedné stodoly s krmným, kde mezi žoky usnul. Tady ho našel Silmur osobně.

„Chlape,“ zatřepal s ním rozzlobeně, „celý hrad tě hledá. Ono nestačí, že se ztratil Korlin, ještě ty tady budeš blbnout!“

„Silmure, že mě neprozradíš,“ škemral zoufale.

„Co jančíš?“

„Artitan mě chce zabít. Stejně jako otce a Korlina.“

„Nepovídej! Jak jsi na to přišel?“

Tenkrát se odhodlal a vyprávěl Silmurovi vše, co zažil a cítil. Mladý muž mu pozorně naslouchal a nepřerušoval ho. Když skončil, potřásl nerozhodně hlavou.

„Víš mladej, něco ti řeknu. Kdysi jsem mluvil s naším starým mágem a probírali jsme tvé neplechty, které jsi všem vyváděl. Kouzelník tenkrát řekl, že kdyby král na něj dal, vzal by tě na Ostrov volby a poslal do magické školy. Ale otec z tebe chtěl vychovat válečníka. Tím chci říci, že máš nejspíš některé schopnosti, které my ostatní nemáme. Jsem v pokušení ti věřit. Ani já Artitana dvakrát nemusím. Je na něm něco divného a hrozivého.“

„Věříš mi? Pomůžeš mi utéct?“

„A co matka a sestra?“

„Nevěří mi. Chtějí si tu mága nechat.“

„Zatracená situace!“

„Silmure, prosím...“

„Dobrá, ale pod jednou podmínkou. Vezmu tě na Ostrov volby a půjdeš studovat magii. Jestli se chceš někdy vrátit domů a nárokovat trůn, musíš se umět ubránit nejen nepřítelům, ale i mágovi.“

„Souhlasím. Platí?“ Pláclí si na znamení vzájemného slibu.

Ještě ten večer ho Silmur odvezl pryč. Tulian netušil, na

co se vymluvil, aby nemusel pokračovat v hledání Korlina a mohl na tolik dní zmizet, ale spiknutí se podařilo. Nastoupil do magické školy v Renoru a prázdniny pravidelně trávil brigádou v jednom vzdáleném statku, kde mu po prvních zkušenostech dali na starosti tažné koně. Udiveně pak sledovali, jak je Tul učí pracovat v lese a stahovat dříví. Koneč poslouchali na pouhé slovo nebo zvuk. Byla to těžká práce, ale dělal ji rád a s potěšením sledoval, jak mu na rukou i nohou rostou svaly.

V magické škole to zpočátku bylo těžké. Nebyl zvyklý, že si musí všechno dělat sám. Teprve tady si uvědomil, jak ho doma hýčkali. Ale učení mu šlo dobře, což ho utěšovalo. Časem si zvykl na režim i samostatnost. Pak ho chytilo létání na supervolonovém prknu. Trénoval v každé volné chvíli a brzo patřil mezi nejlepší. Silmur na něj byl pyšný a litoval jen toho, že o tom nemůže vyprávět královně a Dianě.

Teď byl na konci čtvrtého ročníku a přemýšlel, jestli jeho schopnosti budou stačit na Artitana. Nakonec ke své lítosti došel k závěru, že to stačit nebude. Zkušený bojový mág má určitě v zásobě víc kouzel, než je obvyklý průměr. Toužil si o tom pohovořit se Silmurem, ale ten jako naschvál nedorazil. Během příštího víkendu musí jet na závody, pak ho čekají zkoušky. Teprve po nich bude mít čas zjišťovat, co se přihodilo.

Následující dny ho zaměstnaly natolik, že neměl na obavy čas. Závody se konaly v Polutě a konkurence byla značná. Sjeli se sem nejen junioři, ale i dospělí závodníci. Všude bylo spoustu doprovodných akcí, ale Tulian teď nepatřil mezi movité studenty a většinou se mohl jen dívat. I tak to ale bylo zajímavé.

První rozřadovací kola pro něj neznamenal žádný problém, v pohodě postoupil do finálové skupiny. Pozorně sledoval své soupeře a bylo jasné, že tím ta lehčí část závodů skončila.

Finále už se konalo na veřejném stadionu za přítomnos-

ti diváků. Nejdřív museli absolvovat jakousi povinnou sestavu, po které byl Tulian pátý. To znamenalo, že bude jedním ze sedmi nejúspěšnějších, kteří vystoupí v hlavním finálovém večeru. Po nich pak budou následovat vystoupení nejlepších dospělých závodníků. Tulian trochu záviděl ostatním, za kterými do zákulisí chodili rodinní příslušníci a kamarádi. On k sobě za ty čtyři roky žádného kamaráda blíž nepustil. Stal se z něj zachmuřený samotář. Jedině při závodech si užíval obdivu spolužaček a uznání kluků. Byly to příjemné chvíle, ale nikdy neměl zájem o navázání přátelství. Znovu se tvrdohlavě vracel ke své samotářské existenci. Silmura by tu ale viděl rád.

Své vystoupení zvládl sice perfektně, ale stačilo to jen na třetí místo. Přesto byl šťastný, protože cenou bylo supervolonové prkno, které si zatím musel pouze půjčovat. Když si ho nesl zákulisím, kde se řadili dospělí závodníci, usmíval se na celý svět. Ostatní pospíchali za svými nejbližšími, tak je pustil dopředu a na schody vedoucí ven vstoupil jako poslední.

Ve své radosti náhle ucítil něco rušivého. Rozhlédl se, ale vše bylo v pořádku. Pak něco ruplo. Zdvihl hlavu a uviděl, jak se na něj řítí kus střešní konstrukce. Chtěl uskočit, ale na schodech nebylo místo. Jen zdvihl ruku, aby si chránil hlavu a při tom ho napadlo, jak chabý je to pokus. Měl by... ale nestačil to ani domyslet.

Jako ve zpomaleném filmu spatřil jednu ze závodnic s krátkými zrzavými vlasy, jak přiskočila k němu, zvedla ruku proti trámu a nejspíš použila kouzlo na jeho zpomalení, protože ho stihla vzít za ruku a strhnout vzhůru mimo ohroženou oblast. Jeho prkno se ale zaklínilo v zábradlí a on jen mohl sledovat, jak ho zřícený strop rozbil. Lítost se mu zadržela v krku, že ani nepoděkoval ženě za svou záchranu. Ta zatím přistoupila k zavalenému schodišti a pátravě se zadívala dolů. Nezdálo se, že by byl troskami zasažen někdo jiný. Ale dole stál muž a hleděl vzhůru.

„Hej vy tam,“ křikla na něj žena, „pojd'te nahoru.“

Tulian se podíval, na koho volá a strnul údivem. Oslovený muž se urychleně otočil a zmizel jim z očí.

„Artitan,“ vydechl překvapeně chlapec a naskočila mu husí kůže po celém těle. Jak ho tu proboha mohl najít?!

„Artitan?“ podivila se žena. „Ale to nebyl Artitan. Artitana znám. Tohle byl někdo jiný.“

„Byl to Artitan. Jsem si tím jistý. Přišel mě zabít.“

„Felicie, kde vězíš? Právě jsi na řadě,“ halekal na ženu pořadatel.

Nerozhodně se rozhlédla, pak vzala Tuliana za loket a odtáhla ho dál od schodiště.

„Nebudu vystupovat,“ zavolala pak jako odpověď, „řekni ostatním, že odstupuji.“

„Jestli je to kvůli mně, tak nemusíte...“

„Sklapni,“ přerušila ho stroze. Strhala ze sebe jiskřivé návleky a odhodila je bez ladu a skladu na podlahu. Podívala se zkoumavě na chlapce, pak sáhla na jeden věšák a zahalila ho do měňavého pláště. Cítil, jak na něj používá nějaké kouzlo, ale netušil, co to je.

„Maskuji tvou podobu,“ vysvětlila krátce, „pojd' rychle se mnou.“

Nečekala na jeho souhlas a protáhla ho chodbičkou k jinému východu. Tam zamávala na jednu ženu s holí ochránkyně a něco jí pošeptala. Ta přikývla a otevřela jim cestovní bránu.

Prošli a ocitli se před podivnou záplatovanou chajdou.

„Arte,“ zavolala hlasitě žena, „jsi doma?“

Z chajdy vyšel podsaditý chlapík s pichlavýma očima a překvapeně povytáhl obočí.

„Felicie? Přišla jsi mi zatančit? Takhle ti to moc sluší,“ zasmál se jejímu závodnímu trikotu, „máš štěstí, že jsi mě zastihla doma, v poslední době tu bývám vždy jen na skok.“

„Tak tohle,“ otočila se žena k Tulianovi, „je Artitan. Chceš tvrdit, že jsi ho viděl v Polutě?“

„Ne,“ zavrtěl zmateně hlavou, „tohoto muže jsem nikdy v životě neviděl.“

„Ale vyslovil jsi tam jeho jméno!“

„U nás doma žije bojový mág, který si také říká Artitan. Jeho jsem měl na mysli.“

„Bojový mág říkáš?“ zamračil se chlapík a Tulian pod jeho pichlavým pohledem o krok ucouvl.

„Myslím, že je tu něco, co by se mělo vysvětlit. Proto jsem ho přivedla sem,“ prohlásila žena. „Nepozveš nás dovnitř?“

„Jistě, Felicie, pojd'te dál,“ pokynul směrem ke dveřím.

Následovali ho a ocitli se v prostorné místnosti s několika polštáři na zemi a dlouhým nízkým stolkem. Muž jim každému nabídl polštář, přisunul jim sklenice, do kterých nalil čistou vodu a položil před ně mísu s ovocem. Tulian ho pozorně sledoval. V jeho pohybech byla jistá ladnost a úspornost. Tento mág vzbuzoval respekt, ale zároveň byl i něčím sympatický.

„Pověz mi něco o mém jmenovci,“ požádal ho muž.

Tulian zaváhal, jestli má lidem, které zná sotva několik minut, odhalit svou totožnost. Může jim důvěřovat? Na druhou stranu je fakt, že ho ta žena nepochybně zachránila před zraněním nebo možná před smrtí.

„Tady se nemusíš ničeho bát,“ ujistila ho žena, když viděla jeho nerozhodnost, „já jsem santarenská učitelka Felicie Ferinová a tohle je můj dobrý známý, skutečný bojový mág Artitan.“

Přikývl a otočil se k muži: „Než vám to povím, rád bych se na něco zeptal. Znáte jméno Halpersuvian?“

Mág povytáhl obočí a zahleděl se pátravě na chlapce: „Znám to jméno. Starý mág z Jižního kontinentu mi jednou zachránil zadek. Co s ním je?“

„Odešel na odpočinek. Ale těsně před tím poslal vzkaz Artitanovi, aby na nějaký čas u nás zaujal jeho místo. Přišla souhlasná odpověď a poté, co náš stařík odjel, se objevil

on, váš jmenovec.“

„Žádný vzkaz ke mně nedorazil. Kdy k tomu došlo?“

„Asi před čtyřmi roky.“

„Aha. To jsem měl nějaké dlouhodobé zakázky a možná jsem nebyl dostupný. Ale i tak. Kdopak se asi ujal mého kšeftu? Začíná mě to zajímat.“

„Je asi stejně vysoký, jako vy, trochu štihlejší a o dost starší.“

„A jeho magie vibruje pomezními praktikami,“ vložila se do hovoru Ferinová.

„Opravdu chtěl toho kluka zabít?“ otočil se na ni muž.

„To si piš! Zatím, co jsem blokovala padající strop, pokusil se o iluzi časové smyčky, aby nás dostal oba. Cítila jsem, jak se zlobí, že to nevyšlo. Hádám, že číhá někde poblíž, až se náš mladý závodník objeví mezi ostatními.“

„Dobře, uděláme mu čáru přes rozpočet, ale nejdřív by měl mladej kápnout božskou. Jestliže Halpersuvianovi říká náš stařík, patří nejspíš ke královskému dvoru. Tak povídej, mladý závodníku, kdopak ve skutečnosti jsi?“

„Jmenuji se Tul. Nevím, jestli se k vám doneslo, že král před čtyřmi lety zemřel a jeho nejstarší syn Korlin zmizel. Jeho druhý syn Tulian krátce poté utekl z domova. Byl si jist, že za smrt otce a bratra může nový mág. I poslednímu princovi hrozilo velké nebezpečí, jenže byl malý a lidé mu nevěřili. Jediná možnost byl útěk. Někdo mu potom pomohl, aby se dostal na magickou školu. Ale ani jeho nejbližší rodina o tom zatím nemá nejmenší tušení.“

„Rozumím,“ podrbl se na bradě muž, „a bude lepší, když to tak i zůstane. Kdopak teď drží otěže království?“

„Lord Barada. Přišel rodině na pomoc jako první a už na hradě zůstal. S Artitanem, chci říct, s místním mágem si prý velice dobře rozumí.“

„Co tomu říkají ostatní lordové z Jižního kontinentu?“

„To nevím.“

„Královna a její dcera jsou v pořádku?“

„Podle posledních zpráv ano, ale ty zprávy jsou staré několik týdnů. Můj přítel už dlouho nepřišel na návštěvu. Mám strach, jestli se mu něco nestalo. Mám strach i o Dianu a matku. Až udělám zkoušky v Renoru, měl bych se k nim asi vrátit. Přece jen už pár věcí umím, a když budu dávat pozor, magickým útokům se ubráním.“

„Máš jen základní vzdělání, nemyslím si, že to bude stačit,“ potřásla nesouhlasně hlavou žena.

„Uděláme malou zkoušku,“ pozdvihl tentokrát mág jen jedno obočí, „pošlu na tebe kouzlo, které je běžně dostupné. Takže se braň.“

Tulian kolem sebe roztáhl štít a čekal, co bude. Mág proti němu několikrát natáhl ruce, zatvářil se překvapeně a nakonec bezradně rozhodil rukama. Chlapec se zasmál jeho udivenému pohledu a štít zrušil. Vtom ho zasáhla magie a znehybnila ho. Úsměv mu do slova a do písmene ztuhl na tváři. V několika vteřinách se účinek kouzla rozplynul a on si uvědomil, jak snadno ho muž oklamal. A ani k tomu nepotřeboval žádné mimořádné čarování. Zastyděl se. Artitan se mu ale nesmál. Tvářil se vážně a zamyšleně.

„Budu se muset vrátit do Poluty,“ řekla Ferinová, „co navrhuješ?“

„Nech zatím kluka tady a poohlédni se v Polutě, jestli je všechno v pořádku. Když ho našli na závodech, budou asi vědět i to, kam chodí do školy.“

„Otevřeš mi bránu?“

„Počkej tady,“ nařídil Tulianovi a doprovodil ženu ven.

Smutně se podíval na svůj závodnický trikot a s lítostí si vzpomněl na zničené prkno, ze kterého měl takovou radost. Ve chvíli, kdy mu ho na pódiu předali, byl přesvědčen, že se věci obracejí k lepšímu. A zatím...

Ferinová nenápadně zadním vchodem proklouzla do šaten a převlékla se. Sotva odtamtud vyšla, odchytil ji pořadatel.

„Paní profesorko, všude vás hledám. Chce s vámi mluvit učitelka z Renoru. Pojd'te se mnou, prosím.“

U jednoho východu ze stadionu bylo větší seskupení lidí. Právě tam ji pořadatel zavedl.

„Hledáme jednoho našeho chlapce, toho, co vyhrál třetí místo v juniorech,“ oslovila ji jedna starší žena, „prý jste ho viděla u toho zříceného schodiště.“

„Ano,“ přikývla Ferinová, „byl z toho velice rozrušený, musela jsem ho uklidňovat. Také při tom bohužel přišel o své prkno.“

„Nevíte, kde je, nebo kam zamířil?“

„Poté, co jsem se převlékla, už jsem ho tu nikde nezahlédla. Možná se někde schoval a objeví se později.“

„Safra, to je mrzuté. Zrovna teď musí zmizet!“

„Copak? Děje se něco?“

„Ále, taková patálie. Prý ten chlapec před několika lety utekl z domova a přemluvil jednoho vzdáleného příbuzného, aby ho u nás zapsal do školy. Teď se tu objevil zástupce jeho matky. Zdá se, že kluk utekl kvůli tomu, že mu nechtěli dovolit, aby studoval magii. Zástupce mu právě teď přinesl zprávu, že už se s tím rodiče smířili a chtějí, aby se vrátil domů. Co jim mám proboha říct? Že zase utekl?“

„Možná zahlédl někoho známého a polekal se.“

„Vidíte! To by bylo možné. No, ještě se po něm zkusím podívat,“ řekla učitelka a Ferinová jen přikývla. Pak zamířila k východu a s úlevou zmizela ze stadiónu. Vůbec se netoužila setkat s kouzelníkem, kterého zahlédla pod zřícenými schody. Chtěla odtud vyklouznout pokud možno nepozorovaně.

V ubytovně si sbalila věci a vyrazila k veřejné bráně, kde bylo stále ještě plno lidí. Čekala, až přijde na řadu a při tom přemýšlela, s kým se o celé situaci poradit. Únos dítěte byla vážná věc. Ale zase by si nikdy neodpustila, kdyby měla odmítnout pomoc žákovi, který na své trable nemá dost sil. Informovat v této chvíli některého z ochránců by nejspíš

znamenal, že se Tul bude muset vrátit k rodině. Ale bylo by to rozumné? Naučila se nepodceňovat šestý smysl svých svěřenců ve škole. Instinkt jí říkal, že tahle záležitost je opravdu vážná. Rozhodla se navštívit Dianu Renu.

Mluvila se zástupkyní ředitele déle než hodinu. Pak se obě vypravily za Artitanem. Zastihly ho v zahradě, jak s Tulem trénuje střelbu z luku. Tulian měl na zápěstí nový náramek, upletený z tenkých barevných provázků. Profesorka na ozdobu ruky mrkla magickým zrakem a hned jí bylo jasné, že kouzelník neztrácel čas a tímto drobným předmětem zajistil, aby jejich chráněnce nemohl nikdo magicky vystopovat. Protože bylo krásně, všichni se posadili do trávy a znovu nechali chlapce vyprávět o událostech, které ho vyhnaly z domova. Diana Rena se vyptávala na spoustu podrobností a Tul ochotně odpovídal. Cítil, že tihle lidé by mu mohli pomoci. Zatím ho nikdy nikdo kromě Silmura tak pozorně neposlouchal.

„Jak to vidím já,“ řekla nakonec Diana Rena, „jsou tu dvě reálné možnosti. Buď předáme záležitost ochráncům, kteří doprovodí Tula domů a prověří mága a smrt krále. Nebo chlapce ukryjeme do té doby, než se naučí tolik magických dovedností, aby si věci doma vyřídil sám. Skoro bych se vsadila, že ten jejich dvorní mág provozuje nepovolené obchodování s harpyjemi. Jestli je to tak, je nebezpečnější než jedovatá kobra. Drží se mimo dosah magického světa, aby mu na to nikdo nepřišel.“

„Co na ty návrhy říkáš ty, Tule?“ zeptal se Artitan.

„Ti ochránci by u nás zůstali?“

„Ne. Jen by prověřili tvá obvinění. Není však jisté, zda najdou dost důkazů na to, aby proti mágovi zakročili.“

„V tom případě se domů vrátit nechci. Rád bych dokončil školu a pokračoval ve studiu magie.“

„Nemůžeš se vrátit do Renoru, jestli nechceš, aby tě našli.“

„Tak co mám dělat?“

„Poslyš, Felicie,“ oslovil mág učitelku, „co kdybys ho zapsala k vám na školu?“

„To nemohu. Musí ho přihlásit jeho příbuzný nebo opatrovník.“

„Přihlášku je nutné adresovat na ředitele školy a zdůvodnit, proč na školu přechází těsně před závěrečnými zkouškami. Už sama tahle skutečnost je poněkud podezřelá,“ zamračila se Diana Rena.

„Ženské zatracené,“ vzdychl Artitan, „vy do toho chcete uvrtat mě!“

„My jsme tvé jméno do osudu toho chlapce nezamotaly, na to nezapomeň,“ pousmála se Ferinová.

„To je pravda. Jenže já každou chvíli někde lítám, nemohu se o něj starat.“

Všichni se odmlčeli a ve vzduchu se vznášelo napětí.

„Tak já se tedy vrátím domů,“ nevydržel to nakonec Tul.

„Nesmysl!“ zavrčel mág. „Poslyš, nemáš něco, co patřilo tomu tvému ochránci, který tě přihlásil do magické školy?“

„Jo,“ přikývl Tulian a sáhl do kapsy trikotu, „když jsem jako malý spadl z koně a začal se bát, vyřezal mi maličkého koníka a chtěl, abych ho nosil v kapse, že už mě pak žádný kůň neshodí. Nosí mi štěstí.“

„Výborně. To je přesně to, co potřebuji,“ zaradoval se mág.

„Co chceš dělat?“ zeptala se učitelka.

„Zkusím se podívat, co s ním je. Polož dlaň na moji ruku, abys mohla Tulovi zprostředkovat to, co uvidíme.“

Ferinová poslechla a druhou rukou vzala chlapce za zápěstí. Překvapeně zamrkal, když ucítil zvláštní sílu, která se proměnila v obrazy. Viděl místnost se židlí. Na té seděl zhroucený muž a Tulianovi chvíli trvalo, než poznal Silmura. Vedle něj stáli dva muži a hovořili. Náhle je také uslyšel.

„... jestli mu dám ještě jednu dávku, tak ho to zabije. Je jasné, že nic neví,“ řekl známý hlas.

„Dobrá. Tak se ho zeptáme na něco jiného. Kde je klíč

ke královské pokladnici?“

„Naposledy ho měl Korlin, ztratil se spolu s ním,“ odpověděl chraptivě muž na židli.

„Copak neexistuje náhradní klíč?“

„Ne.“

„A jak si král poradí, když se ztratí?“

„Neztratí se.“

„Opravdu? Jak by to bylo možné zajistit?“

„Má magii, která mu umožní se zase vrátit k právoplatnému majiteli.“

„A kdo je teď podle tebe právoplatný majitel?“

„Králov syn.“

„A kdyby nezůstal žádný mužský dědic?“

„Pak by to byl manžel královské dcery.“

„No vida, to už zní líp,“ přikývl muž, který zde rozkazo- val, a mrkl na kouzelníka, „myslíš, že mluví pravdu?“

„Samozřejmě, lorde, jsem si tím jist. Ta droga mu neu- možní lhát.“

„Kdybys to své poslání tak nezapackal, tak jsme ho teď mohli odstranit a bylo by všechno, jak má být. Ale takhle si nemůžeme dovolit jeho smrt. Bude toho zatraceného kluka hledat a jestli ho nenajde on, vsadím se, že se dřív či pozdě- ji pokusí o kontakt ten malý královský zmetek. Vymaž mu paměť a vezmi ho domů. Něco mu namluv, aby nám věřil.“

„Jistě, pane, jak si...“ druhý muž se zarazil v půli věty a místnost ozářil světelný blesk, který se záhy roztříštil do tisíce střípků.

„Do háje,“ zaklel Artitan a sevřel si čelo v dlaních, „všiml si, že ho šmírujeme, a zaútočil protikouzlem.“

„Co když nás podle magie vystopuje,“ polekala se Feri- nová.

„Ale nevystopuje,“ uklidňovala ji její kolegyně, „copak sis nevšimla, že tvůj přítel chránil kontakt tříštivým štítem? Musí ho teď pekelně bolet hlava, taky jsem to jednou zaži- la. Tři dny mi mozek tepal jako příboj. Je to hodně nepří-“

jemné, ale užitečné, nikdo pak nedokáže zpětně vystopovat původce kouzla.“

„Aha. Takže jestli jsem správně pochopila to, co jsme slyšeli,“ vzdychla Ferinová, „tak nesmíme připustit, aby se chlapec se svým ochráncem setkal. Ohrozilo by je to oba.“

Mág se zvedl a nevlídně se koukl po učitelkách: „Chvilí tu počkejte, jdu se někoho na něco zeptat.“

Po pár minutách se objevil a už nevypadal tak nerudně.

„Uděláme to trochu jinak,“ prohlásil, „odvezu ho ke svým rodičům, kde zůstane až do konce prázdnin. Pak ho přihlásím na studium do vaší školy. Podle toho, jak zvládne přijímací zkoušky, ho zařadíte do příslušného ročníku. Já se zatím pokusím ve volných chvílích zjistit, co všechno se děje na Jižním kontinentu.“

„Výborný plán,“ přikývla Diana Rena a mág se na ni podíval značně pichlavým pohledem, což ignorovala, „já jako zástupkyně ředitele pochopitelně nic nevím, nic jsem neviděla ani neslyšela.“

„Díky, Arte,“ usmála se mnohem srdečněji Ferinová.

„Ty mi raději neděkuj,“ ukázal kouzelník prstem na Tula, „u mých rodičů to nebudeš mít snadné. Myslím, že se z tebe pokusí za ty dva měsíce vychovat stejného bojového mága, jako jsem já. Připrav se na vojenský režim.“

A tak se Tulian ocitl u dvojice starších lidí, které velice rozčílilo, že existuje kouzelník, který zneužívá jméno jejich syna. Chlapce okamžitě přijali za svého. Záhy se ukázalo, že jejich životní heslo zní: je potřeba být připraven na všechno a vždy mít nějaký trumf v rukávě. A nejlepším trumfem v rukávě podle nich byly nejméně tři zbraně. Tuliana skoro šokovalo, když mu paní domu ukázala na druhou polovinu dvířek u skřínky, odkud brala hrnky na kávu, a upozornila ho: „Tohle nikdy neotvírej, je tam nastražená kuše na zvědavé nezvané návštěvníky.“

Artitan se na něj podíval pohledem ve smyslu „vidíš, já tě varoval“ a hned po kávě a moučnicku ho nechal svým rodi-

čům napospas. Jestli někde na světě existovalo místo, kde byl Tulian v bezpečí před náhodnými čmuchały, tak to bylo právě tady.

7) A zase do školy...

Hanka strávila poslední prázdninový týden u svých rodičů. R'íhan a L'gala pozvali i její kamarády, takže tu spolu s P'ujibem byli i Rafan se Sváfou. Otec je vždy dopoledne zaměstnával a učil a ve zbylém čase se mohli toulat po okolí a užívat si volna. Kdyby tu mohl být i její dračí přítel Plam, bylo by to ještě lepší. Ale jednorožci a draci, to nešlo dohromady. Plama sice uznávali, ale Hanka věděla, že na návštěvu sem domů ho nikdy nepozvou.

Poslední prázdninový den je R'íhan odvedl do útulku pro magická zvířata, kde měl právě službu Sváfův otec. Byl poněkud nervózní, protože se tu v jeden den sešlo příliš mnoho lidí. Byla tu Sidi s malým synem, kluci Mojeranovi s dědou, Vron, Paula se sourozenci, prostě každý, kdo jen trochu mohl, se dnes přišel podívat na kamarády a přátele. Věděli, že se nejspíš zase do nejbližších prázdnin neuvidí, tak si chtěli naposledy trochu popovídat.

Kluci Mojeranovi se vrátili z plavby kolem ostrovů opálení a veselí, a když zjistili, že Vron pro všechny přivezl od Zachariáše pohoštění a oblíbenou desítkovou zmrzlinu, nebyli k udržení. Hanka s Rafanem je raději pozvali na chvíli na supervolonová prkna, aby roz dováděná dvojčata nezbořila útulek.

Večer se pak se všemi rozloučili a ti, co mířili do Airbowanu a do Santareny, prošli branou, kterou pro ně otevřel Vron. Hanka s údivem sledovala, jak lehce a bez námahy zvládá kouzlo, které bylo pro většinu ostatních znakem, že ten, kdo ho umí, patří nepochybně mezi elitu. Vron vypadal tak omšele a nenápadně, že by v něm nikdo kouzelníka

nehledal. A zatím to vypadá, že si zachoval mnohé z doby, kdy byl kouzleným džinem. Hanka byla ráda, že pracuje v Kouzelných zahradách u trpaslíka a že ho teď bude vídat, kdykoli se jí zachce.

V Dubovníku se rozloučili s Mojeranovými a Vron je vzal domů do stromového domečku u Zachariáše. Znovu na ně dýchla známá atmosféra. Rafanův tulík okamžitě objevil zapomenuté sušenky, zapadlé pod křeslem, vytahoval pacičkami jednu po druhé a s výrazem blaženosti je chroupal. Vypadalo to, že ty zaprášené mu chutnají nejvíc. Ostatní vybalovali to, co měli na prázdninách s sebou, a třídili to na věci určené do špíny a věci, které bude potřeba časem uložit na své místo. Byli trochu nervózní, protože už zítra je čeká cesta do školy a první ročník, ale ne už na základním stupni, ale na středním. Trochu se těšili, trochu se obávali, jestli to zvládnou. Zatím o středním stupni mnoho informací nedostali ani od hodinek. Dozvěděli se akorát to, že první ročník je pro všechny středoškoláky povinný a v jeho průběhu by si měli zvolit cíle. Až dosáhnou zvolených cílů, jejich střední vzdělání bude dokončeno. Jak dlouho to bude trvat, se ale nedopátrali.

Druhý den vyrazili na náměstí, odkud vedla cesta do školy. Už se nemuseli motat mezi malými studentíky, kabinka pro starší zdaleka nebyla tak vytížená.

Prošli do školy a ocitli se na místě, kde dosud nikdy nebyli. Šokovalo je, že neviděli ani jedinou budovu. Byli tu další žáci ve věku kolem třinácti až devatenácti let. Všichni se rozhlíželi velice udiveně. Kde je škola? Přece se nebudou učit tady na louce? Kousek od nich tekla řeka a za ní se zvedaly vysoké skály řídce porostlé borovicemi a keříky. Jinak opravdu nebylo vidět nic než travnatou planinu. Dokonce ani nebylo znát, kudy sem přišli.

„To není možné,“ mračila se Hanka a konečně ji napadlo použít magický zrak.

„No né,“ strčila do Rafana, „vidíte taky to, co já?“

„No jasně,“ zajásal Sváťa, „všude kolem nás je plno bran. Některé skoro nejsou vidět. Jen se kolem nich chvěje vzduch. Ale kterou máme jít dál?“

„Možná je právě tohle úvodní test naší inteligence,“ řekl zamyšleně Rafan a mrkl po Hance, „pamatuješ na zkoušku u sirén a na tvou fintu u otvorů s bránami?“

„Jo, ale to nám tady nepomůže.“

„Možná ano. Zkusíme dvojzrcátko za roh. Jenže ne za roh, ale skrz bránu. Co ty na to, bráško, dáme to dohromady spolu?“

„Jasně. A Hanka se bude dívat.“

Ostatní přítomní žáci je sledovali s povytaženým obličím. Necháпали, proč se ti tři o něco snaží, když je jasné, že si je určitě dřív nebo později přijdou vyzvednout učitelé. Jen Julie a Gita Martenovy zvědavě nakukovaly Hance přes rameno.

„Tak co vidíš?“

„Skleník, jinak nic.“

„Dobrá, zkusíme tuhle malou bránu, co skoro není vidět. Tak co teď?“

„Trefa! Vidím profesora Smítka a dvě ženy, co vypadají jako učitelky. To bude ono.“

„Neblázněte! Nemůžete se svévolně courat po škole,“ rozmlouval jim to jeden chlapec.

„Tak co, jde někdo s námi?“ mávla nad jeho opatrností Hanka rukou a otočila se na ostatní.

„Jasně,“ odpověděly jako duo Julie a Gita. Nikdo jiný se nepřidal. První prošla Hanka, za ní Rafan, Sváťa a sestry Martenovy.

„Dobrý den, pane profesore, dobrý den,“ pozdravili, jakmile je brána přenesla k učitelům.

„No vida,“ usmála se starší žena s prošedivělými vlasy spletenými do drdolu, „už jsem se bála, že se letos nenajde žádný odvážlivec. A dorazili sem bez úrazu. Buď jsou vážně dobří, nebo mají začátečnické štěstí.“

„Vítejte na středním stupni magické školy,“ oslovila je i druhá žena neurčitého věku s vlnitými vlasy, „a protože v prvním ročníku budete studovat nikoli ve třídách, ale ve skupinách, jste zařazeni jako jednička. První lekce začne zítra v obvyklou dobu. Nyní můžete pokračovat v průchodu tudy.“

Kývla hlavou za sebe, kde se mihotala další brána.

„A pospěšte si, nebo na vás na oslavě nezbude žádné občerstvení,“ dodala s úsměvem.

„Jupí,“ zajásal Sváťa, „bude to začátek jako vždycky. To jste mi udělali radost.“

„Jen se nepřecpi,“ zasmála se Hanka, „nebo se zítra neprotáhneš školní branou.“

„Plavíku, jdeš slavit se mnou?“ houkl Sváťa na Rafanova tulíka. Ten radostně začířikal a vyměnil Rafanovo rameno za Sváťovo.

„Ty jeden nevěrníku,“ zašklebil se na něj Rafan, ale zároveň spiklenecky mrkl na kamaráda, jako že je vše v pořádku.

„Tak co? Anděla tu asi není, že?“ zeptala se Hanka.

„Není a nebude,“ vzdychl kamarád, „zapsali ji do školy v Renoru, bude pokračovat ve studiu tam.“

„A co Patrik a René?“

„Nevím, o nich jsme nemluvili.“

„Taková dálka, to nebudete mít snadné.“

„Jo, je to otrava, ale psát si můžeme.“

Pomalou kráčeli ve stopách Sváti a Plavíka a uzobávali z dobrot na prostřených stolech. Občas se zastavili s někým známým a prohodili pár slov. Nakonec uvítací slavnost opustili dřív než jindy.

Druhý den ve škole zažili další překvapení. Poněkud je vyvedlo z míry, že tam na ně místo učitelů čekali jen starší spolužáci. Jeden z nich k nim přistoupil a zeptal se: „Vy jste první kruh?“

„Ještě k nám patří sestry Martenovy,“ odpověděla

Hanka.

„Jo, ty už jsem tu někde zahlédl. Gito! Julie!“ zavolal na blondáté dívky.

„Dneska to tu máš na povel ty?“ povytáhl obočí Rafan.

„No jasně,“ zasmál se starší spolužák, „protože nejdřív se musíte naučit, jak to tady chodí. Pojd'te, povedu vás.“

Protáhl je jednou z bran k dlouhatánské kůlně.

„Tohle je skladiště všeho možného. Budete-li potřebovat půjčit nějakou magickou pomůcku, řeknete si o to svému učiteli a pak si dojdete sem. Pro začátek vám půjčím magické brýle. Posilují zrak dostatečně na to, abyste spatřili všechno, co vám musím ukázat. Můj úkol tím bude mnohem jednodušší. Zdejší prostory jsou totiž prošpikovány branami a iluzemi. To abyste se naučili orientovat se v problematickém prostředí. Seznámím vás jen se základní sítí bran, to ostatní budete během školního roku objevovat sami. Výuka většinou probíhá v terénu a pokaždé jinde. S tím vám pomohou školní hodinky. Nyní vám ukážu vaši odpočinkovou pergolu. Máte jedničku, to znamená, že jste museli na učitele udělat hned na začátku ten nejlepší dojem.“

Prošli branou a ocitli se před dřevěnou zahradní besídkou, porostlou popínavými rostlinami, které poskytovaly příjemný chládek před teplým sluncem.

„To tu budeme odpočívát i v mrazech?“ zeptal se nejistě Sváfa.

„To je magická pergola, tady nemrzne. Dokonce tu ani nekouše hmyz, což se o jiných místech říci nedá,“ ušklíbl se jejich průvodce.

„A to je místo jenom pro naši skupinu?“ nechtěla uvěřit Hanka.

„Jasně. Tohle je útočiště kruhu jedna a od zítřka se sem nedostane nikdo jiný než vy. Můžete se tu učit, nebo v nouzi i přespat. A teď dávejte pozor, ukážu vám cestu k jídelně. Jestli zapomenete, kudy se tam jde, budete o hladu tak dlou-

ho, než ji zase sami objevíte.“

Hanka musela uznat, že zdejší brány jsou opravdu malé bludiště. Vůbec si nebyla jistá, že příště trefí.

„Dávali jste pozor?“ zeptal se průvodce. „Musím vás upozornit, abyste nespoležali na školní hodinky. Ty vás sice navedou na místo výuky nebo do vaší pergoly, ale cestu k jídelně neoznačí. Ačkoliv ukážou směr, brány v tom směru většinou vedou úplně jinam, než byste čekali.“

„A co když se ztratíme?“ polekala se Julie.

„Hodinky vás bezpečně dovedou do odpočinkové pergoly vaší skupiny a odtud vede přímá brána k východu do města.“

„A za zdejšími branami nečihá nějaké nebezpečí?“ zajímal se zvědavý Sváťa.

„Nic, při čem bys přišel o život,“ zasmál se mladík, „ale jsou tu pastičky, které dokážou pěkně znepříjemnit člověku pobyt.“

„A jak se vlastně stanovují cíle studia?“ zeptala se Gita.

„Žádné strachy, na to máte vlastně celý první ročník, abyste se správně rozhodli. To bych tu teď nerad probíral. Zítřka vám to učitel vysvětlí.“

„Říkali nám, že tu studují i jinodruhová žáci. Je to pravda?“ vyzvídala Hanka.

„Chcete je vidět?“

„Samozřejmě,“ přikývla horlivě dřív, než Martenova dvojčata stihla zavrtět hlavou.

„Dobrá, je to vaše volba,“ zajiskřily průvodci pobaveně oči a vedl je třemi branami.

„Dnes můžete vidět všechny najednou,“ řekl, když dorazili na lesní pěšinu, která vedla na louku u řeky, „mají tu uvítací a školicí shromáždění.“

„Jsou tu i jednorožci,“ podívala se Julie nadšeně na Hanku.

„Já vím. Otec říkal, že se čtyři mladí jednorožci rozhodli pro studium v Santareně, ale P'ujibovi to nedovolil. Prý

ještě nedozrál,“ vzdychla Hanka a pokrčila rameny.

„Sirény tu nejsou?“ zajímalo Rafana.

„Jasně, že jsou,“ přikývl mladík, „klidně pojdte blíž, nemáte se čeho bát.“

Jak vyšli z lesa, otevřel se před nimi prostor, kde v trávě seděl hlouček sirén a k Hančině překvapení tu odpočívalo pět draků. Jeden černý, jeden růžový a tři zelení.

„Ten růžový drak je nový,“ řekl průvodce, „ostatní draky znám už z loňska.“

„Můžeme s nimi mluvit?“ zajímalo Hanku.

„Dnes ne. Ale nebojte se, škola pořádá přátelská odpoledne a tam je možnost si nejen popovídat, ale i vyzkoušet některé zvyklosti, které u nás neznáme. Bývá to zajímavé a dají se tím získat body do hodnocení.“

„Já už mám hlad a žízeň,“ povzdechl si Sváťa.

„Tak pojdme do pergoly,“ navrhl průvodce a pak ukázal na Sváťu, „a ty, mladej, nás povedeš.“

Hanka sledovala svého kamaráda, jak aktivoval hodinky a během minuty se všichni vynořili na určeném místě.

„Tak vidíte, jak je to snadné,“ poklepal ho po rameni starší spolužák a ukázal jim, kde je možné v pergole najít pití a drobné občerstvení. Sváťa okamžitě sbalil malou čokoládu a rozdělil se s tulíkem.

„Teď vás ještě dovedu do jídelny na oběd,“ prohlásil jejich průvodce, „a tam můj úkol končí. Brýle si zatím můžete nechat.“

„A co my?“ zeptala se Julie.

„Všechny začátečnické skupiny si pak v jídelně vyzvedne profesor Smítko a seznámí vás s učitelským sborem na středním stupni. Taky vám promluví do duše, abyste se náležitě chovali a učili.“

„Tak díky za instrukce a dobré rady,“ řekl mu Rafan v jídelně, když se loučili.

„Není zač. A jednu malou dobrou radu navíc: nestrkejte hned v prvních dnech nos do všech bran, které potkáte.

Radši si skočte do knihovny a něco si o našem ementálu přečtěte.“

„Ementálu?“

„Tak říkáme zdejšímu bludišti.“

Došli si pro jídlo a posadili se k jednomu většímu stolu.

„Myslela jsem si, že střední škola bude stejná jako ta základní, akorát náročnější. A zatím nás souplli do takového divného prostředí,“ postěžovala si Gita.

Opoledne strávili přesně tak, jak už bylo řečeno. Opět se setkali s učitelkami ze včerejšího dne. Ta starší s drdolem byla profesorka Stínová a ta vyšší s vlnitými vlasy profesorka Koartynová. Bylo jim řečeno, že je bude vyučovat etiku, což bylo další překvapení. Připadalo jim to jako hloupost a ztráta času učit se něco takového. Etika. K čemu to proboha čaroděj potřebuje?

Cestou domů je Sváta zatáhl do knihovny a objednal si domů horu knih.

„Co blázníš? Vždyť ještě ani pořádně nezačala škola a nevíš, co budeš potřebovat,“ kroutil nad ním nechápavě hlavou Rafan.

„To sice ne,“ ušklíbl se na bratra, „ale vědomosti o branách budeme zaručeně potřebovat, to je jasné už dnes. Vůbec netušíte, jaké informační skvosty mohou knihy ukrývat.“

Třetí den se po příchodu do školy sešly všechny skupiny začátečníků i učitelé. Zdálo se, že i oni tu na něco čekají. Po chvíli se k jejich překvapení objevila profesorka Ferinová a za ní přicházeli další tři příchozí.

„Ale né, to snad né,“ zašklebila se Hanka, když poznala Patrika a Reného.

„Prosím věnujte mi pozornost,“ oslovila je Ferinová, přivádím k vám ještě tři žáky, kteří se nemohli dostavit dřív. Musím je tedy rozdělit do kruhů, které ještě nemají všech šest členů.“

„Koukám, že se Pohromakových nezbavíš ani na střední

škole,“ zašeptal a zašklebil se na ni poťouchle Rafan.

„Asi by bylo lepší, kdybyste si vybrali sami, koho k sobě chcete. Takže začneme od jedničky,“ otočila se ke svým bývalým žákům Ferinová, „koho byste si rádi vzali k sobě? Bratry Pohromakovy znáte a tohle je Tularian Xar, který k nám přišel z jiné oblasti.“

„Není to náhodou tvůj příbuznej?“ zašeptal směrem k Hance Rafan a vysloužil si za to vražedný pohled.

Julie postoupila dopředu a usmála se na učitelku: „Já navrhuji Patrika. Jestli proti tomu ostatní nic nemají.“

Hanka se napřímila, aby zaječela na protest, ale Rafan ji chytil za ruku a držel ji tak pevně, až zaúpěla bolestí.

„No, já myslím, že bychom měli dát spíš šanci Tularianovi,“ prohlásil klidně, zatímco tlačil svou kamarádku dozadu. Když ucítil, že zvládla svůj prvotní nával vzteku a uklidnila se, pustil ji.

„Já jsem pro Patrika,“ prohlásila Gita.

„A já zase pro Tula,“ přidal se k Rafanovi Sváťa a nejspíš se zadíval na zamračeného nového chlapce. Ani se nedívil spolužačkám, že se jim moc nelíbí.

„Tak to musíš rozhodnout ty, Hanko,“ otočila se profesorka k dívce.

„Vezmeme k nám Tulariana,“ odpověděla vážně, nyní už s klidnou tváří, a třela si pohmožděnou ruku.

„Těší mě, že ho chcete mezi sebe,“ přikývla a postrčila zamračeného kluka k nim.

„Můžeme ti říkat Tule?“ zeptal se Sváťa a chlapec jen mlčky přikývl. Učitelka zatím umístila bratry Pohromakovy do dalších skupin a rozloučila se.

„Sakra, budu mít modřinu,“ brblala Hanka na Rafanovu adresu.

„Bud' ráda, že sis nevystříhla ostudu hned v prvních dnech,“ ohradil se kamarád.

Profesor Smítko si vzal první a druhou skupinu na povel a zavedl je do prostorné místnosti, kde ještě byly židle

poskládány u stěny. Když se všichni usadili, začal jim Smítko vysvětlovat, jaký druh vyučování mohou nyní ve škole očekávat.

„Postupně projdete praktickými projekty různého magického zaměření. Vyzkoušíte si, na co stačíte, a při tom se rozhodnete, co byste chtěli dotáhnout k dokonalosti. Tomu se pak budete věnovat v příštích dvou až pěti letech. Abychom to všechno stihli, nesmíme ztrácet čas. Takže s prvním projektem začneme už zítra. Bude mít název Řešení potíží v zemědělství a v zahradách. Možná vám to bude znít trochu nezajímavě, ale slibuji vám, že to rozhodně nic nudného nebude. Oblékněte se na pobyt v zahradě, možná si při práci trochu umažete ručičky. Máte dotazy?“

„Budeme mít předtím nějakou teoretickou lekci?“

„Ne, mladá dámo,“ odpověděl Smítko Julii, „budete se učit v praxi a za pochodu, to je nejučinnější.“

„A nemohl byste nám aspoň předem říct, o co půjde?“

„O škůdce a nemoci na rostlinách. Za chvíli zajdeme do skleníku a podíváme se, co tam na vás čeká.“

„Budeme pracovat ve skupinách, nebo jednotlivě?“

„Zpočátku skupinově, později ve dvojicích. Už žádný dotaz?“

Společně s profesorem napochodovali do skleníku a začali se rozhlížet.

„Tahle kytka má nějaké divné barevné fleky,“ rozhlížela se Gita.

„Tak ta je náhodou zdravá,“ podotkl Sváťa, „zato tahle veliká vedle má vážné potíže. Schází jí nějaká živina.“

„Jak jsi to tak rychle zjistil?“ podivila se Julie.

„Cítím jejich energii a vnímám, jestli jsou šťastné a spokojené. Tahle zelená volá o pomoc.“

„Hele, běhají tu nějací divní brouci,“ ukázala Hanka na cestičku.

„Ano, s těmi si také budete muset poradit,“ přikývl profesor, „kromě nich se tu také přemnožili slizoví přícucáci.“

Ale na ty se mrkneme, až zvládnete první část skleníku.“

Následující dva týdny je zaměstnávala péče o užitkové rostliny a květiny. Sváťa byl ve svém živlu a díky němu se brzo vypořádali se vším, co ve sklenících našli. Dokonce vybírali i slizové přícucáky. Jen Hanka se jich tak štitila, že ji k téhle práci vůbec nedostali. Třetí týden, když pracovali ve dvojicích, zbyl na Hanku Tul, protože Gita a Julie prohlásily, že když pro něho hlasovala, je jen spravedlivé, aby se mu věnovala i teď. Ani Hanka ani Tul neměli pro tuhle specializaci nadání, takže v hodnocení skončili mezi posledními.

Dalším školním projektem byla mezidruhovú diplomacie a tehdy se jich ujala profesorka Koartynová. Bylo to přesně tak nudné, jak Hanka očekávala. Nutila je si zapamatovat neuvěřitelné množství podrobností a zvyků, které se musely dodržovat při jednání se všemi možnými inteligentními druhy. Dokonce i trpaslíci měli sáhodlouhý protokol, kde se nesmělo změnit ani slovíčko. Hanka měla pocit, že se dokáže s draky, jednorozci a sirénami domluvit daleko lépe bez takových zbytečných oklik. Zato sestry Martenovy byly touhle specializací nadšený a užívaly si to. Jediná zajímavá věc na tom byla, že se pravidelně setkávali s dračími, vodními a čtyřnohými spolužáky. Hanka si s nimi ráda povídala před a po vyučování, protože na hodinách byla témata velice omezená a nic nového se člověk ani dozvědět nemohl.

Jejich šestičlenná skupina už si sice na sebe zvykla, ale moc soudržná nebyla. Sestry Martenovy milovaly pobyt v zahradní odpočinkové besídce, kde se učily, povídaly si nebo relaxovaly. Tul byl setrvale nespolečenský a vyhledával samotu. Jakmile zjistil, že v pergole někdo je, nikdy se tam neposadil. O sobě nemluvil a na otázky buď nereagoval nebo krčil rameny. Byl ochoten se bavit jen o škole nebo o aktuálních úkolech. Ani Hanka se Sváťou a Rafanem odpočinkové místo moc nevyhledávali. Daleko víc je bavilo zkoumat a mapovat zdejší ementálové bludiště. Brýle už

dávno nepotřebovali, protože se naučili vnímat brány nejen očima, ale i citem. Ústřední brány většinou vedly na místa školního areálu. Dokonce našli i zkratku do školní jídelny. Ale ty méně viditelné brány ústily v okolí a některé docela záludně. Ty si na své trojrozměrné mapce barvili červeně. Jedna ústila nad řekou a po průchodu se všichni tři vrátili totálně zmáčení. Bylo jasné, že je to brána pro sirény, takže ústila přímo do vody. Další nepříjemná brána je hodila do mraveniště. Záludné na tom bylo, že mraveniště bylo magic-ky odstíněné, takže se museli oklepávat ručně a vybírat mravence z nohavic jednoho po druhém. Běžné štíty proti hmyzu tu nefungovaly. Nejhorší zážitek měli s bránou, která je hodila do bažiny. Ačkoliv se předem dívali, kam vede, ničeho si nevšimli. Později je jednorožci, kteří je pomáhali vytáhnout, poučili, že takhle zelené trsy jsou nebezpečné a není radno na ně stoupat. Hanku pobavilo nadšení jejich čtyřnohých zachránců, když zjistili, že právě z bahna vylovili dceru jednorožců. To zas dostanu od R'ihana vynadáno, pomyslela si. I mezi jednorožci se podobné historky šíří rychleji než semena větrnice, v tom se od lidí moc neliší.

Jednoho odpoledne se dostali nenápadnou bránou přímo na kraj lesa u louky jednorožců.

„Hele, někdo tu prohání supervolonové prkno,“ ukázal na druhý konec louky Sváťa.

„No jo, a docela mu to jde,“ konstatoval Rafan.

Postava na prkně právě dokončila složitý akrobatický výkřut, když je Rafan zatáhl za keř, aby na ně nebylo vidět.

„Co blázníš? Děje se něco?“

„Páni, ten je skvělejší, lita úžasně,“ nenechala se Hanka vyrušit od podívané.

„Tys ho nepoznala?“

„Koho?“

„To je přece Tul.“

„No jo, máš pravdu. A proč se před ním schováváme?“

„Něco mi říká, že sem chodí jen tehdy, když ho nikdo

nevidí,“ řekl tiše Rafan, „asi by nebyl rád, že tu jsme.“

„Je fakt dobrej,“ nemohla od postavy na prkně odtrhnout zrak Hanka, „hrozně ráda bych si s ním zalétala na opičí dráze. Možná by nás porazil všechny.“

„Nepřipadá mi, že by si chtěl s někým hrát,“ podotkl Sváťa.

„Jo. Chová se hrozně uzavřeně a odtažitě,“ souhlasila Hanka.

„Něco ho trápí,“ přikývl, „už kolikrát jsem měl cukání na něj položit ruce.“

„To bych nedělal, být sebou,“ řekl Rafan a odchytil tulíka, který se snažil vyšplhat Hance do vlasů.“

„Je zajímavé, že se mu Plavík vyhýbá.“

Rafan si podržel svého chlupatého přítele před očima: „Pověz nám, Plavíku, co je na Tulovi tak divného? Proč k němu vůbec nechodíš?“

„Plavík zkusil utěšit jeho stesk, ale Tul odmítl a zakázal Plavíkovi chodit k němu. Bojí se i tulíka.“

„Stýská se mu?“

„Chtěl by domů, ale nemůže. Kolem duše postavil vysokánskou obrněnou zeď ze strachu a zlosti.“

„A ty víš, co se mu stalo, proč to dělá?“

Tulík zavrtěl hlavičkou, vysmekl se z rukou a vyšplhal Rafanovi na rameno.

Ještě chvilku pozorovali spolužákovo létání a pak se opatrně vytratili. Najednou jim Tul byl bližší než v minulých týdnech. Každopádně měli o čem přemýšlet.

8) Průvodce nemá nikdy klid

Tom a Sam už si v Airbowanu připadali jako staří mazáci. Tentokrát harpyje vyhlásily rok kerbera. Tříhlavý pes hlídá poklad, který musí žáci do konce školního roku najít. První hlava jim vždy zadá úkol, a když je splněn, tak jim

druhá hlava poskytne nápovědu a třetí hlava odpoví na jednu otázku.

„Snad nás nesežere,“ řekl Sam, když uviděl to obrovské děsivé zvíře.

„Z těch jeho šesti očí mám husí kůži,“ přikývl Tom.

Naštěstí s nimi tříhlavý pes mluvil mentálně, což bylo určitě příjemnější než zvukový projev. Prvním úkolem bylo přinést ajry. Letos už to ale nebylo tak lehké, protože jich od každého z nich chtěl kerberos třicet.

Málem je to odradilo od návštěvy Kelainy, ale pak si řekli, že by bylo nezdvořilé tam nezajít. Obětovali tedy ajr a šli se se starou harpyjí přivítat.

„To je dobře, že jste se u mě zastavili,“ zasípala, „pojd'te se mi ukázat.“

Prohlédla Sama a Tomovi se podívala přímo do očí: „Byly o prázdninách nějaké problémy?“

„Vůbec žádné,“ usmál se spokojeně Tom.

„Výborně,“ pokynula jim, aby se posadili, „tak něco vyzkoušíme. Táhle za rohem mám jeden předmět. Vystup, Same, ze svého těla, zalet' se tam podívat a zase se do svého těla vrať.“

„Jasně. Žádný problém,“ odpověděl nadšeně Sam a ponořil se do relaxace.

Tom ho sledoval s obavou. Pak najednou překvapeně zamrkal a protřel si oči. To už se ale bratr vrátil a hlásil: „Na to jsem ani nemusel koukat, to bych i uhodl. Je tam koště.“

„Výborně. Jsi v pořádku a Tom už od této chvíle není tvým průvodcem. Měl bys mu poděkovat, protože zdárně dokončil své poslání a dovedl tě zpět k životu.“

„Já vím, neměl to se mnou snadné. Díky, brácho,“ otočil se na něj Sam s úsměvem.

Když odcházeli, Tom se po bratrově odchodu ještě na okamžik zdržel. Otočil se k harpyji: „Před chvílí jsem zažil něco zvláštního. Okem, které teď vidí jen černobíle, jsem uviděl červenou nit. Jak bratr opustil tělo, táhla se za jeho

duchem a spojovala ho s tělem. Je možné vidět něco takového? Nebyla to jen halucinace?“

Harpyje k němu přistoupila blíž a dotkla se jeho čela.

„Jsi v naprostém pořádku. Ale schopnost vidět poutací nit má opravdu jen málokdo. I u harpyjí je to vzácnost. Možná, že nebudeš jen obyčejný průvodce, možná budeš průvodce duchů. Už jsi mluvil s bratrem o prstenu?“

„Ne, nemluvil.“

„Tak si o tom pohovořte. Myslím, že nastal čas, aby se zbavil své noční můry.“

„Ano. Zdálo se mi, že mívá špatné sny, ale nikdy si nestěžoval.“

„To je dobře. A teď už běž,“ postrčila ho Kelaina k východu.

Večer si kluci dopřáli kopec nejlepší Zachariášovy zmrzliny cítili se docela fajn.

„Je to divné,“ prohodil Sam, „ale já už se docela těším na to, jak si to v aréně rozdáme s Goliánem. Je v posledním ročníku, takže bychom ho měli letos trochu prohnat.“

„Zen je tu letos taky naposledy.“

„Škoda. Nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl mít za kamaráda běsa.“

„Říkala Kelaina, abych se tě zeptal na prsten.“

„To opravdu říkala?“

„Ano. Rodičům jsi tvrdil, že jsi ho tu někde našel, ale já si vzpomínám, že o něm byla řeč v době, kdy jsem ležel nemocný u Kelainy.“

„Ty jsi nás slyšel?“

„Hele přestaň po mně házet otázkami a vybal pravdu.“

„No, jestli na tom trváš, tak ti to řeknu. Doufám, že nebudeš mít stejné sny, jako já. Tenkrát v Chrámu na pomezí jsem mluvil s jedním duchem a něco mu slíbil. Vlastně ani neslíbil, ale on mi dal prsten, který mám odevzdat průvodci. Kelaina říká, že to je nezrušitelný závazek a že duchovi musím nějakého průvodce najít. Ale ty sis ještě ani

neodpočinul.“

„A co vlastně ten duch chtěl?“

„Prý se musí vrátit a potřebuje průvodce.“

„A dál?“

„Dál nic, pak jsi mě našel.“

„Dej mi ten prsten.“

Sam stáhl rytinami zdobený prsten a podal ho bratrovi: „Stejně je to zvláštní. Nejdřív byl stejně nehmotný jako já. Ale když jsem se vrátil do těla, byl najednou opravdový.“

„Co se ti zdálo za sny?“

„Tak různě. Buď mě pronásledovali duchové nebo stáda koní.“

Tom držel prsten na dlani a přemýšlel, do čeho se to vlastně pouští. Vzpomněl si, jaké měli potíže s Omaulou a co všechno si musel prožít s bráchou, než dotáhl předchozí úkoly do konce. Co mu asi přinese prsten? Pak si uvědomil, že stejně nemá na výběr, a navlékl prsten na ruku.

Uslyšel dlouhý úlevný vzdech a v jejich jeskyni se objevil šedavý obrys ducha.

„Vidíš ho taky?“ zeptal se Sama.

„Ano,“ vydechl bratr, „je to on, poznávám ho.“

„Jak ho můžeš poznat?“ podivil se Tom. „Vždyť nemá žádný konkrétní tvar.“

„Nosil můj prsten,“ řekl duch, „může mě vidět i slyšet.“

„Rád bych tě uvítal,“ lehce se uklonil Tom, „pověz nám své jméno.“

„Já... já... já si na ně nevzpomínám,“ zmateně se vrtěl duch.

„To nevádí, stejně tě u nás vítáme.“

„Děkuji. Nejsi ale na průvodce příliš mladý?“

„Nepodceňuj ho, duchu, už dokončil dva úkoly. Je to nejspíš ten nejlepší průvodce, jakého jsi mohl najít,“ odpověděl mu Sam.

„Neříkej mi duchu.“

„A jak ti mám říkat?“

„Já nevím.“

„Tak to ti budeme muset nějaké jméno vymyslet. Co třeba Honza nebo Dan nebo Karel?“

„Já nevím, možná Karel.“

„A co ode mě vlastně potřebuješ?“ zeptal se Tom.

„Musím se vrátit.“

„Dobře. Kam se musíš vrátit?“

„Já nevím.“

„Hm, tak to bude těžké. A víš aspoň proč? Co tě donutilo vyhledat průvodce?“

„Já nevím,“ nešťastně vzdychl duch, „cítím, že je potřeba něco udělat, ale už jsem zapomněl, co.“

„Ach jo, tak co s tebou?“

„To nevím, ale potřebuji tě.“

„No dobrá. Tak s námi zůstaň, Karle. Třeba časem přijdeme na to, co potřebuješ.“

„Děkuji. Slibuji, že nebudu obtěžovat ani vyrušovat. Jedině, kdybych si na něco vzpomněl. Jsem šťastný, že se mi konečně podařilo najít nějakého průvodce. Prosil jsem snad všechny harpyje v okolí, ale vytrvale mě odmítaly. Prý nejsem dost mrtvý.“

„Nejsi dost mrtvý? Co to znamená?“

„Já nevím.“

Ráno se Sam slastně protáhl: „To je skvělé, jak jsem se báječně vyspal. Jak jsi na tom ty, brácho?“

„V pohodě. Nic ošklivého se mi nezdálo.“

„Tak si pospěš, za chvíli nám začíná vyučování.“

Od té chvíle s sebou stále vláčeli neviditelného společníka. Tom podezíral harpyje, že i ony ducha vidí. Žádná však o tom neztratila ani slovo. Asi respektovaly průvodcovu soukromí. Postupem času se ukazovalo, že duch je opravdu sympaťák. Byl s nimi i v aréně a stejně jako oni nadšeně povykoval při vítězství a utěšoval je při prohrách. Dokonce se začal zapojovat do hry a varoval je před některými kouzly protivníků předem. Zdálo se, že i jeho bojové hry vzru-

šují. Z toho usoudili, že musel být mladým mužem nebo klukem.

Duch Karel je následoval během prázdnin i domů. Rodičům ani dědovi o něm nic neřekli, aby jim nepřidělávali starosti. Duch si bohužel stále na nic nevzpomínal. Jen v okamžiku, kdy provázeli dědu do rezervace, kde bylo potřeba opravit srub, konečně cosi proniklo do jeho mysli.

„To je ale divný kůň.“

„To není kůň, to je fuň, magická inteligentní bytost,“ vysvětlil mu Tom.

„Vzpomínám si, že jsem kdysi měl krásného divokého koně,“ prohlásil znenadání Karel.

Kluci čekali, jestli si vybaví ještě něco, ale on jen smutně zavrtěl hlavou, že nic jiného už neví.

9) Záplatovaný princ

Po návratu z prázdnin čekal na Hanku, Rafana, Svátu a další členy jejich kruhu další školní projekt. Tentokrát se jich ujala profesorka Šedivá. Zavedla je spolu s další skupinou do prázdné místnosti, rozdala jim polštářky, posadila je do kruhu a nařídila zastínit okna. Napjatě čekali, co bude.

„Na začátku našeho projektu vám předvedu malou ukázkou toho, o co budeme společně usilovat. Prosím, abyste mě během ukázky nerušili a zůstali v klidu a uvolnění.“

Pak se postavila doprostřed kruhu svých žáků. Na každého z nich se zahleděla a vždy na několik vteřin promítla do vzduchu nad nimi obraz, ve kterém spatřili malý moment z prázdnin svých spolužáků. Někoho uprostřed rodiny, nebo se zvířátkem, nebo při sportu. Hanku zobrazila uprostřed útulku, jak tlačí kolečko s vykydaným hnojem. Uchechtnutí jejich dvou kamarádů dívku nadzvedlo.

„Ještě že to není taky cejtít,“ špitl Rafan a stihl ho učitelčin káravý pohled. Vzápětí byl zobrazen, jak se snaží udr-

žet rozčileného funě a je natlačen na ohradu. Sváťa z toho vyvázl nejlépe, protože ho ostatní uviděli, jak si hraje se svou sestrou a kvanteřicí. Poslední přišel na řadu Tul. Hanka si všimla, že se mračí jako deštivá noc. Krátký záběr ho ukázal, jak během kotoulu zachytil malým štítem několik letících nožů. No nazdar, ten měl divoké prázdniny, pomyslela si Hanka. Sváťa vedle Hanky začal učitelčinu výkonu tleskat a ostatní se hned přidali. Profesorka musela být v magii mimořádně zdatná.

„Tohle po vás pochopitelně chtít nebudu. Projekci obrazů od vás nikdo neočekává. Doufám ale, že zvládnete základy časově cílené vizualizace. To podstatné je kvalitní relaxace a tou dnes začneme.“

Zatím co se ostatní soustředili na daný úkol, Hanka jen zavřela oči a pomyslela si, že tohle už má dávno v maličku z doby, kdy byla mezi sirénami. Takže místo vyprázdnění mysli přemýšlela nad tím, co je vlastně Tularian zač. Na prázdninách trénoval bojové techniky a byl to asi hodně tvrdý trénink, když došlo i na ostré nože. V čase, který kdysi strávila na základně ochránců, také leccos vyzkoušela, ale takhle drsný výcvik čekal až elitní skupinu. Co má asi za domov, že o něm nikdy nemluví. I když podle tulíkova tvrzení se domů vrátit nemůže. Takže to, co viděla, nejspíš domov nebyl. Možná je teď ta správná chvílka zkusit malou vlastní vizualizaci, napadlo ji. Zafixovala si v mysli podobu Tulovy tváře a osobnosti a ponořila se do relaxace. Bylo to snadné a rychlé. Nejspíš tomu napomohl fakt, že i on se nacházel v relaxační hladině.

Z čeho máš strach, co ti brání jít domů, říkala v duchu své představě a nechala otázku plynout mořem času, aniž zasahovala do směru proudu. Vtom se jí v mysli vynořil obraz chlapce, jak se rozzářeně usmívá a nese si prkno. Nečekaný záblesk a zborcení stropu ji málem vytrhl ze soustředění, ale trénink u sirén ji naučil, jak to odstínit a pokračovat. Všimla si podivných očí ve tmě, plných nenávisti. Pak

je vystřídaly nešťastné Tulovy oči, hledící na roztráštěné supervolonové prkno. Za loket ho držela profesorka Ferinová v závodním trikotu...

Zatleskání učitelky ji vytrhlo z vize: „Vedli jste si výborně, dáme si přestávku. Zajděte se občerstvit do svých pergol, za půl hodiny pokračujeme.“

Tul seděl hned u dveří, takže zmizel společně se Svátou a Rafanem mezi prvními. Hanku zarazilo štěbetání holek kolem Julie. Natáhla uši, protože vrozená ženská zvědavost ji vábila k místu, kde dívka vzrušeně něco šeptala.

„...tak jsem to zkusila právě u něj. Chtěla jsem uvidět jeho otce. A víte, co se mi ukázalo? Viděla jsem kluka, jak vyšplhal na velké křeslo, zdobené vyřezáváním a diamanty. Byl to trůn. Pak ke klukovi přistoupil krásně oblečený muž, sebral mu z ruky korunu a žezlo a řekl: nehraj si s tím, Tule, kolikrát ti to mám říkat. Holky, já myslím, že Tularian je princ.“

„Nesmysl,“ zasmála se jedna z posluchaček, „copak sis nevšimla, že chodí jako otrhánek? U několika košil má záplatované lokty a nosí boty chudých. Tohle nebyla vize, ale vysněná pohádka.“

Julie se urazila: „Náhodou už jsem vizualizaci dělala a rozeznám sen od faktu!“

„O tom bych teda pochybovala. Dej se vyšetřit.“

„Hele vypadni odsud, stejně jsem to nevyprávěla tobě, ale Gitě. A když jsi tak chytrá, zkus si o něm příště něco zjistit sama!“

Kroužek dívek se rozpadl a zamířil ke dveřím. Hanka se pomalu loudala za nimi. Vlastně neměla Julii co vyčítat, ona se zachovala úplně stejně neeticky, akorát, že to právě teď nevykládá ostatním. Možná by o tom měla pomlčet i před kluky.

Následky Juliiny indiskrétnosti na sebe nenechaly dlouho čekat. Už u oběda začaly Tula pronásledovat uštěpačné humorné narážky.

„Nejnovější módou ve vyšších kruzích jsou teď záplato-
vané rukávy?“

„Neměli by princové jíst zlatými příbory?“

Jeden z neomalovaných spolužáků se zašklebil Tulovi přímo do tváře a zlomyslně se zeptal: „Tak co taťka král?“

To už jejich kamarád nevydržel, prudce vstal od stolu, nechal jídlo jídelm a nasupeně beze slova odešel.

„Co je to za blbej fór?“ podivil se Rafan a Hance nezbylo než vylíčit, čeho byla svědkem ve třídě.

„Ta Julie je ale kráva,“ konstatoval Sváťa a na takového slušňáka to bylo hodně negativní vyjádření.

„Jenže já jí asi věřím. Vlastně jsem udělala něco podobného jako ona,“ přiznala Hanka, když vyšli ven a tiše kamarádům vylíčila svůj zážitek.

„Zatracený ženský zvědavý,“ zamračil se Rafan, „příště aby člověk relaxoval s mentálním štítem!“

„Plavík hlídá, tulík by nepustil,“ ozval se jeho maličký chlupatý přítel.

„Copak ty sis všiml, kdo se hrabal ve vědomí někoho jiného?“

„Tulík vidí mentální útok. Jen Hanka a Julie zlobí, ostatní naslouchat, co říkat učitelka.“

„Jaký mentální útok?“ zaškaredila se Hanka. „Jen jsem byla zvědavá.“

„Tul o tom nevěděl, takže to byl mentální útok na jeho soukromí,“ souhlasil s tulíkem Sváťa.

„No jo, jen do mě, já jsem ta špatná,“ rozčilovala se nahlas, ale uvnitř už litovala svého nepromyšleného chování. Když si představila, že by něco podobného někdo udělal jí, dala jim za pravdu.

„Mám pro vás na odpoledne program,“ změnil Sváťa taktně téma hovoru.

„Zase nějaká brána?“ hádal Rafan.

„Dočetl jsem se, že je tu jedna špatně přístupná brána, která vede k hnízdišti hřejiváčků. Prý tam je krmítko, kam

v zimě učitelé chodí sypat zrní, aby ptáčci přežili a zůstali tady.“

„To zní zajímavě,“ nadchla se Hanka, „a ty víš, kde hledat začátek brány?“

„Přibližně ano.“

„Jen abychom zas neskončili ve vodě,“ zapochyboval Rafan, „teď už není moc vhodný čas na koupání.“

„Tak můžeš zůstat s Julií a povídat si s ní o našem princí,“ popíchla ho Hanka.

„To nebylo hezké,“ zavrtěl hlavou Sváťa, „já myslím, že my bychom si z Tula neměli dělat legraci.“

„Tak ze mě si dělat legraci může a z Tula ne?“ zašklebil se naoko uraženě Rafan.

„Ty víš, jak to myslím,“ vyčítavě po něm kouknul kamarád.

„Hele, pojďte radši hledat tu bránu,“ navrhla Hanka. Byla celá nespokojená z toho, že ji Sváťa už podruhé odsoudil za její chování. Ona to přece nijak zle nemyslela.

Když se dostali na místo, kde měla brána začínat, nemohli nic najít.

„To není možné,“ rozčiloval se Sváťa, „psali, že začíná tady.“

„No, to nevím,“ zavrtěla hlavou Hanka, „možná na to náš magický zrak nestačí.“

„Hm, vyjasňovací kouzla taky ne,“ řekl tiše sám pro sebe Rafan.

„Dokonce ji ani necítím,“ vzdychl Sváťa, „bráno, bráno, co nám to děláš? Tolik jsme chtěli vidět hřejiváčky... Jestli tu jsi, tak se nám prosím ukaž.“

„Páni,“ vykulila oči Hanka, „tys na to kápnul. Už ji vidím.“

„Jsi fakt dobrej, brácho,“ poklepal ho po rameni Rafan a všichni vstoupili dovnitř, aniž se přesvědčili, kam brána vede. Tentokrát měli štěstí, že za branou nečíhala žádná zlomyslná pastička. Dostali se mezi mladé stromky poblíž

řeky. Lesík byl zarostlý keři a spadané listí šustilo při každém kroku.

„Podívej, támhle je fakt krmítko,“ ukázala Hanka.

Sváťa sáhl do kapsy a vysypal tam pár drobků od pečiva. Jako kdyby to bylo znamení, hned zašumělo pár křídel. A zašustily jim větvičky nad hlavou.

„Pojďte, schováme se, možná přijdou blíž,“ táhl je Sváťa do úkrytu za keřem.

A opravdu! Po chvíli na krmítku přistál jeden a za moment i druhý ptáček. Dívali se, jak vyzobávají Sváťovu nadílku, když tu nad jejich hlavami zatrylkoval hřejiváček svou písničku. Bylo to jako pohlazení po duši. Hanku přestaly trápit výčitky a mrknutím oka zaznamenala, že i oba její společníci se naplno usmívají.

Náhle se ptáci zarazili a odlétli pryč.

„Někdo sem přišel,“ zašeptal Rafan, „schováme se radši kousek dál.“

Opatrně se přesunuli za vzdálenější keře. Mezitím ke krmítku přistoupila dvojice lidí a žena dovnitř nasypala zrní. Jak se otočila víc k nim, poznali Ferinovou. Muž jim povědomý nebyl. Stejně jako oni předtím se ukryli za keře a čekali. Asi to byla obvyklá situace, protože ptáčci se znovu slétli blíž a jeden začal zpívat. Okouzleně naslouchali a ani je nenapadlo, že mezi Ferinovou a jejím společníkem právě probíhá mentální rozhovor.

„Pozor, Felicie, nejsme tu sami.“

„Máš pravdu.“

„Půjdeme si popovídat jinam.“

„No, možná nám sama náhoda dává znamení.“

„Co máš na mysli?“

„Budeme předstírat, že o nich nevíme a popovídáme si tady.“

„To jsou ti tři z Tulova kruhu?“

„Přesně tak, a já myslím, že by náš chráněnc potřeboval dobré kamarády.“

„Ale do téhle chvíle k sobě cestu nenašli.“

„Protože Tul si drží odstup a nikoho si nepřipustí k tělu.“

„V dětech se nevyznám, ale tvému instinktu věřím. A oni jsou asi dobří, když se dostali až sem.“

Hanka sledovala profesorku s mužem, jak v úkrytu naslouchají hřejiváčkovu zpěvu a ani v nejmenším ji nenašlo, že mezi nimi může probíhat nějaká konverzace. Potom muž vstal, vyplašil tím ptáky, protáhl se a s úsměvem se obrátil k Ferinové.

„Měla jsi pravdu, byla to příjemná chvíle.“

„Ano. Chodím sem, když mě zdejší dítka naštvou nebo vyvedou z míry. Je to tak příjemné a uklidňující. Ale ty jsi se mnou asi chtěl o něčem mluvit.“

„No, mám takový problém. Za týden musím odjet a potřeboval bych pro Tula najít bezpečné ubytování. Nemohl by bydlet ve škole?“

„Ve škole?“ zamyslela se profesorka. „To asi nepůjde.“

„Tak někde v Santareně, aby to měl blízko.“

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Smlouva zní na měsíc, ale může se to protáhnout.“

„No, možná by tu byla jedna vhodná možnost. Trpaslík Zachariáš má ve městě ubytovací zařízení.“

„Ubytovací zařízení? Nezbláznila ses? Víš, kolik lidí by ho tam mohlo vidět?“

„Zachariáš je přítel. A navíc kromě toho, že zná skoro všechny šejdiře ve městě, má nyní jednoho zajímavého společníka. Poprosím ho, aby Tula chránil, kdyby se něco semele.“

„Jestli se něco semele, tak jsme se s ochranou toho chlapce namáhali úplně zbytečně. To přece víš.“

„Jenže některé věci neohlídáš, kdyby ses rozkrájel.“

„Ale! Copak se stalo, o čem ještě nevím?“

„Tul dnes dostal ve škole přezdívkou. Začali mu říkat záplatovaný princ.“

„Sakra! Kde se to vzalo? Myslел jsem, že chudoba bude

ten nejlepší převlek.“

„Mohu jenom hádat, ale myslím si, že je to díky tomu, že právě začali probírat vizualizaci.“

„Do dračí říti, co s tím?“

„Upozorním jejich učitelku, aby ohlížela nežádoucí šmírování v cizích myslích.“

„Neměl bych tu cestu radši odvolat?“

„Už jsi to snad podepsal, nebo ne?“

„Jo,“ vzdychl muž.

„Kde budeš, kdybych tě potřebovala najít?“

„Jižní kontinent, Pobřežní hrabství. Zdá se, že je tam na spadnutí nějaký ozbrojený konflikt.“

„Buď opatrný. Tam to není s magií zrovna nejslavnější.“

„Já vím. Byl jsem se tam už podívat.“

„A nebyl ses mrknout i...?“

„Měl jsem to v úmyslu, ale nepodařilo se mi to. Celé okolí je tak hlídané, že tam můžeš přijet jen na koni nebo povozem, jinak automaticky budiš podezření. Možná by se našla skulina, ale neměl jsem čas ji hledat.“

„Škoda. Tul by měl radost, kdybys přinesl nějaké zprávy.“

„Dej na něj pozor, Felicie. Má smůlu, že si užívá tak osamělé dětství. Je velká škoda, že nemůže ani na supervolnové závody, a že je fakt dobře! Určitě je mu to líto.“

„Nedává to na sobě znát.“

„Jo. Tváří se jako tvrdej chlap, a přitom je to ještě kluk. Jenže až doroste, čeká ho nejspíš místo zábavy boj o existenci. Kéž by aspoň dostal šanci v klidu dostudovat.“

„O to se přece pokoušíme, Arte.“

„Dobře. Ubytuj ho u toho trpaslíka. Ale bacha na špehy. Jestli je můj jmenovec šikovnej, bude je mít poblíž každé magické školy.“

Pak se Ferinová se svým hostem protáhla branou pryč.

„Páni,“ řekl Sváťa, „jsem úplně zpocenej na zádech, jak jsem se bál, že nás objeví.“

„Ferinová by nás roztrhla na sto malejch kousků, kdyby nás tu načapala a zjistila, že jsme poslouchali,“ souhlasila Hanka.

„Takže Tul je skutečně princ a zdá se, že má nějaké trable,“ zamyslel se nahlas Rafan.

„Já bych princ být nechtěl,“ prohlásil Sváťa, „pořád se starat o lidi, o majetek, o obchod, o lumpy, kteří se snaží lacino přijít k bohatství, a nemoct si vyjet třeba na výlet do přírody, to musí být děsná otrava.“

„No jo, vlastně máš pravdu,“ zasmála se Hanka, když se na věc podívala z úhlu, který nastínil její kamarád, „to my se máme na rozdíl od něj skvěle.“

Pak vyrazili k domovu. Jak zjistili po příchodu, Ferinová byla ještě rychlejší než oni. Už si tu stihla popovídat se Zachariášem a v okamžiku, kdy přicházeli, na ně kývla, aby se u ní zastavili.

„Váš spolužák Tularian tu bude nějaký čas bydlet, tak bych byla ráda, kdybyste ho trochu vzali mezi sebe a chodili do školy a ze školy společně. Nebude vám to vadit?“

Jako kdybychom mohli říct, že jo, pomyslela si Hanka, zatímco se na profesorku usmívala.

„Hlavně jestli to nebude vadit jemu,“ zapochyboval Sváťa.

„No, aspoň to zkuste,“ pokývala chápavě hlavou.

Hned druhý den bylo jasné, že s Tulem nebude snadné pořízení. Když se pro něj ráno zastavili, byl už pryč.

„Proč s vámi nekamarádí?“ podivil se Vron. Ani on netušil, že už chlapec nenápadně odešel.

„On je takovej pavouk. Co ho známe, nepustil si k tělu zatím nikoho.“

„A co ho pozvat na Pauliny Vánoce?“

„Pauliny Vánoce? Co to má být?“ podivila se Hanka.

Vron se usmál: „Tvoje kamarádka hodlá upořádat dvou-denní vánoční misi po chudinské čtvrti v Dubovníku. Doufá, že tam vyrazíte spolu s ní a s Nikem.“

„Ty tam budeš také, Vrone?“

„Já tam musím být. Jsem hlavní pořadatel a zajišťuji zázemí celé mise, dostatek potravin i dárků. Mám už vymyšlené i pohádkové krytí všech zúčastněných. Dohodli jsme se, že zůstaneme v anonymitě, a proto mám připravené kostýmy a převleky pro každého, kdo bude ochoten obětovat vánoční svátky. Co vy na to?“

„To zní skvěle, já se rozhodně hlásím,“ nadšeně zasvítily oči Hance, „a kluci určitě taky, že jo?“

„Snad mě naši pustí,“ příkyvoval Sváťa.

„A ty myslíš, že by do toho Tul mohl jít s námi?“ pochybovačně koukl na Vrona Rafan.

„Když to šikovně navléknete, třeba by se přidal. Myslím, že by mu to prospělo.“

„Hele, měli bychom vyrazit do školy, nebo zmeškáme začátek vyučování,“ mrkl na hodinky Rafan.

Na hodinu dorazili na poslední chvíli. Profesorku Šedivou skoro potkali ve dveřích učebny. Honem se usadili na polštáře a Hanka si všimla, že Tul tentokrát sedí mezi Julií a Gitou. Jestli holky doufaly, že o něm zase něco zjistí, dočkaly se tentokrát zklamání. Profesorka začala dnešní vyučování přednáškou o etickém chování. Označila tajné šmírování za trestuhodnou činnost, kterou nebude podporovat. Upozornila je, že pokud u někoho zjistí toto nevhodné chování, bude nucena ho vyloučit ze svých hodin.

Pak začala probírat látku od základů, takže Hanka se první týden většinou nudila. Když ale došlo na praxi v terénu a učitelka je nutila zjistit, co se na konkrétním místě dělo minulý den nebo před týdnem, začalo ji to konečně bavit. Objevovala podivuhodný svět v pozastaveném toku času a trénovala mnohdy i doma. Vron ji povzbuzoval a dokonce jí připravoval záludnosti v podobě jablek pověšených na ořech. Když o sobě začala dívka pochybovat, přiznal, že za to může on. Jen Tula se jim stále nedařilo zapojit do kolektivních akcí. Nejraději byl zalezlý ve svém podkrovním

pokoji ve staré budově.

Ve třetím týdnu je učitelka požádala, aby se rozdělili do dvojic, aby mohli trénovat i nahlížení do minulosti někoho jiného. Julie odstrčila Gitu a postavila se k Tulovi. Ten se na ni nevlídně zamračil, zdvihl se a poprosil profesorku o uvolnění z hodiny, že mu není dobře.

Julie chvilku váhala mezi Hankou a Gitou a pak se pokorně vrátila k sestře. Hanka tedy zůstala lichá a profesorka si ji zavolala k sobě.

„Tentokrát si vyzkoušíme něco jiného. Říká se tomu účelové nahlížení. Pokusíme se zjistit, z čeho má váš protějšek strach. Představte si svého partnera vylekaného a vystrašeného a sáhněte do toku minulého času. Jestliže se vám to nepovede, nic si z toho nedělejte. Tohle už patří do složitější části učiva. Až skončíte, řekněte svému partnerovi, co jste odhalili. Pokud potvrdí vaše vidění, získáte pět vědomostních bodů. Nesnažte se klamat, protože není nic horšího, než klamat sám sebe. Rozuměli jste mi? Tak se do toho dejte.“

Počkala, až se všichni usadí a zklidní, pak pokynula Hance, aby zaujala pozici proti ní. Dívka poslechla a ponořila se do relaxace, aby splnila dané pokyny. Vidění ji muselo zanést hodně daleko do minulosti, protože spatřila profesorku jako mladou štíhlou ženu. Skláněla se nad dětskou tvářičkou a měla v očích zoufalý strach. Hanka neměla sílu se dívat dál a stáhla se. Vrátila se do relaxační hladiny a pomalu otevřela oči. Setkala se s pohledem profesorky.

„Měla jsi strach o jednorožce, a proto, abys mu zachránila život, jsi chtěla obětovat svůj,“ řekla udiveně Šedivá.

„Máte pravdu, paní profesorko,“ usmála se dívka, „také dostanete body?“

„Já už na ně nemám nárok,“ vzdychla, „a co jsi odhalila ty?“

„Byla jste hodně mladá a skláněla jste se nad dětskou tvářičkou. Ta holčička měla vlnité zpocené vlasy. Myslím, že

byla nemocná. Dál už jsem se bála kouknout.“

„Ano, tehdy jsem měla veliký strach, ale naštěstí to dobře dopadlo. Jsi šikovná, své body si zasloužíš.“

Pro jejich kruh to byla dost úspěšná hodina. Kromě Tula získali své body všichni. Později Hanka vyzvíдалa, čeho se nejvíc bojí její kamarádi.

„Sváťa se nejvíc bál, když se ti Demit pokoušel vrátit magii,“ prozradil jí Rafan.

„A on zase, když nemohl najít topícího se Sama,“ ušklíbl se mladší kamarád.

„Na to jste nepotřebovali vizualizaci,“ ušklíbla se Hanka, „mohli jste i hádat.“

„My nepodvádíme,“ ohradil se Sváťa.

„Nenech se vytočit, rejpe do nás schválně,“ mrkl na něj Rafan.

Druhý den ráno na ně poprvé Tul čekal, když šli ráno do školy. Připojil se jakoby nic, jako by s nimi chodil odjakživa.

„Už je ti dobře?“ zeptala se Hanka.

„No jo, je to lepší,“ zahučel, ale znělo to spíš jako povzdech.

„Tady Hanka kvůli tobě musela včera trénovat s profesorkou,“ řekl Rafan.

„Já myslel, že lichá zůstala Julie,“ podivil se Tul.

„Julie? Ta nezůstane nikdy lichá,“ zasmála se Hanka.

„Takže dneska budu trénovat s tebou?“ obrátil se na ni Tul a zdálo se, že ho vývoj situace potěšil.

„Jestli ti to nevádí, tak klidně,“ pokrčila rameny a všichni se přenesli do školy.

Nejdřív se sešli venku, ale protože byla nepříjemně lezává zima, Šedivá rozhodla, že se přesunou do teplé třídy. Uvítali to s povděkem.

„Utvořte stejné dvojice jako včera. Už je ti dobře, Tulariane? Výborně, takže budeš spolupracovat tady s Hankou. Klid prosím, pohodlně se usadte. To je ono a začínáme.“

Jestli někdy Hanka viděla Julii se mračit, tak to bylo právě dnes. Od chvíle, kdy začala rozhlašovat, že je Tul princ, jako by přehodnotila svůj postoj k němu. Vyhledávala jeho společnost, podávala mu v besídce sušenky, pití, usmívala se na něj, až to skoro působilo směšně. Teď se na Hanku mračila zcela nepokrytě a velice rozzlobeně. Ta jí ale odpověděla nevinným pohledem a pokrčením ramen. Přece nemůže za to, jak to profesorka rozhodla...

„Vizualizace se používá v mnoha oborech,“ začala svůj výklad Šedivá, „své nezastupitelné místo má i při léčení nemocí a skrytých potíží. Včera jsme trénovali vizualizaci cílenou na pocity, dnes se zaměříme na tělesné funkce a celkovou fyzickou pohodu lidského těla. Je to obor náročný a složitý, proto se pokusíme jen o vizualizaci těla a jeho barev. Soustřeďte se, dejte si na čas a prozkoumejte vyzarování barev svého partnera od hlavy až k patě. Narazíte-li na místo, které se výrazně liší od svého okolí, zapamatujte si ho. Nesnažte se nic léčit, to zdůrazňuji, nic neopravujte, můžete nanejvýš nalezenou problematickou oblast jemně mentálně pohládit. Po skončení relaxace opět zkonzultujte své pozorování s partnerem a ověřte si, co si o tom myslí on. Dnes bodovat nebudeme, protože je to příliš náročné a problematicky ověřitelné. Kdo by ale chtěl vizualizaci zvolit jako cíl svého dalšího studia, měl by se dnes snažit o co nejlepší výsledek.“

Hanka se uvolnila, ponořila do relaxační hladiny, zavřela oči a snažila se vnímat jen Tula, který seděl před ní. Nebyla si jistá, jestli ty barvy opravdu vidí nebo si je jen představuje. Nejlépe jí k jeho tělu pasovala šedá a světle modrá. Jako by cítila stříbřité chvění kolem něj. Barvy zesvětlaly, ale stále nikde nemohla najít nic barevně odlišného. Všimla si jen temnějšího místa mezi srdcem a žaludkem. Znovu prozkoumala všechny končetiny, hlavu i tělo, a pořád stejný výsledek. Zaměřila se tedy podrobněji na oblast vypadající jako drobný stín. Tvářilo se to jako kámen,

který tam nepatří. Nemohla si pomoci a jemně ho pohlédla. Vtom ucítila, jak ji něco táhne pryč.

„Hanko, Hanko Vronová,“ uslyšela zdálky, „ukonči relaxaci než napočítám pomalu od tří do jedné. Tři... dva... jedna. Relaxace končí, jsi zase bdělá a mezi námi.“

Dívka udiveně pohlédla na profesorku a pak si všimla, jak ji ostatní pozorně sledují. Překvapeně zamrkala a nechápala, co se děje. Udělala snad něco špatně? Rychle pohlédla na Tula, jestli mu proboha nějak neublížila, ale ten se na ni jen upřeně díval a tvářil se starostlivě.

„To je v pořádku,“ uklidňovala ji Šedivá, „dostala ses akorát do příliš hluboké relaxace. Musela jsem tě z ní zavolat zpět. Poviš nám, co jsi zjistila?“

„Vlastně skoro nic, jen takový stín mezi srdcem a žaludkem. Já vlastně ani nevím, jestli to skutečně byl stín nebo to tam patří.“

„Dobře,“ pochválila ji učitelka, „a co nám řekneš ty, Tulariane? Našel jsi něco neobvyklého?“

„Nenašel,“ pokrčil chlapec rameny, „jen snad taková nepatrná skvrnka pod levým loktem.“

Hanka vyhrnula rukáv a ukázala modřinu, kterou si udělala včera, když se pokoušela polapit tulíka.

„Skvělé,“ rozzářila se učitelka, „zdá se, že máš opravdu nadání, chlapče. A nyní máte půlhodinovou přestávku na svačinu.“

Během volné půlhodiny stihla Julie Tula požádat o to, aby s ním mohla příště spolupracovat ona.

„Promiň, nemám zájem měnit dvojici, takhle mi to vyhovuje,“ odpověděl studeně Tul, zvedl se a odešel, aby zamezil dalšímu hovoru, o který nestál.

„To mi tedy řekni, proč stojí zrovna o tebe?“ remcala spolužačka na Hančinu adresu.

„Možná kvůli tomu, že ho neobtěžuji zbytečnou pozorností,“ ušklíbala se na ni se zábleskem zlomyslnosti Hanka.

„Ts,“ zdvihla Julie opovržlivě nos a otočila se k ní zády.

V dalších dnech je ostentativně ignorovala. Sice se atmosféra v jejich učebním kruhu poněkud zhoršila, ale Tul vypadal, že je s vývojem situace spokojen. I nadále s nimi chodil do školy a zdálo se, že je trochu vstřícnější.

Jednoho dne dostali za úkol vizualizovat partnerovu radost. Hanka to měla snadné. Ihned naskočil obraz ze supervolonových závodů, kde Tul obsadil třetí místo a vyhrál prkno. Hanka zaznamenala i to, že soutěžil za školu v Renoru. Jméno školy ale při hodnocení záměrně vynechala. Daleko víc byla zvědavá, co objevil její spolužák. V jeho očích četla zájem a zvědavost.

„Objímala jsi Vrona. On je tvůj příbuzný?“ zeptal se.

„No,“ zamyslela se, jak to stručně vysvětlit, „spíš není, než je, ale náš vzájemný vztah prošel za ty čtyři roky, co se známe, mnohými proměnami. Panuje mezi námi náklonnost a důvěra.“

„Spolu s vámi tam byl i drak...“

„Jo, Zuřivý Plamen je přítel. Dobrý přítel.“

„Vaše rodina má zajímavé známé,“ povytáhl Tul obočí a přestal se vyptávat.

„Pokud bys chtěl poznat ještě další naše známé, mohl bys s námi vyrazit na vánoční misi,“ kula Hanka železo, dokud bylo žhavé, „bude to v maskách a posláním mise je rozdávat dárky v chudinské čtvrti v Dubovníku. Popřemýšlej o tom, budeš vítán.“

„To ne, to se nehodí. Akorát bych překážel.“

„Já bych s vámi jela,“ naklonila se Hance přes rameno Julie.

„Jenže tebe nikdo nezve,“ odsekla dívka dřív, než jí došlo, že by měla být diplomatictější a hlavně že nebyl nejlepší nápad to probírat tady. Zpátky už to bohužel vzít nešlo. Teď bude mít u Julie další vroubek. Nicméně zaznamenala v Tulově pohledu jiskřičku pobavení. Možná nebude takový suchar, jak se dosud zdálo.

Těsně před svátky jim profesorka Šedivá zadala další

zajímavý úkol. Jeden z dvojice si měl v mysli představit jednoho svého rodiče a druhý se měl pokusit vizualizovat jeho myšlenku a pak co nepodrobněji popsat, co viděl. Hanka se snažila uvidět Tulovu představu a chvíli jí trvalo, než se naladila na stejnou vlnu se svým spolužákem. Pak už to náhle bylo snadné. Krásně oblečená a pečlivě učesaná sympatická paní s mírně prošedivělými vlasy se v Tulových myšlenkách vlídně usmívala. Když se jí dívka snažila popsat, měla pocit, že Tul jen stěží zadržuje slzy. Pak si úlohu prohodili. Hanka byla zvědavá, jak si spolužák poradí s její představou R'íhana.

„Tak co?“ zeptala se ho, když skončil s relaxací.

„Nezvládnou to,“ pokrčil bezradně rameny.

„Nepodceňuj se. Možná jsi přece jen něco viděl,“ povzbuzovala ho.

„To sice viděl, ale byly to samé nesmysly.“

„A co jsi viděl. No schválně!“

„Ále, pořád se mi do mysli cpal obraz jednorožce s tmavou skvrnou na sněhobílé srsti. No řekni sama, nezdá se ti to jako pěkná blbost?“

„Je to naprosto přesné, Tule, nemám k tomu co dodat.“

„Cože???“

„Mým adoptivním a jediným otcem je jednorožec R'íhan a matkou jeho družka L'gala.“

„Utahuješ si ze mě...“

„Vůbec ne. Zeptej se tu, koho chceš, všichni ti potvrdí, že jsem dcera jednorožců.“

„Oni tě adoptovali?“

„Víš, před nějakým časem jsem se dostala do potíží a jen oni mi dokázali pomoci. Mám je ráda a jsem jim za to moc vděčná.“

„A co tvoji původní rodiče?“

„Nezajímají mě. Vyrostla jsem v sirotčinci a jediná moje rodina jsou jednorožci a nejbližší přátelé. Mám jich dost na to, abych ty, které ani neznám, nepostrádala.“

„Já se v tom pořád nějak nevyznám. Bydlíš s Rafanem a Sváfou. Oni jsou tvoji bratři?“

„Vyrůstali jsme ve stejném sirotčinci, takže skoro ano.“

„Víš co,“ zašeptal velice tiše, „já s vámi na tu vánoční misi půjdu.“

„Super,“ zaradovala se Hanka a honem se rozhlédla, aby se ujistila, že zase nerozčílí Julii.

Přesně na Vánoce začalo sněžit. Štědrý den odjel Sváfa strávit s rodinou a malou sestřičkou. Hanka a Rafan zůstali u Zachariáše a pomáhali s přípravami pro hosty v Kouzelných zahradách. Po obědě přivedl Vron i Tula. Sice se také snažil pomáhat, ale byl tak zoufale nešikovný, že ho nakonec Hanka vyhnala od aranžování cukroví a nechala ho radši jen balit bonbóny do červených mašliček. Vůbec se neurazil a dokonce přistrkoval mlsnému Plavíkovi drobký čokolády a zlomené kousky cukroví. Tulík mu za odměnu zacuchal vlasy na hlavě. Trpaslík vypadal, jako když má patery ruce. Všechno stíhal, občas jim vynadal, že něco neudělali správně, prostě tam vládla obvyklá poklidná nálada.

Večer se sesedli kolem stolu v kuchyni. Vron stihl všechno během pár minut uklidit, Zachariáš vylovil ze skříně velký sváteční svícen, zapálil svíčky a na stole se objevilo několik tácků s pohoštěním. Pak si navzájem rozdali drobné dárky a Vron začal stejně jako za starých časů vyprávět příběhy o lidech a o dracích. Některé už sice znali, ale to nevadilo. Hanka v duchu navázala kontakt s Plamem a umožnila mu také naslouchat a účastnit se té příjemné pohody. Všechno bylo tak poklidné a vánoční, že málem nadskočili, když se Vron odmlčel uprostřed věty a velice hbitě vyrazil ven. Děti se zvedly, aby se vrhly za ním, ale Zachariáš chytil za košili Tula s Hankou a odstrčil je od dveří. Třetí ruku neměl, takže Rafan zmizel ve tmě za Vronem. Někdo zakopl v chodbě o kbelíky, takže celou akci provázal neuvěřitelný randál. Hanka si všimla, že v okamžiku, kdy je trpaslík pustil a zatarasil svou postavou dveře, už

v ruce svíral sekeru. Ani si předtím neuvědomila, že v místnosti vůbec nějaká je. Než ale stihli začít protestovat, že byli tak nevybíravě odsunuti dozadu, trpaslík ustoupil a ve dveřích se ukázal Vron.

„Je tu chlapík, který o sobě tvrdí, že ho znáš,“ podíval se tázavě po Tulovi, „prý se jmenuje Artitan.“

„Jak vypadá?“

„Mladý svalnatý, rozzlobený, pichlavé oči...“

„To stačí,“ zasmál se Tul, „znám ho. Pusť ho dovnitř. Je to můj přítel.“

„Zdravím všechny vespolek,“ řekl muž, když vešel do místnosti, „máte to tu jako nedobytnou pevnost.“

„Omlouvám se za ty zmrazené nohy,“ pronesl Vron, „hosté u nás obvykle zvoní nebo zaklepu, než vstoupí do zahrad.“

„Není zač se omlouvat,“ podíval se na něj muž, „jsem rád, že je tu chlapec v bezpečí. Jen jsem se na něj přišel na hodinku podívat, aby o Vánocích nebyl sám.“

„To je od vás milé,“ usmál se Tul a začal rozbalovat dárek, který mu přinesl Artitan.

Hanka zatím nabídla jejich hostu jídlo a zeptala se, co bude pít. Mág jídlo odmítl, ale vzal si kousek cukroví.

„No, myslím, že se mi poněkud vylepší garderoba,“ usmál se Tul a položil vybalenou novou košili vedle dalšího oblečení, které dnes od ostatních dostal, „díky.“

„Říkal jste, že máte hodinu čas, tak se u nás posaďte,“ vybídl hosta Zachariáš a pozorně si mága prohlížel, „profesorka Ferinová říkala, že jste odjel na Jižní kontinent, copak je tam nového?“

„No, vlastně jen to, co se dalo očekávat,“ odpověděl Artitan a udělal si pohodlí. Také ostatní se usadili kolem stolu a zvědavě naslouchali.

„Po smrti krále a zmizení obou následníků má sice všechno na starosti královna, ale pomalu se jí to vymyká z ruky. Tím, že u sebe nechává lorda Baradu, naštvala větší-

nu dalších doposud věrných lordů. Podezírají královnu, že mu chce dát svou dceru za manželku a tím mu předat vládu nad celým královstvím. Vyčítají jí, že se nepřesvědčila, kam lord dovedl vlastní území. Obávají se, že teď hrozí teror a bída celému království. Také zvýšení daní po neúrodném roce jim nadzvedlo žluč. Toho se snaží využít lord Hungar a přemluvit ostatní, aby odebrali výkonnou moc králi a svěřili ji zvolené radě lordů.“

„To nezní špatně, to by mohlo i fungovat,“ pokrčil rameny trpaslík.

„Artitan mrkl po Tulovi a pokračoval: „Jenže problém je v tom, že je to půl na půl. Polovina lordů chce zachovat tradici a zůstat u krále a druhá půlka souhlasí s Hungarem. Daně a neúroda jen vyostřily emoce. Zatím se stále jen hádají, ale konflikt je na spadnutí. Kdyby se lord Barada rychle oženil a stal se králem, možná by to ještě dokázal zvládnout a otočit ve svůj prospěch, protože do války se pochopitelně nikomu nijak zvlášť nechce.“

„A co ti následníci? Co kdyby se některý z nich našel?“ vyzvídal Zachariáš a Hance nebylo jasné, zdali tuší, kdo Tul vlastně je.

Host se na něj zle zamračil: „Žádný kluk nemá šanci zvládnout tuhle situaci sám, musel by najít podporu u někoho mocného. Královská garda se po příchodu Barady na hrad postupně úplně rozpadla a byla nahrazena nespolehlivými žoldáky. Baradův mág má pod kontrolou celé královské město včetně hradu, proti jeho vůli se nikdo ani nepodrbe na zadku.“

„Baradův mág?“ podivil se Vron, „Já myslel, že na jižním kontinentu mágové sloužili výhradně králi.“

„To je hezká povídačka, ale bohužel nikdy nebyla pravdivá. Snad jen fakt, že králův mág byl vždy nejmocnější, držel ostatní v uctivé vzdálenosti. Dnes je bohužel králův mág věrný Baradovi.“

„Jak to víte? Byl jste tam?“

„Já sám ne, ale jeden spolehlivý muž ano.“

„Moc by mě zajímalo, čemu se teď věnujete,“ zajímal se Vron, „ale nemusíte odpovídat, pokud nechcete.“

„Není to nic tajného,“ pokrčil rameny Artitan, „najali si mě na ochranu před piráty a bandity. Poslední dobou nejvíc obtěžují stoupence lorda Hungara. Mám za úkol je pochyťat, zlikvidovat nebo vypudit. Je jich ale tolik, že nevím, kam dřív skočit.“

„Takže pomáháte odpůrcům krále,“ podivil se trpaslík, „co když po vás budou chtít zásah v občanském sporu.“

„Mám přesně definovanou smlouvu, tohle po mně nikdo chtít nemůže, to by znamenalo konec dohody.“

„Přišel byste o peníze...“

„Oni by přišli o víc. Moje ochrana jim ušetří větší sumu, než mi nakonec zaplatí.“

„Tak to musíte být fakt dobrý.“

„Jsem jeden z nejlepších,“ sebevědomě potvrdil Artitan.

Hanka se zašklebila na Tula s Rafanem a klukům z tohoto zacukal úsměv v koutcích. Mág si zřejmě na skromnost nepotrpěl. Možná že právem, protože si troufl postavit se osobně proti pirátům a lumpům. Stejně to ale působilo trochu komicky, když chválil sám sebe. Vtom skočil mágovi za krk tulík a Artitan leknutím skoro nadskočil. Děti se rozesmály a Zachariáš se šklebil v radostném povyražení. Jen Vron zachoval chápající výraz. Bojový mág se pokusil malého lumpíka polapit. Dvakrát hmátl do prázdna, ale pak se mu podařilo nezbedu zachytit za ocásek a něžně ho uchopil tu neposednou zmítající se chlupatou kouli.

Podíval se vlídně na Plavíka: „Tebe bych potřeboval při tréninku rychlosti. Škoda, že nejsi můj.“

S úsměvem uvolnil dlaň a čekal, že tulík hned odběhne. Ten se ale na dlani usadil a začal si česat pocuchaný ocásek. Po očku sledoval Artitana a nakonec nastavil krk, aby ho mohl bojový mág podrbat.

„Koukám, že vás přijal mezi přátele,“ uznale konstatoval

Rafan, „zdá se, že se mu líbíte.“

„Taky se mi líbí, ale obávám se, že o změně přítele asi nebude chtít slyšet.“

Na ta slova tulík seskočil a vyšplhal na rameno Rafanovi. Mág jen vzdychl a pokýval hlavou. Ještě chvíli si povídali a ujídali sváteční cukroví. Pak se host zvedl a položil Tulovi ruku na rameno: „Budu muset jít. Je tady u vás příjemně, ale na mě čekají ještě povinnosti.“

„Rádi jsme vás poznali,“ zdvořile řekl Vron a mrkl na trpaslíka.

„Jo, bylo fajn vidět nejlepšího bojového mága,“ neodpustil si Zachariáš rýpnutí.

10) Vánoční mise

Další vánoční svátek pro ně začal časně ráno, kdy je Vron přišel vzbudit. Venku byla ještě tma, ale pokud chtěli stihnout vše, co Paula naplánovala, museli sebou hodit. Ještě štěstí, že se nemuseli trmáčet veřejnými branami. Za prvé byly o Vánocích přeplněné a za druhé by je to stálo nemálo peněz, než by se dostali všude, kam potřebovali. Vron nejdřív otevřel bránu k bydlišti Pauly a Sváti.

Ani oni už nespali a připravovali vybavení pro akci. Děla-li drahoty a nechtěli ukázat, co chystají. Hanka se pokusila nahlédnout pomocí magie, ale Sváťa byl připraven a se smíchem jí uštedřil kouzelné štiplavé cvrknutí. Hanka se zatvářila uraženě, ale stejně byla zvědavá.

„Ty prostě nezapřeš ženskou,“ smál se Rafan její snaze.

Konečně Paula kývla, že mají vše, co je třeba a Nik se ujal vedení jejich vánoční družiny. Spiklenecky mrkl na Hanku a její kamarády, kývl na všechny, aby ho následovali a otevřel bránu do Dubovníku. Vynořili se v jednom zasněženém zákoutí parku poblíž hotelu, kam je ochránce vedl. Uvnitř Paula promluvila s hoteliérem a dostala klíč od poko-

je. Byla to velká místnost se spoustou postelí.

„Páni, to je obrovská ložnice,“ podivila se Paulina sestra Marie a hned si se svou kamarádkou běžela zabrat dvě místa u okna.

Zatímco Nik někam zmizel, vybalila Paula mapu města a položila ji na postel.

„Rozdělíme se na dvě skupiny,“ vysvětlovala svůj plán, „naši povede Nik a zamíříme blíž k pobřeží, kde žijí rybáři. Začneme tady a postupně se budeme přesouvat nahoru k městu.“

Pak ukázala na další místo na okraji a obrátila se k Hance: „Vaši skupinu povede Vron a vezmete to chudinskou čtvrtí. Dávejte si pozor, mohou tam bydlet i pěkní grázlící. Rozdávát budeme jídlo, cukroví a podle potřeby i oblečení. Každý bude mít veliký koš s naskládanými, magicky lisovanými, potravinami. Doplnovat je bude Nik a Vron. Oni také na požádání dodají potřebné oblečení.“

„Kdo to všechno financuje?“ podivil se Tul.

„První příspěvky mi dali Nik, Dundar, Sidi, R'íhan, ale aby se akce mohla uskutečnit v opravdu plošném měřítku, o to se zasloužil Vron. Pravidl, že zná zdroje, které mohou posloužit dobré věci.“

Do místnosti znovu vtrhl Nik a ruce měl plné toho, co ještě ráno Paula se Svátou dokončovali. Hodil náklad na postel, chytil při té příležitosti Paulu kolem pasu a vlepil jí pusku kamsi za ucho.

„Ještě přinesu zbytek,“ zamrkal na ostatní a pořadně sledoval, jak se Paula červená.

Za okamžik tu byl s další náručí a rozložil jednotlivé balíky po posteli. Paula z nich stáhla ochranný obal a před nimi se objevily masky.

„Takže, Hančo, ty si musíš vybrat jako první,“ pobídla ji kamarádka.

„A proč zrovna já?“

„Protože jsme u nás uzavírali sázky, co si vybereš. Tak

schválně! V čem se budeš cítit nejlíp?“

Pomalů si prohlédla, co všechno je v nabídce. Kutna pro poutníka, blyštivá zbroj bojovníka, bělostné krajky pro anděla, maska zlatého draka, bílého jednorožce, kvantera, medvěda, krvavého upíra, špičatý klobouk alchymisty, členka pro víly a dlouhé vousy pro učence. Pohlédla na zvědavé tváře kolem sebe a sáhla po masce zlatého draka.

„Trefa! Vyhrál jsem,“ zajásal Sváťa.

Zato Paula se zatvářila otráveně: „A já myslela, že budeš věrná jednorožcům.“

„A teď si vybere náš nejnovější kamarád,“ ukázal Nik na Tula. Pak jen překvapeně povytáhl obočí, když chlapec zvolil kutnu poutníka.

„A teď všichni ostatní,“ zavolal Sváťa a shrábl pro sebe jednorožce.

Dveře místnosti se otevřely a Vron jim začal podávat velké košíky, naplněné až po okraj. Všichni se začali převlékat do masek a Hanka uznale prohlížela dračí křídla, která se dala roztáhnout a třpytila se zlatými odlesky. Nik si urovnával dlouhé vousy učence a pomáhal Paule s křídly anděla. Vron si vrazil klobouk alchymisty zatím do košíku, protože by s ním těžko prošel dveřmi. Přes ramena si přehodil černý lesklý plášť posetý hvězdami a Rafanovi pomohl vzadu upevnit napodobeninu slavnostní zbroje válečníka.

„Jestli chcete, tak můžete vyrazit,“ kývla Paula na Vrona, „nám ještě chybí dva členové družiny. Jsou zdejší a měli by dorazit každou chvíli. Jo, a nezapomeňte si škrabošky.“

„Oběd jsem tu objednal na druhou hodinu, tak se necpěte rozdáváním cukrovím,“ napomínal je Nik při odchodu.

Vron je venku zavedl znovu do parku a tam v ústraní otevřel bránu. Natáhl si škrabošku a klobouk a pokynul ostatním, aby ho napodobili.

„Nuže vánoční družino, vzhůru do práce,“ řekl a vstoupil do brány.

Vynořili se u jakési skládky, kde se vršily odpadky. Do

nosu je uhodil nepříjemný zápach. Vron je vedl kolem keřů, za kterými se krčila polorozpadlá bouda. Od ní se táhla jakási neudržovaná cesta, lemovaná neumělými hliněnými domky. S parádou si tu nikdo hlavu nelámá, všude se válelo plno haraburdí a nebyť milosrdné pokrývky sněhu, vypadalo by to tu mnohem hůř.

Vron sáhl do košíku a vytáhl z něj jeden z tenkých obdélníků.

„Jakmile odtrhnete tento modrý proužek, magické liso-
vání zmizí,“ ukázal jim a náhle v ruce držel tácek plný cukroví, „všude jsou namalované piktogramy, podle kterých poznáte, co je uvnitř. Nejvíc máme cukroví a bonbónů, ale v tomhle je například maso a tady zase pečivo. Sladkosti rozdávajte všem, ostatní jídlo jen těm opravdu potřebným. Až vám dojdou balíčky, ukážu vám, jak se koš doplňuje.“

„Tak, moji bojovníci, jdeme na to,“ zavelel ve své zlaté zbroji Rafan a zaklepal na desku, která vypadala, že nahra-
zuje funkci dveří.

Otevřel vyhublý špinavý muž a zdálo se, že pohled na ně ho vyděsil. Za ním vykukovaly dvě dětské hlavy. Rafan si dřepel na bobek a natáhl k dětem tácek s cukrovím.

„Vezměte si něco sladkého, no, jsou přece Vánoce,“ pobídl je vlídně. Vron mezitím muži podal maso a pečivo. Děti se ani nepohnuly, jen kulily překvapeně oči. Rafan tedy položil tácek na zem a couvl zpět ke svým kamarádům. Muž nevěřícně zíral na to, co má v ruce a nezmohl se na slovo.

„Tak pojďte, ať toho stihneme co nejvíc,“ zamířil Vron k dalšímu baráčku.

Během několika minut se do rozdávání zapojili všichni. Někde je vítalo nedůvěřivé mlčení, někde nadšené výskání dětí, které v životě tolik sladkostí pohromadě neviděly. Pár se jich dokonce osmělilo a pokoušelo se dotknout masky draka či jednorozce. Hanka si všimla, že Sváťa nejen nadě-
luje, ale občas se i dotýká dětí, které byly postiženy nějakým

neduhem. U malého chlapce s ošklivě zanícenýma očima se zdržel nejdéle. Tul se zpočátku držel v pozadí a nabízel jen těm, kdo přišli až k němu. Ale zdálo se, že té jeho nenápadné masky se chudí bojí nejméně, a tak se postupně osmělil.

Jak postupovali ulicemi, rozkřiklo se, že je tu někdo, kdo rozdává jídlo, a zvědavců kolem nich přibývalo. Ti nejdrzejší si chodili pro sladkosti stále dokola. Nakonec byli nuceni obalit koše silovým štítem, aby si někteří abnormálně šikovní neposloužili sami. Vron tu a tam některého nad míru otravného dotěru potrestal magickou ťaškou. Občas objevili i dítě bez bot ve slabé košili, jak se klepe zimou. V takovém případě Vron sáhl do svého koše a oblékl ho. Ženám naděloval obrovské teplé šátky, mužům kožešínové vesty.

Procházeli stále rušnější ulice a Hance vrtalo hlavou, jak se odtud asi dokážou nenápadně vytratit, aniž by prozradili své inkognito. Ukázalo se ale, že to měl Vron promyšlené. Těsně před obědem došli k jednomu skladišti, od kterého měl klíč. Pustil je dovnitř a zamkl. Velký prostor byl skoro prázdný.

„Tady si můžete odložit košíky a kostýmy a odskočíme si na oběd,“ řekl a otevřel malou bránu, skrz kterou se protáhli do blízkosti svého hotelu.

V jídelně už bylo plno halasu, Paula byla nadšená, jak to krásně probíhá a kolik radosti už rozdali. Přítomní vyprávěli své zážitky jeden přes druhého. Byl to nejveselejší vánoční oběd, na jaký si Hanka pamatovala. Hned po jídle se znovu přesunuli do skladiště, oblékli kostýmy a pokračovali dalšími tmavými uličkami. Tentokrát už jejich družinu nedoprovázely jen děti, ale sledovala je i banda zamračených výrostků.

„Neboj se,“ řekl tiše Vron, když viděl, jak se dívka obezřetně ohlíží, „jestli se o něco pokusí, dostanou pěkně za vyučenou.“

„Jejich pohledy se mi vůbec nelíbí.“

„Jo. Koukají na nás jako na kořist,“ přikývl Rafan.

„Nejsou sami, kdo nás sleduje,“ přitočil se k nim Sváťa.

„Nepovídej! Koho sis všiml?“ zajímal se Vron.

„Má takový šedomodrý klobouk stažený do čela a šedý plášť. Vypadá na kouzelníka. Tohle už je třetí ulice, kde čekal opřený ve stínu, až projdeme kolem.“

„Možná bychom měli naši misi dnes už ukončit,“ navrhl Rafan.

„Souhlasím,“ narovnal si svou špičatou čepici Vron a během toho pohybu přešel pohledem okolí, „není třeba nic riskovat. Projdeme na konec téhle ulice a tou další to otočíme zpět ke skladišti.“

Nyní už kolem nich byla tlačence lidí, kteří natahovali ruce, strkali jídlo a sladkosti do kapes a vaků a téměř znevažovali, aby se dostalo na ty nesmělé, kteří opatrně pokukovali opodál. Museli silové pole rozšířit od košíků na celou svou osobu. Banda mladíků se zase rozrostla o další členy a ti se drželi těsně za nimi. Skladiště bylo skoro na dohled, když se náhle semlelo několik věcí najednou.

„Tule, můj bože, Tule! Tak jsem tě přece našel,“ ozval se jasný hlas. Ohlédli se a spatřili, jak jejich kamarád shodil z hlavy kapuci a celý rozzářený se vrhl do náruče muže, který ho právě oslovil.

„Silmure, ani nevíš, jak rád tě zase vidím.“

„No nazdar,“ stihl ještě říct Rafan, ale další události byly rychlejší, než kdokoli z nich.

„Na ně!“ zařval někdo v davu a na všechny maskované se vrhli čekající výrostci. Hanka pocítila podivnou rezonanční vlnu, která ochromila její magii. Vzápětí ji několik rukou strhlo k zemi. Pustila z ruky košík, přestala se starat o masku a použila znalosti, které natrénovala na základně ochránců v době, kdy byla bez magie. Několik dobře cílených úderů loktem a koleny jí umožnilo se zvednout a rozdat další úderý na choulostivá místa útočnicků. Dostala se do varu a během několika vteřin se dokázala i rozhlédnout,

co ostatní. Rafan se rval hned vedle, tulík jako natažené perko skákal z místa na místo a sekal svými drápkami kolem sebe a zdálo se, že oba přátelé si vedou stejně úspěšně jako ona. Odrazila dalšího kluka, který se sápal po její hlavě a zahlédla Tula. Muž, co ho před okamžikem oslovil, se před něj postavil jako štít a jestli dobře viděla, kdosi ho zuřivě napadl nožem. Kde je sakra Vron?! Proč proboha Tula nechrání on? Sáhla po magii, ale jako by hrábla do hustého rosolu. Do háje, pomyslela si, co je to za zradu? Vrhla se směrem k Tulovi, ale někdo ji chytil za nohy a povalil ji. Vykopla tak prudce, že by za chrup svého protivníka nedala ani ošoupaný peníz. Zahlédla, jak se Tul kácí k zemi a někdo ho táhne pryč. Najednou byla magie zpátky ve své plné síle. Neváhala ani vteřinu a zmrazila nohy všem lumpům kolem sebe. Nebyla sama, kdo použil magii, protože i ostatní se porouchali k zemi, a ti, co nebyli zasaženi, prchali uličkou pryč. Zahlédla i mizející obrys průchozí brány a tělem se jí rozlil palčivý strach o Tula. Rychle se rozhlédla. Rafan se oprašoval nedaleko ní, Vron si z těla strhával podivnou světélkující síť a Sváťa klečel u jakéhosi těla. Vyročila k němu. Ne, Tul to nebyl. Nebyl nikde, kam dohlédla. Tázavě se otočila k přicházejícímu Vronovi. Čepici alchymisty někde ztratil a na tváři měl popáleniny ve tvaru sítě.

„Je pryč,“ řekl nešťastně, „Artitan ze mě udělá slintajícího pavouka, až se to dozví.“

Šero uličky se rozzářilo branou, ve které se objevil ochránce. Vlastně ochránkyně. Její hůl moci opět narušila magické pole kolem nich a sejmula kouzlo z ochromených výrostků.

„Nikdo se ani nehne, dokud to nedovolím,“ nařídila přísně, „co se to tu děje?“

Vron se zhluboka nadechl a vzal si slovo: „Rozdávali jsme tu vánoční cukroví chudým a byli jsme při tom přepadeni.“

Ochránkyně si ho podezřívavě změřila: „Taková velká magická bitka kvůli cukroví?! Nevykládejte pohádky!“

„Můžete mi pomoci, prosím, potřeboval bych nějakou pomoc,“ ozval se náhle Sváťa a strhl si bílou masku s rohem. Na bílé se objevily krvavé skvrny. Hanka se polekala, jestli nebyl zraněn. Ale ukázalo se, že to je krev pobodaného muže. Ochránkyně se sklonila k tělu, položila svou dlaň na mužovu hrud' a chvíli zůstala v zamyšlení. Toho využili vzdálenější útočníci a odplížili se pryč. Zřejmě to vycítila, protože se náhle zdvihla a světlo hole moci se rozžářilo po okolí.

„Je mi líto. Myslím, že nemá šanci přežít,“ řekla nahlas a začala k sobě volat ty útočníky, kteří tu zůstali. Každému nařídila, aby se druhý den ráno hlásil v městské aule, kde bude jejich provinění projednáno. Hance připadalo komické, jak všichni ti darebáci svorně tvrdili, že se chtěli zmocnit košíků s jídlem.

„Vron chce, abychom se o Tulovi nezmiňovali,“ zašeptal jí do ucha Rafan.

„Co je?!“ káravě se k němu otočila ochránkyně, když si všimla, že se domlouvají.

„Já jen, jestli bychom toho zraněného neměli spíš odnést dovnitř, pryč z toho mrazu...“ nevinně navrhl starší kamarád.

„Stala se vám nějaká větší škoda?“ zeptala se Vrona ochránkyně.

„Jsme z toho trochu vyvedení z míry, ale hmotná škoda nestojí za řeč a náhradu nepožadujeme.“

„Nechte si ošetřit tvář. A toho umírajícího odneste dovnitř, já už zítra zjistím, kdo z nich ho má na svědomí,“ promluvila na ně už mnohem vlídněji a poté, co se vytratil poslední útočník, kývla na rozloučenou a zmizela. Ulice najednou zůstala tmavá a tichá, jako by tu vůbec nikdo nebydlel.

„Proč jsi nechtěl, aby se mluvilo o tom, že Tul zmizel?“

podivila se Hanka. „Jsem si jistá, že ho někdo unesl. Ochránci by ho třeba našli.“

„Dejme tomu. A kdyby ho našli, poslali by ho kam?“ zeptal se Vron.

„Domů,“ dořekl s povzdechem Rafan, „a tam se z nějakého důvodu nechce nebo nemůže vrátit.“

„Správně,“ přikývl Vron, „ukrýval se tu před osobou, které se nehodí, že je naživu.“

„Hanko, potřebuju tě,“ tiše se ozval Sváfa. Stále ještě klečel vedle pobodaného muže.

„Přihraj mi trochu energie, možná ho dokážu zachránit,“ dodal.

Sklonila se k němu a vzala ho kolem ramen. V ten moment ucítila i přítomnost Plama. Její i dračí energie se stěhovala přes Svátu do zraněného muže. Vedle nich přiklekl i Vron. Rafan zatím odešel sebrat zbytky jejich vybavení. Moc toho tu nezůstalo. Zmizely koše i části jejich garderoby.

„Dobrá práce,“ pochválil Svátu Vron, „to zatím stačí. Měli bychom ho teď dostat do tepla. Přeneseme ho do skladiště.“

„To díky němu Tula poznali,“ hořce poznamenala Hanka, „a když si byli jistí, že našli toho pravého, tak ho zabili.“

„Nezabili! Přežije to,“ oponoval rozhořčeně Sváfa.

„A co Tul?“ zeptala se, ale vlastně ani žádnou odpověď nečekala. Byl pryč a jediné logické vysvětlení celého incidentu bylo, že se rvačka konala hlavně kvůli tomu, aby odlákali pozornost a zmocnili se ho. Proč by jinak útočníci vynakládali tolik násilí a magie? Kvůli cukroví? Nesmysl! Muselo to být kvůli Tulovi.

Ve skladišti našli desku, ze které vyrobili provizorní nosítka.

„Musím dát vědět Artitanovi,“ usoudil Vron, ale vypadalo to, že se mu do toho ani dost málo nechce. Vzdychl,

posadil se a zavřel oči.

Asi po půl minutě ticha se skladištěm rozlilo světlo a z oválu brány vystoupil bojový mág. Tvářil se zle, až z něj šel strach. Oči mu svítily tak pronikavě, že je přinutil sklopit zrak.

„Nebyl jsem připraven na tak masivní kombinovaný útok, mrzí mě, že jsem zklamal,“ omlouval se Vron.

„Jak vás, do dračí řiti, mohli najít?!“ zasyčel Artitan.

„To vůbec netuším,“ zachmuřil se Vron a začal líčit, co se stalo. Hanka pak pokračovala tím, co viděla ona. Artitan se mračil jako noc, ale když skončila, neřekl nic, jen se sklonil nad mužem v nosítkách. Opatrně mu rozepnul košili a prohlédl rány na hrudi a na bříše.

„Pojď mi pomoci,“ kývl na Hanku a vytáhl z jedné své kapsy schránku. Otevřel ji a požádal dívku, aby ji podržela a svítila mu na ránu. Z krabičky vyndal jakýsi roztok, který nakapal na rány a pak na každém říznutí udělal dva stehy pomocí jehly rovněž namočené v roztoku. Sváťa také přistoupil blíž a vzal zraněného za ruku. Artitan se po něm podíval, ale nic nenamítal.

„Jak to děláte, aby zraněný nic necítil,“ zeptal se zvědavě Sváťa, když mág skončil s ošetřením.

„Selektivní zmražení tkáně,“ odpověděl Artitan, „jestli jsi dával pozor, určitě to příště dokážeš taky.“

„To bylo úžasné,“ nadšeně pohlédl na mága chlapec.

„No, víc pro něj v téhle chvíli udělat nemůžeme. Jestli nebudou komplikace, měl by to Silmur přežít. A teď k tomu nejdůležitějšímu! Musím zjistit o Tulovi co nejvíc. Pojďme na místo, kde jste ho viděli naposledy,“ kývl na ně a otevřel dveře, odkud na ně dýchla mrazivá noc.

Místo, kde byl Silmur zraněn, našli hned podle krvavých skvrn. Hanka mágovi ukázala, kudy jejich spolužáka vlekli pryč a kde zahlédla světlo brány. Mág se ponořil do zamyšlení a pomalu přecházel po označených místech. Vron stál s dětmi opodál a všichni napjatě čekali na jeho vyjádření.

„Poslyš,“ oslovil Artitan Hanku, „ty jsi prý trénovala s Tulem vizualizaci.“

„Jo, zrovna to probíráme ve škole.“

„Pojď sem. Postav se semhle a soustřeď se. Byl naživu a při vědomí, když ho táhli?“

Hanka byla z muže trochu nervózní, ale jakmile se vnořila do podvědomí, všechno kolem ní zmizelo. Uklidnila se a stopu po Tulově přítomnosti objevila okamžitě. Trénink ve škole jí umožnil odlišit jeho vědomí od ostatního rušivého. Byl při vědomí a vnímal, jen měl ochromené končetiny. Zuřil, že je tak bezmocný, což teď Hance usnadnilo sledování jeho pohybu. Muž ho vlekl bezohledně a spěchal. Byl natolik zdatný, že bránu otevřel jediným ledabylým gestem. Tulovo vědomí se zanořilo do brány a dívka na zlomek vteřiny zahlédla část nějakého města. Pak ji zabolelo přetržení kontaktu, jak se brána uzavřela. Zapotácela se, ale pevná ruka ji podepřela.

„Můžeš mi to zprostředkovat?“ pohlédl jí naléhavě do očí Artitan.

„To jsme se ještě neučili.“

„Nemusíš to zhmotňovat do obrazu, stačí jen, když si to znovu promítneš v mysli a pustíš mě k sobě, abych to mohl sledovat s tebou.“

„Dobře. Možná už vím, jak na to. Zkusíme to.“

Hanka zavřela oči a představila si Artitana podobně, jako to dělala se svými přáteli při dračí komunikaci. Krystal bojového mága byl jako noční obloha tmavě modrý a jiskřil hvězdami a záblesky. Dívka ho v duchu oslovila a spatřila jeho překvapenou tvář. Spolu s ní tu byl přítomen i Plam, ale z jeho strany cítila nervozitu. Je to přítel, uklidňovala draka, zatímco podala imaginární ruku mágovi, aby ho vzala k sobě. Poslechl ji váhavě a nesměle. Rychle se ale zorientoval a Hanka v duchu promítla svou poslední vizualizaci, včetně nejasného posledního obrazu jakéhosi neznámého města. Pak zvolna uvolňovala kontakt, aby měl muž

čas vrátit se zase sám k sobě.

Poté, co otevřela oči, cítila se velice vyčerpaná. Tohle odpoledne bylo poněkud náročné na vydanou magii. Artitan ji držel za ramena a přes jeho dlaně do ní proučila energie a částečně nahrazovala to, co jí chybělo.

„To je dobré, to stačí,“ řekla, když se vzpamatovala.

„Musím přiznat, že mě překvapujete. Jste opravdu dobří. Felicie měla pravdu. Teď vím dost, abych mohl pokračovat v hledání.“

„Půjdu s vámi,“ řekl Vron.

„Umí někdo z nich bránu?“

„Zatím ne.“

„Tak to musíme udělat jinak. Se mnou půjdete vy dva,“ ukázal na Rafana a Hanku, „a vy s tím druhým hochem dopravíte zraněného k doktorovi. Utajte za každou cenu jeho totožnost. Jasně?“

„Nemůžete je nikam vzít. Jsou to ještě nedostudované děti,“ protestoval Vron.

„Já už jsem plnoletý,“ jemně podotkl Rafan.

„Hele, chlape,“ otočil se na Vrona Artitan, „nebudu je tahat do rizika, jen potřebuji ohlídat záda. Půjdeme-li hned, má Tul šanci. Vím, kdo ho odvedl, a díky téhle holce tuším i kam s ním zmizel. Ten, co ho má, je sice chamtivej prohnanej nájemnej lump, ale není to vrah. Pořád ještě máme jistou naději uspět.“

„Je zatraceně silný.“

„Ani zdaleka ne tak, jako já! Akorát že má v rukávech pár zajímavých udělátek. Nic si nevyčítejte, proti jeho rušičce jste neměli šanci. Zdá se, že si to tu dobře zorganizoval. Překvapíme ho ještě dnes v noci a doufám, že mi ke všemu navíc zodpoví i pár otázek.“

„Buďte opatrný.“

„Až skončíme, vrátíme se k vám do zahrad v Santareně,“ řekl na rozloučenou a postrčil Hanku a Rafana do brány, kterou otevřel.

Vynořili se v zasněženém, sporadicky osvětleném parku. Artitan jen mlčky kývl, aby ho následovali a během několika minut stáli před podivným domem s obrovskou zahradou. Částečně byla obehnaná vysokou zdí. Rafan pečlivě zapnul kapsu, ve které odpočíval tulík, aby jeho malý kamarád nebudil v cizím prostředí nežádoucí pozornost. Bojový mág se ani nenamáhal u vrat zvonit. Co Hanka viděla, jen se sklonil ke dveřím a otevřel je. Naznačil jim, aby chvílku počkali a vstoupil dovnitř. Pak mávl, že mohou bezpečně vejít i oni. Prošli kolem podivných nehybných ještěřů a zamířili k domu, kolem kterého se obtáčely podivné hadovitě větve. Artitan zřejmě věděl, o co jde, protože se jen dotkl jednoho výhonu a větve jim uvolnily vchod. Tentokrát na dveře zabušil a čekal. Poté co zaslechli nějaké zachrastění, zabušil znovu a nahlas zavolal: „Otevři, Gorte, potřebuji s tebou ihned mluvit. Nechci ti ničit barák, tak mi laskavě otevři!“

„Teď se to nehodí, Artitane, přijď jindy. Čekám návštěvu,“ ozvalo se za dveřmi.

„Řekl jsem ihned a myslel jsem tím ihned. Nehodlám diskutovat!“

„No tak dobře,“ zamumlal hlas a klika se pohnula následovaná skřípotem pantů, „co tolik spěchá, že mě obtěžuješ?“

Jakmile muž otevřel dokořán a uviděl Hanku a Rafana, pokusil se dveře zase přirazit. Jenže bojový mág se o ně opřel a chytil muže za oblečení pod krkem: „To nezkoušej, Gorte! Ještě stále mám v úmyslu svou záležitost vyřídit po dobrém. Tak nedělej potíže.“

„No dobře, pojdte dál,“ zasípal přiškrceně. Vedl je do obytné místnosti, kde zůstal stát. Nevybídl je, aby se posadili, o pohoštění ani nemluvě.

„Kde ho máš?“

„Nevím, co máš na mysli.“

„Kde máš chlapce? A nesnaž se vyhnout odpovědi. Byl

jsem v Dubovníku a našel tvou stopu.“

„Jo kluka! Tak ten už je pryč. Poslal jsem ho k jeho rodině.“

„A kde má rodinu?“

„No přece na Jižním kontinentu.“

„A že jsem tak zvědavý, s kýmpak se tam znáš?“

„Jeden můj známej tam pracuje u chlapíka, co se má stát králem. Dobrej kšeft. Ztratil se jim kluk, tak mě Dual pověřil, abych ho našel a vrátil domů. No a to jsem udělal. Nic víc.“

„A co ten mrtvej, co zůstal na place po akci v Dubovníku?“

„To já ne. To byla zřejmě nehoda.“

„Ty šizuňku prolhanej! Zorganizoval jsi to! A ta smrt byla taky objednaná!“

„A co je ti vůbec do toho?“

„Halpersuvian mi poslal vzkaz, abych dohlédl na královskou rodinu na Jižním kontinentu. A protože jsem mu zavázán, chci toho kluka okamžitě vidět. Jasně?!“

„Tak to je mi líto, že jsi přišel pozdě.“

Oba mágové se chvíli měřili očima. Rafan kopl Hanku do kotníku a obořil se na ni: „Co do mě strkáš?“

„Dej pokoj! Co to do tebe vjelo?“ ohradila se, ale najednou ji napadlo, že by to Rafan bez příčiny nedělal. Nejspíš se snaží od něčeho odpoutat pozornost. Tak do něj skutečně strčila a vyplázla na něj jazyk. Uskočil od ní a vrazil do židle. Tím na sebe přitáhl pozornost Gorta a Hanka vnímal zachvění magie kolem Artitana. Honem skočila k Rafanovi a zasyčela zlostně: „Seš vadnej? Přestaň se tu předvádět a chovej se civilizovaně. Jestli sis nevšiml, tak tu jsme na návštěvě a ne proto, abys tu stěhoval židle.“

Gort se na ně zle zamračil a oba se pod tím pohledem schlíple vrátili po bok Artitanovi.

„Omlouvám se za ně,“ řekl mág, „myslím, že už tě nebudeme obtěžovat.“

„Rád jsem vás viděl,“ odpověděl Gort, ale obličej ho usvědčoval ze lži. Zdálo se však, že se mu ulevilo, když se otočili k odchodu. Hanka nechápala, proč Artitan to vyptávání tak rychle vzdal. Možná tu jejich kamarád ještě je, tomu muži nevěřila ani půl slova. Ale mág zamířil ke dveřím, tak ho beze slova následovala. Vyšli až na ulici. Odešli a zabočili za roh. Už se chtěla ozvat a protestovat, když náhle Artitan zastavil, rozhlédl se a nařídil: „Rychle přes plot, a pokud možno bez magie,“ nařídil tiše a nastavil Rafanovi ruce, aby mohl mladík vyšplhat na zeď. Pak za ním vyhodil nahoru Hanku a než se nadáli, stáli v temné zahradě.

„Nepoužívejte žádnou aktivní magii, ať se nespustí pastičky, které tu Gort má, o ostatní se postarám já. Hlavně se pořádkem dívejte kolem sebe a při sebemenším podezření na něco divného se dotkněte mé ruky,“ šeptal instrukce.

Přikývli a pomalu vyrazili k domu oklikou zezadu. Hanka si všimla, jak mág obchází místa, která vyzařují magické chvění. Náhle jedno zachvění přišlo shora. Dotkla se Artitanovy ruky a ukázala vzhůru. Uznale kývl a zvolil delší okliku. Jakmile se přiblížili k domu, dotkl se mág jedné větve, obtáčející stěny, a větve se na jeho pokyn přeskupily a utvořily žebřík. Mlčky jim ukázal vzhůru. Začali šplhat a opatrně nahlíželi do oken. Mág ukazoval víc vpravo. Rafan nahlédl do oken rohové místnosti a zdvihl palec. Hance se srdce zatetelilo radostí. To znamená, že tady Tul zatím je a že ho mohou zachránit. Hned se začala přesouvat za svým kamarádem, aby viděla uneseného na vlastní oči. Nakoukla dovnitř. Musela hodně napínat zrak, aby v šeru rozeznala postavu položenou na posteli. Zdálo se, že vězeň spí nebo je omámený.

Rafan ji zatahal za rukáv a ukázal na Artitana, který gestikuloval, aby rychle slezli. Chtěli poslechnout, ale nestihli to. Větve se najednou přeskupily a shodily je dolů. Hanka přistála tak, jak to kdysi trénovala na základně ochránců, do

dřepu a kotoulu přes rameno. Rafan dopadl na nohy a na záda a syknul při tom bolestí. Když se zvedl, začal kulhat.

„Musíme se přesunout ke vchodu, u Gorta se opravdu objevila návštěva. Moc bych za to nedal, že si někdo přišel pro Tula. Jestli ten člověk neovládá bránu, bude záchrana snadná, jestli ano, držte se v pozadí a do ničeho se nepleťte.“

Hanka s obdivem sledovala, jak bojový mág snadno uspává hlídací ještěry a opatrně se co nejtíšeji plížila v jeho stopách. Zůstali ukrytí za keřem poblíž vchodu a vyčkávali, až se objeví ten, který před chvílí vstoupil dovnitř.

Možná to bylo jen pět deset minut, ale Hance to připadalo jako věčnost. Noc byla jasná a jako na potvoru zahradu ozářil stříbrný svit měsíce. Za nimi se ozvalo něco jako kýchnutí. Rafan zuřivě lomcoval rukávem mága a ukazoval na ještěra, který se probral a natáhl zubatou tlamu jejich směrem. Artitan ho okamžitě znovu uspal, ale asi pozdě, protože v domě se objevilo plno světel a jedna lampička umístěná na stromě u vchodu se rozzářila také a svítila přesně nad jejich stanovištěm. Nebyla šance se kamkoliv nenápadně přesunout. Jen se příkrčili a čekali, co bude. Malou chvíli se nedělo nic a oni doufali, že je to dobré znamení. Ale nebylo!

Ze dveří vyšel Gort s mužem, kterého Hanka poznala. Přesněji řečeno poznala jeho oči. Byly stejně zúžené a pronikavé jako ve vizi, kterou vyvolala z Tulovy minulosti. To byl ten, kvůli kterému se jejich spolužák bál vrátit domů. Nenávistný pohled byl nejspíš součástí jeho osobnosti. Než ho stihla Artitanovi ukázat, ozval se hlasitý třesk a na hlavu se jim vysypal poklad. Užasle zamrkali, když se kolem nich rozsypaly mince, zlaté poháry a další blýskavé předměty. Hanka při tom leknutí chtěla vztyčit štít, ale zažila stejný pocit zabřednutí do rosolu jako v Dubovníku. Kouzla uvízla někde napůl cesty a nedala se dokončit.

„Vidím, že jsi mě přišel okrást, Artitane,“ zašklebil se na

bojového mága Gort a zlomyslně sledoval mágovy pokusy setřást ochromující kouzlo, „jen tu hezky se mnou počkej na ochránce. To bude pro všechny překvapení, kde vlastně bere slavný bojový mág Artitan peníze, že? Něco mi říká, že přijdeš o dobrou pověst.“

Rafan se vztyčil ve křoví a chtěl vykročit blíž ke Gortovi, ale Artitan ho strhl zpět. Přesto ho stačil jeden z probuzených ještěřů rafnout do nohy. Kapsa, ve které byl zapnut tulík, se začala zuřivě nadouvat a lomcovat knoflíkem. Rafan risknul ještě malý pohyb a přitiskl na ni dlaň, aby svému kamarádovi zabránil vložit se do děje.

„Měl bys svoje dětičky poučit, aby se nehýbaly, jinak přijdete k úhoně. Ty přece hlídací ještěrorafy znáš.“

„Má pravdu. Dokud nemáme zpět magii, ani se nepohněte, nebo vám vytrhají maso z těla. Nehybné věci nevidí a neútočí na ně. Nedá se jim utéct, jsou neuvěřitelně rychlí.“

„Sakra, tady přece nemůžu vyvolat bránu,“ zavrčel na Gorta jeho návštěvník, „copak jsem ti neříkal, že spěchám?“

„Klid, Duale, támhle za pěšinou už to nepůsobí,“ ukázal Gort ke stromům v zahradě. Pak tleskl a označené místo dokonale magicky osvětlil. Hanka se tam mimoděk podívala. Zasněžený kout zahrady byl najednou vidět do nejmenších podrobností. Kdyby tam člověk vyrazil dost rychle, možná by pak mohl ještěř magicky zmrazit...

„Nezkoušejte to, není šance to stihnout,“ zašeptal mág, jako by věděl, na co myslí, „nemusíte mít obavy, vám ochránce nic neudělá, jen vás odvede domů. První přestupek stejně bývá řešen jen důraznou domluvou. Není proč se nechat pokousat až na kost.“

Návštěvník vytáhl ze dveří další osobu. Tul! Vypadal jako bezduchá apatická loutka. Gort jim oběma přešel prstem po rukávu a zanechal tam světelnou šmouhu.

„To je kvůli ještěrorafům, aby poznali, že jste hosti,“

objasnil, „jestli už musíte jít, nic vám nebrání.“

Muž vzal Tula za ruku: „No, chlapče, je čas vyrazit domů.“

Oba kráčeli pomalu zahradou k osvětlenému místu. Sakra, sakra, sakra, opakovala si v duchu Hanka, aby přehlušila chuť se vzteky rozbrečet.

Náhle se těsně vedle nich rozzářil oblouk brány a vydržel otevřený i navzdory rosolu, bránícímu jakékoliv magii.

„Pojď ke mně! Ihned!!!“ nařídil mentálně Hance známý hlas.

„Rychle za mnou,“ pobídla své dva společníky a bez zbytečného zdržování proskočila branou.

Rafan s Artitanem ji bez námitek následovali. Ocitli se na travnaté louce, kde nebylo po mrazivém počasí ani památky. Brána se za nimi okamžitě uzavřela a nyní stáli všichni tři před statným jednorožcem.

„R’ihane, díky...“ začala Hanka, ale hněvivý jednorožcův pohled ji zmrazil tak, že ztichla.

„Vážený pane mágu,“ oslovil jednorožec Artitana, „jsem znechucen tím, že jste mou dceru dostal do tak ožehavé situace a ohrozil nejen její pověst, ale možná i život. Protože se tím ale nechci dále zabývat, odpouštím vám to, a otevířu vám bránu na místo, které mi vizualizací předáte.“

Muž se hluboce a velice uctivě uklonil: „Moc se omlouvám, ať už jsem způsobil cokoliv, a děkuji za vaši velkorysost. Netušil jsem...“

„Kam se chcete dostat?!“ přerušil ho rázně jednorožec a Hanku zamrazilo až do morku kostí, když si uvědomila, že její striktně zdvořilý otec právě porušil vše, co bylo jednorožcům svaté.

„Do Santareny,“ odpověděl mág a vzápětí odešel jednorožcovou branou.

„Proč jsi nešel s ním?“ otočil se R’ihán na Rafana.

„Nebyl jsem k tomu vyzván, tak jsem myslel, že mohu zůstat s Hankou.“

Jednorožec chvíli neodpovídal a dívka se neodvážila ani pípnout.

„Můžeš zůstat, ale jen v případě, že se až do poslední myšlenky bez námitek podrobíš mým pokynům stejně jako naše dcera. Mohu tě ujistit, že při tom mnoho radosti neužiješ.“

„Jsem připraven se podrobit všemu, co bude následovat. Jen bych se pak rád vrátil do školy.“

„Neboj se, vyučování nezmeškáte. A teď k tomu, co od vás budu chtít. Zbylé dva dny volna strávíte přesazováním bylin a rozjímáním o tom, jak by měl vypadat ideální vztah mezi dětmi a rodiči. Budete rozjímat o svých chybách a přednostech, budete se bavit o etice a o tom, k čemu mají sloužit zákony psané i nepsané. Ani jedním slovem, ani jednou myšlenkou se nevrátíte k problému svého spolužáka. Tyto dva dny zapomenete na jeho existenci a budete rozjímat hlavně o sobě samých a pokusíte se sestavit žebříček lidských hodnot podle toho, jak se vám zdají důležité. Hanka pak bude následně potrestána za svou neupřímnost k rodičům tím, že během celých příštích prázdnin bude k ruce strážcům Magického lesa a bude pro ně vykonávat všechny práce, o které ji požádají. Nějaká otázka?“

„Co když se nám nepodaří potlačit myšlenky na Tula?“ zeptal se Rafan.

„V tom případě tě pošlu domů do Santareny,“ odvětil jednorožec.

„Rozumím. Sice nevím, jestli to dokážu, ale pokusím se zůstat s Hankou,“ přikývl Rafan a ta na něj vděčně pohlédla. Už už se nadechovala, aby Rihana poprosila o vyléčení kamarádovy nohy, ale jednorožec jen mentálně řekl na její adresu: „Není třeba žádat, je samozřejmé, že ho vyléčím.“

Pak děti zavedl k jednomu obzvlášť trnitému keři u cesty.

„Přesaďte ho támhle do svahu a pak se můžete vyspat, a nezapomeňte na to, že spolu smíte mluvit jen v rámci duchovních témat. Totéž platí i o myšlenkách. Relaxujte,

kdykoliv byste měli pocit, že to nemůžete vydržet. Až se vyspíte, přijdu si s vámi pohovořit.“

R'ihan potřásl hlavou a nechal je samotné. Hanka vzdychla a svlékla si teplé oblečení. Upravila si vlasy, aby jí nelezly do očí, potom se otočila k Rafanovi.

„Oceňuji tvou solidaritu se mnou. Bude mnohem příjemnější polemizovat o duchovních hodnotách ve dvou.“

„Mám na to stejný názor. Jsem rád, že mě tvůj otec nevykázal domů. Cítím morální nutkání dokázat mu, že jsou i lidé, kteří si dovedou vážít přátelství a toho, co pro ně dělají druzí. Myslím, že pro R'ihana nebylo snadné zasáhnout do sporu mezi lidmi. Ale jako odpovědný rodič tě nemohl nechat v problémech.“

Rafan konečně rozepnul kapsu a pustil Plavíka na vzduch. Hanka ještě nikdy neviděla tulíka tak zuřivě prskat. Zdálo se, že její kamarád si od něj musel vyslechnout podobné výčitky jako ona od R'ihana. Když milostivě přijal Rafanovy omluvy a uklidnil se, zalezl do kapsy u košile. Rafan vzdychl a vylovil z jedné kapsy nůž, aby mohli lépe vydolovat z kamenité zeminy označený keř. Zbytek museli zvládnout rukama.

„Jasně že mě tam jako táta nemohl nechat,“ navázala Hanka na přerušovaný rozhovor, „problém byl v tom, že tam nemohl nechat ani ty, kdo mě provázeli. Ví sice, že bych mu to nahlas nevyčítala, ale on čte i moje myšlenky. A kvůli mně porušil nepsané zásady jednorožců. Sice mi to nevyčte, ale já vím, že ho to trápí. Naše soužití je složité. Lidské chování se liší od obvyklých norem jednorožců. Myslíš, že je špatné, když děti na slovo neposlouchají své rodiče?“

„Lidé nejsou tak dokonalí a vnímaví jako jednorožci a někteří rodiče se chovají hůř než tyrani. Jak má potom jednat dítě? Co je morální? Poslouchat? Neposlouchat? Utéct do světa?“

Povídali si, chvílemi až nesmyslně, aby se vyhnuli myšlenkám na Tula, které se trvale draly do jejich myslí. Poté,

co keř zasadili do svahu, ulehli celí podrápaní na nejbližší trávu a skoro ihned usnuli. Uplynulý den v Dubovníku, noc s Artitanem a úsvit s R'íhanem jim přinesl příliš mnoho zážitků a zároveň únavy. Zdejší klid jim konečně nabídl to, co nejvíc potřebovali, pocit bezpečí a nerušený spánek.

Hanku probudilo něžné funění do ucha. Leknutím se překulila a skoro automaticky zaujala obrannou bojovou pozici. Rafanův smích a pobavené řehtání P'ujiba ji vrátilo do bdělého stavu.

„Smrdíš, měli byste se před jídlem vykoupat,“ přívětivě jí sdělil čtyřnohý bratr, „pak přijďte na oběd.“

Poslechli a smyli ze sebe u říčky pot a špínu z minulých dní.

Jednorožec je nechal v klidu najíst a pak je pochválil.

„Jsem potěšen,“ řekl, „že se snažíte dodržet mé pokyny. Nyní bych rád hovořil o problému, který vám zabránil v upřímnosti. Doufal jsem, dcero, že už jsme si vyjasnili to, že se mi můžeš svěřit úplně se vším. Tentokrát jsou tu ale okolnosti, o kterých z nějakého důvodu nevím. Zajímalo by mě, proč o nich nevím.“

„Víš otče, je pro mě složité najít etickou hranici, kdy mám zachovat cizí tajemství, které jsem se dozvěděla nedopatřením, a kdy se svěřit. Vlastně to tajemství víme jen proto, že jsem nerespektovala ani lidskou normu slušnosti. Narušila jsem soukromí druhé osoby nedovoleným nazíráním. Stydím se za to, proto jsem o tom nemluvila. Také jsme v úkrytu vyslechli cizí rozhovor...“ utrápeně přiznala Hanka.

„Tajit svoje chyby není cesta k jejich nápravě.“

„Mluvila jsem o tom se Svátou a právě tehdy jsem si uvědomila nevhodnost své zvědavosti. Zařekla jsem se, že něco podobného už nikdy neudělám. Víím, otče, že by tě potěšilo, kdybych o tom mluvila i s tebou, ale když ty jsi tak morální a dokonalý, že jsem se před tebou styděla ještě mnohem víc, než před kamarády.“

„Říkáš, že moje dokonalost ti brání v upřímnosti?“

„Víš, člověk si vedle jednorozčce připadá tak hloupý a nicotný, že se mu nechce přidávat ke své nedokonalosti další zátěž chyb,“ snažila se vysvětlit, proč je pro ni tak těžké se přiznat k nějakému poklesku.

„Jestli ti to trochu pomůže ve tvých pocitech, tak věz, že od chvíle, kdy mou srst poznamenala dračí tlapa a mé vědomí přijalo tvou a dračí pomoc, jsem se v očích jednorozců také změnil k horšímu. Tu nežádoucí proměnu jsem navíc dovršil tvou adopcí. Takže nyní jsem vlastně nejhorší jednorozec ze všech jednorozců. Vybočuji z nepsaných zákonů a mnozí soukmenovci mi to neustále mají za zlé.“

„Tati,“ neudržela se Hanka a se slzami v očích ho objala, „myslím, že máš pravdu, pomůže mi to. Mám tě moc ráda a mrzí mě, že jsem neustálým zdrojem tvých potíží.“

„Nemusí tě to mrzet. Jako protiváhu ke své nedokonalosti mám teď tebe a tvé rozbouřené člověčí city. Otvíráš mi dveře k pochopení lidského uvažování a chování. Někdy je to hrozné, někdy naopak příjemně překvapující. Nelituji svých rozhodnutí, jestli mi rozumíš.“

Pak si R'íhan nechal od dětí dopodrobna vyprávět události, které se týkaly Tula. Byla úleva moci zase hovořit o starosti, kterou o něj mají.

„Velice rád bych se na něco zeptal,“ řekl pak opatrně Rafan.

„Ptej se,“ vybídl ho R'íhan.

„Jak jste zjistil, že potřebujeme pomoc?“

„Karmaneuduna mě upozornila, že se děje cosi nežádoucího a ptala se, zda o tom vím. Musím sebekriticky přiznat, že jsem nic ani netušil, neboť jsem byl přesvědčen, že si užíváte vánočních radovánek. Nepovažoval jsem proto za nutné Hanku kontrolovat. Kdybych věděl, že vašemu spolužákovi někdo usiluje o život, asi bych tak klidný a bezstarostný nebyl.“

„A dokázal jsi otevřít bránu i tam, kde jsme my ostatní

nemohli na magii ani pomyslet,“ obdivně dodala Hanka.

„Bylo to jen nedokonalé hloupé kouzlo, co se rozplyne v kapce vody.“

„Možná,“ vzdychla nešťastně dívka, „ale nám zabránilo zachránit spolužáka.“

„Jsi si jistá, že se chceš plést do jeho osudu?“

„Já nevím,“ zamyslela se, „ale on asi nemá jiné kamarády než nás. Možná jsme pro něj mohli udělat víc...“

„A co když není následníkem trůnu?“

„Nerozumím, tati, na co se ptáš.“

„Už se neptám, odpověděla jsi mi.“

Hanka z toho nebyla příliš moudrá, ale měla pocit, že je R'íhan s tím, co se dozvěděl, spokojen. Jen ji zneklidňoval fakt, že na otázku, jestli ví, co je s Tulem, odmítl odpovědět, a jen jim připomněl, že znovu nastal čas, aby se věnovali rozjímání o lidských přednostech a chybách.

Když opouštěli zdejší příjemné končiny, přišla se s nimi rozloučit celá rodina. P'ujibo natáhl hlavu, aby ho Hanka podržela tam, kam si nedosáhl, a při té příležitosti se o ni jemně otřel.

R'íhan jim otevřel bránu do Santareny a L'gala těsně před tím, než do ní vstoupili, poslala Hance něžné pohlazení.

Sotva se ocitli na známé zahradě, zaslechli od jejich domečku zvýšené hlasy. Nejpodivnější na tom bylo, že ten zvýšený protestující hlas patřil Vronovi.

„Co se tu, sakra, děje?“ nelibě a s obavou vyrazil tím směrem Rafan.

„Á, dobře, že jste tady,“ oslovil je neznámý muž, „čekám tu hlavně na vás.“

Hanka s úžasem pozorovala, že se Sváťa kaboní jako bouřkový mrak. Jejich vždy slunečně naladěný kamarád se evidentně setkal s něčím, co mu muselo být hodně proti srsti.

„Znovu opakuji, že to jsou děti a že se nehodí...“

„Sklapněte!“ přerušil muž Vronův protest. „Radši svým svěřencům vysvětlíte, aby nekladli odpor a plně otevřeli svou mysl, jedině tak nebudou mít žádné nepříjemné pocity.“

„O co tady jde?“ ostře se ozval Rafan.

„Násilná prověrka myslí,“ odpověděl mu Vron a pak se znovu obrátil k muži, „je to z vaší strany naprosto necitlivý a odsouzenihodný přístup, neboť...“

„Dost! Nebudeme to protahovat! Je nejvyšší čas začít!“ mávl proti němu rukou muž, jako by odháněl obtížný hmyz. Otočil se k Rafanovi, ale na jeho rameni seděl v plné pohotovosti tulík, chlupy zježené tak, že se najednou zdál dvojnásobně velký a na předních tlapkách měl drápky naplno vytažené. Přes svou roztomilost v této chvíli vypadal téměř hroživě. Dokonce i ochránce se zarazil a raději nasměroval svůj pohled k dívce.

„Pojď sem ke mně třeba ty,“ kývl rozkazujícím způsobem na Hanku.

„A kdo jste?“

„Jsem vyšetřující ochránce Cintarion a byl jsem pověřen vyšetřením únosu Tuliana z Belistounu. Z tohoto titulu jsem nucen prověřit mysl všech zúčastněných osob.“

„To nechápu. Neměl byste raději prověřovat mysl těch, co ho unesli?“ namítla Hanka. „A kde vlastně Tul je?“

„To je právě to, co musím zjistit,“ podíval se jí do očí ochránce, „takže se pokus maximálně uvolnit, otevři svou mysl a všechno bude v nejlepším pořádku.“

Pokusila se sice otevřít mysl, ale za prvé jí na to neposkytl dostatek času a za druhé jí tento ochránce nebyl natolik sympatický, aby k akci mohla přistoupit s důvěrou. Pronikl do její mysli naprosto neurvale a necitlivě. Zabolelo to zároveň na úrovni fyzické i psychické tak, že se neubránila záupně. Automaticky zdvihla obranu proti vniknutí, což způsobilo další bolestivou vlnu. Chytila se za hlavu a sesunula se do dřepu. Slyšela jak Vron i oba bratři na muže svor-

ně křičí, aby přestal. Vtom se v její mysli vztekle rozeřval Plam. Na okamžik měla pocit, že se zblázní, když všechno rozčilující zatlačil do pozadí R'ihanův obraz a přítomnost jeho tvrdé vyrovnané osobnosti. Hance se zdálo, že vidí, jak jednorožec stojí proti muži, který jí vnikl do hlavy.

„Tohle je metoda, kterou bez souhlasu rodičů nesmíte na dítěti použít! A pokud vím, já vám žádný souhlas nedal. Uvědomte si laskavě, že před vámi nestojí zločinec, ale dítě, které vám v dobré víře otevřelo mysl. Váš necitlivý přístup mě přinutil reagovat, a tímto vám zakazuji vyšetřovat mou dceru podobnými metodami. Máte-li na ni nějakou otázku, jistě vám ji pravdivě zodpoví i bez psychického nátlaku. Rozumíte mi?!“

Dívka cítila, jak se mužova nepříjemná přítomnost vytrácí z její mysli a zůstal tam jen uklidňující otcův hlas.

„Ničeho se neobávej a pověz mu pravdu o všem, co jste zažili,“ mírně a vlídně řekl R'ihan, „on se opravdu snaží vypátrat, kde váš spolužák je. Chtěl by úspěchu dosáhnout rychle a za každou cenu, proto je nervózní a poněkud necitlivý, tak se mu to pokuste usnadnit. Tím ale nechci říct, že si musíte nechat líbit vše. I tvůj kamarád může odmítnout sondu do mysli, dokud ho ochránce neobviní ze spoluúčasti nebo z napomáhání při zločinu. Pověz to Rafanovi, on už se pak ubrání sám. Ty hlavně nedopusť, aby ten hloupý zastánce zákona udělal Svátovi to, co tobě. Jeho citlivou a čistou mysl by to mohlo ošklivě poznamenat.“

„Rozumím, tati, a děkuji,“ vřele odpověděla a skoro nerada pocítila, jak se vytrácí otcova síla z jejího nitra.

„Co to má, hrome znamenat? Jaký otec?! Co je to za nesmysl?“ rozčiloval se ochránce, ale bylo vidět, že ztratil svou sebejistotu.

„Jednorožci mě adoptovali, takže nyní jsou podle zákona moji rodiče,“ odpověděla mu nahlas se zrnkem zlomyslnosti v očích Hanka, „R'ihan mimo jiné tvrdí, že dokud člověkka přímo neobviníte z účasti na zločinu, má právo násil-

nou sondu do mysli odmítnout.“

„Dcera jednorožců?“ zatvářil se kysele Cintarion.

„Copak vy jste se ani neobtěžoval zjistit, koho to vlastně vyšetřujete?“ rýpl si do něj nevinnou otázkou Vron.

„Bylo mi řečeno, že děti vyrostly v sirotčinci,“ ustoupil ochránce od arogantního tónu v hovoru.

„To je pravda,“ souhlasil Vron, „ale v současné době rodiče oficiálně nemá jen Rafael. Ale on už je stejně plnoletý, takže je ani nepotřebuje.“

„Aha. Hm. No dobrá. Takže, pane Rafaeli Vrone, umožníte mi nahlédnout do vaší mysli?“

„Jsem z něčeho obviněn?“ zeptal se s nevinným výrazem Hančin kamarád a dívka si radostně uvědomila, že mu stačí cokoliv jen naznačit a on to dokáže okamžitě správně využít.

„Zatím ne,“ jako by nerad procedil mezi zuby Cintarion.

„Rád vám zodpovím vše, na co se zeptáte, ale jistě pochopíte, že po tom, co jsem před chvílí viděl u mé kamarádky, nebudu dobrovolně se sondováním mysli souhlasit.“

„Děláte chybu, mladý muži, po úspěšné sondě bych vás okamžitě mohl vyřadit z okruhu podezřelých. Takhle budu mít i nadále pochybnost o tom, zda jste i vy nepřispěl ke zmizení vašeho spolužáka.“

„Jak můžete něco takového vůbec vyslovit,“ zvýšil hlas Rafan, „my jsme se přece snažili ho ochránit! Jestli zmizel, budeme první, kdo se bude snažit zjistit, kde je.“

„Tak mi tedy povězte vše, co se událo od chvíle, kdy jste odjeli rozdávat dárky do Dubovníku.“

„Už jsem vám to přece všechno řekl,“ ozval se Vron, „včetně toho, jak tam zavraždili muže, který Tula znal. Na to se můžete podrobně informovat rovněž u vaší kolegyně, která se tam kvůli té bitce dostavila.“

„Dobrá,“ souhlasil ochránce, když viděl, jak Hanka začala podupávat, aby zahнала chlad, „tak začneme od okamžiku, kdy se tam objevil Artitan. Co se dělo po jeho příchodu“

du?“

Hanka pochopila, že si Vron nepřeje, aby řeč přišla na zraněného muže. Hrozně ráda by věděla, jestli opravdu přežil, nebo ne. Ještě že ochránce neuměl číst její myšlenky tak jako jednorožci. Rafan se v situaci zorientoval stejně rychle a ujal se vyličení události. Vzal to opravdu stručně až do okamžiku, kdy jim z Gortovy zahrady pomohl jednorožec, mága odeslal domů a je potrestal meditováním o lidských chybách a přednostech.

„Jste si jistí, že mág skutečně odešel rovnou do Santareny?“ zeptal se podezřívavě ochránce.

„Naprostojistí,“ vložila se do toho Hanka, „můžete si to ověřit u otce, který pro něj otevřel bránu.“

„Možná si odskočil ke Gortovi na zahradu potom,“ zvažoval Cintarion možnosti.

„To určitě ne,“ zavrtěl hlavou Sváta, „protože jsme ho viděli přicházet branou od jednorožců. Víte, taková brána, kterou vytvoří jednorožec je snadno rozeznatelná od ostatních...“

Ještě než dořekl, jako by přivolal další bránu, která se na zahradě objevila. K jejich skupině dorazil Dundar a Nik. Svátův otec vypadal rozčileně.

„Bylo mi řečeno,“ spustil hned na ochránce bez pozdravu, „že se někdo chystá použít při výslechu mého syna sondáž myslí. Jako jeho rodič to výslovně zakazuji! Kterého hlupáka mohlo napadnout používat tuhle metodu na děti?!“

„Prosím, nerozčilujte se, došel jsem k názoru, že použiji k vyšetřování jen formu rozhovoru. Všechno je v naprostém pořádku, vaše dítě jen odpovídá na mé otázky,“ ochránci bylo viditelně nepříjemné, že je kolem něj stále více přihlížejících. S podezřením hleděl i na Nika, který léčitele doprovázel.

„Nenechte se vyrušovat, pane kolego, já nejsem ve službě a plně respektuji vaše vyšetřování,“ řekl smířlivě Nik a chytil Dundara za loket, aby ho tím gestem zklidnil, „my

nebudeme do vašeho rozhovoru vůbec zasahovat a jen tu počkáme, než skončíte.“

Jenže Cintarion už mezitím ztratil soustředění a skoro to vypadalo, že neví, na co se má ještě zeptat.

„No, abych to jaksi... Co jsem to chtěl říct? Aha, uzavřel,“ olizoval si nervózně rty, „vy tedy nemáte nejmenší tušení, kde ten unesený chlapec momentálně je?“

„Ne. Opravdu to nevíme a věřte nám, že bychom k vypátrání jeho únosce velice rádi přispěli, kdybychom věděli jak,“ odpověděl Vron.

„Taky o něm nemáme nejmenší tušení,“ krčila rameny Hanka i oba chlapci a klidně opětovali ochráncův pátravý pohled.

„No, tak to je myslím všechno. Už vás nebudu zdržovat,“ prohlásil Cintarion, vyštěkl pozdrav a odešel.

Všichni zaraženě mlčeli, jako by čekali, zdali se náhodou nevrátí, a pak se konečně ozval Nik: „Že se tak ptám, kdepak je vlastně Zachariáš?“

Vron se ošil a tiše odpověděl: „Řekl bych, že se pravděpodobně snaží sekerou rozštípat své nejpevnější dubové dveře.“

„A proč by to dělal?“ podivil se nechápavě Dundar.

„Protože jsem ho tam zamkl. Jinak by ten nástroj nejspíš použil na našeho vyšetřovatele a zkomplikoval už tak dost problematickou situaci.“

„Myslíš, že to byl dobrý nápad, Vrone? Kdo mu teď půjde odemknout?“ zajiskřilo pobaveně Nikovi v očích.

„Že by Sváťa?“ navrhl Vron.

„Dobrá volba,“ souhlasil Nik, ale pak se zarazil a vrhl na Vrona podmračený pohled, „poslyš, kam zmizela tvá magická aura?“

Teprve teď si Hanka uvědomila, co jí bylo celou dobu na Vronovi divné. Vypadal jako obyčejný člověk bez sedmého smyslu. Skrýval před vyšetřovatelem své magické schopnosti? Proč?

„Ále, jen taková maličká kamufláž,“ mávl rukou Vron, „taky jsem neměl zájem o sondování mysli. Ale přísahám, že jsem tomu chlapovi řekl vše, co potřeboval vědět.“

Mezitím už Sváťa stihl trpaslíka vysvobodit z nedobrovolného pobytu v pokoji. Zachariáš se vyřítit ven se sekerou v ruce a Vron začal nejdřív pomalu a pak rychleji couvat. Nakonec se rozběhl zahradou a za ním v patách rozzuřený trpaslík.

„Co myslíš, dohoní ho?“ strčil Rafan do Hanky.

„Ty zmetku jeden magickej, ty si mě nežádej. Tohle se dělá kamarádům?! Já tě zabiju, ty smrdutá dračí podestýlko,“ vyhrožoval Zachariáš, zatímco pronásledoval Vrona kolem zahrady.

„Neměli bychom ho zarazit?“ zeptal se nejistě Dundar, když viděl, jak přítomným hraje na rtech úsměv. „Co když ho opravdu sejme?“

„Vsadíte si na to?“ zeptal se rozverně Nik.

To už ale doběhl pronásledovaný zase zpět k nim. Tady poklekl a roztáhl ruce v gestu bezbrannosti. Trpaslík se před ním zarazil a nakonec ho uhodil tupou stranou sekery do břicha, až Vron hekl.

„Tohle už mi nikdy nedělej, nebo tě opravdu zabiju!!!“ chrčel ještě zuřivě Zachariáš, ale už se ovládal natolik, aby sekeru odhodil do sněhu a otočil se k Vronovi zády.

„No, musím říct, že bych na jeho život nevsadil ani záplatované gatě,“ vydechl úlevou Dundar.

„Pojďte se posadit k nám dovnitř, nebo tu co nevidět zmrzneme,“ navrhl Rafan a zamířil ke stromovému domku. Sice tam byli během svlékání krapet namačkaní, ale postupně se všem podařilo odložit svršky. Chvilí trvalo, než se pohodlně usadili, ale nakonec se to podařilo.

„Může mi konečně někdo vysvětlit, co se tu dělo a proč nás tak důkladně vyšetřovali?“ vznesl dotaz Rafan.

„Řekni mu to ty,“ vybídl Vrona Sváťa. Muž přikývl a začal mluvit.

„Za tu chvíli, co jste byli u jednorožců, se tu věci poněkud zkomplikovaly. Belistounská královna vznesla obvinění, že někdo z mágů unesl jejího syna a požádala ochránce, aby vyšetřili, kdo to byl, a potrestali ho. Snažili jsme se ukázat na Gorta, ale bohužel prohlásila, že Gort hledal královského syna z jejího pověření. Takže nakonec vyšetřovatel obvinil Artitana, že bránil chlapci v návratu domů. Pak mága zavřeli, aby nemohl ovlivňovat pátrání. To psychicky nevydržela profesorka Ferinová a přihlásila se k výpovědi jako svědek. Vzápětí byla rovněž obviněna z únosu Tula a zavřeli ji také. Pak dorazil vyšetřovatel sem. Ochtově jsem mu vylíčil vše, co jsme zažili, ale on trval na tom, že musí vyslechnout především vás dva, kteří jste byli s Artitanem u Gorta. Bylo mi jasné, že z toho vzejde průšvih, tak jsem raději Zachariáše zavřel, abych zmírnil riziko konfliktu. Taky jsem urychleně vzkázal pro vás, Dundare, protože s Cintarionem nebyla ohledně dětí rozumná řeč.“

„Dobře jste udělal,“ přikývl Svátův otec, „můj syn není žádný zločinec, aby se s ním zacházelo takhle neomaleně.“

„A kde je vlastně Tul? Vždyť nám se přece nepodařilo ho Gortovi sebrat,“ rozhlédla se Hanka po přítomných, ale setkala se jen s krčením ramen.

„Byli jste poslední, kdo ho viděl,“ pokýval smutně hlavou Vron, „co vím, tak Gort tvrdí, že se Artitan obratem vrátil do jeho zahrady a chlapce mu zase sebral.“

„Ale on se přece nevrátil... Ten zatracenej mág lže!“

„Jistě. Všechno ukazuje na to, že Artitan se tam ani vrátit nemohl.“

„Co když Tula zabili a teď se to snaží svést na bojového mága,“ začala spekulovat dívka a pak se otočila k Nikovi, „jsi přece ochránce! Nemůžeš s tím něco udělat?“

„Je mi to líto, Hanko, ale nemohu se míchat do vyšetřování. Ale neměj strach, ještě se musí konat shromáždění a jestli Artitan Tulovi neublížil, vyjde pravda najevo a měli by ho pustit.“

„To je všechno pěkné, ale co Tul? Copak ho nikdo nehledá?“

„Jasně že ho hledají,“ ujišťoval ji Nik, „ale zatím se zdá, že bez úspěchu.“

„Taky jsem se pokoušel hledat,“ vzdychl Vron, „ale ten, kdo ho z Gortovy zahrady odvedl, musel být zatraceně skvělý čaroděj. Jestli tam po něm někde nějaká stopa zbyla, tak byla zničena při nájezdu ochránců, kteří se tam motali chvíli přede mnou. Použili tolik magických pátracích metod, že už by tam nejspíš neměl šanci uspět ani sám Bdělý. Svou přehnanou aktivitou naprosto znemožnili odhalit, co se ve skutečnosti přihodilo. Je mi to líto, ale ani já jsem tam neuspěl.“

Ačkoliv nebylo v domečku místa nazbyt, dokázal Vron naservírovat všem večeři, zatímco ostatní diskutovali o možnostech, jak se dá najít ztracený člověk.

Jako první je opustil Dundar. Nik šel spolu s ním, ale ještě na odchodu vtiskl Hance do ruky dopis od Pauly. Moc se omlouvala za nápad zatáhnout je do své vánoční akce. Jako kdyby za to mohla, posmutněla Hanka při čtení řádek od kamarádky.

„Taky už budu muset jít,“ zvedl se i Zachariáš, „ale pokusím se rozhodit sítě a zjistit nějaké informace u lidí, co si se zákonem moc nerozumí. Nevím, jestli to bude něco platné, ale za pokus to myslím stojí.“

„A ty,“ ukázal na Vrona, „budeš za trest dneska spát venku na sněhu!“

Rafan se zasmál a když trpaslík odešel, zamrkal na přítele: „Klidně se vyspi u nás.“

„Dnes v noci nebudu spát, a Zachariáš to moc dobře ví. Musím urychleně něco zařídit.“

„A co se vlastně stalo s tím zraněným? Zemřel?“ zadržela ho ještě ve dveřích Hanka.

„Ano. Je mi to líto,“ odpověděl Vron a pohladil ji po vlasech, „zapomeň na to a dobře se vyspi.“

Najednou bylo v pokoji až příliš mnoho místa a chmurné myšlenky jakoby tu zůstaly s nimi.

„To je tedy bída,“ zavrčel Rafan, „už nám lže i Vron.“

„Ty myslíš, že o Tulovi něco ví?“ pookřála nadějí Hanka.

„Ne, o Tulovi mluvil pravdu. Ale ten zraněný možná žije.“

Vron asi nechce, abychom to věděli. Nebo se bojí, že by na nás vyšetřovatel poznal, kdybychom zalhali. Ať už má jakýkoliv důvod, já zatraceně dobře cítím, kdy nám říká pravdu a kdy ne.“

„Vron mi v Dubovníku řekl, že ten muž je Tulův nejlepší přítel a že je důležité, aby o něm zatím nikdo nevěděl,“ tiše se do jejich rozhovoru vložil Sváťa, „prý mu hrozí postih ze všech stran. Jedni se ho snaží zabít a druzí by ho mohli obvinít z únosu královské osoby a poslat ho do vyhnanství. Takže bude lepší se neptat, co s ním je.“

„Ach jo, to se to všechno zamotalo,“ vzdychla dívka a vzala si od Sváti čokoládovou sušenku, kterou jí nabídl.

„To jo,“ souhlasil Rafan, „takže nejlepší plán na další dny bude: držet hubu, mlčet a zase držet hubu. Hlavně ve škole!“

„No jo, já rozumím,“ naježila se Hanka, které bylo jasné, že kamarádova rada byla určena především jí.

11) Záblesky paměti

Sam se těžce zdvihl ze země v aréně. Třel si naražený bok a zuřil, protože jim nezůstala ani jedna z osmi stuh. Že se na ně domluví Golián s gobliny, to opravdu nečekali. Fyzický nájezd goblinů doplněný o kouzlo, které člověka vyrazí z rovnováhy, to by neustál ani génius. Tom pomalu slétl ke svému bratrovi a utíral si z obličejů krev, která mu crčela z roztrženého obočí, jak do něj jeden goblin najel plnou rychlostí a diskem mu zavadil o hlavu. Tohle bylo nepříjemné fiasko. A ajry tak nutně potřebovali. Budou si asi muset počkat na prvňáky a obrat je. Tom to dělal velice

nerad, ale takhle by nároky kerbera neměli šanci splnit. Měli teprve tři kousky mapy k pokladu. Přesněji řečeno, měli vlastně celou mapu, ale teprve poté, co kerberos uznal, že splnili svou úlohu, mohli uvidět, co mapa obsahuje. Všechno bylo ošetřeno tak pečlivě, že ani na jiné mapě neviděli nic víc, než jen to, co sami měli odhalené. Takže úvahy o tom, jak poskládá mapu jen jeden z nich a pak podle ní oba najdou společně poklad, se ukázaly jako nepoužitelné. Nezbylo jim, než se snažit každý sám za sebe.

„Nic si z toho, kluci, nedělejte,“ utěšoval je duch Karel, „příště už goblini Goliánovi pomáhat nebudou, protože je nakonec taky obral o ajry. Teď mu nadávají tak, že jsem z toho málem měl husí kůži i já.“

„No jo, příště, to se ti řekne, ale my ty ajry potřebujeme už teď,“ vrčel Sam a šel sebrat své prkno.

„Půjdeme zkusit ostatní disciplíny, třeba z nich něco kápne,“ navrhl Tom.

„Jsem pro,“ přikývl Sam, „prvníci stejně přijdou nejspíš kolem poledne.“

„Nelíbí se mi, když trápíte ty nešťastné mrňousy,“ protestoval Karel.

„Nám taky ne,“ odsekl mu Tom, „ale řekni nám, kde vzít prachy? Bez nich se tu nehneš z místa. A kerberos je děsně nenažranej. A kouzla tu zadarmo taky nedostaneš!“

„No, a Alekta se včera vyťahovala, že už má pět kousků mapy. Vypadáme jako pěkní pitomci, když jsme za ní tak pozadu!“ rozčiloval se Sam. „A do Vánoc už ani nemáme šanci dát požadovaný obnos dohromady.“

„Vánoce,“ zasníl se Karel, „to slovo mi zní příjemně. Kdybych měl své vzpomínky, asi by v nich bylo něco hezkého.“

Sam otočil oči v sloup a Tom vzdychl. Duch si za celou dobu společného soužití nebyl schopen vzpomenout na to, co vlastně potřebuje najít. Ne, že by jim jeho přítomnost vadila, už si na něj docela zvykli, ale to jeho „nevím, nepa-

matuji si“ už jim občas pěkně brnkalo na nervy. Neměli jediný záchytný bod, který by jim naznačil totožnost ducha a dokonce ani Kelaina jim nedokázala poradit nic jiného, než to, aby byli trpěliví.

Když se objevil děda, aby je odvezl na Vánoce domů, dvojčata zářila radostí. To bude jiné kafe než loni, kdy je okolnosti přinutily zůstat v Airbowanu. Letos si to mohou užít naplno.

Akorát že se během cesty musel Tom dědovi svěřit s tím, že s sebou mají zbloudilého ducha. Natolik si zvykli s Karlem hovořit nahlas, že se tomu nedokázali ubránit ani po cestě. Pak nezbylo nic jiného, než přiznat pravdu. Děda z toho byl poněkud vyveden z míry, ale nakonec uznal, že se s tím stejně nedá nic dělat. Nakonec se vyjádřil v tom smyslu, že je vlastně rád, když tím doprovázejícím duchem je tentokrát někdo jiný než Sam.

Doma už bylo všechno nádherně vyzdobeno, stromeček zářil barevnými mašličkami a světélkujícími koulemi, jen rodiče ještě chyběli.

„Nebojte se, kluci, svatosvatě mi slíbili, že dorazí na Štědrý den,“ uklidňoval je děda, „zatím si venku můžete užívat zimní radovánky, jak se vám bude líbit. Jen se při tom, prosím, vzájemně nepřizabijte.“

„To je nádhera,“ vzdychl Karel při pohledu na vánoční výzdobu domku, „ale moje maminka dávala na misku kromě jablek a ořechů také maličké zlatě zabalené čokolády. Miloval jsem je, úplně se rozplývaly na jazyku.“

Tom zadržel dech, aby ducha ani jediným zvukem nevyrušil při vzpomínání, ale nebylo to nic platné.

„Maminka... víte, že si už ani nevzpomínám, jak vypadala? Pamatuji si jen to, že jsem ji měl moc rád.“

Doufali, že si Karel třeba ještě na něco vzpomene během Štědrého dne, ale ani po návratu jejich rodičů a při společné slavnostní večeři už neřekl duch nic zajímavého.

Kluci nadšeně rozbalovali dárky. Nejvíc ze všeho je potě-

šily dvoje sáňky, které hned běželi ven vyzkoušet. U zasněženého stohu slámy si vybudovali dráhu. Supervolonová prkna skončila v koutě chodby, aby je nahradila jiná zábava, po které se kluci vraceli domů vyválení ve sněhu a úplně mokří. Hlavně to pro ně bylo něco jiného, nového, přičem si báječně užívali.

Jednou, když se takhle odpoledne vraceli celí rozjaření domů, zastavilo je Karlovo zaúpění. Byl to táhlý bolestivý a naříkavý zvuk, tak děsivý, že to snad museli slyšet i lidé bez magie.

„Karle, co se děje?“ polekal se Tom. „Co se stalo?“

„Ne, nesmíte ho zabít! Nedělejte to!“ vykřikoval duch a hleděl skrze Toma kamsi do dálky. Poté znovu vydal ten táhlý, do morku kostí mrazící zvuk.

Rozletěl se směrem, kam se díval, ale hned se zase zarazil a vrátil se před Toma: „Musíš mi pomoci, hrozí mu nebezpečí, musím mu to dát co nejdřív.“

„Co dát? A komu?“ naléhavě se zeptal Tom.

„No přece to... no... pomoz mi.“

„Já bych rád, ale potřebuji vědět jak.“

„Zachraň ho a doved' mě k němu.“

„Ke komu?“

„No přece k němu... no... vždyť víš...“

„Nevím. Řekni mi to!“

Duch rozčileně kmital sem a tam, ale už ze sebe nic nevymáčkli. Náhle si Tom uvědomil, že svým postiženým okem vidí červené vlákno. Bylo tenoučké skoro jako pavučina, ale bylo tam. Jejich duch Karel někde musí mít tělo! A to tělo ještě není mrtvé, jinak by tu vlákno být nemohlo. Jenže vlákno ukazovalo úplně jiným směrem, než kam byl zahleděný duch. Stále ještě nervózně těkal vzduchem, ale už se pomalu uklidňoval. Spolu s jeho mizející nervozitou přestával Tom červené vlákno vidět. Nakonec se ztratilo úplně. Bohužel se spolu s ním vytratily i duchovy vzpomínky na minulost. Už nedokázal odpovědět ani na jednu otázku.

ku. Dvojčata jen nešťastně vrtěla hlavou nad Karlovou zapomnětlivostí. Jak mu proboha mají pomoci, když z něj nemohou vypáčit jedinou pořádnou informaci?

Nic se nezlepšilo ani v dalších dnech. Do školy se vraceli s pocitem, že je to možná jejich chyba, že Karlovi nedokážou porozumět a vydolovat z jeho paměti alespoň něco.

Po návratu Tom zašel za Kelainou. Rozhodl se dokonce obětovat ajry za radu, ale tentokrát byla stará harpyje vstřícná a peníze nepožadovala. Posadila Toma ke stolu, stáhla pryč ubrus a přešla nad dřevěnou deskou rukama. Její drápy lehce zatukaly o povrch. Ten se zavlnil a nabral podobu miniaturní krajiny.

„Tohle je tvoje bydliště,“ řekla Kelaina, „tyhle hory nejspíš za dobrého počasí vidíte tam u vás docela zřetelně.“

Tom se zorientoval a pak přikývl: „No jo, na téhle vysoké se drží sníh celý rok.“

„Ukaž mi, kam směřoval tvůj duch, když se rozčílil.“

„No, stáli jsme přibližně tady... A on vystartoval tímhle směrem.“

„Aha, to vypadá vzdušnou čarou na Dubovník nebo možná Polutu. A ta červená nit?“

„Tak ta směřovala skoro přímo k téhle zubaté hoře.“

„Zajímavé! Kromě moře, několika drobných ostrovů a pustiny je na trase akorát Airbowan.“

„Opravdu?“ Tom se na chvíli zamyslel a pohlédl s nadějí na starou harpyji. „Nemohla by být jeho tělesná schránka v Chrámu na pomezí? Sam ho tam přece potkal. Jednou jste mi řekla, abych přišel za vámi, kdybych někdy hledal tělo.“

„Jistě. A proč myslíš, že si tu s tebou povídám?! A zadarmo?! Snažím se ti pomoci. Ale dokud si duch sám nevzpomene na svou minulost, těžko někdo najde cestu k jeho tělu. Chrám je nepředstavitelně rozlehlý a jak jste už nejspíš zjistili, pobyt v něm paměti vašeho ducha rozhodně neprospěl.“

„Kdo všechno může odnést lidské tělo do Chrámu?“

„Kromě harpyjí? Možná by to dokázal mistr magie se specializací na hranici mezi životem a smrtí. Musel by ale ovládat i časové anomálie. Nikoho takového neznám. Možná zářící, ale ti se v lidském světě neobjevují. Jestli tam někdo odnesl tělo vašeho ducha, byla to s největší pravděpodobností harpyje. Ale zatím nemáš žádnou jistotu, jestli tam to tělo opravdu je. Pořád platí moje minulá rada, že to chce čas a trpělivost. Musíte poskládat střípky, na které si vzpomene, pak možná přijdete i na to, co potřebuje.“

„Díky, že jste si se mnou o tom popovídala.“

„To nic, jsem ráda, že toho napůl mrtvého nešťastníka od nás konečně někdo odvede. Než jste se ho ujali, byl pěkně otravný.“

Tom se pomalu vracel do jejich jeskyně a dumal, jestli vůbec někdy dojde ke zlepšení. Co když bude mít ducha na krku celý život a Karel si nikdy na nic nevzpomene? Asi by se s ním měli vypravit do Chrámu na pomezí. Ale celý se zpotil už jen při té myšlence. No, možná by pomohlo i to, kdyby se víc toulali po okolí školy. Třeba se zase někdy ta jeho spojovací nit ukáže. Tady už by se dalo odhadnout, jestli vede či nevede do Chrámu.

Když o svých úvahách pověděl Samovi a Karlovi, oba s výlety po okolí nadšeně souhlasili.

„Jasně, já vás provedu a všechno vám ukážu,“ kasal se Karel, „znám to tu do nejmenších podrobností.“

Dvojčata se po sobě jen pochybovačně podívala.

„Ty, s tvojí pamětí?“ zapochyboval Sam.

„No dovol!“ urazil se duch. „Já mám náhodou výtečnou paměť. A navíc se ve zdejšími okolí pohybuji už několik let. Znam to tu jako své boty.“

„A jaké máš boty?“ zasmál se Sam.

„Hnědé kožené nad kotníky, ručně šité a zdobené drobným ornamentem u horního okraje.“

„Výborně! A co košile?“

„Nejjemnější bavlna, lesklé knoflíky...“

„Nosíš vousy?“ přidal se ke hře Tom.

„Copak jsem nějaký dědek?!“

„Dáváš přednost čepici nebo klobouku?“

„Na hlavě nikdy nic nenosím.“

„A co kalhoty a opasek.“

„Kalhoty z jemné kůže, opasek... opasek... myslím, že nějaký nosím, ale... Kůň! Kovová spona s hlavou koně, ano už si na to vzpomínám! Stříbrná spona! Mizerný kov, muselo se to pořád leštit.“

„A co tvoje postel?“

„Postel?“

„Někam jsi přece spát chodil, ne?“

„No, možná... Ale to si nevybavuji.“

„A co místa, na která jsi rád chodil?“

„Už si na nic nemůžu vzpomenout.“

Kluci ještě chvíli zkoušeli štěstí, ale všechny další otázky zůstaly bez odezvy. A navíc se při tom neobjevil ani náznak spojovacího vlákna.

Hned druhý den po vyučování vyrazili na důkladnější průzkum okolí. Den byl jasný a mrazivý. Supervolonová prkna svištěla nad pustým krajem. Trochu jim omrzal nos, ale klukům to nijak zvlášť nevadilo.

„Tak se ukaž, Karle, a zaveď nás někam, kde nepotkáme jen písečné duny a pár opuštěných balvanů,“ vyzval ducha Sam.

„Jestli chcete, ukážu vám ještěřčí skály. Teď v zimě tam sice nic živého nevidíte, ale vypadá to tam pěkně.“

„No to jsem zvědav, jestli tam trefíš,“ neodpustil si Sam rýpnutí.

Duch se rozletěl takovou rychlostí, že měli co dělat, aby mu stačili. Trvalo přes hodinu, než se dostali na místo. Kupodivu je Karel vedl přímo a přesně. Uprostřed pustiny tu čněl skalnatý masiv se zubatými a větrem ošlehanými vrcholky. Mezi strmými nepřístupnými svahy bylo pár plo-

šin chráněných před větrem. Na jednu takovou je duch zavedl. Byla z jedné strany otevřená do kraje a mohli odtud pohodlně pozorovat, jak se slunce rychle sklání k obzoru.

„V létě se tu vyhřívají celé rodinky ještěrek a když růžově rozkvetou tyhle nízké pichlavé keříky, vypadá to tu úžasně,“ zasnul se Karel, kterému na rozdíl od kluků zima nevadila.

„No, teď je tu akorát zima a větrno,“ pokrčil rameny Tom, „ale přesvědčil jsi nás, že to s tvou pamětí není tak zlé. Je tu v okolí ještě něco zajímavého?“

„Abych se přiznal, tak nevím, co pro vás znamená slovo zajímavé,“ dotčeně odpověděl Karel, když viděl, že skály nezbudily ve dvojčatech žádné valné nadšení, „zdejší okolí je řídce obydleno harpyjemi, je tu jedna říčka, co se na jaře promění v řeku a zvláštní je tím, že se její tok občas ztrácí pod zemí. Pak jsou tu rozpadlé staré stavby zaváté pískem a několik míst, která mě děsila tak, že jsem je ani nezkoumal.“

„Víte co? To můžeme probrat i doma,“ přerušil ducha Sam, „měli bychom vyrazit zpět. Stejně už nestihneme návrat za světla.“

Vrátili se pořádně vymrzlí, ale chuť na další poznávání okolí jim to nevzalo. Když se jednou chystali na podobný výlet po okolí, narazili na Zena a Alektu.

„Kampak se chystáte?“ zajímalo mladou harpyji.

„Ále,“ mávl nedbale rukou Sam, „jen tak se jdeme proletět po okolí.“

„Můžu se připojit?“ zeptala se Alekta. „Taky bych měla trénovat létání. Zatím moc valné výsledky při proměně na divokou husu nemám. Nechápu, proč je právě tahle podoba mezi harpyjemi tak oblíbená.“

„No, jestli chceš, tak se klidně připoj,“ nabídl jí Tom a pak se otočil k běsovi, „a co ty, taky máš chuť se s námi proletět?“

„Jesstli vám to nebude vadit, tak ssse rád přidám,“ sou-

hlasil potěšeně Zen.

Od té chvíle začaly jejich společné výpravy. Zjistili, že jim vzájemný kontakt ohromně vyhovuje. Výlety se ukázaly jako mnohem větší zábava než cokoli jiného v Airbowanu. V ještěřcích skalách se krásně hrálo na schovávanou, při létání se mohli vzájemně honit a navíc se dozvídali různé zajímavé drobnosti ze života zcela odlišných kultur.

Jednoho dne zalétli dál než obvykle. Byl tu skalní masiv se dvěma jeskyněmi. Právě se dohadovali, jestli se už mají vrátit, nebo si ještě chvíli hrát na schovávanou, když náhle Alekta zpozorněla a pak mávla na kamarády, aby se schovali. Gestem naznačila, aby byli zticha a jen velmi opatrně vyhlížela ven, kde se ve výšce vznášel kondor.

„Co je? Vždyť je to obyčejný pták,“ šeptem namítal Tom.

„Copak to nepoznáš? To není pták, to je harpyje.“

„No a? Proč se před ní schováváme?“

„Patří k odtrženým.“

„Cože?“ nechápal Sam.

„Už je to dobré, letí pryč,“ oznámil jim duch, „tuhle harpyji já znám. Bydlí sama ještě o kus dál pod Uplakanou skalou.“

„To je ale divné jméno.“

„Ani ne. Vyvěrá tam slabý pramen a díky němu je skála pořád vlhká.“

„Počkejte, neodbočujte. Rád bych věděl, co to znamená, když se o harpyji řekne, že patří mezi odtržené,“ dožadoval se informace Sam.

„No, to znamená, že neuznává běžný etický kodex,“ odpověděla Alekta.

„Tos mi toho tedy řekla! Pořád nevím, o co jde. Vysvětli mi to.“

„Myslím, že bych o tom neměla mluvit. Jen si pamatuj, že harpyje, která na sebe bere podobu kondora, může být klukům jako jste vy dva nebezpečná.“

„Má pravdu, měli bysste sssi to pamatovat,“ souhlasil

běs.

„Tak nám o tom něco řekni ty,“ naléhal Sam, ve kterém neochota Alekty odpovídat vzbudila zvědavost.

„To nemohu, to je záležitost harpyjí.“

„No tak, Alekto,“ hučel do kamarádky Sam, „nebuď srab a pověz nám to.“

„Dobrá, ale musíte mi přísahat, že se to od vás žádný jiný člověk nedozví.“

Pak začala vyprávět o neshodách mezi harpyjemi. Etický kodex byl většinou z nich přijímán jako zákon. Našlo se ovšem několik jedinců, kteří s některými omezeními nesouhlasili. Největším problémem u harpyjí bylo jejich rozmnožování. Alekta se znovu odmlčela a zaváhala.

„Přísahali jsme ti, opravdu to nikomu neřekneme,“ ujistoval ji znovu Tom.

„Jde o to, že potomci harpyjí se nerodí, jako u ostatních živých bytostí. Chce-li mít harpyje svého potomka a pokračovatele, musí se vypravit do Chrámu na pomezí a tam u jednoho oltáře obětovat něco, na čem jí opravdu záleží. Zároveň s obětí položí na oltář kámen života, do něhož vloží veškerou magii, kterou má zrovna k dispozici. Pokud zvolila správnou oběť, kámen života se zbarví do tyrkysového odstínu, což znamená, že získala požehnání a může začít hledat tělo pro svého potomka.“

„Tělo pro potomka?“ vykulil oči Sam.

„Harpyje je svým posláním průvodce a touto činností stráví nejméně polovinu svého života. Narazí-li v tu dobu na tělo někoho nedospělého, může duši doprovodit po cestě do zapomnění a tělo si pak vzít. Tady kodex praví, že si lze přisvojit tělo pouze tehdy, jedná-li se o naprosto opuštěné dítě, které nemá nikoho, kdo by se o mrtvé tělo postaral. Tělo také nesmí být příliš poškozené, aby bylo možné zachovat všechny jeho funkce.“

„Takže harpyje kradou lidské děti, aby z nich udělaly své potomky?“

„Ty, co uznávají kodex, žádné děti nekradou. Jen jim usnadní cestu, a když jim náhoda přeje, mohou získat i tělo. Ujišťuji vás, že není nijak zvlášť snadné najít někoho mladého, kdo umřel úplně sám. Občas to trvá i roky.“

„A co pak?“

„Jak probíhá proces zrodu nové osobnosti není snadné popsát. Než se člověk stane plnohodnotnou harpyjí, nosí kámen života jako talisman. Postupně se jeho tělo přetváří do podoby harpyje. Musí se naučit řeč, získat nové návyky, vzdělání a tak.“

„Takže v těle už nezůstane nic z jeho bývalého majitele?“

„Nemělo by, jenže tu a tam se ukazuje, že nějakou stopu si přece jen tělo pamatuje. O mně harpyje tvrdí, že jsem sice velice nadaná, ale zároveň i poznamenaná minulostí své tělesné schránky.“

„Říkala jsi,“ oslovil Alektu Tom, „že ty harpyje, které uznávají kodex, děti nekradou. A co ty, které ho neuznávají?“

„No, to je trochu problém. Slyšela jsem, že některé z odtržených uzavírají obchody s lidmi. Najatý člověk zabije dítě v pustině a nechá ho tam. Za to může získat bohatství nebo nějaký magický artefakt.“

„Ani se mi nechce věřit, že by to někdo mohl udělat. To ale znamená, že by nás ta harpyje, co letěla kolem, nezabila. Čím by nám podle tebe mohla být nebezpečná?“

„I mezi harpyjemi může existovat jedinec, který zahubí člověka vlastními silami... Je vždycky lepší se odtrženým vyhnout než riskovat existenci.“

„Páni! Pořád mi vrtalo hlavou, proč některá mláďata harpyjí vypadají spíš jako lidé! Teď je mi to konečně jasné,“ hltał Alektina slova nadšený Sam.

„Už ssse sssstmívá, měli bychom vyrazit domů,“ připomněl jim Zen.

Uznali, že má pravdu a s trochou lítosti přerušili zajímavý rozhovor. Během cesty je zastihla tma, ale Karel je pře-

sto bezpečně navedl až k jeskyni. Tentokrát šli spát opravdu pozdě, ale nelitovali. To, co se dozvěděli, bylo mimořádně zajímavé a překvapující. Fakt, že ani harpyje nejsou vřdycyky dokonalé, je svým způsobem potěšil.

Časem se ukázalo, že jsou výlety užitečné i co se týče školy.

Konečně dvojčata nashromáždila dostatek ajrů, aby uspokojila kerberovy požadavky. Tři hlavy se zubatými tlamami a obrovskými očima se otočily přímo k nim, když kluci dorazili na místo.

„Nejvyšší avelleto, dovol, abych složil k tvým nohám nashromážděné ajry a důkaz, že umím tvarovat kámen,“ řekl Tom. První hlava se k němu sklonila a vyplázla jazyk, stočený na konci do jakési mističky. Do ní chlapec položil kamínek s otvorem uprostřed. Kerberos kámen slupl, zhoupł hlavou dolů a nahoru, pak promluvil. Jak už tu bylo zvykem, jeho hlas slyšel jen žák, se kterým jednal.

„Potvrzují, že byl úkol splněn.“

„A jaký bude můj další úkol?“

Hlava se znovu zhoupł sem a tam.

„Další zadání zní: přines malý kousek beztvaré, kterou pudí vzhůru nehybný.“

Hlava znovu vyplázla jazyk, na jehož konci Tom našel malou lahvičku. Vzal si ji, ale moudrý z kerberova požadavku nebyl.

„Mohl bych poprosit o náповědu?“

Druhá kerberova hlava se natáhla až k němu: „Až objevíš tu tekutinu, naber si plnou lahvičku. Budeš ji později potřebovat i při vyučování.“

Pak přistoupil k tříhlavému psovi Sam a proběhlo podobné jednání jako s Tomem. Když si navzájem prozradili, co jim pes řekl, s uspokojením konstatovali, že budou shánět stejnou věc a že tentokrát naštěstí nemusí přiložit žádné ajry.

„No jo, ale o jakou tekutinu jde?“ spekuloval Tom. „Má

to být voda?“

„Budeme se muset zeptat,“ přikývl Sam, „nezdá se mi, že by to bylo tak snadné, jako jen nabrat obyčejnou vodu v naší jeskyni.“

„Člověk nikdy neví,“ potřásl hlavou Tom, „zkusím se zeptat.“

„Jak máme poznat tu správnou tekutinu?“ obrátil se na třetí hlavu.

„Musí to být slzy z nitra skal,“ zněla odpověď.

„Hm,“ zamyslel se Sam, když mu to bratr přetlumočil, „to by klidně mohl být i náš pramen v jeskyni, no nic, zkusím se taky zeptat.“

Lehce se uklonil kerberovi: „Kde vlastně máme hledat tekutinu, o kterou se jedná?“

„Tam, kde skála roní krvavé slzy.“

„Tam, kde skála roní krvavé slzy?“ zopakoval nahlas Sam.

„To je přece jasné! Uplakaná skála,“ přitočil se k nim duch Karel

„Jsi si tím jist?“ zapochyboval Tom. „Co ty krvavé slzy?“

„Místa, po kterých voda stéká, se tam barví do rezava, určitě je to ono.“

„No, jestli máš pravdu,“ rozzářil se Sam, „tak tenhle úkol zvládneme zatraceně rychle.“

Doma v jeskyni šli okamžitě zkontrolovat, jestli se jim doplnila mapa. Trochu je sice zklamalo, když zjistili, že ani další dílek jim nepomůže odhalit nic objevného, ale dobrá nálada jim vydržela.

O víkendu za nimi jako obvykle dorazil děda s novými zásobami dobrot od Zachariáše a novinkami. To, že s nimi rodiče během příštích prázdnin nebudou, pro ně žádná extra novinka nebyla, to byl jen obvyklý setrvalý stav. Mnohem zajímavější bylo dědovo vyprávění o Vronovi, Hance a dalších lidech kolem, kteří se v poslední době zamíchali do jakéhosi podivného únosu. V Santareně se připravoval

velký vyšetřovací a soudní proces, při kterém by se měla odhalit vina zúčastněných a to, co se vlastně ve skutečnosti událo.

„To je škoda, že tam s nimi nemůžeme být,“ litoval Sam, „hrozně by mě zajímalo, jak taková záležitost probíhá.“

„Neboj se, já ti to potom povyprávím,“ sliboval děda.

Hned další den po vyučování se vypravili pro „slzy skal“. Teď si libovali, že mají Karla, který je tam dokázal dovést přímo bez zbytečného bloudění a hledání. Jenže na okraji skalního masívu je duch zarazil a zavedl je do nenápadného výklenku, kde mohli schovat prkna.

„Počkejte tady,“ řekl Karel, „zaletím se kouknout, jestli je čistý vzduch.“

Ještě se ani nestačili rozkoukat a už byl zpět: „Je to dobré, není doma.“

„Kdo není doma?“

„No přece ta harpyje, co tu bydlí, ten pramen je na jejím pozemku.“

„V tom případě je divné, že by nás sem kerberos nasměroval. Možná je podobný pramen i jinde a tohle není správné místo, kde jsme měli hledat. Proč by posílal žáky na cizí pozemky?“

„Tak naberte vodu a vyzkoušejte to, ne? Za to nic nedáte. Když to nebude ono, vyrazíme jinam,“ navrhl Karel. Uznali, že má pravdu.

Silové pole ochrany zaznamenali v okamžiku, kdy se přiblížili ke skále obarvené vytékající vodou. Chovalo se jako neviditelná stěna, která jim zabraňuje pokračovat v cestě. Když necouvli, vynořila se v jejich mysli otázka.

„Co zde pohledáváte? Mám oznámit vaši přítomnost paní domu?“

„To ne,“ polekal se Tom, „jen jsme chtěli trochu vody, nic víc.“

„Vodu si nabrat můžete a pak okamžitě opusťte chráněný prostor,“ souhlasil neviditelný strážce.

Pospíšili si k vodě, aby odtud co nejdříve vypadli. Jakmile se ocitli mimo hranice hlídané oblasti, vydechli úlevou a zamířili k výklenku, kde na ně u supervolonových prken čekal Karel.

Náhle se Tomovi sevřely vnitřnosti úlekem a zmocnila se ho panika. Ve stejném okamžiku vydal duch srdceryvné zakvilení, jaké už jednou slyšeli.

„Jejda, omlouvám ssse,“ ozvalo se vedle nich, „netušil jsssem, že jssste tady.“

Dvoje děsivé oči, které se vedle nich zničehonic objevily, jim rozhodně na klidu nepřidaly. Tom měl dojem, že mu srdce buší až v krku. Sam se vzpamatoval rychleji.

„Ahoj Zene, ahoj Furontisi, co tu děláte?“

„Přišli jssme sssem pro trochu vody,“ odpověděl Zen, „a ještě jednou ssse omlouvám za naše bafnutí. Víte, ono je to pro násss ssstejně přirozené, jako když vásss sssvědí nosss. Taky ssse podrbete a nepřemýšlíte, jessstli to máte udělat.“

„O čem to meleš?“ vzpamatoval se zvolna z leknutí i Tom.

„No, nevěděli jssme, že ten duch, na kterého jssme tu narazili, je zrovna ten váš. Tak jssme na něj vysstartovali, abychom ho vyděsssili. To je u násss naprosssto normální chování. Doufám, že ssse nezlobíte.“

„Ne, to je v pořádku,“ ujišťoval kamaráda Sam, zatímco Tom se začal starostlivě rozhlížet, kam zmizel Karel.

Našel ho schovaného za supervolonovými prkny. Krčil a mihotal se v naprosté panice.

„Všechno je v pohodě, uklidni se,“ domlouval mu s veškerou průvodcovskou přesvědčivostí, „kamarádi tě nechťeli vyděsit. Byl to jen takový malý omyl.“

„Já, já, ještě nemohu odejít, i když bych moc chtěl,“ vylekaně blekotal duch a vystřelil z úkrytu ven.

„Počkej, nejanči, nic se neděje,“ šel za ním pomalu Tom, „copak jsi nepoznal našeho kamaráda Zena?“

Karel se sice zastavil, ale stejně před svým průvodce couval tak, aby si držel vzdálenost čtyř metrů. Tom si najednou uvědomil, že je tu zase červené vlákno. Tentokrát bylo silné a zřetelné.

„Pojď se mnou, Karle,“ nařídil autoritativně, skočil do výklenku pro prkno a vyrazil podél červené nitky, kterou viděl svým postiženým okem. Letěl asi minutu, když vlákno začalo blednout a slábnout. Během další minuty se vytratilo úplně. Zastavil se a hned za ním zabrzdil své prkno i Sam. Spolu s ním dorazili i oba zvědaví běsové. Karel se před nimi schoval za Tomem. Už ale vypadal mnohem klidněji.

„Co je tímhle směrem?“ ukázal Tom místo, kam ještě před chvílí mířilo červené vlákno.

„Chrám na pomezí,“ odpověděl Zen. Pak opatrně nakoukl za Toma. „Ještě jednou sse omlouvám, Karle, nechtěli jssme vyděsssit právě tebe.“

Duch v mžiku zacouval do bezpečné vzdálenosti.

„Já... já ještě nemohu odejít,“ opakoval zmateně, „nejdřív musím najít krále.“

12) Proces v Santareně

Zachariáš měl najednou tolik práce, že mu po večerech chodila vypomáhat i Hanka s oběma kamarády. Všechny ubytovací prostory byly beznadějně plné a lidé z jižního kontinentu, kteří se sem sjeli, očekávali ten nejlepší servis a obsluhu. Vzhledem k tomu, že většina z nich neměla sedmý smysl, považovalo se za slušnost nepoužívat před nimi magické schopnosti. Jídlo se jim muselo nosit ručně a ne všichni byli k obsluhujícím vlídní. Bylo moc dobře znát, kdo má služebnictvo a jak s ním zachází. Vůbec si neuvědomovali, že tady žádní sluhové nejsou. Hanka byla mockrát v pokušení jim za jejich neurvalost a hloupé řeči pro-

vést nějaký magický šprým, ale pak si řekla, že by to od ní nebylo fér, a ovládla se. Celá Santarena si šuškala o nadcházejícím procesu, kde jako obžalovaná stála i jedna z učitelů magické školy. Velkou zvědavost vzbuzoval fakt, že unesený chlapec zatím nebyl ochránci vypátrán. Jeho matka, belistounská královna, dokonce vypsala vysokou odměnu za nalezení syna, ale i to se mijelo účinkem. Nikdo nechápal, jak je v magickém světě možné hledanou osobu tak účinně schovat.

Jednoho dne zavítal do Kouzelných zahrad soudní úředník a rozdal jednotlivým osobám pozvánky k soudnímu procesu. Sváťa závistivě koukal po Hance a Rafanovi, kteří spolu s pozvánkou obdrželi i pokyn, že mají v aule usednout do prostoru svědků.

„Proč jsem taky nedostal pozvánku?“ mračil se jejich mladší kamarád.

„Nic si z toho nedělej, já ji taky nedostal,“ utěšoval ho Vron, „vlastně je lepší, když tam vůbec nemusíš.“

„Ale já to chci vidět,“ bouřil se Sváťa, „zajímá mě, jak to bude probíhat a jestli našeho spolužáka konečně najdou.“

„No dobře,“ pokrčil rameny Vron, „řeknu Zachariášovi, aby tě tam vzal s sebou. On tam musí, protože ho R'íhan požádal, aby Hance dělal pověřeného zákonného zástupce.“

„A proč jí neděláš zástupce ty?“ podivil se Rafan, kterému vrtalo hlavou, proč se Vron tak málo zajímá o celý případ. Hanka při té otázce také zpozorněla a upřela na jejich přítele zvědavý pohled.

„Čím méně se tam o mně bude mluvit, tím lépe. Nelíbí se mi směr, kterým se vyšetřování ubírá. I vám doporučuji jen odpovídat na otázky a zůstat pokud možno v pozadí. Jestli to půjde, udělejte ze sebe jen nedůležité osoby.“

„Vrone, ty před námi něco tajíš! Rafan říkal, že nám poprvé za tu dobu, co se známe, lžeš,“ uhodila na svého přítele Hanka.

„O tom si pohovoříme, až proces skončí,“ stroze odsekl

Vron a zamračil se na dívku i na Rafana. Zvedl se a se slovy, že má ještě nějakou práci, urychleně odešel.

„No chápeš to?“ naštvane řekla Hanka na kamarádovu adresu, ale oči se jí zrádně zalily slzami.

„Pokud jsem Vronovi správně rozuměl,“ mrkl po straně směrem k dívce Rafan, „právě nám doporučil, abychom se na nic neptali, o nic nezajímali, protože ten, kdo nic neví, nebude pro vyšetřovatele důležitý.“

„Asi byste měli poslechnout,“ zamíchal se do debaty i Sváťa, „a o Vronovi tam pokud možno vůbec nemluvit.“

„To se ti snadno řekne, ale co když se zeptají? Nebo co když se zase pokusí na nás použít násilnou prověrku myslí?“

„Když se zeptají, tak odpovíme,“ usmál se Rafan, „jen si prostě nebudeme zbytečně pouštět hubu na špacír.“

Hanka přikývla a přinutila se zahnat myšlenky na ztraceného spolužáka a uvězněnou učitelku. Moc toužila si o tom všem s někým dopodrobna popovídat, ale jakoby se před ní zavíraly všechny dveře. Nechtěl o tom mluvit její otec, ani Vron, od Rafana se dočkala akorát sarkastického úšklebku a slov: no jo, ženská! Sváťa sice naslouchal, ale sám mlčel, což Hanku rozčilovalo víc než Rafanovy úšklebky. Nejhorší na tom bylo, že se podobné odezvy dočkala i od Plama. Její dračí přítel také jen naslouchal a pak jí poradil, aby se tím netrápila a raději své síly věnovala učení. To už bylo skoro jako rána pod pás.

Nakonec vzala za vděk i Julií a Gitou. S těmi mohla o Tulovi mluvit od rána do večera. Společně spekulovaly o tom, co se mu asi přihodilo. Julie byla velice zklamaná, když zjistila, že ani Hanka netuší, kde jejich spolužák je.

„Neříkáš mi pravdu,“ obvinila ji, „bratranec tvrdí, že to musíte vědět.“

„Jaký bratranec?“

„Fred. Víš, on je pátrač. Zajímal se o Tula už před Vánocemi.“

„Copak on ho znal?“

„To ne. Ale když jsem doma vyprávěla, že máme ve skupině záplatovaného prince, začal mluvit o tom, že je to možná skutečný králův syn. Chtěl po mně, abych mu domluvila schůzku. Ale Tul odmítl. Tak jsem Fredovi řekla, že budete o Vánocích v Dubovníku rozdávat dárky chudým, aby se na něj podíval tam.“

Hanku rázem polil studený pot. To snad není možné! Ten, kdo Tula ohrozil na životě, byla ona sama. Rafan má pravdu, neumí držet jazyk za zuby. Kdyby Julie neslyšela, kde budou o svátcích, nemuselo k ničemu dojít. Bylo jí do breku. Jak jen mohla udělat tak hloupou chybu?! Jestli se tohle někdy dozvedí kluci, už jí v životě nebudou věřit. Rychle se rozloučila a prchla na mýtinu, kam chodili krmit hřejiváčky. Jenže měla smůlu. Sotva se vynořila z brány, narazila na Dianu Renu.

„No ne,“ podivila se zástupkyně ředitele, „netušila jsem, že tuhle bránu objevili i žáci. Ráda tě vidím, Hanko.“

„Omlouvám se, hned půjdu pryč,“ otočila se dívka k odchodu.

„Ne, nemusíš odcházet,“ chytila ji za ruku zástupkyně ředitele a otočila si dívku obličejem k sobě, „copak se stalo?“

„Já, já... udělala jsem hroznou chybu. A nejde to napravit,“ vypadlo z Hanky.

„A chceš si o tom se mnou promluvit?“

Hanka se zmohla jen na chabé zavrtění hlavou.

„Tak si najdi někoho, komu to dokážeš říct. O chybách je potřeba mluvit, jinak se s nimi člověk těžko vyrovnává. Určitě existuje někdo, kdo tě vyslechne a pochopí tě. Vymluv se z toho,“ usmála se na ni profesorka a nechala ji na mýtině samotnou. Ptáčci se pomalu vraceli ke krmítku. Jeden z nich začal zpívat a Hanka se rozbřečela. Byla ráda, že tu nikdo není a začala přemýšlet o radě, kterou právě od profesorky dostala. Hřejiváčkův zpěv vnášel do její duše klid. Rozhodla se, že se večer svěří otci.

R'íhan svou dceru v klidu vyslechl a vyslal k ní vlnu útěchy. Hanka byla ráda, že to ze sebe dokázala dostat a že necítí na druhé straně otcův hněv.

„Jsem hrozně hloupá. Dobré rady mi profrčí kolem uší a já si až pozdě uvědomím, že jsem měla poslechnout,“ vzdychla nešťastně, když dovyprávěla.

„Nejsi hloupá, jen trochu nezkušená,“ odpověděl jednořezec, „jsem rád, že si konečně dokážeš přijít pro radu i ke mně a že jsi mi to všechno řekla. Já vím, není to snadné. Ale jsi člověk a dělat chyby je normální.“

„Ale tohle se nedá ani vrátit ani napravit,“ popotáhla nešťastně.

„Nevěš hlavu, žádná tráva není tak mokrá, aby zase neuschla. Aspoň teď víme, že tvého spolužáka nikdo úmyslně nezradil ani neprodal. Až bude po procesu, ještě si o tom popovídáme u nás doma,“ vlídně řekl R'íhan.

„Až bude po procesu, to říkají všichni! Co to znamená, tati?“

„Že ještě nenastal pravý čas na otázky.“

„Jsem z toho nervózní.“

„Tak relaxuj a věnuj se učení,“ rozloučil se něžným pohlazením jednořezec a zanechal Hanku v nejistotě, co se to vlastně kolem nich děje.

Dva dny nato se ke své chybě přiznala i Sváťovi a Rafanovi.

„Prokristapána, ženská!“ chytil se za hlavu Rafan. „Copak ti pořád nevtloukám do hlavy, abys nebyla tak ukecaná?!“

„Nenadávej jí,“ zastal se dívky Sváťa, „byla to víc hloupá náhoda než její chyba. Aspoň víme, jak nás tam našli.“

„No, ještě že máš tolik slušnosti, abys nám to řekla,“ mračil se doposud Rafan, ale Hanka vycítila, že se na ni až tolik nezlobí. Tvářila se zkrroušeně, ale v duchu jákala, že to kamarádi vzali tak sportovně a nepřestali s ní mluvit.

Ve škole právě probírali transport břemen posílaných

branami. Nebylo to tak snadné, jak se zpočátku zdálo, takže museli začít trénovat i doma. Toho využil Zachariáš a hned je zaměstnal v praxi. Hosté z Jižního kontinentu toho snědli neuvěřitelné množství, takže bylo pořád potřeba transportovat zásoby z tržiště do Kouzelných zahrad. Pracovali společně s Vronem, který byl v poslední době nezvykle uzavřený a nemluvný. Ale na druhou stranu jim ochotně pomáhal radou i příkladem, když měli potíže s prací.

Konečně nastal den procesu. Zachariáš se oblékl do slavnostního, což znamenalo, že si na svůj obvyklý kožený kabátec připnul obzvlášť široký a zdobený opasek, za kterým se mu houpala naleštěná sekera. Běžný denní provoz nechal na starost Vronovi a spolu s dětmi se pěšky vypravil do centra Santareny, kde se v katedrále konalo shromáždění. Když Hanka viděla, kolik je tu lidí, skoro se vyděsila. Vyšetřování přilákalo nejen zúčastněné, ale i spoustu zvědavců. Ještě že měli rezervovaná místa v prostoru pro svědky. Sváťa se tam nenápadně protlačil spolu s nimi. Pořadatelé nevěděli, kam dřív skočit, koho dřív kontrolovat a jen tu a tam usměrňovali dav, který se tlačil u vchodu. Rafan s pobavením pozoroval ten zmatek a prorokoval opožděný začátek.

Ale pak postranními dveřmi napochodovali do sálu honosně oblečení lidé a za nimi vešli tři mágové v černých, zlatě zdobených pláštích. Zaujali místa na vyvýšeném pódiu a gestem přivolali šéfa pořadatelů. Ten vzal do ruky zvláštní hůl zdobenou velkým kamenem a několika peříčky. Poklepal s ní na kamennou podlahu, což vyvolalo vibrující vlnu, která ztlumila zvuk. Zbytek opozdilců se natlačil dovnitř a muži u dveří zavřeli vchod.

Muž s holí představil tři mágy, kteří tu měli působit jako soudci, pak představil Cintariona, hlavního vyšetřovatele a Lionu jako obhájkyň práv obviněných. Pak prohlásil shromáždění za zahájené a předal hůl hlavnímu vyšetřovateli.

„Vážení přítomní,“ ujal se slova Cintarion, „sešli jsme se

tu na žádost královny z Belistounu, která žádá, abychom potrestali únosce jejího syna Tuliana a pokud to bude možné, našli ztraceného následníka trůnu. Protože se nám nepodařilo případ vyřešit na místě, svolali jsme shromáždění, které by mělo objasnit celou situaci a najít viníka únosu. Co se tedy stalo? Zhruba před čtyřmi lety zmizel desetiletý Tulian z rodného hradu. Stalo se to záhy po smrti jeho otce a zmizení jeho staršího bratra. Chlapce se nepodařilo najít a všichni se domnívali, že utekl v nějakém psychickém šoku a možná už není mezi živými. Nicméně pátrat po něm nepřestali. V létě dostali zprávu, že byl chlapec pravděpodobně viděn v Renoru v magické škole. Královský mág tam vyrazil, aby se přesvědčil, zda se opravdu jedná o Tuliana. Dohonil ho na supervolonových závodech v Polutě. Bohužel se mu nepodařilo s chlapcem promluvit, protože hned po závodech zmizel. Jak jsme zjistili, odvedla ho odtud obviněná Felicie Ferinová. Díky ní se Tulian dostal do rukou Artitanovi, který navzdory tomu, že věděl, kdo Tulian je, chlapce nevrátil rodině, ale přinutil ho navštěvovat školu tady v Santareně. Proto jsme ho obvinili z únosu. Problém je, že se chlapce zatím nepodařilo najít ani našim nejlepším pátračům.“

Hanka v mysli ucítla Plamův kontakt.

„Mohl bych se dívat s tebou?“ zeptal se její dračí přítel.
„Moc by mě zajímalo, jak takové shromáždění probíhá.“

Nejdřív ho chtěla odmítnout za to, jak se k ní v poslední době choval, ale pak si to rozmyslela. Vždyť i její otec se choval skoro stejně. Přece se nebude urážet jako malá holka! Přijala tedy Plama do svého komunikačního krystalu a umožnila mu dívat se a naslouchat.

„Byl královský mág u dvora v době, kdy se chlapec před čtyřmi roky ztratil?“ zeptal se jeden se soudců.

„Ano,“ přikývl Cintarion.

„Pak ho povolejte jako svědka, ať objasní, co se tehdy stalo a jak v tu dobu postupoval on sám,“ nařídil soudce.

Z řady před nimi se zdvihl muž a přistoupil k vyšetřovateli. Ten mu vrazil do ruky hůl a poučil ho, že se kámen při jakémoliv lži zbarví červeně.

„To je on,“ zašeptala Hanka směrem ke klukům, „ten, co chtěl Tula v Polutě zabít.“

Rafan ale lehce zavrtěl hlavou a přitiskl si prst na ústa. Hanka pod jeho zamračeným pohledem ztichla a poslušně se schoulila zpět na své místo.

„...a toho večera následník zmizel ze své komnaty ve věži,“ hovořil mezitím svědek, „zjistili jsme to pochopitelně až ráno, když nedorazil ke snídani. Královské strážce prohledaly celé okolí, ale marně. I já jsem se snažil najít nějakou stopu, ale moje vyhledávací schopnosti nepatří k nejlepším. Věřil jsem, že se chlapec musí dřív nebo později někde objevit. Ovšem nepředpokládali jsme, že by mohl být v magické škole, protože o jeho sedmém smyslu neměl nikdo z nás nejmenší tušení.“

„Jaké máte magické vzdělání?“ zeptal se soudce.

„Střední.“

„Ale bránu ovládáte.“

„Ano.“

„A to nedovedete poznat magické předpoklady?“

„Umím trochu uzdravovat, zahnat zemědělské škůdce, ale co se týká vidění a pátrání, nepatřím mezi nejlepší.“

„A kdo vlastně přihlásil Tuliana do magické školy?“ znovu se zeptal soudce. „Na to přece potřeboval někoho dospělého.“

„Jak jsme později zjistili, byl to Silmur, strážce královského stáda, kdo chlapce nechal studovat v Renoru.“

„Jeho z únosu neobviňujete?“

„Samozřejmě že obviňujeme! Ale pokud vím, jeho už obžalovat nemůžeme. Bylo mi řečeno, že ho zabili ho při té bitce v Dubovníku.“

„Rozumím. Pokračujte.“

„Vlastně jsme nakonec objevili Tuliana díky tomu, že

jsme sledovali Silmura. Když jsem se ale konečně k chlapci dostal, ta zatracená ženská ho odvedla a schovala. Musel jsem najmout spoustu lidí, abych následníka znovu našel.“

Cintarion ho přerušil a obrátil se na soudce: „Myslím, že je čas přivést obviněnou Felicii Ferinovou.“

Mágové přikývli a jeden z pořadatelů přivedl profesorku. Vypadala smutně a unaveně.

„Byla jste obviněna z únosu Tuliana z Belistounu,“ řekla jí Liona a vtiskla jí do ruky hůl s kamenem, „nyní máte možnost svobodně promluvit a objasnit soudnímu shromáždění pohnutky vašeho nezákonného jednání. Povězte nám o tom, jak jste se seznámila s Tulianem.“

Profesorka začala vyprávět o závodech a o zříceném stropu v zákulisí. Pak ukázala prstem na Duala.

„Jsem si jistá, že tento muž chtěl Tuliana zabít. Zkusil kouzlit i na mě, ale to měl smůlu. Rychle jsem chlapce odvedla, protože mohl mít poblíž pomocníky a já nechtěla ohrozit dětský život.“

„To je nesmysl,“ ozval se Dual, který pořád stál opodál, „chtěl jsem Tuliana odvést domů k rodině. Ta potrhla ženská si plete nehodu s vraždou. Snažil jsem se chlapce chránit před padajícím stropem. Nechápu, jak přišla na to, že bych ho měl chtít zabít. Takový nesmysl!“

„Nemá v ruce hůl pravdy,“ ozval se v Hančině myslí drak, „takže může klidně lhát.“

„Ty lumpe,“ obořila se na královského kouzelníka Ferinová, „já přece říkám jen čistou pravdu a taky vím, co mluvím. Jak se opovažuješ zlehčovat mou výpověď?!“

„Zůstaňte v klidu,“ napomenula Liona profesorku, „a pokračujte. Jinak budou soudci nuceni vám odebrat slovo.“

„Dobrá, dobrá,“ snažila se přemoci své rozčilení Ferinová, „nejvíc mě zarazil fakt, že Tulian nahlas vyslovil jméno Artitan. Skutečného Artitana znám, tak jsem ohroženého chlapce vzala k němu, aby se věci vyjasnily.“

„Chlapec vám řekl, kdo je?“

„Ano.“

„Přesto jste ho nevrátila domů. Proč?“

„Tvrdil, že ho doma zabijí, protože už zabili jeho otce a bratra. Chtěl dostudovat, aby se dokázal ochránit i před magií.“

„Tím jste se ovšem dopustila nezákonného jednání. Jste si toho vědoma?“

„Ano.“

„Proč jste celou věc nepředala do rukou ochráncům?“

„Odvedli by chlapce domů, a kdyby nic nevyšetřili, byl by znovu ohrožen na životě.“

„Vy tomu skutečně věříte?“

„Ano, jsem o tom přesvědčena, jinak bych tak nejednala.“

„Dobrá. Zatím se posaďte, musíme se poradit,“ řekl jeden ze soudců a naklonil se k dalším dvěma kolegům.

Celý prostor okamžitě začal hlučet tlumeným hovorem.

„Artitan to bude mít horší,“ tiše konstatoval trpaslík.

Přestávka netrvala dlouho. Po chvíli vyšetřovatel opět klepl holí a všichni se ztišili. Jeden ze soudců povstal a pobídl Ferinovou, aby přistoupila blíž.

„Provinila jste se proti zákonu, takže vám musíme vyměřit trest. Došli jsme ale k názoru, že jste jednala na základě omylu. Protože jste se ale zachovala podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a měla jste na mysli především chlapcovo dobro a zdraví, budeme to považovat za polehčující okolnost. Odsuzujeme vás na dva měsíce k práci v chudobinci pro nemocné v Dubovníku. Dostanete za to jen ubytování a stravu. Trest můžete absolvovat v době prázdnin. Souhlasíte s trestem?“

Ferinová jen mlčky přikývla. Pak se soudce otočil k první radě, kde seděla královna.

„Ptám se i vás, vaše veličenstvo, souhlasíte s navrženým potrestáním i vy?“

„Ano, zdá se mi to jako dostatečný trest,“ přikývla oslovená žena, i když vysoký muž vedle ní jen nespokojeně koulel očima. Mág přikývl a sestoupil k Ferinové. Stáhl jí z ruky náramek a Hanka si s hrůzou uvědomila, že byl zaručeně antimagický. Naskočila jí husí kůže při vzpomínce, jak se člověk cítí, když je nucen ho nosit. Pak profesorku vyzvali, aby se posadila mezi svědky a zůstala soudu k dispozici, kdyby ještě potřeboval nějaké informace. Hůl pravdy se opět ocitla v ruce vyšetřovatele.

„Prosím účastníky soudního shromáždění o klid,“ řekl nahlas, „nyní vyslechneme hlavního podezřelého a soud se pokusí zjistit, kam zmizel unesený chlapec. Přiveďte mága Artitana.“

Hanka s obavou sledovala, jak přivádějí muže, který se posledního půl roku stal Tulovým ochráncem. Kromě náramku měl na ruku i pouta. Podmračený vzpurný pohled prozrazoval, jak je mu tahle situace silně proti srsti. Rozhlédl se po celé síni a pozorně spočinul na tvářích soudců. Nakonec přešel pohledem i prostor určený pro svědky. Cintarion mezitím líčil, jak Artitan přinutil Tula studovat v Santareně a jak mu znemožnil návrat domů. Na závěr ho obvinil z toho, že chlapce u Gorta ukradl z rukou Duala a někde následníka trůnu šikovně ukryl.

„Takový nesmysl! Co by z toho měl?“ neudržela se Hanka. „Tul přece chodil do školy rád.“

Královna z Belistounu zřejmě její šeptání zaslechla, protože se otočila, aby zjistila, kdo to řekl. To Hanku vzpamatovalo a ztichla.

„Vysvětlete soudu, proč jste chlapce neodvedl domů,“ nařídil obviněnému vyšetřovatel.

„Vážený soude, vážení přítomní,“ promluvil zvučně Artitan, „rád všechno vysvětlím, jestliže mi to dovolíte.“

„Odpovězte na otázku a žádné zbytečné řeči,“ napomenul ho Cintarion.

„Zajímá mě se o chlapce proto, že někdo na Jižním

kontinentu zneužil mé jméno a zadržel vzkaz, který ke mně od bývalého královského mága vůbec nedorazil. Zajímalo by mě, proč současný dvorní kouzelník používá mé jméno!“

„Otázky tady klademe my!“ zamračil se Cintarion, ale jeden ze soudců ho zarazil a ukázal na mága.

„Sundejte mu pouta a ať si vezme hůl pravdy. Zároveň prosím svědka Duala, aby přistoupil a podal vysvětlení.“

Královský mág se zvedl a postavil se vedle Artitana. Obrátil se k němu a do očí mu řekl:

„Vždyť jsi mě v dopise sám požádal o to, abych se nějaký čas pod tvým jménem staral o královskou rodinu. Tak proč se tomu teď divíš?“

„Cože?! Nikdy jsem ti nic nepsal, natož takový nesmysl!“ zuřivě k němu o krok přistoupil bojový mág. Protože už v té chvíli svíral hůl pravdy, všichni zvědavě pohlédli na vyšetřovatele, co na to říká. Dual o několik kroků couvl.

„Dejte hůl pravdy i tomu druhému,“ ozval se hlas z obecnstva.

„Tumáš,“ vrazil Artitan hůl do ruky Dualovi, „a teď vysvětluj, jak to bylo!“

„Ale vyšetřovatel jsem tu přece já,“ zkoušel protestovat Cintarion, ale nikdo si ho nevšímal, zraky všech se upíraly na dva mágy stojící proti sobě.

Dual s holí v ruce zdvihl hlas: „V dopise, který jsem dostal, jsi mě žádal, abych na Jižním kontinentu působil tvým jménem, protože ty máš momentálně lukrativnější kšefty. A já se jako blbec o tohle království několik let staral, zatímco ty ses tu někde poblíž paktoval s nepřáteli království!“

„To je lež!“ zuřil Artitan.

„Jak vidíš, tak není,“ strčil mu Dual pod nos hůl pravdy.

V davu přihlížejících to začalo hučet. Soudní divadlo začalo nabírat na zajímavosti. Jak je možné, že obě tvrzení byla pravdivá?

„Zjednejte pořádek,“ zasyčel soudce směrem ke zmate-

nému Cintarionovi.

Vyšetřovatel vytrhl hůl Dualovi a udeřil o podlahu. Vlna klidu se rozlila po síni. Pak hůl znovu vrazil do ruky Artitanovi.

„Jaký prospěch jste očekával, když jste unesl následníka trůnu? A žádné vytáčky! Teď už nemáte šanci to hodit na někoho jiného!“

„Já přece nikoho neunesl! Jen jsem tomu chlapci pomohl, protože se zdálo, že ho chce někdo zabít!“ zkušel se bránit Artitan.

„Možná si u něj ten únos objednali odpůrci království. Ti ho teď přece platí,“ otočil se ještě při odchodu na své místo Dual, aby svému protivníkovi zavařil, „třeba chtěli chlapce zabít oni.“

V hledišti to opět zašumělo a vyšetřovatel musel opakovaně použít zklidňující kouzlo. Náhle se prodral davem jeden z diváků a přeskočil zábradlí. Odstrčil vyšetřovatele a postavil se před soudce. Strhl si klobouk a lehce se uklonil: „Tohle je naprostý nesmysl, nikdo z nás by si nepřál smrt dítěte. Najali jsme Artitana na ochranu před bandity, nic jiného jsme neobjednali, jak se snaží naznačit tenhle královský darebák.“

„Lorde Hungare,“ povstala rozčileně a výhruzně královna, „jestli v tom máte prsty...“

„Copak jste neposlouchala, co říkám, veličenstvo?“ odsekl neuctivě muž. „Ani vám, ani vašim dětem bychom neublížili. Akorát že už tu s námi není žádný skutečný král, kterému by se na hrudi rozhořelo dračí oko. Od té doby, co zemřel váš manžel, to jde s královstvím od deseti k pěti. Copak to nevidíte? Po takové neúrodě, jaká byla letos, by váš muž sáhl do pokladnice a zabezpečil zemi proti hladu! Jenže ti vaši přísluhovači umí jen zdvihat daně a dohánějí chudé k naprostému zoufalství. Kde by se jinak najednou vzalo tolik banditů a pirátů? O takové vládce my nestojíme, to jistě chápete!“

„Zjednejte si pořádek,“ znovu napomenul Cintariona jeden soudce.

„Tohle nemá s projednávaným případem nic společného, vraťte se hned zpět do hlediště,“ nařídil neposlušnému divákovi vyšetřovatel.

„Jak to, že nemá!“ nechtěl se nechat nezvaný návštěvník vyhnat. „Každý přece vidí, že se chce lord Barada stát králem a ten jeho úlisný přísluhovač, co si ještě nedávno říkal Artitan, dělá všechno pro to, aby mu to usnadnil! Jestli chce někdo Tuliana zabít, tak je to právě Barada! Pak už by mu stačilo se jen oženit s princeznou a má, co chtěl. Ale o takového krále my nestojíme! To radši žádného!“

Hlediště po jeho výstupu zahučelo jako když se pichne do vosího hnízda. Vyšetřovatel si toho zatím nevšiml, jen netrpělivě kývl na své pomocníky a ti začali rozohněného muže vytlačovat směrem, odkud před chvílí přivedli Artitana. Nakonec za nimi zaklaply dveře a v síni zavládl napjatý klid. Vystoupení nezvaného hosta po sobě zanechalo podivnou pachůň a vzbudilo pochybnost o vládcích z Jižního kontinentu.

„Vraťme se zase k vyšetřování,“ vybídl přítomné jeden ze soudců a obdařil Cintariona znechuceným pohledem. Ten si setřel pot z čela a obrátil se zase k obviněnému, který s pobavením a kapkou zlomyslnosti sledoval dění kolem.

„Takže kde jsme to skončili? Nutil jste chlapce, aby chodil do školy a neumožnil jste mu návrat domů...“

„K ničemu jsem ho nenutil! Nechtěl se vrátit domů, protože se tam bál o svůj život. Podezřívá magi, že zavinil i smrt otce a zmizení bratra.“

„On byl při tom, když jeho otec zemřel?“

„Pokud vím, tak nebyl. Ale tvrdil, že vyslechl jeden podivný mágův rozhovor, ze kterého to vyrozuměl. Prý měl zemřít i on, tak raději utekl z domova. Věřil jsem mu, když to vyprávěl. Chtěl studovat magii, aby se dokázal ubránit.“

„Mohl jste požádat ochránce, aby to prověřili. Proč jste

nevyužil zákonné prostředky?“

„To je složité. Nebylo vyloučeno, že ochránci nic neobjeví. Pak by odešli a Tul mohl být opravdu ohrožen na životě. Kdyby se mu něco stalo, viděl bych to jako své selhání. Raději jsem tedy utajil místo jeho pobytu.“

„Dejme tomu. Ale pak jste odjel a nechal chlapce bez ochrany. Kampak se poděla vaše péče a starostlivost?“

„Nemohu přece odmítat klienty. Je to moje práce. Doufal jsem, že je Tul ve společnosti svých spolužáků v bezpečí a nic mu nehrozí.“

„A není to náhodou tak, že jste najal v Dubovníku pár lumpů, aby ho mezitím zabili?“

„Já se Tula snažil chránit, ne zabít! Kolikrát to mám sakra opakovat?!“

„Jenže ochránkyně, která vyšetřovala případ, tvrdí, že jeden obviněný přiznal, že jim Artitan dal peníze, aby ve vhodné chvíli napadli skupinu, rozdávající dárky,“ zvýšil hlas Cintarion.

„Copak? Další jmenovec? Protože já to nebyl!“ nenechal se zastrašit bojový mág. „Našli jste vůbec všechny útočníky a Silmurova vraha?“

„Otázky tady kladu já!“ zasípal vzteky vyšetřovatel. „Takže teď vysvětlete, jak jste se dostal na místo konfliktu a co jste dělal.“

„Bohužel jsem se tam dostal pozdě. Dali mi vědět až v okamžiku, kdy už bylo po všem a Tul byl pryč. S pomocí jeho spolužačky jsem se pokusil vystopovat únosce, což se nám nakonec podařilo. Odvedl ho Gort,“ mágvův prst zamířil k jedné židli v prostoru pro svědky. Teprve teď si Hanka všimla známé osoby.

Mágové kývli na vyšetřovatele, aby označeného přivolal jako svědka. Gort pomaličku vstal a nedbale se přiloudal před soudce.

„Je pravda, že jste unesl Tuliana z Dubovníku?“

„Unesl je nesprávné slovo. Snažil jsem se zařídit, aby se

kluk dostal zase domů k rodině. Vlastně jsem ho zachránil před tou nebezpečnou bitkou, do které se v Dubovníku zamotal. Odtáhl jsem ho branou k sobě. Byl tak rozrušený, že jsem považoval za vhodné ho trochu magicky zklidnit. Pak jsem ho předal tady Dualovi, aby ho mohl vrátit matce.“

„Chtěl po vás Artitan, abyste ho vydal jemu?“

„Jo, snažil se o to, ale marně. Ale dost možná to bylo jen takové odpoutání mé pozornosti, když se mě pokoušel okrást.“

„Hlásil jste pokus o krádež ochráncům?“

„Nakonec ne. Jakmile jsem ho načapal ve své zahradě, lup odhodil a pak se mu z ničeho nic najednou podařilo zmizet branou. Nic mého si s sebou neodnesl, tak jsem to nechal plavat. Nebylo nutné kvůli tomu někoho obtěžovat. Jenže on se pak z druhé strany vrátil a otevřenou branou vyfoukl toho uneseného kluka Dualovi přímo pod nose. To už jsme hlásit museli.“

„Byl u vás sám?“

„Ne měl s sebou dvě starší děcka. To je tedy bída učit tak mladé lidi vloupávat se na cizí pozemek a krást.“

„Co si to dovoluješ, ty lumpe?!“ nakročil k němu Artitan. „Na rozdíl od tebe jsem v životě nic neukradl!“

Hůl pravdy v jeho ruce zazářila rudým světlem. Gort se neudržel a roztáhl pusou k širokému úsměvu: „No vida, aspoň tu konečně vyjde pravda najevo.“

„Jediné, co jsem jako malý kradl, byl cukr z matčiny cukřenky,“ dodal zachmuřeně Artitan. To, že tentokrát hůl potvrdila jeho slova, už ale nikdo nezaznamenal. Lidé v hledišti se od srdce zasmáli a Gort se spokojeně zašklebil.

„Kde je nyní Tulian?“ zeptal se vyšetřovatel.

„To nevím,“ pokrčil rameny Artitan, „já už se na Gortovu zahradu nevrátil. Prošel jsem i s dětmi branou k jednořzci R'íhanovi a ten mě vzápětí poslal zpět do Santareny. Tam už tou dobou bylo spoustu svědků, kteří mohou odpří-

sáhnout, že mě viděli a že jsem nikam ani na okamžik nezmizel.“

„Tak kdo vlastně mého chlapce ze zahrady odvedl?“ povstala ze svého místa královna a přistoupila blíž. Dívala se z jednoho mága na druhého a pak se otočila k Dualovi.

„Jsi přece kouzelník! Jak ti mohli pod rukama ukrást moje dítě?!“

„Omlouvám se, vaše veličenstvo, někdo ho protáhl branou tak šikovně, že jsem si nevšiml, kdo to byl,“ bránil se královský mág.

„No jasně,“ ušklíbl se Gort, „je to ňouma, který čučel na bránu otevřenou jednorožcem, a zatím mu někdo za zády vyfoukl prince.“

„Ty bonzáku jeden hnusnej,“ vyletěl na něj Dual, „co si to dovoluješ? Já tě najal, abys kluka našel. Byl jsi celej žhavej posloužit královské rodině. Jenže ta tvoje zahrada funguje jako průchoďák. Kdo ví, kdo se tam všechno motal!“

„Jasně že jsem chtěl posloužit královně. Kdo by nechtěl? Ale to jsem si ještě myslel, že za služby slušně platí.“

„Samozřejmě, že platí, ale tys to zvorál.“

„Já? Já že jsem to zvorál?! Kluka jsem ti předal, takže svůj díl práce jsem odvedl beze zbytku. Kdybys nebyl zvědavej a blbej, tak by se to nestalo.“

„Nehádejte se! Chci vědět, kde je můj syn!“ zdvihla hlas královna, když vyšetřovatel zase nebyl schopen uplatnit svou autoritu.

„Tak dost! To by stačilo!“ zvedl se soudce, který seděl vzadu a dosud nemluvil. „Vyhlášuji přestávku na oběd. Sejdeme se tu za hodinu a budeme pokračovat, až se všichni trochu uklidníte.“

Tři mágové se poté zvedli a odešli. Lidé sice reptali, ale nezbylo jim nic jiného, než se jít trochu vyvětrat do mrazivého dne.

Zachariáš děti zatahl do malé hospůdky, která zvenku ani jako hospoda nevypadala. Uvnitř byly jen čtyři stoly,

u kterých nikdo neseděl. Poručil oběd, který jim přinesli téměř okamžitě. Jídlo bylo vynikající.

Vtom dovnitř vrazili tři muži a posadili se k jednomu stolku. Hovořili tak hlasitě a rozčileně, že je ani nešlo přeslechnout.

„Nic ti neudělali?“

„Nic. Akorát mě vyhodili ven na mráz. Musíte mi vyprávět, co se dělo potom. Zjistili, kam se poděl princ?“

„Ani náhodou! Akorát se ukázalo, že je královskéj mág pěkněj blbec. Nechal si kluka ukrást skoro pod nosem. Nedivil bych se, kdyby se královna rozhodla ho propustit.“

„Takže nejspíš zmizel stejně jako jeho brácha. Když o tom všem přemýšlím, tak od doby, kdy se u nás objevil Artitan, královskou rodinu stihá jedna tragédie za druhou. Nezdá se vám to podezřelý?“

„Nejmenuje se Artitan.“

„No jo, já pořád zapomínám. Dual! Toho nám byl čert dlužen.“

„Myslíš, že by byl schopen zabít krále a odstranit oba jeho kluky?“

„Kdo ví. Skoro bych řekl, že ano.“

„Co by z toho měl?“

„To nevím, ale Baradovi by tím otevřel cestu k trůnu. Copak nevidíš, jak se ten záludnej bastard třese na to stát se králem?“

„Vždyť už jím skoro je. Roztahuje se na hradě jako žába na prameni.“

„Jistě. Ale vrtá mi hlavou, proč ještě nenosí králův amulet s dračím okem. Kdyby dal krále zabít, tak by si ten klenot přece přivlastnil. Vždyť je to vlastně nevyšší odznak královské moci.“

„Třeba se mu nelíbí.“

„A nebo mu nefunguje!“

„Nefunguje?“

„Copak ty o tom amuletu nic nevíš?“

„Nikdy jsem se o něj nezajímal.“

„Myslel jsem, že jeho historii zná každé malé dítě. Vždycky v královské rodině přecházel jen z otce na syna nebo na bratra. Když si ho dá na krk právoplatný vládce, jeho oko se rozhoří oranžovými a rudými odlesky, jako kdyby bylo živé.“

„Až se Barada ožení, třeba mu taky bude fungovat.“

„Jen jestli mu někdo řekl o tom, že samotná svatba nestačí. Musí absolvovat i test fyzické zdatnosti.“

„Test? A jaký?“

„Vlastnoručně chytit a zkrotit divokého koně. To je jakási pojistka, že se králem nestane nějaký ňouma nebo zbabělec, i kdyby měl královskou krev.“

„Páni, to jsem netušil. Takže mladý princ, i kdyby ho našli, stejně ještě nemůže být králem.“

„V tom je právě naše šance. Momentálně tu není žádný právoplatný král. Mohli bychom lidi přesvědčit, že by o jejich zemi neměl rozhodovat nějaký samozvanec. Nejlepší by bylo ustavit jakousi radu nejmocnějších lordů, která by převzala veškerou moc do svých rukou. Určitě by to naši zemi prospělo. Ale to bychom o tom museli přesvědčit hlavně ty zděvnatělé šlechtické mozky, co zatím zachovávají věrnost královně. Zatím je nás na převrat málo. A kouzelník, i když je to ňouma, by mohl být zatraceně nepříjemný protivník.“

„A co ten tvůj bojový mág? Jestli ho osvobodí, třeba se přidá na naši stranu. Z toho, co jsme viděli, se dá usoudit, že Duala nesnáší podobně jako my.“

„To asi nepůjde. Má velice přesně vymezenou smlouvu a upozornil mě, že neudělá nic, co by směřovalo proti zákonům a zvyklostem naší země.“

„Tak seženeme jiného. Tady jich musí být.“

„Jo! A bude to stejný lump jako Dual, nebo horší! To není tak snadné. Musíme to ještě zvážit.“

„Ty jsi moc slušný a férový, Hungare, s tím nikam nedo-

jdeš.“

„A ty si zase vůbec neuvědomuješ, jak je nebezpečné rozpoutat ozbrojenou konfrontaci. Teď nás sice ožebračují nestoudné daně, ale taky bychom mohli přijít úplně o všechno. A já mám rodinu, kterou bych nerad ohrozil. Kdyby se tu objevil jako král nějaký rozumný přijatelný člověk, tak ho bez mrknutí uznám, ale Barada tuhle krajinu úplně zničí. Když bude takhle pokračovat, octneme se ve válce raz dva.“

„Hele, jestli chceme dostat v soudní síni nějaká slušná místa, asi už bychom měli vyrazit zpátky,“ řekl jeden z mužů, když dojedli.

Jakmile zmizeli, zdvihl se i Zachariáš s dětmi.

„Tomuhle muži Artitan slouží?“ ohrnul nos Sváfa. „To bych do něj fakt neřekl.“

„Je to nájemný mág, moc vybírat si nemůže,“ odpověděl trpaslík, „copak ty by sis vybíral, jestli máš léčit toho nebo onoho jenom podle toho, jak vypadají nebo jednají?“

„Hm, asi máš pravdu. Když mě někdo potřebuje, neodmítnu ho.“

„A jak to vidíš s Artitanem?“ zeptal se Zachariáše Rafan. „Myslíš, že ho odsoudí?“

„Bojím se, že ano. Ukrýváním Tula se opravdu provinil proti zákonu, i když to myslel dobře.“

„Tak už pojďte,“ pobízela je Hanka, „ať nepřijdeme pozdě.“

Síň v katedrále byla zaplněná k prasknutí. Tři soudci se vrátili na svá místa a vyšetřovatel opět musel uklidňovat všeobecný hluk.

„Nyní na žádost soudu přistoupíme k rekonstrukci dění v Gortově zahradě,“ oznámil Cintarion a pozval k sobě Gorta, Duala, Hanku a Rafana. Rozmístil je v prostoru a pokynul Artitanovi, aby podrobně popsal, co se v zahradě dělo. Hanka opět ucítila Plamovu přítomnost ve své mysli. Pustila ho dál, aby i odpoledne mohl spolu s ní pozorovat, co se právě odehrává. Artitan právě líčil, co prožili u Gorta.

„...už jsme věděli, že nám Gort lhal, když tvrdil, že je Tul dávno pryč. Přemýšleli jsme, jak ho zachránit. Vtom nás ale Gort odhalil a použil na nás rušičku magie. Měl tam také několik ještěrořafů, takže jsem děti varoval, aby se nehýbaly. V té chvíli jsme byli odkázáni na milost a nemilost pána domu. Pak se kolem nás rozsypaly peníze a cennosti a Gort prohlásil, že zavolá ochránce, aby nás obvinil jako zloděje. Následně se ve dveřích objevil Dual s omámeným chlapcem a chtěl opustit zahradu. Gort ho poslal dozadu za pěšinu, kam už rušička nedosahovala. Bylo nám jasné, že tam vykouzlí bránu a zase i s Tulem zmizí. Vtom se jedna brána otevřela přímo za námi a Hanka na nás houkla, abychom ji následovali, což jsme učinili a objevili jsme se u jednorožců. Tam jsem dostal vynadáno za to, že jsem děti ohrozil, a byl jsem poslán do Santareny.“

Vyšetřovatel vzal hůl pravdy od Artitana a dal ji Dualovi: „Popište, jak to bylo.“

„V podstatě tak, jak říká obviněný. Vedl jsem chlapce dál do zahrady, abych otevřel cestu k nám domů, když se v temnotě kousek za dětmi rozzářila brána. Udivilo mě, jak dokázali překonat rušičku magie, a otočil jsem se, abych se na to podíval. Ucítil jsem sice vlnění brány hned vedle mě, ale než jsem se stihl otočit zpět, už se zavírala a Tulian nikde. Okamžitě jsem se pokusil o stopování magie, ale někdo nastražil tříštivou ochranu, kterou jsem bohužel spustil. Hrozně mě rozbolela hlava. Nemám nejmenší tušení, kdo prince ukradl.“

„Co jste viděl vy?“ obrátil se Cintarion na Gorta.

„Vlastně jen to, co už bylo popsáno.“

„Máte dobré pátrací a stopovací schopnosti. Nezkoušel jste najít chlapce?“

„Asi nemám tak skvělé schopnosti, jak se zdá, zkoušel jsem najít stopu Artitana, ale brána, kterou i s dětmi prošel, po sobě žádnou stopu nezanechala. Druhá brána nebyla provedena tak čistě, ale její ochrana byla zabezpečena tako-

vou silou, že hlava rozbolela každého, kdo se jen pokusil o magické stopování. Ten mág musel vládnout obrovskou mocí.“

„A co vy?“ otočil se i k dětem. „Všimli jste si něčeho?“

„Prošli jsme otcovou branou, takže tu druhou bránu jsme ani neměli šanci vidět,“ odpověděla Hanka.

„Bohužel ani ochráncům se nepodařilo určit, kdo druhou bránu vyvolal,“ doplnil Cintarion výpovědi svědků a tázavě se otočil k soudcům.

Tři mágové dali hlavy dohromady a vyměnili si několik slov.

„Zůstaňte na svých místech,“ pokynul zúčastněným svědkům jeden z mágů, „nyní vyvoláme vizi minulého.“

Plam se stáhl z Hančiny mysli pryč.

„Uvolněte se a pokud možno myslíte na den, nebo přesněji řečeno na noc, kdy ke zmizení Tuliana došlo. Přihlížející prosím o absolutní ticho.“

Hanka ucítila lehké vibrace magie kolem sebe. Jako účastník nemohla sledovat obraz, ale Sváta jí později vyprávěl, jak se před nimi zhmotnila zimní zahrada, včetně ještěrorafů. Jednorožcová brána vypadala jako ladné zvlnění obrazu, které se vzedmulo za nimi a odplynulo hned po jejich průchodu branou. Druhá brána působila naprosto odlišně. Rozčísila tmou jako blesk a stejně rychle zmizela. Diváky oslepila tak, že ani nepostřehli, jak chlapec prošel dovnitř.

Když se vize rozplynula, všimla si Hanka, jak soudce, který vizi vyvolal, sedí s hlavou v dlaních a obličej má stažený bolestí. Někdo jí poklepal na rameno. Ohlédla se na Cintariona.

„Běž si sednout, tebe už nepotřebujeme,“ řekl jí tiše.

„Vás ostatní,“ pokračoval, když odešla, „musím požádat, abyste se podrobili prohlídce mysli. Soud už nemá jinou možnost, jak zjistit váš podíl na únosu Tuliana z Belistounu.“

„Moment,“ řekl Artitan, když se Cintarion zastavil před ním, „podle zákona mám právo si vybrat, komu otevřu mysl. A vy, Cintarione, to nejste. Žádám, aby to provedl některý z přítomných soudců.“

„Dobrá,“ přikývl jeden z mužů a sestoupil k obviněnému. Artitan před ním sklonil hlavu a chvíli bylo ticho. Pak soudce postupně obešel i ostatní. U Rafana se zdržel nejdéle. Naježený tulík na jeho rameni asi zase dělal potíže. Když se pak její kamarád vrátil k nim, byla zvědavá, co se tam dělo.

„Já jsem souhlasil, ale Plavík odmítl. Nakonec soudci dovolil zkoumat mysl, když i on otevře svou mysl pro nás. A představte si, že soudce souhlasil. Nakonec to bylo docela příjemné.“

„A co si o tom všem myslí soudce?“ zajímalo Hanku.

„Že je tohle shromáždění pěkný průšvih, protože není v jejich silách najít ztraceného kluka. Právě zvažoval, jestli má kontaktovat Bdělé teď nebo až po procesu. V každém případě mají ochránci pěknou ostudu.“

„No nazdar,“ chtělo se Hance neovladatelně smát. Pak si uvědomila, že je to vlastně reakce na Plamovo pobavení, když se zase vrátil do její mysli, aby sledoval situaci.

„Však to taky vyšetřují pěkně amatérsky,“ bručel pod fousy trpaslík.

„Proč myslíš?“ zarazil se Rafan.

„Nezkoumají fakta do hloubky. Ale to si raději povíme jindy, teď nevyrušujte.“

Soudci se zase radili mezi sebou. Cintarion nervózně přešlapoval a kousal si ret.

Nakonec všichni tři mágové vstali a předstoupili před královnu.

„Je nám líto, madam, že jsme zklamali vaše naděje. Prohlídka myslí potvrdila, že žádný ze zúčastněných nemá nejmenší tušení, kdo otevřel poslední bránu. Nepodařilo se nám zjistit, kde váš syn je ani co se mu stalo, i když jsme

udělali vše, co bylo v našich silách. Jako trest pro zde obviněného navrhujeme, pokud budete souhlasit, půlroční bezplatnou službu vašemu královskému dvoru, jen za ubytování a stravu.“

„Nejsem si jistá, jestli ho chci mít u svého dvora,“ zamyslela se královna, „ale možná by mohl být užitečný v terénu.“

„Já už ho pohlídám, vaše veličenstvo, nebojte se,“ prohlásil Dual samolibě, ale nikdo si ho nevšímal.

„Tímto odsuzuji obviněného k bezodkladné půlroční službě pod dozorem belistounské královny, jejíž rozkazy nesmí odmítnout. Jediné, co není možné obviněnému přikázat, je vražda, zabití a násilné magické ovlivňování rozumných inteligentních bytostí. Takže se táži, souhlasíte s trestem?“ obrátil se mág k Artitanovi.

„Souhlasím, ale ještě mi neskončila poslední smlouva.“

„Rozumím. Máte dva dny na to, abyste si vyřídil své záležitosti. Na základě rozhodnutí Rady ochránců, ruším vaše závazky a nařizuji vám vrátit veškeré platby, které jste v souvislosti s nimi obdržel. Za čtyřicet osm hodin se budete hlásit u královny. Nyní zde před svědky vyslovte svůj slib poslušnosti.“

„Vaše veličenstvo,“ otočil se bojový mág ke královně, „zavazuji se vám na půl roku bezvýhradnou poslušností. Budu vám i vaší rodině nepřetržitě k dispozici.“

Královna netušila, co na to má odpovědět, tak se tázavě obrátila k soudci.

„Vaše veličenstvo, za dva dny se u vás Artitan ohlásí a můžete plně využívat jeho fyzické i magické schopnosti. Doufám, že po něm nebudete požadovat, aby nějakým závažným způsobem narušil lidské životy a mír na Jižním kontinentu. Mág vám při svém příchodu předá malou magickou krabičku, kterou dokážete otevřít jen vy a vaši příbuzní. Dojde-li k nějaké neshodě či problematické události, v níž by odsouzený odmítl poslušnost, otevření krabičky přivolá jednoho z našich ochránců, který situaci vyře-

ší přímo na místě.“

„Nevím, jestli se ho nemám bát,“ řekla žena tiše a pohlédla nejistě na zamračeného bojového mága.

Soudce pokynul Artitanovi, aby se k tomu vyjádřil.

„Madam, možná jste to při soudním jednání nepostřehla, ale já mám vašeho ztraceného syna rád. Znepokojuje mě, že tak záhadně zmizel, a já pro něj nemohl nic udělat. Uznávám, že jsem selhal. Budu se to snažit vynahradit vám. Jsem čestný muž, takže vás budu chránit a budu pro vás pracovat. Pokud mi to dovolíte, rád bych vám byl užitečný.“

„Dobře,“ přikývla královna, „za dva dny vás budu očekávat.“

Cintarion lehce fukl holí pravdy o zem, všem poděkoval za účast a prohlásil shromáždění za ukončené. Soudci se lehce uklonili směrem ke královně a pomalým důstojným krokem odešli. Pak už obrovskou síň zaplavil hluk a všichni se začali tlačit směrem k východu.

„Co kdyby trest nepřijal?“ zajímala se Hanka.

„Byl by vypovězen,“ odpověděl Zachariáš.

„To už je jako konec?“ zeptal se v její mysli drak.

„Vypadá to tak, Plame.“

„To je škoda, bylo krásné a zajímavé divadlo.“

„Nevím, proč by se měl právě Artitan bát nějakého vypovězení,“ dumal nahlas Sváťa.

„Byl by vypovězen ze všech magických krajů,“ vysvětloval Zachariáš, „umíš si představit, že už bys nikdy neměl k dispozici dostatek magie?“

„Br, to je děsivá vize, to bych fakt nechtěl.“

„Tak se drž zákonů, ať nedopadneš jako Artitan,“ ušklíbl se trpaslík.

Venku začalo hustě sněžit. Než došli pěšky domů vypadali málem jako sněhuláci.

„Až se převléknu, přijdu ti pomoci,“ nabídla Hanka trpaslíkovi, protože bylo jasné, že si hosté z Jižního kontinentu budou po dlouhém sezení v soudní síni pěkně vymýš-

let.

„Jo, když mi aspoň hodinu věnujete, budu rád,“ souhlasil Zachariáš.

Jenže hodinka se nakonec protáhla až do večera a než uspokojili nároky hostů, byli Rafan, Sváťa i Hanka malátní únavou. Vron na ně kývl a prohlásil, že na zbytek už stačí sám, ať už se klidně odeberou domů. Přivítali to s úlevou a odnášeli poslední várku špinavého nádobí do kuchyně. Hanka rychle opláchla talíře a všechno ostatní jen naskládala do škopku, aby se to odmočilo.

„Doufám, že už brzo odjedou,“ zavrčel Rafan, když osušil talíře a pověsil utěrku.

„To taky doufám,“ přizvukovala mu pomocnice z kuchyně, „docela ráda bych už zase někdy měla normální pracovní dobu. Díky za pomoc.“

„Není zač,“ usmál se na ni Sváťa a odchytil za ocas tulíka ponořeného v krabici s ořechy. Plavík jen prskl a skočil Rafanovi na rameno. Naduté tulíkovy tváře signalizovaly, že z krabice neodešel s prázdnou.

Vyrazili chodbou k východu, když zaslechli Vrona, jak s někým rozmlouvá.

„Artitan,“ zašeptal Rafan, „co ten tady chce?“

Všichni tři natáhli uši, aby zjistili, co se děje.

„Hungara jsem vzal domů, takže teď mám ještě celý den na to, abych se pokusil najít Tula,“ řekl bojový mág, „nechápu, jak je možné, že nikdo z vás nezachytil žádnou stopu.“

„Doufáte, že budete úspěšnější,“ chápavě přikývl Vron.

„Copak vy jste se ho vůbec nepokoušel najít?!“

„Pokoušel, ale neuspěl jsem.“

„Takže jste to vzdal a vykašlal jste se na to,“ obvinil ho Artitan.

„I tak se to dá chápat,“ odpověděl lakonicky Vron.

„To mi hlava nebere,“ nevzdával se mág, „proč jste to hledání tak brzo vzdal?“

„Zaslechl jsem pár hloupých řečí o tom, že ten, kdo to

s klukem myslí dobře, by se ho momentálně neměl snažit objevit.“

Na několik vteřin se rozhostilo ticho.

„Hloupé řeči! Myslíte, že na nich něco je?“ v mágově hlase se dalo vycítit podivné napětí.

Vron neodpověděl a děti neviděly, jestli přikývl nebo zavrtěl hlavou.

„Máte pravdu, asi i já bych na Gortově zahradě hledal marně. Myslím, že se asi za královnou vypravím už zítra ráno. Na spolupráci s Dualem a lordem Baradou se ale netěším.“

„To se vám ani nedivím. Vsadil bych se, že vám půjdou po krku.“

„Žádný strach, mě není snadné zabít.“

„Ale na Gortově zahradě jste se málem nechal chytit.“

„Kdybych s sebou neměl děti, zůstaly by z Gortových ještětěrorařů jen cucky. Ale bojovat s těmi potvory a zároveň ochránit další dva lidi před jejich kousnutím, to nebylo bez magie reálné.“

„Mohl vás ale zabít...“

„Gorta znám už dlouho. Je to chamtivý lump, ale není vrah. Co vím, tak nikdy nikoho nezabil.“

„A co ta potyčka v Dubovníku? Tam přece došlo na nože.“

„Celou akci upekli společně s Dualem. Jestli někdo najal vraha, tak jsem přesvědčen, že Gort to nebyl. Dost možná mluvil pravdu i o tom, že se snažil Tula chránit a odtáhnout ho z té bitky živého.“

„A co ten dopis, ve kterém jste Duala žádal, aby vás na Jižním kontinentu zastoupil?“ zeptal se ostře Vron.

„Vy jste mu to věřil?“

„Mluvil pravdu. Držel hůl.“

„Je to zákeřný lump. Kdyby se ho někdo zeptal, kdy ten dopis četl, musel by nejspíš odpovědět, že minulý týden. Ten, kdo vymyslel tuhle fintu, zaručeně věděl, jak to

u soudu chodí, a poskytl Dualovi nápad, jak vysvětlit změnu jména. Taky musel ošetřit jeho tvrzení, aby vyznělo jako pravda. Napsal Dualovi dopis a podepsal ho svým jménem. Možná tam dokonce bylo datum těsně před tím, než mág dorazil na hrad. Asi mi nevěříte, ale já jsem si jist, že jsem nic takového nikdy nenapsal. Přemýšlel jsem o tom. Muselo to být tak, jak říkám.“

„Budete tam čelit chytrým a záludným protivníkům. Dejte na sebe pozor.“

„Díky. Kdyby se k vám donesly nějaké informace o Tulovi, rád bych se to dozvěděl,“ řekl Artitan.

Vron neodpověděl, takže zase netušili, jak zareagoval.

„Chtěl bych se omluvit té dívce, že jsem ji zatáhl do takové nepříjemné situace,“ řekl mág.

„Tak to nemusíte chodit daleko,“ odpověděl Vron, „poslouchají nás támhle za rohem.“

Hanka a oba kluci schlíple vylezli ze svého úkrytu. Naštěstí se nezdálo, že by se na ně muži zlobili. Prohlíželi si je spíš pobaveně.

„Poslední dobou je tu nějak moc zvědavých uší,“ usklíbl se na děti Vron.

„No jo, pořád aby člověk dával pozor na to, jestli ho někdo neposlouchá,“ mrkl na ně významně jedním okem Artitan, „kdybich tu bydlel, dával bych si sakra pozor na to, co říkám.“

„Tak už radši nic neříkejte,“ zasmál se trochu nuceně Vron, „přespat tu můžete v podkrovním pokojíku, jestli máte zájem.“

„Díky,“ souhlasil vděčně mág. Pak se rozloučil s dětmi a nechal se odvést nahoru. Hance i klukům bylo jasné, že závěr rozhovoru byl určen i jim, aby si uvědomili, že soudem nic neskončilo a pořád se tu budou motat lidé, kteří je sledují a nejspíš i tajně poslouchají. Zase jim nezbyde nic jiného, než se soustředit na školu a všechno ostatní nechat plavat. Hanku to rozčilovalo. Měla sto chutí začít pátrat

všemi způsoby po tom, kam se poděl Tul, ale lidé kolem naznačovali, aby to nedělala. Stálo ji spoustu sebezapření, aby poslechla dobré rady. Dokonce o tom teď nemohla ani svobodně mluvit! To je vážně nad ženské síly, pomyslela si smutně.

13) Těžký život v Belistounu

Ráno u snídaně se Artitan přihlásil do služby. Královna mu dala na starost zavazadla. Nabídku projít domů magicou branou ale odmítla, prý raději cestuje lodí. Artitana zneklidnilo pouze to, že lord Barada společně s Dualem magickou bránu použili. Za ty dva týdny, než se dostane královna na hrad, by se mohli dočkat nepříjemných překvapení.

Mělo to však i svou světlou stránku. Ukázalo se, že královna umí být i příjemnou společnicí a dokáže se bavit skoro o všem. Během cesty se napětí mezi nimi uvolnilo a královně už nebylo zatěžko ho požádat o různé služby. Příjemně ji překvapilo, že Artitan dokáže dostat loď z bezvětrí, umí během okamžiku usušit zvlhlou garderobu, zahřát prochladlou kajutu a dokonce vyléčit mořskou nemoc královnina oblíbeného komorníka.

Závěrem cesty vyměnili loď za koně. Královna putovala kočárem a Artitan se rozhodl jet na koni. Sice dával přednost fuňům, když si mohl vybrat, ale ti tady nežili. Podkoní v přístavu mu osedlal překrásného černého hřebce a všichni kolem královny a pořouchlým pobavením sledovali, jak si s temperamentním zvířetem poradí. Mág ale lehce pohladil ušlechtilého tvora po nozdrách a zároveň se slovy, která měla koně uklidnit, vsugeroval hřebci přání nést toho nejlepšího pána, jaký existuje. Za okamžik se dostavil známý pocit souznění se zvířetem a Artitan věděl, že nyní už může nasednout bez obav, že ho kůň shodí. Sloužící jen zklamaně pokrčili rameny a šli se věnovat své práci.

Po čtyřech dnech dorazili do Belistounu. Lord Barada jim přichystal velkolepé uvítání. Královská garda jim vyjela vstříc a lidé byli shromážděni podél cesty a hlasitě provolávali královně slávu. Ta se usmívala na všechny strany a odpovídala máváním. Artitan jel vzadu a znechuceně sledoval celé divadlo. Jeho oklamat nemohli. Pod vší tou pompézností vyvěrala silná vlna znechucení a nenávisti. Skoro se divil, že po nich někdo nehodil zkažené vejce. Vedle lorda Barady na bílé klisně jela dívka, sotva odrostlá dětským střevíčkům. Moc jí to slušelo a na první pohled bylo vidět, že na koni jezdí výtečně. Celkový vzhled narušoval jen otrávený výraz na její tváři. Na chvílku zmizel jen v okamžiku, kdy se vítala s královnou a probleskl u ní příjemný úsměv a potěšení ze shledání. Jakmile se blíž k ní přitočil Barada, znovu se zamračila.

Nevypadá, že by se chtěla stát jeho nevěstou, pomyslel si Artitan se zadostiučiněním. Ačkoliv byl Barada vysoký muž v dobré kondici, přece jen už nebyl nejmladší a štětinaté vousy mu na vzhledu také nepřidaly. Jeho pohled byl tvrdý a přísný. Ačkoliv s ním Artitan během procesu do styku nepřišel, už tehdy se mu zdál nesympatický. Tady bylo vidět, že se cítí silný v kramflecích, takže se ani nesnažil o uhlazené chování. Štěkal rozkazy kolem sebe a jeho poddaní se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli. Nebyl v tom ani zlomek lásky, ze všech čísel pouze strach a nejistota.

Artitana zavedli do malé místnosti ve věži a řekli mu, že hned vedle je Tulianova komnata, ale ta už je několik let prázdná. Zároveň dostal pokyn, aby se dostavil v sedm hodin na slavnostní večeři a popis, kudy se tam má dostat. Mág se s nikým moc nebavil, ale o to pozorněji se rozhlížel a ještě před večeří se prošel po nádvoří a rozhlédl se z hradeb. Postupně hodlal prozkoumat všechna hradní nádvoří a zákoutí. Znalost terénu považoval za mimořádně důležitou.

Večeře se konala ve studené velké síni, která se ani při

nejlepší vůli nedala nazvat útulnou. Na to, že byla slavnostní, se Artitanovi zdála mnohem skromnější než poslední večere u Zachariáše. Kromě královny a princezny se u stolu sešli Barada, Dual a tři další muži, které se Artitanovi nikdo ani nepokusil představit. Řeč se točila kolem procesu v Santareně. Princezna Diana se hlavně vyptávala matky, jaký pocit z toho měla ona. Jinak už byla viditelně informovaná Baradou. Chvillemi měl Artitan pocit, že by se ráda na něco zeptala i jeho, ale netroufla si.

„Viš, mami,“ řekla Diana, když přišla řeč na Silmura, „myslím, že jeho otec umírá. Od chvíle, co se od nás dozvěděl, že jeho syn už není mezi živými, přestal chodit ven a před dvěma dny mi služka řekla, že je to s ním moc špatné. Neměli bychom se o něj trochu postarat?“

„Co byste chtěla, Dianó, vždyť už je to starej dědek,“ znechuceně zareagoval Barada.

„To je sice fakt,“ potřásla hlavou královna, „ale celý život nám věrně sloužil. Diana má pravdu. Aspoň bychom měli projevit trochu zájmu.“

„Artitan by se tam mohl zastavit,“ navrhl Dual, který se bál, že tam pošlou jeho.

„To je dobrý nápad,“ souhlasila královna a podívala se na bojového mága.

„Jinak pro ty, kteří našeho nového služebníka ještě neznají,“ otočila se ke třem mužům u stolu, „tohle je mág Artitan a bude přijímat příkazy ode mě, lorda Barady, mága Duala, a pokud bude zrovna volný, tak i od vás. Věřím, že rád vypomůže při jakékoliv práci.“

Artitan se ošil. Tahle definice ohledně příkazů mu nebyla po chuti. Sice se beze slova královně uklonil, ale hned začal přemýšlet, jak si s ní co nejdříve promluvit mezi čtyřma očima. Rozhodl se to neodkládat.

Po večeri nabídl Barada své rámě princezně, aby ji doprovodil k její komnatě. Artitan neváhal ani okamžik a nabídl rámě královně. Způsobil tím trochu zmatek mezi

ostatními muži, kteří nevěděli, jak na to zareagovat.

„Potřebuji se vás ještě na něco zeptat,“ zašeptal Artitan naléhavě na adresu královny. Ta se jen usmála, pokynula na rozloučenou ostatním přítomným a přijala nabídnuté rámě.

„Pojďte dál,“ řekla, když došli ke dveřím komnaty. Místnost nebyla příliš velká. Plápolající oheň v krbu navozoval pocit útulnosti a krásně malovaný paraván zakrýval pohled na lůžko. Pod oknem stál vyřezávaný stůl s knihami, svícem a hromadou svitků. Kousek vedle zahlédl rám s vyšíváním a opřenou loutnu.

„Tak copak byste rád?“ zeptala se královna ostře.

Chvilí zvažoval, jestli má svůj požadavek balit do zdvořilých řečí, ale pak usoudil, že bude vhodnější to projednat přímo.

„Při večeři jste mi nařídila, abych přijímal příkazy od všech mužů, kteří seděli u stolu.“

„No a? Máte snad něco proti tomu?“

„V zásadě ne, jestliže upřesníte priority. V téhle chvíli mi může lord Barada nařídít, abych vám lhal nebo zamlčel informace a já ho budu muset poslechnout, protože jste mi to nařídila.“

Královna se zamyslela a pak se zeptala: „Co byste navrhoval vy?“

„Uvítal bych,“ snažil se být aspoň trochu diplomatický Artitan, „kdybyste jako nejvyšší prioritu nařídila, abych chránil vás a vaši rodinu a aby po celou dobu mé služby měly příkazy vaše a vašich nejbližších přednost před všemi ostatními.“

„Moje nejbližší už je jenom Diana,“ podotkla zastřeným hlasem královna, „ale souhlasím s vámi. To, co jste řekl, berte jako můj nejvyšší rozkaz. Také chci vědět o všem důležitém a nařizuji vám, abyste mi vždy říkal pravdu.“

„S radostí, madam,“ lehce se uklonil Artitan.

„A nezapomeňte zítra navštívit Silmurova otce, pak mi povíte, jak mu je.“

„Hned ráno se tam zastavím,“ přikývl mág a s úlevou sáhl po klice.

Ještě než šel spát, sundal si Artitan opasek a vytáhl z něj všechny magické pomůcky, které vzal s sebou. Zkontroloval jejich funkčnost, pak sundal u krku amulet, obsahující hlavně kameny pro uschování magické energie. Po delším váhání ke kamenům přidal ještě naslouchátko. Uši měl sice v naprostém pořádku, ale někdy se hodí slyšet, co si lidé kolem vás šeptem říkají. Vložil k němu i detektor emocí a ke svým hodinkám přivázal stéblo kychovníku, které dokázalo po namočení do jídla či nápoje odhalit většinu běžných jedů. Sice ho bude nepříjemně šimrat, ale tady bude asi lepší, když si člověk otestuje, co jí. Prostor v místnosti zabezpečil burcovacím kouzlem a usnul.

Probudil se časně, všude kolem ještě vládlo hluboké ticho a naprostá tma. Přesto vstal, drobným kouzlem si upravil vidění, aby s sebou nemusel tahat světlo a vydal se na průzkum. Hned za dveřmi se musel zasmát, když objevil hlídací Dualovo kouzlo. Mág sem zřejmě dorazil pozdě večer nebo v noci, aby ho mohl aktivovat. Copak si vážně myslí, že na něj něco tak primitivního může fungovat? Pak se ale zarazil. Vždycky se držel zásady: nepodceňuj své protivníky. Začal hledat past, do které by měl spadnout, až se bude vyhybat hlídacímu kouzlu. No jasně, zachmuřil se, když ji našel. Dual nepatří k primitivním hlupákům. Druhé hlídací kouzlo bylo svým způsobem geniální. Nabalil by na sebe nenápadný magický prach, který by královskému mágovi umožnil ho najít v jakémkoliv okamžiku. Přemýšlel, jak na nastražená kouzla zareagovat. Po chvílce váhání se rozhodl pro roli důvěřivého hlupáka a dupl na první hlídací kouzlo. Ať si to Dual po ránu užije! Doufal, že sladce spí a bude jeho průchodem razantně probuzen.

Seběhl po schodech na nádvoří a vzpomněl si na Tuliana, který tu vyrůstal. U brány se dal do řeči se strážným. Představil se a vyptal se na cestu k Silmurově usedlosti.

Strážný se nudil, takže mu ochotně vysvětlil, kde a co tady v okolí všechno najde. Artitan nespíchal a docela rád poslouchal klábosení vojáka z hradní stráže. Ukázalo se, že garda je oproti časům minulého krále sotva poloviční a ti nejlepší vojáci utekli, protože Barada platí málo a nepravdělně. A ti noví, co sem přicházejí, nemají ani pořádný výcvik. Pak si ještě postěžoval na stravu a práci, protože jejich nejčastější činností je teď jenom terorizování chudáků, kteří nezaplatili daně, nebo vedli buřičské řeči. To za starého krále to bylo jiné kafe! Tvrdý výcvik v terénu, turnaje, kam se sjížděli lordové z celého okolí, tehdy člověku na slavnostní uniformně nesměl chybět jediný knoflík! Dnes už nemají dokonce ani trubače.

Pak se Artitan vydal do podhradí. Silmurova usedlost byla blízko. Za ní byly pastviny, obehnané dlouhou linií plotů, kde se proháněla chovná stáda koní. Zdálo se, že zvířatům zima ani v nejmenším nevadí. Mág je chvíli pozoroval a vychutnával klid studeného rána. Začalo se rozednívat a koně, jako když do nich uhoří blesk, se rozběhli a shromáždili se v blízkosti budovy. Artitan se díval, jak lidé zvířatům vezou krmení, jak občas některému podstrčí nějakou pochoutku, asi chleba nebo jablko, a tu a tam se i zastaví a pomazlí s příliš dotěrným koníkem. Měl z té podívané příjemný pocit pohody a souladu. Skoro nerad opustil své stanoviště a sešel až dolů k usedlosti. Byl mile překvapen, když ho hned pozvali dál a nabídli mu snídani.

„Obvykle sem v tuhle dobu chodívá Diana, tedy vlastně chci říct princezna,“ zakoktala se příjemná baculatá služebná, která tu pravděpodobně zastávala i funkci kuchařky, „víte, ona je vlastně už jediná, kdo za starým pánem někdy přijde. Ono ani není divu. Skoro nemluví, jí jako vrabec, divím se, kde ještě bere energii k životu. Od té doby, co se pan Silmur nevrátil, zestárnul snad o sto let, ačkoliv je to sotva pár týdnů. A když mu řekli, že je mladý pán po smrti, zavřel se ve svém pokoji a nikam nevychází. Co s námi

bude, až opustí tenhle svět? Tady byl vždycky tak báječný život, neumím si představit, že budu hledat práci někde ve městě.“

„Třeba vás zaměstnají na hradě,“ pousmál se na ni od snídaně Artitan.

„Proboha, jen to ne! Tam by mě nedostali ani párem volů! Co je tam Barada, tedy chci říct lord Barada, je tam služba za trest. Já jsem vobyčejná ženská, co se ráda směje a povídá. Viděl jste služky z hradu? Chodí jako napůl mrtvé mátohy, kousek veselého slova z nich nevypadne. Ba ne, tam já bych nešla, ani kdyby mi nabídli zlatou zástěru.“

„Myslíte, že je to se starým pánem tak zlé?“

„No však uvidíte sám. Co já se do něj namluvím, aby snědl aspoň polévku! Ale né, von do sebe nacpe dvě lžíce a už povídá: Baruško, jsem nacpaný jako žok, no chápete to? Já bych pro něj uvařila první poslední, jen kdyby to aspoň ochutnal. No řekněte sám, nejsou snad ty vdolky dobré?“

„Jsou výtečné,“ zamumlal s plnou pusou mág.

„No vidíte! A on dneska snědl s bídou půlku a to ještě říká: Baruško, to je kvůli vám, že je pečete tak dobré,“ žena si utřela slzy z očí zástěrou.

„Půjdu se na něj podívat,“ utřel si Artitan pusou po báječné snídani, která mu zdvihla náladu o sto procent, a usmál se na upovídanou kuchařku.

Odvedli ho do patra, kde zakleпали a otevřeli jedny dveře. Mág vstoupil a uviděl starého muže v posteli. Do okna se opíraly sluneční paprsky nového dne, přesto tu sídlilo něco ponurého. Muž se na něj díval lhostejným vyhaslým pohledem, mág měl skoro pocit, že hledí skrz něj.

„Přišel jsem vám popřát dobré ráno a zeptat se, jak se daří. Poslala mě královna, která si o vás dělá starost,“ oslovil nemocného a přitáhl si židli k jeho posteli.

„Žádné ráno už není dobré,“ znechuceně odpověděl stařík.

„Sloužím jako mág u vaší královny, možná bych vám mohl pomoci svou léčivou silou.“

„To je zbytečné. Už tu nemám nic, pro co bych žil. Nechápu, proč lidé touží po dlouhém životě. Když pohřbíte své blízké, dokonce i děti, není to nic příjemného. Chci už na všechno zapomenout a odejít.“

„Ale zdejší lidé vás stále ještě potřebují.“

„Myslíte Barušku? O ni strach nemám, umí se o sebe postarat.“

Muž se natáhl pro hrnek u postele a shodil desky, které byly položeny vedle. Artitan se sehnul, aby je zdvihl a vrátil na stolec.

„Nesahejte na to!“ vyjel na něj stařík nezvykle ostře. Ale to už mág držel desky v ruce.

Slova „nesahejte na to“ jsou pro mága něco jako pokyn, aby si dotyčnou věc velice pečlivě prohlédl magickým zrakem a okamžitě prozkoumal, co to je, či to je a k čemu to slouží. Artitan to udělal skoro automaticky. Téměř ihned se mu předmět spojil s představou Silmura. V Dubovníku ho léčil, takže to propojení bylo zcela adresné a přesné. Zároveň se mu promítl jeho obraz, jak stojí kdesi uprostřed lesa. Byl to ale jen mžik. Vzápětí ho zastřely silné magické poruchy spojení. Přesto si byl díky své vizi jist, že Silmur žije. U soudu se o něm ale mluvilo jako o zavražděném. Artitan se znovu pokusil o kontakt pomocí desek, které svíral, ale dostal se jen do jakéhosi podivného magického bludiště bez konce. Nechápal to.

„Přestaňte čarovat a vraťte mi to!“ posadil se na posteli nemocný a velitelsky natáhl ruku.

„Co je v těch deskách?“ zeptal se zvědavě Artitan a podal je staříkovi.

Ten je vzal do rukou a oči mu přestaly jiskřit a zase se zastřely smutkem a rezignací. Otevřel desky a mág spatřil kreslené obrázky koní. Některé byly neumělé, skoro jako dětské, další kresby pak už působily živě a realisticky

a poslední skupinka koní byla načrtnuta skoro uměleckými tahy.

„Nemůžu uvěřit, že je mrtvý,“ zašeptal skoro neslyšně a zaklapl desky. Schoval je pod polštář, jako by se bál, že mu je někdo vezme.

„Tak to jsme dva,“ zamumlal Artitan.

„Co jste to říkal? Vy Silmura znáte?“

Chvilku na sebe oba dva nedůvěřivě hleděli. Pak začal Artitan vyprávět o tom, jak se potkal s Tulianem, o potížích v Dubovníku, o Gortově zahradě a nakonec i o soudním procesu. Stařík poslouchal a lhostejnost se z jeho očí vytratila.

„Nevím, jestli si Tul zaslouží, aby pro něj můj chlapec nasadil život,“ řekl, když mág dovyprávěl, „vždycky to byl nesnesitelný rozmazlený fracek. Ale Silmur s Korlinem ho měli rádi. Korlin s oblibou tvrdil, že se Tul stará o to, aby jeho rodiče navzdory královské krvi zůstali lidmi. Podle mého názoru ho rodiče měli řezat, řezat a ještě jednou řezat. Pak by z něj možná vyrostlo něco užitečného.“

„Nevím, jaký byl Tulian jako malý, já ho potkal jako velkého kluka, který je zasmušilý a uzavřený. Vrhá se do učení jako do boje a já měl pocit, že odrostl dětským střevícům dřív než kdo jiný.“

„No, možná se změnil. Silmur se mnou o něm moc nemluvil. Bál se prozrazení. Věřil, že někdo chce kluka zabít.“

„Taky věřím, že ho chce někdo mermomocí zabít.“

„A co Silmur? Co jste viděl, když jste držel v ruce jeho kresby?“ zeptal se muž opatrně.

„V té chvíli jsem si byl jist, že žije, a že je někde v lese,“ odpověděl po pravdě Artitan, „ale mohu se mýlit.“

Stařík se natáhl a uchopil mága za zápěstí: „Jsem si jist, že se nemýlíte. Jestli to bude ve vašich silách, přiveďte mi ho sem, musím s ním ještě před smrtí mluvit. Chci mu něco důležitého říct. A ostatním se nezmiňujte o tom, že žije.“

Pokusím se na vás počkat.“

Nemocný vyčerpaně klesl do peřin a zavřel oči. Artitan k němu vyslal trochu léčivé energie.

„Nechte toho,“ řekl stařík aniž otevřel oči, „schovejte si sílu na něco užitečnějšího. A už běžte, jsem unavený.“

Mág se na muže pozorněji podíval a zjistil náznak magické aury. Nepochybně měl sedmý smysl, i když jen v malé míře. O to silnější byl asi jeho šestý smysl, neboť jeho vnímavost byla mimořádně vyvinutá.

Artitan sešel dolů do kuchyně, kde na něj čekal jakýsi muž.

„Baruška říkala, že jste ten nový mág. Umíte léčit koně?“

„Trochu léčit umím, ale nejdřív musím vidět, o co se jedná.“

„Prima, tak pojďte se mnou.“

Než se Artitan stihl rozkoukat, už měl práci. Jedna klisna kulhala, protože se jí zanítilo drobné zranění kopyta, další odmítala žrát a než obešli všechna zvířata s drobnými problémy, byl čas oběda. Samozřejmě ho nenechali odejít hladového. Baruška mu naložila kopec hrachové kaše s uzeným a k tomu báječný zelný salát. Všichni se u stolu bavili jeden přes druhého, sdělovali si své zážitky, domácí potíže a plány na jaro. Mág se tu cítil naprosto uvolněně a příjemně. Bylo vidět, že tu lidé pracují rádi a klid nenarušují žádné vážnější neshody. Po obědě zdvořile poděkoval a vyrazil zpátky na hrad. Hned u brány mu strážný předal vzkaz, aby se hlásil u Barady.

Lorda Baradu objevil ve zbrojnici, kde dohlížel na opravu a čištění zbraní.

„No to je dost, že jste se objevil,“ vyštěkl na něj, sotva ho spatřil, „mám pro vás práci.“

Ještě vynadal jednomu ze strážných, jaký je nešika, a pak kývl na Artitana, aby ho následoval. Prošli dlouhým bludištěm podzemních chodeb až k podivným dveřím. Vypadaly jako vytesané ve skále a byly po obvodu zdobené ornamen-

ty. Jedna kruhová ozdoba se nalézala i uprostřed dveří. Barada se jí dotkl prstem a významně pohlédl na mága.

„Tak teď se ukažte! Otevřete to:“

Artitan cítil magické vibrace toho místa už na dálku. Barada ustoupil, aby mág mohl přistoupit k označenému místu blíž. Zvědavě sledoval jeho počínání. Protože však neměl sedmý smysl, nedokázal sledovat, jak kouzelník používá magické vidění a detekci. Viděl jen, jak se toho místa dotýká a mhouří oči. Artitan byl zmaten. Nedokázal svými smysly ani vystopovat mechanismus dveří, natož zjistit, jak se otvírají. Rozhodně by tu nečekal tak špičkové magické zařízení.

„Nedokážu to,“ otočil se k lordu Baradovi.

„Hm, Dual mi říkal, že na to nebudeš stačit. On si s tím taky neporadil. Já ale dovnitř potřebuji.“

„Co tam je?“

„Zásoby na zlé časy. Byl neúrodný rok, potřebujeme je. Jak by se tam dalo dostat jinak?“

„Nedá se tam dostat. Tohle je nějaký prastarý druh magie, dokonce ani není lidská. Nikdo se zdravým rozumem by se toho nepustil. Musíte najít jiné řešení.“

„Hlupáku!“

Artitan jen opovržlivě pokrčil rameny.

„Jestli se na nic lepšího nezmůžete, dávám vám na starost vyčištění hradního příkopu,“ nařídil zamračeně Barada.

„Teď v zimě?“

„Máte přece svou magii, ne? Tak si to rozmrazte!“

„Jak přikazujete,“ zašklebil se Artitan a zamířil zpět chodbami, kterými sem došli.

Nakonec mu ta úklidová práce ani nebyla příliš proti mysli. Nejdřív obešel celý hrad, prověřil přístupy na jednotlivá nádvoří, objevil i troje nenápadná dvířka v hradbách a jedno poškození zdi, kudy také někdo chodil dovnitř a ven. Přišel mu pomoci zanedbaný stařec, který ukazoval

nejhorší místa hradního příkopu.

„To je rozumné dělat to teď,“ pochvaloval si, „v zimě to tak nesmrdí jako na jaře. To potom vždycky páchnu jako tchoř.“

Pracovali na očiště spolu. Artitan magicky přemístil nežádoucí usazeniny na starcovu káru a ten vozil odpad do jakési jámy na poli. Mág se mezitím vyptával, jak to tu chodilo za časů krále. Muž byl spokojen, že ho Artitan nenutí nepřetržitě pracovat, a ochotně vykládal o všem možném. Nejraději vzpomínal na slavnostní turnaje, kde si každý mohl snadno přivydělat jako pomocník hostů.

„To vám byla nádhera, když celá královská rodina vyjížděla ven slavnostně uvítat návštěvníky! Děti byly jako ze škatulky, královna se třeptala jako hvězdná obloha a dračí oko na králově medailonu hořelo jako nejkrásnější červánky.“

„Nebyl vy jste básník?“ zasmál se Artitan.

„To ne,“ uchechtl se stařík, „ale pomáhal jsem mladým pánům psát milostné dopisy.“

„No jistě. Aby ne! Vždyť já býval na hradě kronikářem!“

„Opravdu?“ podivil se mág.

„Nevypadám na to, co?“ ušklíbl se muž a ukázal hrubé mozolnaté ruce. „To víte, od té doby, co začal královně radit Barada, už jsem byl zbytečnou přítěží. Dohodil na to místo svého člověka.“

„To si toho asi spoustu pamatujete...“

„Na to vezte jed! Já měl vždycky výbornou paměť.“

„A nevíte, jak se otvírala královská pokladnice?“

„No jistě, to nebylo žádné tajemství, přece tím medailonem. Sloužil místo klíče.“

„A co kdyby ho králi někdo sebral?“

„To těžko! Fungoval jen v rukou právoplatného krále. Jednou jsem tam byl. Pomáhal jsem králi s nějakými knihami, které si chtěl prostudovat. Přiložil medailon na dveře a ty se rozplynuly, jako by tam nikdy ani nebyly. Musela

v tom být kouzla.“

„Opravdu tam král schovával zásoby na zlé časy?“

„To nevím, viděl jsem jen část pokladnice. Bylo tam několik polic s knihami, mísy s drahými kameny, zbraně, brnění a několik polic podivných sošek. Tenkrát jsem se pozastavil nad tím, proč si schovává ty divné hliněné sošky právě tam. On ale řekl, že kdyby nás napadl nějaký silný nepřítel, náramně by se nám hodily. Sice dodnes nechápu, co tím myslel, ale na to už jsem se zeptat neodvážil.“

„Co ty sošky představovaly?“

„Tak různě. Bojovníci, obři, šelmy, draci a pokud si vzpomínám, i draví ptáci.“

„Zajímavé.“

„Také tam měl nějaká zařízení, o kterých tvrdil, že to jsou bojové stroje, a prý by bylo nejlepší, kdyby je nikdy nikdo nepotřeboval. Doufali jsme, že si pod jeho panováním užijeme dobrých časů a míru. Akorát, že to moc dlouho nevydrželo. Škoda.“

„Jak vlastně král zemřel?“

„Na staré podebrané zranění.“

„A co medailon?“

„Zmizel spolu s jeho synem.“ Stařík začal vyprávět mágovi vše, co si pamatoval. Konečně Artitan slyšel o událostech od někoho, kdo u všeho opravdu byl. Když si ty informace spojil s tím, co už znal od Tula, začal se před ním rýsovat podivný scénář, jakoby šitý přímo na objednávku pro lorda Baradu. Pár nejasností tu ale pořád bylo. Kde je medailon? A kam s ním zmizel princ Korlin?

„Takže už se do královské pokladnice nikdo nikdy nedostane?“

„Až se objeví právoplatný nástupce krále, najde si královský amulet cestu, jak se vrátit,“ odpověděl stařík, „jeho magie nedovolí, aby se navždy ztratil.“

„Možná princ Korlin dosud žije, když se nepodařilo najít jeho tělo...“

„Abych se přiznal, tak nevím. Král se jednou zmínil o tom, že nošení medailonu je dar i prokletí a že ten, kdo ho nese, nemůže zemřít, dokud kouzelný amulet nepředá právoplatnému nástupci. Kdo ví, jaká je pravda.“

Venku se pomalu setmělo, proto ukončili práci a rozešli se každý jinam. Artitan byl velice spokojen s tím, kolik informací mu tento den přinesl. Ani nedoufal, že se toho dozví tolik a tak rychle. Ještě by potřeboval zjistit co nejvíce o Baradovi. Opravdu pro něj Dual pracuje? A proč? Co nutí mága, aby poslouchal nějakého lorda bez sedmého smyslu?

U večere podal královně zprávu o stavu Silmurova otce a Baradu ujistil, že práce na příkopu zdárně pokračuje. Několik dalších dnů proběhlo v klidu. Artitan si začínal zvykat a tiše doufal, že by jeho služba mohla proběhnout bez mimořádných konfliktů. Ale nebylo mu to dopřáno. Jednou si ho zavolala královna a nechyběli tam ani Barada a Dual. Když přicházel, právě diskutovali o lordu Hungarovi. Barada byl silně rozčilen a zvýšeným hlasem prosazoval svůj názor.

„To přece nemůžeme dovolit! Uvědomte si, vaše veličenstvo, že mu naslouchá stále víc lidí, nesmíme být shovívaví, na to byste mohla šeredně doplatit! Musíte jednat, jinak to nejde.“

„Ten nápad s jeho rodinou se mi nelíbí.“

„Věřte mi, že je to nutné. Hungara nepřinutíte ke spolupráci jen královským úsměvem, potřebujeme na něj účinnější páku.“

„No dobře, těmhle vojenským záležitostem rozumíte určitě jako muž mnohem lépe, dám na vaši radu. Souhlasím, aby to provedl tady Artitan. U Hungara to zná, jistě zvládne všechno, co bude třeba,“ podívala se královna vážně na svého nového služebníka.

„O co jde?“ zeptal se s neblahým tušením.

„Ten váš bývalý pán dělá potíže. Musíme ho zkrotit.“

Máte za úkol přivést sem na hrad jeho rodinu. Za každou cenu! Rozumíte?“

„Budou klást odpor.“

„Jste přece mág, ne? Poradíte si! A kdyby něco, tak to jejich sídlo vypálíte, aby věděli, že není radno si zahrávat s vrchností. Doufám, že to vyřídíte co nejrychleji,“ rozkázal Barada.

„A co s Hungarem?“

„Vysvětlíte mu, že dokud bude velebit královskou rodinu, bude jeho žena a děti u nás v bezpečí. Jestli se doslechne, že se zase s někým paktuje, bude jeho dětem hrozit újma na zdraví a na životě.“

„Vy byste dokázali ublížit jeho dětem?“

„O tom nepochybuje!“

„A já se na tom mám podílet? Nelíbí se mi to,“ protestoval Artitan.

„Líbí, nelíbí, je to náš příkaz a vy ho bez námitek splníte. Nebo snad ne?“

Bojový mág vzdychl a přikývl. Neměl na vybranou. Kdyby porušil podmínky trestu, skončil by ve vyhnanství. Zkoumal příkaz, jestli by se nemohl dožadovat jeho přezkoumání v radě ochránců, ale obával se, že akce v zájmu zachování míru bude hodnocena kladně. Nechtěli po něm, aby někoho ohrozil na životě, a královna s tím osobně souhlasila. Nezbyvá, než jim vyhovět. Zoufale se mu do toho nechtělo. Hungarova rodina byla veselá příjemná komunita a on jim teď má vzít radost ze života. Začal dokonce přemýšlet o tom, zda by vyhnanství nebylo lepší, než se celý život trápit kvůli tomu, že ublížil nevinným.

„Dual tam půjde s vámi a dohlédne na to, aby se něco nezvrtlo.“

Poslední Baradův rozkaz změnil situaci. Teď už Hungarovu rodinu nic neochrání. Jediné, co pro ně Artitan může udělat, je zajistit, aby vše proběhlo co nejklidněji.

14) Škúdcí Magického lesa

Konečně tu byly prázdniny. Sváťa vzdychl. Rafan s Hankou se balili na cestu do Magického lesa. Vron jim řekl, aby tentokrát počítali s tvrdými přírodními podmínkami a vybavili se na pořádnou zimu. Prý budou přespávat ve stanech na sněhu nebo si mohou postavit iglú. To rozhodně nebylo prázdninové pohodlí podle jeho gusta. Ale zůstat dva týdny doma bez kamarádů, to by bylo horší. Navíc ho pobyt v Magickém lese přitahoval. Nikde člověk nemohl být blíže magické přírodě než tam. Jen kdyby to nebylo právě v zimě! Hanka po něm hodila dvoje teplé ponožky. Chytil je v letu a strčil do svého vaku. Dobrá nálada jeho přátel byla nakažlivá. Konec konců jsou to jen dva týdny. Snad to nějak přežije.

„Kam dáš spacák, když máš polovinu batohu nacpanou sušenkami?“ nahlédl mu přes rameno Rafan a tulík při pohledu do Svátova zavazadla nadšeně zašvitořil.

„Hele, drž Plavíka dál od mého batohu, to je zásoba na zlé časy!“

„Radši si přibal dva svetry,“ radila mu Hanka, „nečekej, že tě vezmu k sobě do spacáku, až budeš mrznout.“

„Pospěšte si, za chvíli nás přijde Vron vyzvednout,“ pobízel je Rafan.

„Kdo vlastně všechno jede?“

„Jen drsní jedinci,“ zasmála se Hanka, „a jeden trestanec.“

„Nechápu, jak tě může otec trestat takovým tvrdým způsobem.“

„Jako bys neznal jednorozce. Mají se mnou problémy, protože u nich všichni žijí spořádaně a podle pravidel.“

„Všichni, až na jednu divokou lidskou holku,“ popíchl ji Rafan.

„Já otcovy tresty beru. Člověk se při tom aspoň cítí nějak

užitečný.“

Zvenčí se ozvalo hvízdnutí.

„Vron už je tady! Nic si nezapomeňte a jdeme na to!“ popadl Rafan své zavazadlo a Svátův spacák. Vyběhli z domku a překvapeně se zarazili.

„To je přece Dan! Dan Ferelli! Čau, chlape, kde se tu bereš?“

„Prý se bude makat ve trojicích, tak abychom byli správně do počtu.“

„Ve trojicích? A nepře počítal se někdo? Vždyť jsme čtyři.“

„Však ono se to v Magickém lese srovná,“ kývl na ně Vron a otevřel na zahradě bránu.

Prošli a ocitli se na planině, kde si vítr pohrával se sněhovou pokrývkou a hrnul ji do malebných záhybů. Široko daleko nikde nikdo.

„Kde to jsme?“ obrátila se Hanka na Vrona.

„Čekáme na dalšího člena naší výpravy.“

„Tady?“

„Konečně přišel čas odpovědí na některé otázky,“ ukázal Vron k obzoru. Dva stíny rostly a změnilly se v černé draky.

„Plame! Karmaneuduno!“ rozběhla se jim Hanka naproti.

„Promiň, sestřičko, a odpusť mi mé mlčení,“ řekl drak, když přistál. Hanka překvapeně sledovala, jak z jeho hřbetu slézá člověk.

„Tule?“ nechtěla věřit svým očím.

„Ve jménu našeho přátelství jsem porušila zvyklosti,“ promluvila dračice, „a pomohla tomuto chlapci. Chystali pro něj smrt. Vím, že jsi ho chtěla zachránit. Nebylo to v tvých silách, ale v mých ano. Tak jsem to pro tebe udělala.“

„Tenkrát na zahradě... To byla tvoje brána?“ vykulila dívka na Karmaneudunu oči.

„Ano. Plamen mě upozornil, že máte potíže.“

„Tak to už se nedivím, že nikdo nedokázal vystopovat autora,“ zasmála se Hanka a běžela dračici obejmout, „jsi báječná přítelkyně, ale proč jste nám aspoň nenaznačili, že se nemusíme o Tula bát?“

„Je to příliš choulostivá situace. Co kdyby z toho vzešel konflikt mezi draky a lidmi? Pletla jsem se do věcí, do kterých by drak správně neměl strkat čumák. Je v zájmu nás všech, aby se to nikdo nedozvěděl.“

„Máš pravdu, Karmaneuduno, budu mlčet.“

„To nestačí, Hanko, je potřeba vaši vzpomínku opatřit bezpečnostní pojistkou.“

„O tom jsem nikdy neslyšela, co to znamená?“

„Jakmile se tě někdo na toto naše setkání zeptá, nebo bude pátrat ve tvé paměti, vzpomínka zmizí, a ty v tu chvíli budeš mluvit pravdu, že se na nic nepamatuješ a nevíš, kdo tvého kamaráda osvobodil. Důvěřuješ mi?“

„Absolutně.““

„Tak mi dovol malou úpravu tvé paměti.“

„Samozřejmě, udělej to,“ pohlédla na ni s úsměvem dívka. Dračice se dotkla drápem jejího čela.

„A co vy? Chcete vymazat vzpomínku nebo vložit pojistku?“ zeptala se Karmaneuduna kluků.

„Pojistku,“ odpověděli jednohlasně.

„A co ty?“ otočila se Hanka k Vronovi.

„Já už tuhle pojistku dávno mám,“ zasmál se, „proto jsem ti nemohl na otázky o Tulovi odpovědět.“

Tulian vzal Hanku za loket a otočil si ji k sobě.

„Máš skvělé přátele. S jejich pomocí jsem sledoval všechno, co se dělo. Je mi moc líto, že profesorka Ferinová a mág Artitan doplatili na to, že mi pomáhali. Chtěl jsem, aby mě pustili na proces, abych mohl svědčit, ale všichni byli toho názoru, že by moje přítomnost vše jen zhoršila.“

„Bud' si jist, že měli pravdu. Tvůj život je stále ještě v ohrožení a navíc bys ohrozil i mír mezi lidmi a draky,“ vložil se do toho Vron, „proto budeš nyní vystupovat jako spo-

lužák Dana Ferelliho. V rezervaci nehrozí, že by tě někdo poznal. Ostatně Dan je tu taky poprvé, takže na tom budete podobně. Nebo bys raději zůstal u draků, Tule?“

„No, oni jsou fajn a jsem jim moc vděčný, ale radši budu o prázdninách s vámi,“ omluvně pokrčil rameny směrem k Plamovi.

„To je v pořádku,“ ušklíbl se drak, „jsi člověk a patříš k lidem. Pomohli jsme ti rádi a přejeme ti na tvé další cestě sílu, zdravý rozum a štěstí.“

„Ještě jednou vám za všechno děkuji,“ otočil se k drakům Tul, hodil si přes rameno zavazadlo, které mu podal Vron, a zařadil se mezi kluky.

„Umím si představit, co jste riskovali,“ pohlédla Hanka na dračici, „jsem vám oběma moc vděčná. Ani nevíte jak.“

„Tak se mějte o prázdninách krásně a nezmrzněte tam,“ naklonil se Plam k Hance a tlamou jí shodil čepici. Když se pro ni shýbla, rozfoukal jí uvolněné vlasy.

„Hele, brácho, dej pokoj!“ ohnala se po něm dívka, ale její oči se smály. Drak k ní natáhl hlavu a nechal se obejmout. Na okamžik v té pozici setrvali, aby se ujistili, že je zase mezi nimi všechno v nejlepšího pořádku.

„Tak co? Všichni připraveni?“ zeptal se Vron. „Ještě musíme vyzvednout jednoho dospělého, který vytvoří trojici s Tulem a Danem.“

„Jsem v pokušení začít přijímat sázky na to, kdo to bude,“ ušklíbl se Rafan.

„Já bych stejně sázet nemohl, já tady nikoho neznám,“ pokrčil rameny Tul.

To už je ale Vron vyběhl, aby prošli otevřenou branou. Naposledy zamávali drakům a použili průchod. Nyní stáli na kraji lesa a kousek před nimi se kouřilo z komína malého srubu. Vron k němu bez okolků zamířil. Zabušil pěstí na dveře a zahalekal: „Hledáme třetího do party, je tady někdo volný?“

„To jste vy?“ ozvalo se zevnitř a závora se odsunula. Před

nimi se objevil mladý vousatý muž, který neomylně spočinul pohledem na Tulovi. Hance připadal povědomý, ale nějak ho nemohla zařadit.

„Ale to je přece Silmur,“ zašeptal vedle ní Sváťa. Hanka se otočila, aby viděla reakci Tula.

Její spolužák stál jako vrostlý do země a jen se díval.

„Myslel jsem, že tě zabili,“ polkl ztěžka Tulian.

„Ani nevíš, jak rád tě vidím živého a zdravého,“ přistoupil k němu Silmur a srdečně ho objal. Tul ho vzal kolem krku a Hanka si všimla, jak mu slzy stékají po tváři. Setřel je hned vzápětí, ale dojatý výraz mu na tváři zůstal.

„Všechno jsi věděl a nic jsi nám ani nenaznačil,“ vyčítavě obvinila Vrona Hanka.

„Byl by blázen, kdyby něco prozradil tak ukecané ženské, jako jsi ty,“ ušklíbl se na ni Rafan a rychle uhnul před Hančiným loktem.

„Doufám, že tě uspokojí aspoň fakt, že se všechno dozvídáte jako první,“ adresoval Vron svá slova Hance.

„Zdá se, že to budou zajímavé prázdniny, ale co s nimi bude pak?“ zeptal se Vrona Rafan.

„To během prázdnin musíme vymyslet,“ mrkl na něj spiklenecky Vron.

„Ty tam budeš s námi?“ podivil se Sváťa. „Ale to potom nejsme správně do počtu. Neříkal jsi snad něco o trojicích?“

„Jsme do počtu úplně přesně. Moji dva partáci už čekají přímo na místě. Chcete začít vybírat sázky na to, kdo to je?“ pohlédl na Sváťu rozpustile Vron.

„Hmmm, tohle bych asi vyhrál,“ usmál se Sváťa. „Co takhle dva malí úplně stejní kluci?“

„No jo, dost dobrý, boduješ,“ přikývl Vron.

„Tak já jsem připraven,“ přinesl si Silmur ze srubu zavazadlo, „můžeme vyrazit.“

„Bezva,“ kývl hlavou Vron, „tak jdeme.“ A vyrazil pěšinou k lesu.

„A kde je brána? Copak ti došla magie?“ udiveně zaprotěstoval Dan Ferelli.

„Mladíku, tady jsme tak blízko k Magickému lesu, jak jen to šlo. Každý rozumný člověk už se za touhle hranicí vyvaruje jakékoliv magie. Jasně?“

„To znamená cestu pěšky?“

„Přesně tak. Jestliže si popšíšime, možná stihneme i pozdní oběd.“

Dan protáhl obličej a srovnal si popruhy batohu. Pak vyplázl jazyk na Rafana, který se na něj zašklebil.

Po několika hodinách chůze dorazili k dalšímu srubu, akorát že tenhle byl podstatně větší. Tady už vnímali podivné magické anomálie velice silně. Museli být někde uprostřed magické rezervace.

„Tak jsme tady,“ prohlásil Vron, „tohle bude naše základna, kde máte šanci se usušit a ohřát, když bude nejhůř. Bude tu s námi Divoch a ještě dva další strážci. Oni vám pak vysvětlí, jakou pomoc očekávají. V současné chvíli doufám, že tam na nás čeká hlavně teplý oběd a moji dva malí parťáci.“

Vtom se dveře rozletěly dokořán a ze srubu vyběhli dva kluci. Tkaničky na botách nezavázané, svetr oblečený naruby, ale oba se halasně překřikovali: „Vrone! No konečně! Ahoj Hanko, ahoj Rafe, čau Svatoušku!“

„Nazdar Same, čau Tome...“

Najednou se dvojčata zarazila a ohlédla se do prázdných dveří. Nikdo v nich nestál, ale oba kluci tam zírali jako očarování. Sváťa poklepal rukou Tomovi na rameno, ale ten na to vůbec nezareagoval.

„Páni! To je teda pecka! A my jak blbci pátráme po všech královstvích světa,“ prohlásil zničehonic Sam.

„O čem to mluví?“ znejistěla Hanka.

Tom se rozhlédl po lidech, kteří právě dorazili a na všech tvářích našel rozpaky.

„Vy ho asi nevidíte ani neslyšíte,“ řekl jim, „ale je tady

s námi zbloudilý duch Karel...“

Znovu se otočil do dveří a povytáhl obočí.

„Právě teď si vzpomněl, že se nejmenuje Karel, ale Korlin,“ opravil se s omluvným pokrčením ramen.

„Cože?“ vyjekl Tul.

„Korlin? Jsi si tím jist?“ zahleděl se tázavě na Toma Silmur.

„A který z vás je budoucí král?“ zeptal se Tom.

„Korlin se jmenoval můj bratr,“ řekl tiše Tul.

„Duch říká, abych ti půjčil jeho prsten,“ stáhl si Tom prsten a nabídl ho Tulovi, „pak prý ho uvidíš i uslyšíš.“

„A co vám duch říkal, když jsme přišli? Vypadali jste jako přešlí mrazivým kouzlem,“ zvědavě se vmísila do jejich debaty Hanka.

Odpověděl jí Sam: „Povídal: No konečně! Konečně jste mi přivedli pravého krále. Teď už jen potřebuji své tělo, abych mu mohl předat amulet.“

„Krále? Netušila jsem, že už je Tulian králem. Zdá se, že si budeme mít hodně co vyprávět.“

„Ženská jedna ukecaná, už si zase pouštíš pusku na špacír?“ zašeptal jí do ucha Rafan a Hanku skoro polil studený pot, když si uvědomila, jak snadno člověku ujede něco, o čem by se vůbec mluvit nemělo.

„A nemohli bychom tohle všechno řešit uvnitř u oběda?“ oslovil přítomné hladový Sváťa.

„No jasně! Divoch stejně nadával, že se někde couráte a oběd zatím vystydne,“ zasmál se Sam, „pojd'te dovnitř.“

„To začíná vypadat dobře,“ mrkl na Sváťu Dan Ferelli, „s vámi se člověk vždycky nachomejtne k něčemu zajímavému. Už se těším, co se semele tentokrát.“

„Hele, postupuj dovnitř,“ dloubl do něj Rafan, „a nesnaž se nám přičarovat nějaké problémy. Nikdo z nás o žádné potíže nestojí.“

Při obědě vyprávěla hlavně dvojčata. Kluci už byli najezení a byli rádi, že mají posluchače. Sam jim všem vyličil,

jak přišli ke Karlovi, vlastně Korlinovi, jak si duch ze své minulosti skoro nic nepamatuje a nedokázal jim ze začátku ani říct, co po nich chce. Teprve postupem času pracně sbírali střípky informací. I když už dnes konečně znají totožnost svého ducha, stejně je tu mnoho dalších otazníků. Všechno ukazuje na to, že je jeho skutečné tělo v Chrámu na pomezí, kam vůbec není snadné se dostat. Navíc je před nimi dilema, mají-li se tam vypravit sami, nebo požádat o pomoc harpyje.

„A vy byste to bez jejich pomoci dokázali?“ zapochyboval Sváťa.

„Těžko říct, Karel se sice...“

„Korlin!“

„Korlin se sice dušuje, že on nás tam zavede, ale při jeho roztržitosti... nevím, nevím.“

„Bez doprovodu harpyjí to rozhodně nezkoušejte,“ řekl Vron, „z toho, co jste vyprávěli o minulé návštěvě, jsem pochopil, že je to záludné místo s problematickým během času. Neriskujte své životy.“

Tul se zpočátku všeobecné zábavy neúčastnil a potichu si povídal s prázdnou židlí vedle sebe. Pak ale podal prsten Silmurovi a začal bedlivě naslouchat tomu, co dvojčata vyprávěla. Po obědě dal Silmur prsten kolovat.

Hanka ho navlékla a s úžasem zjistila, že opravdu vidí ducha. Vzájemně se představili a podala prsten dál. Její schopnost vidět Korlina ale nezmizela. Nyní i ona mohla naslouchat rozhovorům, které vedl se svým průvodcem. Tul byl z toho podivného zážitku celý rozhozený. Poznala to podle toho, jak se uzavřel do sebe a jen pozoroval své okolí. Přemýšlela, jaké to asi je, když se člověk potká s někým blízkým v téhle podivné podobě. Pak ji napadlo, zda by se nemohl vrátit do života podobně jako Sam. Její úvahy přerušil Divoch, který ji gestem přivolal k sobě. Když uviděla u dřezu tu haldu špinavého nádobí, ani se nemusela ptát, co chce. Vyhrnula si rukávy a dala se do toho.

Hned jak skončila, se všichni oblékli a Divoch je zavedl do lesa.

„A teď k tomu, proč tu potřebujeme každou pomocnou ruku,“ začal jim vysvětlovat Divoch, „v minulém roce se tu neobvykle přemnožily savule. Pro toho, kdo je nezná, tak připomínám, že sice vypadají jako průsvitní zelení motýlci, ale rodí se jako bílé housenky. Než se zakuklí, dokážou vysát ze svého okolí neuvěřitelné množství magie. Už tohle léto jsme s nimi měli potíže. Několik stromů zahynulo a podzemní obyvatelé lesa trpěli různými nemocemi. Než jsme přišli na to, co to způsobuje, byli jsme dost nešťastní a báli se o celou rezervaci.“

„Chytání motýlků v zimě, to bude fakt super zábava,“ ušklíbl se Dan.

„Nejde pochopitelně o motýlky, ale o jejich kukly. Musíme je sesbírat dřív, než se začnou líhnout. Jinak by příští generace savulí úplně zničila Magický les. Právě tady v těchto místech je to nejzamořenější. Dobře si prohlédněte tenhle kmen. Kukly vypadají podobně jako kůra, ale dají se odhalit a sbírat pomocí spirálovců. Teď vám předvedeme, jak se to dělá.“

Jeden ze strážců vyšplhal do koruny stromu, kde otevřel pouzdro, které se mu houpalo u pasu. Z obalu se rozrolovala podivná rostlina, která obtočila celý kmen tak důkladně, že vypadal jako zabalený do dárkového papíru. Divoch chytil spodní část rostliny a třetí strážce pomocí oka na tyči zachytil její horní okraj. Pak rychle obíhal strom, aby rozmotal celý pruh rostliny. Spolu s Divochem natáhli pruh na zem. Ten, co byl v koruně, zatím slezl dolů, popadl vak a začal z pruhu sbírat hnědé zámotky, které tu byly vidět mnohem lépe než na kmeni. Pak Divoch spirálovce znovu sbalil do ruličky a vložil do obalu. Kmen označil křížkem pomocí křídý.

„Tak tady vidíte, proč je potřeba pracovat ve třech,“ otočil se k ostatním, „sice se to zdá snadné, ale až to budete

dělat třetí den po sobě, garantuji vám, že vás bude bolet celé tělo. Za chvíli si to všichni natrénujete a večer vám ukážu mapu a systém, podle kterého budeme postupovat. Dnes zůstaneme na noc ve srubu, ale další dvě noci už spíme v terénu. Proto jsem chtěl do party jen zdatné jedince. Myslíte, že to zvládnete?“

„No jasně,“ odpověděl nadšeně Dan, „přihrajte nám jednoho spirálovce a jdeme na to.“

„Ještě malá připomínka,“ řekl Divoch, „musíte zámotky sbírat rychle, aby spirálovec neměl čas se nasytit. On totiž funguje podobně jako savule a vysává z kukel magii. Bude-li sytý, odmítne spolupracovat. A najít v lese jiného není snadné. Takže pozor na to.“

Zbytek odpoledne strávili tréninkem. Divoch jim nedal pokoj, dokud nedokázali manipulovat se spirálovcem stejně rychle jako on. Opravdu to nebylo úplně snadné. Spirálovec měl snahu se kroutit, a když ho nedrželi pořádně, dokázal se zamotat velice rychle a bylo zatraceně obtížné ho znovu rozbalit. Ani šplhání na stromy nebylo vždy jednoduché. Hanka byla ráda, že u nich tuhle činnost zastal Rafan. Nejlépe spolupracovali ve trojici Vron s Tomem a Samem. Vron vždy jedno dvojče vyhodil do koruny stromu a pak už všechno šlo jako po másle. V další trojici se ujal funkce šplhavce Dan, který byl jako veverka. Když byl kmen vysoký, udělal mu Silmur stoličku ze spojených dlaní. Tul se zase ukázal jako šikula při lapání horní části spirálovce. Nakonec je Divoch označil za způsobilé a vrátili se promrzlí do srubu.

V kamnech zatím vyhaslo a chvíli trvalo, než si mohli uvařit čaj. Přesto byli spokojeni a těšili se na samostatnou práci. Obzvláště Dan Ferelli oplýval dobrou náladou a bavil celou společnost svými zážitky ze školy a ze supervolonových aktivit. Jeho bezprostřednost jako by strhla všechny zábrany, dokonce i Tul se několikrát srdečně zasmál jeho historkám. Tom a Sam nadšeně naslouchali, když líčil, jak

vzniká nový druh sportovního zápolení, které označoval jako supervolonový víceboj, kde nestačí jen perfektně ovládat prkno, ale člověk musí zároveň provozovat další zajímavé věci, jako prohození míče brankou, která je menší než míč – schválně si někdy zkuste magicky slisovat míč – nebo v rychlosti sebrat deset válců, odnést je na zaoblenou plochu a postavit z nich komínek, který nespadne, když odletíte. Snad by se bavili až pozdě do noci, kdyby je Vron nezazrazil. Divoch vytáhl mapu a ukázal jim, jak budou postupovat. Půjdou v pásu vedle sebe a ošetří všechny neokřížkované stromy. Večer se dostanou na plošinu, která je chráněna skalou a tam přespí ve stanech.

Další den budou pokračovat směrem k vrcholu, kde se otočí zpět a ošetří vedlejší pás tak, aby byli do večera co nejbližší ke skalní plošině, kde stráví další noc. Odtud se během práce přesunou do blízkosti srubu. Všechno je rozplánováno tak, aby se každý třetí večer mohli ohřát u kamen, usušit mokré věci a dopřát si pořádnou teplou večeři. Divoch slíbil, že se jim o stany postará, ale spacáky a jídlo si budou muset odnést v batohu. Pak je zahnal spát. Před usnutím Hanka ucítila, jak jí otec poslal psychické pohlazení a zároveň se ujistil, že je jeho lidská dcera v pořádku tam, kde má být. Jeho nevtíravá péče byla Hance příjemná. Pocit, že někam patří, že o ni má někdo starost jí dlouhá léta chyběl, takže si ho teď dokázala vychutnat.

Probuzení přišlo dřív, než jim bylo milé. Všichni zívali a protestovali. Akorát Rafan vyskočil beze slova a hned začal balit spacák.

„Zabalíš i můj?“ smlouval mžourající Sváťa a ani si nevšiml, že tulík využil jeho rozespalosti a staví si v jeho vlasech hnízdo. Až teprve, když se mu Sam s Tomem začali smát, odchytil Rafanova kamaráda, vstal a učesal se. Pak společnými silami vzali Hančin spacák a protestující dívku z něj nemilosrdně vyklepali.

„To si říkáte kamarádi!“ mračila se na ně.

„Hele, ženská, neremcej a radši se rozhlédni. Vron už zabalil skoro všechny bágly, včetně jídla a oblečení, Divoch už je se svými parťáky dávno pryč a ty jsi poslední sedmis-páč.“

„Strážci rezervace odešli už před dvěma hodinami,“ upřesnil duch Korlin.

„Díky za informaci,“ zavrčela na něj Hanka rozmrzele. Jakmile se však rozkoukala, začala Vronovi pomáhat se snídání.

Pak už to všechno šlo docela rychle. Vyrazili do slunečného mrazivého dne a po chvílce narazili na okřížkované stromy. Pustili se do práce v pásu hned vedle nich. Do večera stihli vyčistit docela slušný kus lesa.

Na plošině už na ně čekaly postavené stany a uvařená teplá polévka. Napůl ji jedli napůl srkali z hrnků a hřáli si střídavě ruce a záda nad ohněm. Vron ještě pověsil nad plameny kotlík s vodou na čaj.

„Co s těmi kuklami budete dělat?“ zeptal se Sváťa Divocha, když mu pomáhal sesypávat obsah jejich pytlů do jednoho velkého.

„V útulku je využijí jako krmivo pro drobná zvířata. Obzvlášť ptáci je milují. Akorát se musejí uchovat ve tmě a chladu, aby se jim tam nezačaly líhnout.“

Jeden ze strážců rozdál dětem oblé kameny z okolí ohniště, aby si trochu nahřály spacáky, než do nich vlezou.

„Hlavně, mládeži, pamatujte na to, že jsme v nestabilní oblasti, kde i drobná kouzla mohou způsobit problémy,“ varoval je Vron těsně před tím, než se malí brigádníci odebrali do stanů, „takže doporučuji buď jít spát v botách nebo strčit obuv do spacáku, jinak budete mít ráno problémy se about. A s magií, ani s tou zateplovací, není radno si tu zahrávat. Jasně?!“

Navlékli na sebe všechno, co měli, a zahrabali se do spacáků. Sváťa využil možnost se beztravně přitulit těsně k Hance. Ačkoliv je dělilo několik vrstev oblečení a spacá-

ků, bylo to příjemné, a když se člověk tvářil, že už napůl spí, ani nehrozilo, že se Hanka začne rozčilovat. Noc byla mrazivá a tichá.

Ráno je probudil a vyděsil hlasitý povyk. Rozčilené hlasy dvojčat přehlušilo Vronovo zaklení. To přivedlo Rafana i Hanku do absolutně bdělého stavu a oba vylétli ze spacáků a vyrazili ven ze stanu. Hanka klopýtla o rozespáleného Sváťu, takže se za kamarádem o něco opozdila.

Jakmile se jí podařilo protáhnout ven, naskytl se jí nezapomenutelný pohled. Jako první uviděla Samovu zadnici a divila se, proč má ruce zabořené do sněhu. Tom stál vedle jejich plátěného příbytku a mával chlopni, aby vyvětral. Rafan a Vron klečeli ve sněhu a hrnuli před sebou sníh na hromadu.

„Co se to tu proboha děje?“ zahalekal z vedlejšího stanu Dan.

„Už je to dobrý,“ kývl na Vrona Rafan a vytáhl z hromady sněhu před sebou očouzenou dětskou botu. Sklepával z ní sníh a prohlížel ji.

„Až na tkaničku to přežila docela dobře,“ prohlásil nakonec.

„Jo,“ zavrčel Vron, vytáhl ze sněhu druhou botu a hodil ji směrem k Rafanovi.

Pak popadl Sama, vzal ho za ruce a otočil k sobě: „A co ty? Jak to vypadá? Co ruce?“

„Snad dobrý,“ řekl chlapec nejistě, „promiň, Vrone, já myslel že se nic nestane.“

„Kdybych vám to včera neříkal! Žádná kouzla!“

„Když ty boty byly tak ledové...“

„No, teď je máš ještě navíc mokré, očouzené a bez tkaniček,“ postavil mu je před stan Rafan, „vezmi si do nich aspoň suché ponožky, ať ještě navíc nenastydneš.“

Vron vzal Sama do náruče a odnesl ho ke stanu: „To byla dobrá rada. Vyměň si ponožky a rychle se obuj. Místo tkaniček si uřízni kousek ze šňůry u batohu.“

Hance už se zpět do vychladlého spacáku nechtělo, tak vyrazila k ohništi, aby rozdělala oheň a uvařila čaj. Po chvíli se sem začali trousit i ostatní.

U snídane se kvůli chladu moc nezdrželi, raději vyrazili do terénu, aby se zahřáli prací. Večer už začali pociťovat únavu, všechny rukavice měli navlhlé a zdálo se, že i spacák hřeje nějak míň než minulou noc. Třetí den je přesně podle Divochovy předpovědi bolelo celé tělo. Aspoň že se mohli těšit na návrat do srubu, kde bude teplá večere a krásně sálající kamínka.

Hanka se Svátou a Rafanem tam dorazili mezi posledními. O to příjemnější pro ně byl vstup, protože už tu bylo krásně teplo a Tom jim okamžitě donesl hrnek teplého čaje. Všechny zavlhlé věci vybalili a rozložili do prostoru, aby to uschlo, a než se umyli, byla hotová večere. Dostali guláš s rýží a jako moučník teplý koláč. Pohodlně se uvelebili a vychutnávali pocit plného žaludku a tepla. Hance se pomalu klížily oči, když se jí dotkl Plamův kontakt.

„Nerad tě ruším, sestřičko,“ řekl jí drak, „ale jste na podivném místě, kde nedokážu Vrona kontaktovat. Jen s tebou mi to kupodivu funguje. Můžeš mu něco vyřídit?“

„Samozřejmě. O co jde?“

„Řekni mu, že Artitan naléhavě hledá Silmura. Jeho otec je prý nemocný a ještě před smrtí by chtěl se synem promluvit. Vron bude možná vědět, kde Silmur je.“

„Jo, já se zeptám, co s tím,“ odpověděla Hanka a tlumočila vzkaz nahlas.

Silmur prudce vstal a obrátil se na Vrona: „Musím okamžitě domů.“

„To se snáz řekne než udělá. Tady se nedá otevřít brána.“

„Ukažte mi, kudy mám jít a já vyrazím třeba pěšky.“

„Nepouštějte ho tam,“ vynořil se vedle něj duch Korlin, „mohlo by se mu přihodit něco zlého.“

Vron se na oba zamyšleně podíval. Pak oslovil Hanku.

„Řekni Plamovi, ať se nějak spojí s Artitanem.“

„A nebude jednodušší, když se s ním spojím přímo já? Dokážu to, už jsme v kontaktu byli,“ prohlásila a než jí to mohl Vron zakázat, zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit.

„Pane Artitane,“ oslovila ho v duchu, když ucítila, že na její spojení zareagoval, „Vron by s vámi potřeboval mluvit.“

Pak přibrala Vrona do jejich psychického spojení, aby mohli s mágem rozmlouvat přímo. S úlevou konstatovala, že necítí žádné mimořádné magické kolísání. Tohoto typu spojení se asi výkyvy energie netýkaly.

„Dostali jste můj vzkaz?“

„Ano, a Silmur chce za každou cenu vidět otce. Je to ale pro něj bezpečné?“ zapochyboval Vron.

„Není. Sem ho rozhodně přivést nechci. Ale můžeme se zkusit někdy v noci sejít u Zachariáše. Řekněte den a hodinu, já tam staříka vezmu.“

„Vydrží to?“

„Věřím, že ano, jinak bych to nenavrhoval.“

„A co dnes v noci, ve tři hodiny?“

„Dnes by to bylo výborné,“ souhlasil Artitan, „budeme tam na vás čekat.“

Hanka otevřela oči a skoro se polekala, když viděla, jak je všichni napjatě pozorují.

„Zvládnete ještě dneska hodinu ostré chůze a jízdu na koni?“ zeptal se Vron Silmura.

„Samozřejmě. Žádný problém, už jsem naprosto zdrav.“

„Akorát, že to nebudou koně, ale fuňové. Snad to nebude vadit,“ přikývl Vron.

„Chci jet také,“ prohlásil kategoricky Tul a pokusil se neúspěšně odstrčit ducha, který se mu postavil do cesty. Nakonec odhodlaně prošel jeho obrazem a chytil Silmura za loket. Silmur se tázavě podíval na Vrona.

„V žádném případě! Chápu, že starého pána znáš a rád bys ho viděl, ale ty jsi nejhledanější osoba magického světa, tvoji přítomnost nemůžeme v Santareně riskovat. Doufám,

že to chápeš.“

Když Vron viděl, jak je Tul zklamaný, dodal: „Hlavně tu dej pozor na Dana a na kluky, ať nezboří srub, než se vrátíme.“

Zboření srubu ale tento večer nehrozilo. Všichni byli tak unavení, že usnuli, sotva zalehli. Hanka si nedovedla představit, že ti dva muži budou pochodovat mrazivou nocí a ještě přemlouvavet funě, aby je zavezli na bezpečné území mimo rezervaci, nemluvě už vůbec o cestě zpátky.

Druhý den ráno si pěkně přispali. Na stole našli vzkaz od Divocha a strážců, v němž jim nakreslili, kde budou večer postavené stany. Hanka se hned pustila do přípravy snídaně a jídla a tentokrát jí jako první přišel pomoci Tul. Mezitím se z postelí vyhrabali i ostatní. Vstal i Vron se Silmurem, ale na obou se podepsal noční výlet. Nehýřili energií jako obvykle, spíš se jen přizpůsobili tempu dětí.

„Tak co? Sešli jste se?“ nemohl to vydržet Tul, aby se nezeptal.

„Ano,“ přikývl Silmur, „asi hodinu jsme si s otcem povídali.“

„No a? Co ti chtěl říct tak důležitého?“

„Povídal hlavně o mojí mámě. Umřela, když mi byly dva. Pak už mě vychovával on sám.“

„A co ti řekl?“

„No, byly to spíš takové osobní věci. Promiň, nechce se mi o tom mluvit,“ pohlédl omluvně na Tula mladý muž.

„Ne, ty promiň, že tak neomaleně vyzvídám. Chovám se hloupě,“ odpověděl v rozpacích Tul.

„Rád bys věděl, co je doma nového,“ kývl chápavě Silmur, „ale co jsem se doslechl, není to nic potěšujícího. Barada čeká, až bude Dianě sedmnáct, aby si ji vzal za ženu. Vládnutí mu ale, jak se zdá, moc nejde. Na hrad jezdí naštvaní lordové a žádají daňové úlevy. Aby se mu nevzbouřili, tak mnohým z nich musel vyhovět. Taky na hradě drží rodinu lorda Hungara.“

„A proč proboha?“ podivil se Tul.

„Jsi přece následník trůnu, měl bys to uhodnout.“

„Že by se Hungar snažil vyvolat rebelii proti královně?“

„Ani ne tak proti královně, jako spíš proti tomu, aby vládl král.“

„To Hungar mě chtěl zabít?“

„Ale kdepak, to není jeho styl. Namáhej trochu své mozkové závitky. Komu jako následník stojíš v cestě?“

„Baradovi. Ale když jsem nezvěstný, tak mu to může být jedno, ne?“

„Ostatní ho neuznají, dokud na jeho krku neuvidí královský amulet. A ten pravděpodobně nemá, nebo mu nefunguje.“

„Nemá ho. Amulet mám zatím u sebe já, ještě jsem ho nedokázal předat právoplatnému nástupci,“ ozvalo se za nimi. Otočili se a zírali na ducha Korlina.

„Nejdřív se ale musím dostat ke svému tělu, bez něj se nemůže předání uskutečnit,“ pokračoval smutně duch.

„Je jenom dobře, že ho Barada nemá,“ uklidňoval ho Silmur, „než aby ho získal on, to ať raději navěky zmizí.“

„To nejde. Nemohu odejít, dokud ho nepředám. A věř, že už mě to věčné bloudění na pokraji života a smrti unavuje. Ani nevíš, jak rád bych zapomněl a odešel.“

„Korline...“

„Brácho,“ ozvali se Silmur a Tul skoro současně a lítostivě se zahleděli na mlžnou postavu před sebou. Stejně smutně se na svého společníka díval i Tom, který byl svědkem jejich rozhovoru. I Hance se sevřelo srdce lítostí nad Korlinovým osudem.

„Abys mohl nastoupit na trůn,“ otočil se Silmur k Tulovi, „musíš mít královskou krev, což máš, musíš být plnoletý, to bude za necelé tři roky, a musíš chytit a zkrotit svého divokého koně. Do té doby ať je amulet raději nedostupný.“

„A Barada se sňatkem s mou sestrou nemůže stát králem?“ zamyšleně se zeptal Tul.

„Jestli ho tvá sestra bude chtít, může to zkusit. Všechno ale nasvědčuje tomu, že o něj nestojí. Musel by ji donutit. To ale my dva nepřipustíme, co říkáš?“

„Schováváme se tu jako dva zajíci. Co proti Baradovi zmůžeme?“

„Domluvil jsem se s Artitanem, že až skončí jeho trest, pomůže nám. Vrátime se domů pod jeho ochranou a nějaký nezvaný lord se zákeřným mágem budou muset jít po svých.“

„Opravdu nám pomůže?“

„Dal na to své slovo.“

Tul se usmál a radostně objal Silmura: „To je skvělé, to by mohlo vyjít. Artitanovi věřím.“

„Mám pocit, že bychom s předáním amuletu neměli otálet,“ protestoval duch Korlin, „něco mi říká, že je to naléhavé, že bychom měli jednat rychle.“

„Ještě vydrž, bráško. Tohle je dobrý plán. Prosím.“

Duch se zachvěl, ale už nic nenamítal. Hanka se rozhlédla. Všichni už v téhle chvíli stáli kolem nich a sledovali dění. Teď už veškeré bariéry a tajnosti padly. Dívce se ulevilo, že aspoň tady mezi nejbližšími nemusí hlídat každé slovo, které řekne.

Znovu vyrazili do terénu a pustili se do práce. Příští den zjistili, že už jim to jde nějak lépe a tělo si zvyklo na každodenní námahu. Zase se jim vrátil elán a humor. A Tom se Samem začali po večerech vymýšlet lumpárny. Neuplynulo ráno, aby se někdo nestal terčem jejich žertů. Jednou to byly zauzlované tkaničky u bot, jindy šňůra od stanu natažená přes cestu, studené kameny ve spacáku místo teplých a další drobnosti, které jim zpestřovaly táborový život. Největší legraci si užili, když si od Hanky půjčil Tul jehlu a ráno našli Dan, Sam a Tom všechny své rukávy a nohavice zašité.

Dva týdny prázdnin jim utekly jako voda. Vyčistili pořádný kus Magického lesa a Divoch si mnul ruce, že stih-

li víc, než se očekávalo. Najednou byl před nimi poslední večer ve srubu. Strážci odešli už odpoledne s poslední nasbíranou várkou kukel, aby ji odnesli a dopravili do útulku, takže tu zůstali sami.

„Vy dva budete muset zatím zůstat ve srubu,“ otočil se Vron k Silmurovi a Tulovi, „tady jste před magickými pátrači v bezpečí. Zatím je problém najít místo, kde byste nebyli ohroženi. Akorát, že tu o vás ví příliš mnoho lidí. Sice jsou spolehliví, ale člověk nikdy neví, co se může semlít.“

„Díky za vaši starost a pomoc. Cítím se zavázaný, ale neumím si představit, jak se vám můžeme odvděčit,“ odpověděl Silmur.

„Vděk? K čemu by to bylo? Osud nás svedl, abychom se pokusili rozmotat vaše problémy, tak se o to prostě snažíme. Přátelství má větší cenu než všechny závazky, nemám pravdu?“ mrkl Vron na Hanku.

„Škoda, že se Tul nemůže vrátit do školy,“ vzdychla, „chybí nám při učení do počtu.“

„Ani nevíš, jak rád bych se vrátil,“ tiše si posteskl spolužák.

„Opravdu by to nějak nešlo zařídit?“ zeptal se Vrona Sváfa.

„Je mi líto. V Santareně by ho našli,“ pokrčil rameny.

„A co v Polutě?“ zeptal se Dan Ferelli.

„To bych si musel promluvit s tvým bratrem a otcem. Ale stejně by tam nemohl chodit do školy. Vsadím se, že špehové hlídají u všech magických škol, jaké existují.“

„Ale mohli bychom je schovat mezi pracovníky v super-
volonovém vývoji. Tam se hodně dbá na bezpečnost a cizí lidé se tam nedostanou. A Tul by měl aspoň možnost trénovat na nejlepších prknech.“

„Stejně bych na žádné závody nemohl.“

„Teď ne. Ale až budeš plnoletý, mohlo by se ti to hodit.“

„A byli byste aspoň mezi lidmi,“ nadchl se pro ten nápad Dan, „vždyť nikdo nemusí znát váš původ. Přijdete tam

třeba jako sourozenci, aby nebylo divné, že chcete bydlet spolu. Budete normálně pracovat a koho by pak napadlo, že se skrýváte.“

„Až co řekne tvůj otec,“ mírnil jeho plánování Vron.

„Bude souhlasit, jak jinak!“

Hanku napadlo, jestli tuhle variantu Vron nenaplánoval už dřív. To, že sem pozval Dana Ferelliho jen proto, aby jich byl správný počet, bylo poněkud nedostatečné vysvětlení. Jestli ale uvažoval o tom, že Tula a Silmura schová do Poluty, byl to chytrý tah. Upevnil jejich vzájemné přátelství a zároveň vyřešil současný princův problém.

15) Nespokojený duch

Návrat do Airbowanu se Tomovi a Samovi příliš nezamlouval. Prázdniny s přáteli byly tak hrozně krátké... Zdejší ovzduší bylo na hony vzdáleno kamarádkému prostředí ve srubu. Tady zase museli oprášit ostražitost a bojového ducha. Ačkoliv už si v arénách dokázali docela dobře poradit s ostatními spolužáky, po návratu jim to tu připadalo nevlídné. Barevné siločáry magie pro ně ztrácely svou krásu a oba za dlouhých večerů přemýšleli o tom, jaké by to bylo v nějaké jiné škole, kde člověk může mít spoustu kamarádů.

Navíc jim začal volné chvíle znepríjemňovat duch Korlin. Od chvíle, kdy se setkal se svým bratrem a vzpomněl si na amulet, který má předat, s ním nebylo k vydržení.

„Omlouvám se, Tome, že zase obtěžuji, ale nemohu si pomoci. Doved' mě prosím k mému tělu, amulet se opravdu musí dostat ke králi co nejdříve,“ opakoval různými slovy skoro každý večer.

„To není tak snadné, Korline,“ domlouval mu trpělivě Tom, „jestli je tvé tělo v Chrámu na pomezí, jako že nejspíš ano, nebude snadné se tam dostat. Je to zatraceně nebezpečné místo. Jak tam najdeme tvé tělo?“

„Povedu vás, já ho určitě najdu.“

„Nebo tam zapomeneš, proč jsme přišli a už se nevrátí nikdo z nás.“

„Já zaručeně nezapomenu, musím dokončit své poslání.“

„Já nevím,“ vzdychl Tom, „sami cestu do chrámu najít nedokážeme.“

„Já ano,“ naléhal Korlin, „povedu vás.“

„Zavedeš nás i k truhle s ochranným pláštěm?“

„Jaké truhle?“

„Tak vidíš. Bez pláště bych tam možná nepřežil.“

Korlinovo naléhání Toma ale nutilo se zajímat o cesty do Chrámu na pomezí. U Kelainy si půjčil několik knih o průvodcích. Číst ve starých harpyjských znacích ho učila Alekta a pomáhala mu i s pochopením informací, které tu našel. Chrám na pomezí byl podle všeho záhadou i pro harpyje. Kdo jim pomáhá při rozmnožování? Proč se tam čas chová tak podivně? Kdo chrám vybudoval a stará se o něj? Na žádnou z těchto otázek v knihách odpověď nenašel. Zato se dozvěděl, že plášť z harpyjích peříček dokáže uchránit nejen před chladem, ale i před nežádoucími nárazy magické energie.

Jednou, když byla Alekta svědkem Korlinova naléhání, řekla při odchodu Tomovi: „Nepodceňuj duchovo vnímání. Jestli má pocit naléhavosti, tak na tom určitě něco je. Duch dovede vycítit nebezpečí a problémy, raději se snaž mu vyhovět.“

„Blázníš, Alekto?! Kdybych na něj dal, hnal by mě do Chrámu na pomezí už zítra. Ptal jsem se Gáagry, jestli by nás tam nevzala, ale odmítla, prý musím najít harpyji, která do chrámu Korlinovo tělo donesla. A sám do chrámu netrefím. Duch sice ano, ale bohužel neví, kde je truhla s ochrannými pomůckami. No a ty jsi zase moc mladá na to, abys tam mohla vstoupit. Tak mi řekni, kdo mi může pomoci.“

„Já vím, kde je truhla a schody do chrámu. Dovnitř ale opravdu zatím nesmím. Je to zakázáno.“

Tom se zadíval na kamarádku-harpyji a skoro se mu udělalo mdlo při představě cesty do chrámu. Ale najednou se to nezdálo tak nemožné. A co když má duch pravdu a předání amuletu nemůže počkat? Okamžik bojoval sám se sebou, než se zeptal.

„Ty bys byla ochotna nás dovést ke vchodu?“

„Ano,“ přikývla po delším rozmýšlení a pak vážně dodala, „ale měl bys u mě dluh.“

„Musím si to nechat projít hlavou,“ usmál se na ni Tom a kývl na rozloučenou. Mít dluh u harpyje, to není žádná legrace, ale na druhou stranu by to možná vyřešilo jejich problém. Kdyby z chrámu dokázali přinést amulet, už by věděl, komu ho předat, a Korlinovo poslání by tím pádem bylo naplněno. Kdyby se to podařilo...

„Já všechno slyšel,“ ujistil ho Sam, „to není dobrý nápad. Raději se drž původního plánu a počkej.“

„Nesmíme čekat, není čas,“ odporoval jako vždycky Korlin, ale bratři si ducha nevsímali. Dívali se na sebe a věděli, že to není snadné rozhodnutí. Kdo má pravdu? Mají čekat nebo nemají?

Při vyučování právě probírali stopování kapky vody proti proudu toku a času. Bylo to fascinující. Jako by stoupali do kopce proti času. Stálo je to hodně magie, ale bylo to velice zajímavé. Kapka ze skal je vedla nitrem masivu, kde byly rozlehlé podzemní prostory. Těmi stékala voda a brala s sebou rezavou stopu horniny. Pramínek vyvěral z hloubi země, kde horkost hnala páry a tekutinu vzhůru. Dál už stopovat vodu nedokázali. Podivný zážitek se jim ale vryl hluboko do paměti.

V sobotu ráno se jako vždy chystali do arény a na sportoviště, aby získali nějaké ajry. Tentokrát se duch Korlin postavil Tomovi do cesty: „Nechod' tam. Dnes ne!“

„Co blázníš? Musíme si obstarat nějaké ajry. Potřebujeme je.“

„Dnes ne. Dnes zůstaň doma. Tohle není dobrý den na

sportování.“

„Nesmysl,“ mávl rukou Tom a prošel skrz ducha, i když to obvykle ze slušnosti nedělal. Korlin se za ním jen rezignovaně otočil. Byl smutný z toho, jak málo váhy dával průvodce jeho slovům. Také se o něj bál. Instinkt mu říkal, že to dnes v aréně nedopadne dobře. Oni mu ale nevěří. Pomalu letěl na sportoviště za nimi.

V magické aréně proběhlo všechno bez problémů, jen jeden mladý běs se pokusil jim sebrat stuhu, na což doplatil svými stuhami. V nejlepší náladě se vydali i do arény fyzické zdatnosti.

Nalétli dovnitř a vzápětí za nimi vystartoval na plac i Golián. Ke stuhám se nehrnul, čekal, až to udělají oni. Tom se Samem si vzájemně kryli záda a sebrali své stuhy. Jedním koutkem stále pozorovali svého tradičního soka. Jakmile měli vše, vyjel po nich.

„Pozor na něj, držte si odstup!“ houkl Tomovi do ucha duch Korlin.

Chtěli uklouznout obvyklou klíčkou, ale čekalo je překvapení. Golián sáhl pod svůj krátký kabát a bleskovým hmatem vytáhl sekeru. Ohnal se po jednom prknu, které rázem ztratilo výkon a Tom se řítil k zemi. Sam se pokusil bratra zachytit, ale v té chvíli do něj narazil Golián a sebral mu stuhu. Tom zatím ztěžka dopadl na záda na dno arény. Golián se kolem něj mihnul a sebral stuhu i jemu.

„Vy jste ale moulové, ani létat neumíte,“ zasmál se jejich nepřítel a prošel východem z arény.

„Sakra, prkno je v háji,“ zaklel Sam, když zdvihl bratrovo poškozené létací náčiní.

„Co je s tebou?“ houkl na Toma, když uviděl, že nevstává.

„Nevím, nemůžu pohnout nohama,“ nadzdvihl se Tom a zase si bezmocně lehl na zem.

To už k nim dorazila harpyje od brány.

„Bratr spadl a něco se mu stalo,“ vysvětloval Sam.

Harpyje otočila Toma na břicho a přejela mu rukou po zádech. Na jednom místě nechala ruku o něco déle.

„Už by to mělo být v pořádku, vstaň,“ řekla zraněnému chlapci.

„Hrozně to bolí,“ hekal Tom.

„To je normální, to se srovná. Ale zůstaň tři dny na lůžku a zbytečně nevstávej. Ve škole tě omluvím,“ nařídila mu. Pak se otočila na Sama.

„Vezmi ho domů a dohlédni na bratra, ať nevstává z postele. Tohle bylo vážné zranění.“

„Nevěděl jsem, že se tady v aréně mohou používat zbraně.“

„Tohle bylo dřevařské náčiní a ne zbraň v pravém slova smyslu,“ odpověděla harpyje, „to tu zakázané není. A ani neútočil přímo na vás, takže se proti řádu neprovinil.“

„Zničil nám supervolonové prkno.“

„Můžete si půjčit školní vznášecí disk.“

„Díky,“ zavrčel Sam a naložil opatrně Toma na své prkno. Doma ho neobvykle něžně doprovodil na lůžko a na stolek vedle něj postavil čaj a mísu sušenek. Korlin ve své éterické podobě seděl v nohách postele a soucitně hleděl na svého průvodce, který hekal při každé změně polohy těla.

„No tak dobře,“ zaškaredil se na něj Tom, „nekoukej tak bolestně, uznávám, že jsi měl pravdu a já tě měl poslechnout. Stačí?“

Duch neodpověděl.

„Já vím, co chceš naznačit,“ zachmuřil se Tom, „že bych měl poslouchat i tvé ostatní řeči. Ale uznej, že to není snadné.“

„Vím, že to není snadné, ale je to nutné,“ odpověděl konečně Korlin.

„No dobře,“ vzdychl Tom, „pokusím se to naplánovat.“

Dlouho se Samem a Alektou probírali každý krok. Sam měl trochu obavy. Jedno jejich prkno bylo odepsané a školní létací disk nebyl žádný zázrak. Bude to namáhavá cesta.

„Hlavně se musíme teple obléknout,“ připomněl Tom.

„Opravdu Korlinovi tolik důvěřuješ?“

„Hele, brácho, pochybnosti jsou to poslední, co potřebuji slyšet.“

Sam po něm loupal očima, ale zmlkl.

Několik dalších školních dní proběhlo v pohodě. Konečně tu byla chvíle, kterou tak dlouho plánovali.

Odpoledne vyrazili do okolí jako obvykle. Pak na ně Alekta kývla, aby ji následovali. Sam, Tom a Korlin se snažili udržet tempo, které nasadila. Letěli hrozně dlouho, ale dosud se nesetmělo. Zavedla je na místo, které si pamatovali. Otevřela truhlu a nabídla bratrům pláště a pásky na oči. Začali být nervózní. Po schodišti šli s pocitem, že by tu vůbec neměli být a že nejspíš dělají největší chybu svého života. Mlha se válela všude kolem nich, ale Alekta je vedla bez zaváhání. Když se konečně vyšplhali až nahoru, dosedl na ně stres plnou silou. Sam musel Alektě pomoci, aby dosáhla na kliku. Tam jim pak nabídla gel na oči a upravila jim pásky a pláště. Byla tam příšerná zima. Korlin nervózně kmital kolem nich.

„No, kamarádi, teď už je to na vás a na vašem duchovi. Vyhýbejte se světlým místům v podlaze a hlavně se tam zbytečně nezdržujte. Jste si jistí, že dokážete potom najít východ?“ ptala se jich starostlivě a taky vypadala nervózně.

„Nemá cenu se zdržovat, jdeme na to,“ prohlásil Sam.

„Ale ne, ty počkej tady!“ odstrčil ho Tom. „Nemá cenu, abys tak riskoval, počkej tu s Alektou.“

„Sklapni! Jdeme na to,“ ušklíbl se Sam a rozevřel křídlo dveří. Kývl na Korlina a náhle byli všichni tři uvnitř.

„Ved' nás,“ poručil Tom Korlinovi.

Duch plul chodbou a asi po třech minutách odbočil do jedné postranní a najednou stáli přede dveřmi. Duch několikrát radostně proplul dovnitř a ven.

„Tady je to. Otevřete.“

Tom zacloumal klikou, ale nešlo to. Až teprve, když se

do dveří zároveň opřeli oba bratři a duch se dotkl kliky, dostali se dovnitř. Stála tam podobná truhla, v jaké před rokem ležel i Sam. Tom zvedl víko a díval se do tváře mladíkovi, velice podobného Tulovi.

„To jsi ty?“ Vydechl překvapeně. „Jsi tak mladý. Kolik ti vlastně bylo, když...?“

„Když se to stalo? Patnáct.“

Silný mráz jim pronikal až na tělo. Už přestávali cítit končetiny. Uvědomili si, že je potřeba, aby si pospíšili.

„Amulet je to, co má tvé tělo na krku?“ zeptal se Sam.

„Ano, to je on.“

„Předáš nám ho?“

„Musím ho předat následníkovi trůnu.“

„Tak si vlez do svého těla a sundej si ho,“ vybídl ho Sam.

„To není moje tělo.“

„Je.“

„Nedokážu se ho dotknout. Musíte ten amulet sundat vy. Pak ho odneseme následníkovi,“ nejistě řekl Korlin.

„Dobře, udělám to,“ vzdychl Tom, „musíme si pospíšet, nebo tu zmrzneme.“

Sklonil se nad tělem, jednou rukou nadzdvihl nehybnému mladíkovi hlavu a druhou uchopil řetízek amuletu. Dlaní mu projela šílená bolest, jako by uchopil rozžhavený drát. Neubránil se výkřiku bolesti. Jeho postižené oko se naplnilo bílou září světla a z té bolesti se propadl do bezvědomí.

„Brácho,“ zachytil ho Sam, když se kácel k zemi. Oslepující záře zaplavila celou místnost a dveře za nimi zaklaply. Sam se k nim vrhl, ale marně se pokoušel je otevřít. Nešlo to.

„Neopouštěj mě, jsi můj průvodce, neopouštěj mě,“ kvílel vedle bezvládného Toma duch a svíjel se vedle truhly se svým tělem. Mráz se po zavření dveří trochu zmírnil, ale ani si toho nevšimli.

„To je konec,“ přitáhl si Sam do klína Tomovu hlavu,

„neměl jsem dovolit, abyste sem šli.“

Stáhl si rukavice, aby se mohl dotknout bratrovy tváře: „Tome, bráško, odpusť mi to. Za tohle všechno můžu já. Kéž by se to dalo vrátit zpátky.“

Slyzy mu mrzly na tvářích a smutně se díval na Korlina, který klečel u nich, a pořád opakoval: „Nenech ho umřít, takhle to nesmí dopadnout. To jsem nechtěl.“

Netušili, kolik uplynulo času, když se dveře místnosti znovu otevřely a v nich stála harpyje. Byla obklopená tím podivným světlem. Jediným mrknutím pochopila celou situaci. Vzala Toma do náruče a kývla na Sama.

„Jdeme,“ poručila.

Na chodbě se otočila ke světlu a uctivě řekla: „Díky, zářící. Netušila jsem, že je v tobě tolik soucitu a shovívavosti ke slabostem nás smrtelníků. Chovám k tobě velikou úctu a lásku. Děkuji ti i za ně.“

Pak nasadila rychlé tempo a než se Sam vzpamatoval, prostrčila ho východem ven. Tam čekala Alekta a nervózně si kousala drápy na rukou. Stará harpyje z kluků strhla pláště a pásky a hodila je Alektě k nohám.

„Uklid' to, dole si pak promluvíme,“ zasyčela na ni. Samovi hodila k nohám supervolonové prkno, kývla na ducha a vzápětí se pekelnou rychlostí řítily k zemi. Tam otevřela uprostřed mlhy bránu a protáhla oba bratry skrz průchod. Stáli před jeskyní kouzel. Vešli a harpyje Toma uložila na známé lůžko. Sam a Korlin jen opatrně z povzdálí přihlíželi.

„Bude žít,“ prohlásila stará harpyje na jejich adresu, „ale vaše záchrana mě stála veškerou magii, co mám. Oba dva budete mými dlužníky. Jak jste si vůbec mohli dovolit vstoupit do Chrámu?! Provinili jste se proti nejzákladnějším pravidlům Airbowanu. Až se Tom uzdraví, budete vyloučení.“

„Chtěli jsme pomoci jemu,“ ukázal Sam na Korlina.

„To sice chápu, ale bylo vám přece řečeno, že nejdřív musíte najít harpyji, která tam jeho tělo odnesla. Bez ní je

zbytečné se o cokoliv pokoušet.“

„Jak to, že Tom nedokázal sundat Korlinovi amulet?“ pokoušel se Sam dozvědět co nejvíc, dokud je harpyje rozčilená a je ochotná rozmlouvat.

„Je to mocný amulet. Nejde ho ukrást, musí být předán dobrovolně.“

Vzala Toma za ruku a prohlédla mu dlaň. Spálenina od řetízku amuletu se mu táhla přes všechny prsty. Harpyje sáhla pro mastičku a potřela postižené místo.

„Jak na tom je?“ zeptal se Sam opatrně.

„Je to jen šok z bolesti a prochlazení, myslím, že bude za dva dny v pořádku.“

„Můžu se zítra stavit?“

„Ne. Vy dva už sem nikdy nebudete mít přístup.“

Sam na Kelainu vyděšeně vykulil oči.

„Běž domů,“ řekla mu.

Ale Sam přistoupil ke staré harpyji a objal ji.

„Mám vás rád a... omlouvám se.“

Pak se otočil a vyběhl ven, takže už neměl šanci zahlédnout zvláště vlídný a dojatý Kalainin pohled.

Před svou jeskyní se setkal s Alektou. Byla zvědavá, jak je Tomovi a pak si nechala vyprávět, jak dopadli uvnitř.

„Vy jste viděli zářícího?“ vydechla užasle, když se líčení nachýlilo ke konci.

„No, viděli jsme spoustu světla, nevím, co to bylo.““

„Škoda, že jsem tam nešla s vámi. Zářícího vidělo jen pár jedinců. Musí to být nádhera.“

„Spíš je to na oslepnutí. Ale zdálo se, že právě to světlo přivolalo Kelainu.“

„Zářící vám zachránil život? To je úžasné. Sice budu nejspíš do konce života čistit za trest okolí školy, ale jsem ráda, že jsem tam šla s vámi. Kelaina mi vlastně ani nevynadala, akorát Gáagra. Jen počkej, tebe taky zítra zpucuje. Připrav se na to.“

„No průšvih je, že jsme se tam sice dostali, ale vlastně

jsme neuspěli. Korlinův problém jsme nevyřešili. Tom z toho bude smutný. A taky nás asi vyhodí ze školy.“

„Fakt?“

„Jo, Kelaina by to neřekla, kdyby to nebylo v plánu.“

„To je škoda. Ostatní nejsou tak prima jako vy dva.“

„Tenhle školní ročník už asi nedokončíme. Děda se bude zlobit.“

„A co ten váš duch?“

„To fakt nevím,“ pokrčil rameny Sam a celý večer přemýšlel o tom, co bude, jestli je opravdu vyloučí ze školy.

Druhý den opravdu došlo na dlouhé a důrazné kázání o tom, co si žáci mohou a co si nemohou dovolit. Nejhorší na tom bylo, že tomu kázání naslouchala celá škola. Viděl Goliánův pořouchlý úsměv i Alektin smutný pohled. Nakonec mu třídní učitelka oznámila, že jejich pobyt v Airbowanu skončí v okamžiku, kdy na návštěvu dorazí někdo z příbuzenstva. Do té doby se budou učit stejně jako ostatní.

Další den se objevil Tom s Korlinem. Vypadal celkem v pořádku, až na zavinutou ruku. Spálenina od amuletu ho pořád bolela. Duch vypadal obzvlášť nešťastně. Držel se v povzdálí a téměř s nimi nepromluvil. Ani Tom nebyl o moc veselejší. Na vyučování jen rezignovaně zíral před sebe a večer ani neměl obvyklou chuť k jídlu. Sam nevěděl, jak ho zase probudit k životu.

„Pojď, aspoň zajdeme ke kerberovi a ohlásíme splnění dalšího úkolu. Kouzlo protiproudu jsme zvládli a dvacet ajrů taky máme,“ pobízel odpoledne Toma.

„A k čemu? To myslíš, že najdeme za ty tři dny poklad a dokončíme ročník?“

„No, to možná ne, ale můžeme se kerbera na něco zeptat. Třeba umí odpovídat i na otázky, které se školou nesouvisí.“

Tom jen pokrčil rameny a zdálo se, že zase upadne do letargie, ale duch Korlin se zatřepotal a přišel blíž.

„Odpovědi potřebujeme,“ řekl opatrně.

Tom se na něj znechuceně podíval a vstal. Sam se usmál a podal bratrovi supervolonové prkno. Sám naskočil na disk a vyrazili ke kerberovi.

Smutně se dívali, jak jim přibyl další symbol, a věděli, že požadovanou kouzelnou větev a padesát ajrů, které po nich trojhlavý pes požadoval, už neseženou.

Sam se postavil před třetí hlavu a zeptal se: „Jak máme co nejrychleji najít poklad?“

„Místo oběda uvolněte zlatý vlas. Na jeho konci je to, co hledáte.“

„Hmm,“ zavrčel Sam a otočil se na Toma, „tak to byla promarněná otázka, vymysli si nějakou lepší, brácho.“

Ten se jen smutně ušklíbl: „Já mám jednu otázku. Jak zjistím, která harpyje dopravila tělo Korlina do chrámu?“

„Zeptej se a ukaž své znamení po amuletu. Ta, která tělo odnesla, bude mít podobné znamení.“

„Mám se vyptávat?“ zamračil se Tom, ale pak se jeho tvář rozjasnila. „Vlastně tu nemám co ztratit. Zkusím to. Ale měl bych sebou hodit, moc času nám tu nezbývá.“

Jako by do něj vjela nová energie.

„Jdeš se mnou, Same?“

„Že váháš. Dáme se do toho,“ zasmál se bratr a rozpustile mávl na kerbera, „díky, nejvyšší avelleto, měj se tu fajn.“

Do večera se jim podařilo oslovit tři harpyje z řad učitelé. Báli se, že nedostanou odpověď, ale kupodivu harpyje odpověděly celkem ochotně. Bohužel to byla odpověď záporná.

Než šli spát, mrkli spíš jen tak ze zvědavosti na mapu k pokladu. Ani s novým dílkem nedokázali poznat, kterého území se podivná mapa týká. Znechuceně ji odhodili do kouta. Mrzelo je, že tohle už nedokážou vyřešit a že nevidí, z čeho se vlastně poklad skládá.

Uprostřed noci Toma probudil zvláštní sen. Zdálo se mu, že je jejich jeskyně plná brouků a že našli odhozenou mapu. Začali na mapě po sobě šplhat a vytvářet zvláštní

útvary. Hodil po nich sněhovou kouli, která se změnila v bláto a zakryla brouky rozbahněnou vrstvou. V té chvíli se probudil. Před očima mu setrval obraz zabahněné mapy a ještě v podvědomí se mu spojil s jednou vzpomínkou. Najednou věděl, kde je jejich poklad ukrytý. Nakonec to nevydržel a vzbudil bratra. Znovu rozložili mapku na posteli. Ještě jim chyběly tři dílky uprostřed, ale přesto měli jistotu, že Tomův objev je správný.

Další den měli napilno. Kromě učení a vyptávání měli v plánu vyrazit za pokladem. Po vyučování se vybavili světlem a vyrazili k Uplakané skále. Nejdřív bylo potřeba najít cestu do jeskyně, kudy voda protékala, a která se shodovala s mapou k pokladu. Na soukromý pozemek divoké harpyje se jim moc nechtělo, ale Korlin za nimi přiletěl a hlásil, že našel vstup. Znovu museli narušit ohraničené území. Naštěstí bezpečnostní systém vstup povolil a nařídil jim, aby se nezdrželi déle než jednu hodinu. Protáhli se dovnitř a v odlescích světla s uspokojením konstatovali, že se nezmýlili. Prohledali celý prostor, ale nic nenašli.

„Co to říkal kerberos o zlatém vlasu?“ snažil se vzpomenout Tom.

„Místo oběda uvolněte zlatý vlas... Proč místo oběda? To nechápu,“ snažil se rozšifrovat nápovědu Sam.

„Nic zlatého tu nevidím. Žádná nit, žádný vlas... To jsem blázen. Co by to mohlo znamenat?“

„Místo oběda nejspíš znamená, že tu musíme být přesně v poledne.“

„Proč v poledne?“

„Zlatý vlas, zlatý vlas, uvolněte zlatý vlas...“ Sam nasměroval světlo ke stropu a pátral očima i magickým zrakem.

„Támhle by to mohlo být,“ ukázal Tom ke straně, kam se dalo dosáhnout. Byl tam zapasovaný podivný kámen. Když ho uvolnili, zjistili, že je to drahokam. Zároveň dovnitř pronikl paprsek světla.

„Zlatý vlas,“ vydechli oba najednou.

„Vrať to na místo,“ vyzval Sam bratra, „zkusíme se sem dostat v poledne.“

„Ale to bychom museli zítra. Pozítří přijde děda a balíme.“

„Vynecháme vyučování a zkusíme cestu za pokladem. Vyloučení už přece jsme, tak co víc nám mohou udělat?“

Jak řekli, tak udělali. Poblíž Uplakané skály počkali na polední slunce a vlezli dovnitř. Paprsek mířil do okrouhlé prohlubně. Sam si vyhrnul rukáv a sáhl do hloubky. Nahmatal malý kruh. Zatáhl a z otvoru se pomalu vynořilo zvláštní pružné pouzdro. Tom mu ho pomohl otevřít.

„Gratuluji,“ ozvalo se nad nimi a oba kluci nadskočili leknutím. Dokonce i Korlín v úleku vyrazil k východu.

„Jste první, kdo objevil poklad,“ řekla neznámá harpyje, „máte právo si vzít první dvě kouzla z pouzdra.“

Sam sáhl dovnitř a na dlani se mu rozzářilo magické světlo. Zvolna se mu vsáklo do dlaně.

„Právě jsi získal kouzlo brány a dokončil jsi úspěšně tento školní rok,“ přikývla harpyje.

Tom opatrně hrábl do pouzdra, které mu bratr přistrčil pod nos. I na jeho dlani zasvětélkovala magie a vstřebala se mu pod kůži.

„A ty jsi získal dar jazyků. Budeš rozumět a hovořit všemi způsoby, jaké existují. Blahopřeji. I ty jsi úspěšně dokončil tento školní rok. Můžete se dál učit nebo podle svého uvážení zvolit cestu domů a prázdniny.“

„Nemůžeme se vrátit, od zítřka jsme vyloučení ze školy,“ vzdychl Sam.

„To mě mrzí, ale asi jste si to zasloužili,“ přikývla nevzrušeně harpyje, „teď už můžete jít. Jen ještě vraťte kámen na své místo a zakryjte sluneční vlas.“

Učinili, co požadovala, a už byli téměř na odchodu, když se najednou Tom ohlédl. Natáhl k harpyji svou dlaň.

„Jsem poznamenaný amuletem. A co vy, také máte podobné znamení?“

Harpyje vyhrnula rukáv a přikývla: „Amulet je i moje prokletí. Co ode mě chceš?“

„Amulet se musí dostat k novému králi.“

„Ty znáš nového krále? Kdo jsi?“

„Jsem Korlinův průvodce a následníka trůnu znám osobně.“

„Tak ho sem přiveď. Zařídím, aby byl amulet předán.“

„To nebude snadné. Jak ho sem mám dostat?“

„Tvůj bratr přece nyní ovládá kouzlo brány. Ale dej pozor. Ostatním harpyjím se nebude moc líbit, že se jim sem někdo courá skrz bránu. Musíš být připraven na případnou konfrontaci, až se budeš vracet.“

„Jak se jmenujete?“

„Divoká.“

„To je divné jméno pro harpyji.“

„Jiné už nemám.“

„Děkuji vám, avelleto, já se vrátím.“

„Budu tě čekat. A teď už běžte.“

Korlin se krčil ve výklenku těsně před vchodem a čekal, až vylezou.

„Čeho se děšíš?“ smál se mu Tom. „Tohle přece byla ta harpyje, co ji tak zoufale hledáme. Tys ji nepoznal?“

„Ne, udělalo se mi nějak mdlo,“ odpověděl zahanbeně duch.

„Takže ani nevíš, že jsme právě úspěšně ukončili druhý ročník školy v Airbowanu.“

„Opravdu?“ začal se Korlin pomalu uklidňovat.

„A frčíme domů,“ naskočil Sam vesele na létací disk.

Odpoledne se s nimi přišli rozloučit spolužáci. Zen s Alektou se zdrželi nejdéle. Trochu smutně si povídali dlouho do včera.

Ráno si pro ně přišly Gáagra a Kelaina. Kluci si sbalili všechny věci a vylezli ven obložený zavazadly. Harpyje na ně hleděly s nečitelným výrazem.

„Je nám líto, že neexistuje jiné řešení. To, co jste pro-

vedli, nelze odpustit. Vyloučení byla jediná možnost. Těší nás aspoň to, že se vám podařilo dokončit ročník. Doufám, že díky tomu odcházíte s pocitem dobře odvedené práce,“ promluvila Gáagra.

„Díky, avelleto, za vše, co jsme se tu naučili. Omlouváme se za potíže, které jsme způsobili,“ odpověděl Tom, „neudělali jsme to naschvál. Doufali jsme, že tím někomu pomůžeme.“

„Jsi ještě příliš mladý na průvodce,“ kývla na něj Kelaina, „ale jednou budeš patřit mezi nejlepší. Myslím, že se ještě uvidíme. Užívejte s bratrem své schopnosti rozumně a s velkou opatrností. A studujte dál.“

Zvolna se přesunuli do katedrály, aby tu počkali na dědu.

Když dorazil Mojerana, vzaly si ho harpyje stranou a chvíli s ním důvěrně hovořily. Děda se ke vnukům vrátil zamyšlený. Pohlédl na ně, sevřel rty a pak se všichni tři přesunuli do Dubovníku. Dvojčata byla poněkud nejistá z toho, že na ně děda zatím pořádně nepromluvil. Mlčky se dověkli i se zavazadly do nejbližšího hotelu. Děda je nechal v pokoji, přikázal klukům, aby tam zůstali, a někam zmizel. Nejistě se po sobě podívali a bylo jim úzko. Takhle zle to ještě nikdy nevypadalo. Co s nimi děda provede? Korlin se držel v pozadí a taky ani nedutal.

16) Najdi princeznu!

Na pokyn královny sháněl Artitan obilí a zásoby potravin pro obyvatelstvo Jižního kontinentu. Některá místa už neměla daleko k hladomoru. Množily se násilné potyčky s krvavým koncem. Obchodníci zavírali krámy a mizeli do vlídnějších končin. Chudoba se šířila krajem jako nakažlivá choroba. Žádný z lordů se neodvážil mezi lid bez ochranky. Nikdo už neměl na to, aby uživil všechny poddané. Královna rovněž vybrala všechny své finanční rezervy, aby uhasila

nejpalčivější problémy. Měla pocit, že se jí všechno hroutí pod rukama. Barada ve spolupráci s Dualem potlačoval zárodky povstání proti koruně, ale najednou jich bylo víc, než obvykle. Zuřil, že královna pověřuje Artitana úkolem sehnat potraviny, když podle jeho názoru bylo důležitější udržet v království pořádek. Stejně tak ho rozčilovalo, že se nemůže žádným způsobem nabourat do královské pokladnice. Už začínal ztrácet trpělivost. Ale do svatby s Dianou ještě musí vydržet. Pak už bude všechno plně v jeho rukou. Myšlenky na svatbu mu trochu zvedly náladu. Už nechal ušít šaty pro nevěstu a královně vysvětlil, jak jejich zemi prospěje něco tak pozitivního, jako královský sňatek. Lidé budou nadšeni lepšími vyhlídkami do budoucna a přestanou se bouřit, bude příležitost jim vysvětlit, že nedostatek potravin je jen přechodný a hned po nástupu nového krále se všechno otočí k lepšímu. Akorát Diana se ještě nevyjádřila. Viděl na ní, že není vyhlídkou na svatbu nadšena, ale byla příliš rozumná na to, aby ho přímo odmítla. Rozhodl se neposkytnout jí příležitost, aby mohla couvnout.

Společně s královnou plánoval podrobnosti svatebního dne. Díky Dualovu menšímu ovlivnění se královna na celou akci těšila a Diana jen nešťastně sledovala matčiny úsměvy a nápady, jak jí zpříjemnit důležitý životní krok. Pak si dívka představila, jak ji Barada vede do ložnice a udělalo se jí tak zle od žaludku, že na ni přišlo zvracení. Ne, i kdyby sebevíc chtěla, nezvládne to. Trápil ji pocit, že klid a mír v království pravděpodobně závisí na jejím rozhodnutí. Barada tvrdil, že jinak jim hrozí nepokoje a možná dokonce pokus o svržnutí královské moci. Ale co když to nezarází ani svatba? A ona bude mít celý život na krku lorda Baradu, toho nechutného dědka! Vždyť je o třicet let starší než ona, i její otec byl mladší! Cítila potřebu se s někým poradit. Ale s kým? Po chvíli přemýšlení dospěla k názoru, že v jejím okolí nikdo důvěryhodný neexistuje. Bude se muset rozhodnout sama.

Artitan se ze své výpravy vrátil unavený a nespokojený. V současné době už byly potraviny zatraceně drahé. Kdyby nebylo Zachariášovy pomoci a jeho dobrých kontaktů s obchodníky, získal by s bídou polovinu toho, co přinesl a rozdělil do nejchudších oblastí. Přesto to nestačilo. Byla to jen malá záplata na velkou bezednou díru. Navíc ti, kteří zásoby přebírali, nevypadali vždy důvěryhodně. Kdyby bylo rozhodnutí na něm, zvolil by jiný systém pomoci. Během cesty se ho pokusily přepadnou dvě skupiny lapků. Tu první zlikvidoval, ale druhou jen rozprášil. V ní byli hlavně hladoví rolníci, kteří nedávno přišli úplně o všechno a jinak se uživit nedokázali. Neměl z toho dobrý pocit.

Jakmile se královna dozvěděla, že je doma, hned ho povolala k sobě. Na rozdíl od Artitana hodnotila jeho cestu jako velice úspěšnou.

„No, teď už snad do jara přežijeme,“ usmála se.

„Na jaře ale budete stát před dalším problémem. Kde vezmou rolníci osivo? Jak jsem zjistil, všechno snědli. Není to tak růžové, jak to vypadá.“

„To už bude lord Barada králem a já věřím, že si s tím dokáže poradit. Ani nevíte, jak ráda mu předám žezlo i vládu.“

„A je to rozumné?“

„Přece víte, jak to s námi je. Jinou volbu nemáme.“

„A princezna souhlasí?“

„Diana je rozumné děvče. Udělá všechno pro to, aby předešla nestabilitě a nepokojům v zemi.“

„Nezdá se mi, že by měla lorda Baradu v lásce.“

„Jak říkám, je to rozumná dívka.“

„A kdyby se čirou náhodou našel váš syn?“

„Vy víte, kde je?“

„Snad by bylo možné ho najít,“ vzdychl mág nad tím, jak královna rezignovala.

„I kdyby tu byl, stejně by se nic nezměnilo,“ pokývala smutně hlavou, „co by zmohl hloupý mladík s hladomorem

a vzbouřenými lordy?“

„Mohl by být jejich králem, jejich nadějí.“

„A co lord Barada?“

„Nařídte mi, abych ho vyhnal, a já ho odtud vystrnadím.“

„Ale ne, to nejde, přispěchal nám na pomoc, když jsme na tom byli nejhůř. To bych mu nemohla udělat.“

„A své dceři to můžete udělat?“

„Nebuďte drzí!“

„Promiňte.“

„Vy to nechápete. Nic si nepřeji víc, než aby byla Diana šťastná. Jestliže si Baradu odmítne vzít, budu to respektovat. Sňatek je její rozhodnutí.“

Artitan přikývl. Viděl, že tenhle rozhovor nikam nevede a nechtěl královnu dál trápit.

„Mohu vám být ještě nějak užitečný?“ zeptal se.

„Dnes už ne, odpočiňte si po té dlouhé cestě. Od zítřka můžete Baradovi pomoci s přípravami na svatbu.“

„Jak si přejete, madam.“

Navzdory vši opatrnosti, kterou na hradě zachovával, usnul Artitan velice tvrdě a spal bez přerušení celou noc. Ráno ho ale vyburcoval rozčilený halas a hluk. Vstal, oblékl se a vyšel ven, aby zjistil, co se děje. V té chvíli mu jeden ze sluhů předal vzkaz, že ho volá královna. Rychlým krokem vyrazil k její komnatě. Bylo otevřeno, tak vstoupil bez vyzvání. Byl tu přítomen lord Barada, Dual, velitel stráží, komorná a několik dalších sloužících. Barada zuřivě spílal veliteli stráží, takže si málem ani nevšimli jeho příchodu.

„Dám tě veřejně zbičovat před celou jednotkou! Tomuhle říkáš ostraha hradu?!“

„Ale pane, princezna přece není žádný vězeň. I kdyby běžela hlavní branou, pustil bych ji,“ bránil se muž.

„To jistě. Ale problém je v tom, že o jejím odchodu vůbec nic nevíš! Z hradu bez tvého vědomí nesmí uniknout ani myš! Jak se dostala ven, aniž si toho někdo všiml? No?!

To mi vysvětli!“

„Netuším, pane...“

„Co když ji někdo unesl? Co když jí někdo pomohl ven?!“

Barada se prudce otočil a ukázal prstem na Artitana.

„Třeba náš nový mág! Ten má přece únosy v malíčku!“

„Ale, pane, já o tom nic nevím.“

„Zeptejte se ho vy,“ šlehl Barada pohledem ke královně, „vám lhát nemůže.“

Nešťastná královna se otočila na Artitana: „Víte něco o princezně Dianě?“

„Opravdu nic nevím, madam, od chvíle, kdy jsem se vrátil z cesty, jsem s ní nemluvil, a mám pocit, že jsem ji ani neviděl,“ pokrčil rameny mág.

Barada zlostně zaskřípal zuby.

„Co když utekla kvůli tomu, aby se nemusela vdát?“ nevinně se zeptala komorná.

Artitan sledoval Baradu a měl sto chutí se zasmát. Nač ale dráždit hada bosou nohou? K tomu úplně stačila ta nahlas vyslovená otázka.

„Nesmysl,“ zaječel na ni Barada, „někdo jí musel vyhrožovat, nebo postrašit.“

„Okamžitě mi zjisti, kde je,“ hodil lord po Dualovi princeznu rukavičku.

„Na to ale potřebuji trochu času a klid,“ couvl oslovený z lordova dosahu.

Barada ale udělal dva kroky, rukavičku mu vytrhl z ruky a hodil ji Artitanovi.

„Tak to zjisti ty!“ nařídil mu a královna souhlasně přikývla.

Artitan sevřel hebkou látku v dlani a zavřel oči. Představil si štíhlou ručku navlečenou v rukavičce a nechal svou mysl, aby se ustálila jako kompas do hledaného směru. Vyslal představu ruky a přidal kouzlo magického pátrání. Hledaná ruka právě svírala otěže a pružné Dianino tělo uháně-

lo pryč od hradu na strakaté klisně. Magicky zaostřil vidění. Kůň byl osedlaný a ve výborné kondici. V princeznu tváři byl šťastný výraz, akorát vlasy...

„Ostříhala si vlasy nakrátko,“ řekl překvapeně nahlas a všiml si, jak sebou komorná trhla.

„Cože?“ zamračil se na něj Barada.

„Právě uhání na koni pryč od hradu a má ostříhané vlasy,“ řekl Artitan královně, „jede sama, je převlečená za chlapce a vypadá docela spokojeně.“

„Okamžitě vyrazíš za ní a přivedeš ji!“ nařídil lord Dualovi.

„Ne!!!“ zarazila ho kategoricky královna.

Ukázala na Artitana a ostře mu pohlédla do očí: „On ji našel a on za ní i pojede!“

Lord se zaškaredil, ale protestovat se neodvážil.

„Koukej ji přivést zpátky co nejrychleji!“ nařídil.

„Ručíš mi svou hlavou za to, že se jí nic nestane a že jí nikdo neublíží,“ dodala královna, „a ne abys ji vyděsil! Chci aby se vrátila v klidu, bez násilí. Snaž se, aby pochopila, co se v naší zemi děje a čím ona sama může nejlépe přispět k obnovení stability. Chovej se k ní citlivě a vstřícně. Jasně?!“

„Jak poručíte, madam, vyrazím okamžitě,“ uklonil se královně a urychleně vyběhl z komnaty, aby náhodou nezažněl ještě jiný příkaz, který by byl jednoznačnější. Takle varianta dávala Dianě šanci. Jestli Baradu opravdu nechce, on ji k návratu násilím nutit nebude. Při běhu po schodech začal přemýšlet, jak se co nejrychleji dostat do blízkosti uprchlice. Ujížděla směrem k Vantaru, kde to znal. Může se tam přemístit. Ale měl by se stavět v pokoji pro věci, aby tam nebyl úplně bez prostředků. A taky bude potřebovat koně.

U sebe shrábl věci do vaku, který nosil na cesty a vyběhl z hradu směrem k pastvinám. Bránu se neodvážil použít, aby příliš nevyčerpal rezervy své magie. Tam, kam se pře-

místí, ji nebude mít z čeho doplnit. Vzal to poklusem k nejbližší pastvině. Vybral si klidnou silnou klisnu. Dojel na ní do blízkosti stájí, aby požádal ještě o sedlo.

Než mu klisnu stájníci osedlali, přihnala se tam Baruška a strčila Artitanovi do ruky naditý vak.

„Buďte na naši Dianku hodný,“ řekla mu, „tady máte s sebou něco k jídlu.“

„Vy to víte?“ podivil se.

„Naši mládenci ji viděli, když si v noci brala svou Babečku. A Václavovi sebrala náhradní oblečení. Musí být zoufalá, když se rozhodla takhle tajně uprchnout. Nemohl byste se tvářit, že jste neuspěl? Jste takový sympatický, nechce se mi věřit, že byste ji chtěl násilím nacpat do náruče toho hnusáka na hradě.“

„Nebojte se, k ničemu ji nutit nebudu. Sama se musí rozhodnout, co bude dál.“

„Pomůžete jí?“

„Uvidíme,“ řekl neutrálně Artitan a vzal si vak s jídlem, „děkuji za spolupráci.“

Pak koně vyvedl kus dál od stájí a otevřel bránu na pastvinu v blízkosti Vantaru. Prošel skrz a rozhlédl se. Znovu sevřel v dlani jemnou tkaninu rukavičky. Princezna se zastavila a odpočívala poblíž nějaké cesty. Rozhodl se vyrazit jí naproti. Klisna se ochotně rozběhla krajinou. Odhadoval, že za půl hodiny by se mohl s Dianou setkat.

Vychutnával si jízdu liduprázdnou cestou a byl rád, že svítí slunce.

Na přestrojenou princeznu narazil nečekaně za jednou zatáčkou. Pro stromy a křoviny za ni nebylo vidět, takže to bylo pro oba překvapení. Jakmile poznala mága, pokusila se kopnout svého koně do slabin a ujet. Artitan ale podobnou reakci předvídal, takže stihl sklouznout ze sedla a zachytit otěže princeznina koně.

„Proč se o to snažíte, Diano? Přece víte, že mi nemůžete utéct.“

„Mě zpátky nedostanete, mě tedy ne!“ trhla uzdou a prudce ho kopl do obličeje. Zavrával, ale otěže nepustil. Vrhla se na něj a snažila se ho pěstmi a kopanci přinutit, aby koně pustil. Když neuspěla, vytáhla drápky.

„Sakra, nechte toho,“ obořil se na ni Artitan, pustil koně a chytil dívku za ruce, aby mu nevyškrábala oči.

Jak byl soustředěný na Dianu, nevšiml si, že tu nejsou sami. Vzápětí si uvědomil svou chybu, když se na něj vrhli tři chlapi a strhli ho na zem. Už už sahal po magii, když si všiml, že muži mají na košilích neuměle vyšitý symbol jestřába v půlkruhu. Stejný symbol vlál i na zástavě lorda Hungara, když vyjížděl na cesty se slavnostním doprovodem. Přestal se tedy bránit a dovolil mužům, aby ho prohledali.

„Udělal vám něco, slečno?“ zeptal se nejstarší z přítomných.

„Chtěl mě donutit, abych jela s ním,“ mračila se Diana a byla v rozpacích, jestli má přijmout ochranu cizích mužů, nebo přiznat, že mága zná.

„Potřebujete ochranu?“

Diana si muže přeměřila pohledem a místo odpovědi se zeptala: „Kdo jste?“

„Svobodní lidé.“

„Nerozumím. Co to znamená?“

„Že si od nikoho nenecháme do svého života mluvit. Už máme dost toho, jak nás páni ožebračují, naše děti nebudou umírat hlady jen kvůli tomu, aby na hradě mohli pořádat hostiny. Jsme svobodní lidé a také jimi zůstaneme.“

„A kde vezmete jídlo a střechu nad hlavou?“ podivila se Diana.

„Všechno se dá obstarat, když to člověk potřebuje. Nechcete se k nám přidat?“

Diana se zamyslela. Artitan byl velice zvědav na její odpověď. Moc ho zajímalo, jestli má princezna nějaký plán, či zda se jednalo o spontánní čin.

„A když řeknu ne, co bude?“

„Vezmete si svého koně a budete pokračovat v cestě,“ usmál se muž.

„A on?“ ukázala na Artitana.

„Až odjedete, trochu mu domluvíme, aby si příště nedovoloval na osamělé poutníky.“

Maličko se usmála.

„Hezká představa, ale to se vám asi nepodaří, on je totiž mág. Raději ho pusťte.“

Artitan ucítil, jak ho muži uvolnili. Vstal a oprášil se. Byl zvědav, jak se Diana rozhodne, takže zůstal stát a čekal.

„Co vám vlastně přikázali?“ otočila se Diana k mágovi. „Abyste mě dovedl zpět domů?“

„Mám vás přivést zpět jen v tom případě, že s tím budete souhlasit a pojedete dobrovolně.“

„A když nebudu souhlasit, tak co?“

„Odpovídám vlastní hlavou za vaši bezpečnost. Mám vás chránit.“

„A když se rozhodnu jít s nimi?“ kývla hlavou k mužům.

„Budu vás následovat.“

„To zní zajímavě,“ bleskla jí očima šibalská jiskra, „v tom případě jsem se rozhodla, že půjdeme s nimi.“

„Dobrá,“ přikývl nejistě starší muž, „vezmeme vás do našeho ležení.“

Artitan chytil oba koně a když šel kolem Diany, zašeptal jí do ucha: „Rychle si vymyslete, kdo jste, a proč jsme tady.“

Muži je vedli do lesa. Šli asi půl hodiny, ale mág si všiml, že je vodí do kruhu, aby zmatli stopu k jejich táboru. Nic ale nenamítal. Doufal, že ty muže nebude muset zabít. Tím, že se zastali dívky, vykávali jistý smysl pro čest a žádnou mimořádnou agresivitu z nich necítil. Přesto bylo jejich působení ve zdejších končinách znepokojující.

Konečně dorazili na místo. Dostali kávu a Artitan vybalil vak s jídlem, což bylo přijato s velkým nadšením. Pak došlo na výsledky. Jedním uchem poslouchal příběh o dceři obchodníka, kterou chtěli provdat proti její vůli za starého

lumpa a druhá část jeho mysli zatím zkoumala lidi kolem nich. Vesměs to byli chudáci, které hlad a nouze vyhnaly z domovů. Tohle místo nebyla jejich základna. Cítil jejich nedůvěru. Ani se jim nedivil vzhledem k tomu, že princezna prozradila jeho identitu. Důvěřovat mágovi by ani nebylo rozumné. Vnímal, že by se jich nejraději zbavili, ale neodvážili se. Báli se ho. Očekával, že zavolají svého šéfa, aby tuhle zapeklitou situaci vyřešil.

Muž se do tábora dostavil v průběhu noci. Artitan o něm věděl hned, když překročil ochrannou zónu, kterou vytyčil kolem spící Diany. Alarm ho vzbudil. Otevřel oči, ale nepohnul se. Jen příchozího napjatě pozoroval a pak se usmál. Už věděl, koho má před sebou.

„Lhala vám,“ zašeptal muž ke svému doprovodu.

„Zachovejte její inkognito, lorde,“ řekl Artitan a posadil se.

Okamžitě se o jeho krk opíralo několik nepříjemně velkých nožů.

„A do háje! Tys mi tu teda scházel!“

„Jsem tu jen jako její ochrana.“

„Máš u mě zatraceně velké vroubek. Moc rád bych tě za to, cos mi udělal, zabil.“

„Neměl jsem na výběr. Doufám, že mi přičteš k dobru, že se nikomu kolem nic nestalo.“

„Ale moje rodina...“

„Zatím jsou v pořádku.“

„Mohl bych je vyměnit za Dianu,“ řekl muž tiše.

„Nemohl.“

„Proč se mi pořád pleteš do života?“

„Nechci ti ublížit, Hungare, a stejně jako ty hledám řešení situace. Diana se ale nemůže vrátit. Jedině, kdyby sama chtěla. Myslím, že by jí prospělo, kdyby poznala na vlastní kůži poměry v téhle zemi.“

„Opravdu myslíš, že to zvládne, když uvidí všechnu tu bídu?“

„To nevím. Ale měla by znát pravdu.“

„Zítرا zajdete s mými lidmi do tábora uprchlíků. Pak se uvidí.“

„Souhlasím,“ přikývl mág. Nože od jeho krku zmizely a Hungar se ztratil ve tmě.

V dalších dnech se zapojili do táborového života. Roznášeli potraviny, vzkazy, pomáhali při zásobování dřevem. Diana neřekla jediné slovo protestu a dělala všechno co ostatní. Jednala i s nejchudšími a nejspinavějšími jako s lidskými bytostmi a snažila se jim pomoci. Akorát dojení koz jí zatím činilo potíže. Ale brala to s humorem. Artitan ji musel obdivovat. Celý život ji chovali jako v bavlnce, jediný sport, který mohla provozovat, byla jízda na koni, ale přesto si zachovala zdravé instinkty a nechovala se povýšeně. To bylo dobré. Zatím o tom nechtěla mluvit, tak jí dopřával čas. Jediný problém měl s magií. Použil ji na to, aby Dual nedokázal vystopovat místo jejich pobytu. Tady ale byla nemagická krajina a neměl, jak doplnit to, co vydal. Potřeboval by si odskočit někam, kde je dostatek energie. Princznu se ale opustit neodvážil.

Jednoho dne je poslali s potravinovou pomocí do vzdálené vesničky. Šli dva dny, než se tam dostali. To, co uviděli, je šokovalo. U cesty se povalovalo několik mrtvých těl a v celé vesnici byl jen jeden zdravý člověk. Jakýsi stařík chodil od domku k domku a nosil nemocným vodu. Když někdo umřel, vytáhl ho z domu ven, na nic dalšího neměl sílu. Bylo to hrozné. Když viděl, jak Diana zvrací do křoví, přišlo jí Artitanovi líto. Podal jí kapesník.

„Díky. To je strašlivé. Co se jim stalo?“

„Nevím, asi nějaká nákaza. Zkusím zjistit, o co jde.“

Vrátili se k ostatním. Diana chtěla vejít do chatrče, ale jeden z Hungarových mužů ji zadržel a lehce zavrtěl hlavou.

„Nechod'te dovnitř. Je to vysoce nakažlivé. Musíme zůstat někde mimo vesnici a počkat tři týdny, jestli jsme se tu nenakazili. Do té doby se nemůžeme vrátit domů, aby-

chom nenakazili ostatní.“

„A co ti nemocní tady? To je necháme zemřít?“

„Pokud mezi ně vlezete, nakazíte se morem docela určitě.“

„Jsou mezi nimi i děti!“

„Chcete spáchat sebevraždu? Prosím! Jak je libo, děvče, ale budete na to sama!“

„Zadržte ji,“ řekl muž Artitanovi, „je ještě mladá a nemá z toho rozum, byla by jí škoda.“

Než ale mohli cokoliv udělat, Diana už byla uvnitř.

„Nevracejte se do tábora dřív jak za tři týdny,“ řekl důrazně jeden z mužů, „jinak byste to mohli zavléct i tam.“

„Rozumím,“ odpověděl Artitan a sledoval, jak muži mizí v blízkém lese. Odnegli s sebou i potravinovou pomoc pro vesnici.

„Přines mi vodu,“ vykoukla Diana z chatrče, „mají horečku. Potřebují napít a trochu umýt.“

Artitan vzdychl a rozhlédl se. Nedaleko tekł potok. Vedle chatrče se povalovalo několik nádob. Vzal dva hrnce a přinesl Dianě vodu. Už měl magie s bídou na otevření brány, musel se rozhodnout. Vyhledal staříka, který tu jako jediný přežíval.

„Jak to, že jste se nenakazil?“ zeptal se ho.

„Jó chlapče, to nevím. Já už toho přežil...“

„Nevíte, co je to za nemoc?“

„To netuším. Možná něco podobného, co jsem zažil, když jsem ještě jako námořník ztroskotal u ostrova opic. Tam tomu říkali ‚opičí mor‘ a léčili to nějakým magickým lektvarem. Chutnalo to jako žluč smíchaná s pepřem.“

„Jak tady ta nemoc začala?“

„Přišli sem nějakí příbuzní z vedlejší vesnice. Pak to začalo.“

Artitana polilo horko. To znamená, že nemoc se nekontrolovaně rozšiřuje. To je zlé. Přemýšlel, co s tím může udělat. Aby mohl chránit princeznu, musí se vypravit domů.

Bude ji muset vzít s sebou, jinak ji před nákazou neuchrání.

„Pojďte mi pomoci,“ řekla mu, když se k ní vrátil.

Postupně umyli všechny nemocné a dali jim napít. Diana odhodlaně čelila i nejhorsím podmínkám. Když večer skončili, vypadala přepadle a unaveně.

„Máte nápad, kde se můžeme vyspat?“ zeptala se mága.

„Ano. Chyťte se mě za ruku a ničeho se nebojte.“

Tázavě na něj pohlédla, ale poslechla. Otevřel bránu k sobě domů a protáhl ji do zahrady, kterou tak důvěrně znal. Zalil ho příjemný pocit z proudění magie. Energie byla všude kolem a on se zase cítil ve své kůži.

„Kde to jsme? Co jste to se mnou provedl?! Chci se vrátit!“ obořila se na něj rozzlobeně, když se rozhlédla.

„Můžete mi věnovat hodinu své pozornosti? Žádám jen jednu jedinou hodinu, pak vás vrátím tam, odkud jsme přišli, budete-li si to přát.“

„Já vám nevěřím.“

„Uvažujte, princezno, není pro mě nic jednoduššího, než vás magicky ovlivnit, abyste mě poslechla. Ale nepovažuji to za etické. Věřím ve váš zdravý rozum a rád bych vám nejdřív předložil své návrhy. Pojďte prosím se mnou. Očistíme se, něco malého sníme a pak začneme přemýšlet o tom, jak pomoci těm nemocným nešťastníkům z vašeho království.“

V jejím pohledu se stále zračila nedůvěra, ale nakonec odpověděla: „Tak jo, příští hodinu vás budu poslouchat.“

Artitan si oddechl a okamžitě nasadil ozdravná kouzla, pro ni i pro sebe, poslal ji do koupelny a našel čisté šaty, které si mohla obléknout. Ty, v nichž navštívili vesnici, pro jistotu spálil.

Po koupeli se posadili do křesel u krbu a mág nasypal do misky sušené ovoce a nalil do sklenic trochu vína. Viděl, jak dívka s úlevou zapadla do měkkých polštářů v křesle a usrkla víno.

„Mluvte rychle, než usnu,“ mrkla po Artitanovi.

„Víte, princezno, já sice dokážu zařídit, abyste neone-

mocněla vy, ale není v mých silách vyléčit celou vesnici, tím spíš, že to pravděpodobně nebude jen jedna vesnice, kde lidé onemocněli. Není tam dostatek potravy, hygieny, ani pořádně nevíme, o jakou nemoc se jedná.“

„Co navrhuje?“

„Pokusíme se sehnat informace a pomoc v magickém světě.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„To nedokážu odhadnout. Možná den, možná týden.“

„Ale co když ty děti zatím umřou?“

Artitan neodpověděl, na to žádná odpověď neexistovala. Diana se na něj dívala a pak otočila zrak k ohni v krbu.

„Vím, co chcete říct. Nejspíš umřou, i když budeme u nich. Kdyby ale dostaly nějaký lék...“

Ještě chvíli zírala do ohně a pak opět zvedla zrak k mágo-vi.

„Vzbudte mě brzo ráno. Chci jít tu pomoc hledat s vámi.“

„Jak si přejete, princezno.“

Zívala na celé kolo, když ji ráno vytáhl z postele, ale rychle se vzpamatovala. Artitan nejdřív navštívil tři léčitele, pak Dianě koupil střízlivé dívčí šaty s kožešinovým pláštěm a zateplenými botami. Pokračovali magickou branou do dalšího města. Tady promluvili s vědmou. Pomalu se rýsovala reálná možnost, že jde opravdu o nemoc, o které se zmiňoval stařík z vesnice. To by i vysvětlilo jeho imunitu. Ale o léku nikdo z Artitanových známých nevěděl. Váhal, kde to ještě zkusit. Rozhodl se pro Zachariáše a Vrona, takže se k večeru přemístili do Santareny. Vron tu ale nebyl. Jen Zachariáš.

„Sháníš svatební šaty, mágu?“ zasmál se trpaslík, když je uviděl. Princezna se ale při jeho slovech zaškaredila tak, že povytáhl obočí.

„Můj nevinný žertík vám není po chuti, princezničko?“ ušklíbl se a vysloužil si téměř vražedný Dianin pohled.

„Tomu se říká šlápnout přímo do čerstvého,“ smál se Artitan, „ani nevíš, jak jsi se dostal blízko k jejím problémům. Ale ty jsme sem řešit nepřišli. Máme problém s epidemií. Potřebujeme najít lék na opičí mor a potřebujeme ho najít co nejrychleji.“

„Opičí mor? To mi nic neříká. Zkus se zeptat Vrona.“

„To bych rád. Kde je?“

„Shání pro mě nějaké speciality na tržišti v Polutě. Znáš to tam?“

„Jako své boty. Díky, pokusíme se ho tam najít.“

„A jak se má královna?“

„No, jestli neuspějeme, přibudou jí další vrásky,“ pokrčil rameny a kývl trpaslíkovi na rozloučenou.

Přenesli se do Poluty na tržiště. Už se začínalo pomalu šerit.

„Drak! Táhle je drak!“ vyděsila se Diana a chytila se mága za loket.

„Není čeho se bát,“ uklidňoval ji Artitan, „draci jsou inteligentní bytosti a nakupují tu jako každý jiný.“

Začal se rozhlížet a magickým zrakem hledal v šeru známou auru. Lidí pomalu ubývalo. Začínal mít strach, že Vrona minul, ale když procházeli ošuntělejší částí tržiště, konečně ho našel. Chytil Dianu za ruku a spěchal za ním.

„Vrone,“ zavolal nahlas a oslovený muž se otočil. Pustil princeznu ruku a vykročil k němu.

„Artitan,“ řekl Vron překvapeně a položil předmět, který si u obchodníka právě prohlížel. Potrásli si přátelsky rukou.

„Hledal jsem tě, mám takový problém...“ mág nedořekl, protože se za jeho zády ozvalo vyjeknutí.

Dianě strčil jeden z prodejců před obličej ještěrku. Ta vyjekla a zakopla o nohu jednoho z prodejních stolků. Jak hledala rovnováhu, vrazila do muže v šedivém plášti s kapucí na hlavě. Chytil ji do náruče a postavil na nohy. Rozhořčeně ho odstrčila tak prudce, že se mu kapuce svezla a pro změnu musel hledat rovnováhu on.

„Ženská zatracená, co blázníš?“ ohradil se, ale pak ztuhl a vyvalil oči.

„Silmure?“ vydechla Diana a nechtěla věřit svým očím. „Ty žiješ?“

„Princezno? Jste to opravdu vy? Co tu proboha děláte?“

„Jsem tu s ním,“ ukázala na Artitana, „a co tu děláš ty?“

„Já jsem tu s tím druhým,“ usmál se na ni Silmur.

„Snad to není Diana?“ ozval se další hlas a za Silmurem vykoukl zvědavý obličej.

„Ty mě nepoznáváš, co?“ zasmál se kluk a přistoupil k ní. Ukázal na její šaty a když sklonila tvář, brnkl ji do nosu. „Vyrostla jsi do krásy, sestřičko.“

„Tulian?“

„A do háje!“ vzdychl tiše Artitan. „Jak tohle dopadne?“

„Co máš za problém?“ zeptal se Vron.

„Hledám lék na opičí mor.“

„Kde se vyskytl?“

„Na Jižním kontinentu.“

„Z hlavy to nevím, ale během zítřka se ti na to mrknu.“

„Dost to spěchá.“

„Tak pojďte přespat k nám. Během noci to zjistím a ráno máš odpověď.“

„Hej, mládeži,“ houkl Vron na povídající si trojici, „nechte toho tlachání, musíme domů.“

Netrvalo dlouho a ocitli se ve skromném pokojíku s postelemi, židlemi a policí na knihy. Byl to pokojík u testovací haly, kde se v tajnosti zkoušely vlastnosti nově vyvinutých supervolonových prken. Nic moc, ale zase měli hned za rohem halu, kde mohl Tul večer létat, jak se mu zachtělo. Nejlepší bylo, když za ním přišel Dan Ferelli a létali spolu. Přes den uklízeli a udržovali v pořádku prkna, žili skromně a nenápadně a občas je vzal Vron ven, aby si užili i čerstvého vzduchu. Teď, když se tu objevila Diana, jako by s sebou přinesla i kousek domova. Oba zatoužili po návratu. Nemohli se nabažit novinek, o kterých jim vyprávě-

věla, i když to nebyly vždy ty nejlepší zprávy. Vron jim donesl večeri a potom zmizel.

„Ne tomu nemůžu uvěřit,“ vrtěla hlavou Diana, když Tul vysvětloval, jak dospěl k podezření, že Dual odstranil otce a jejich bratra.

„Chtěl mě zabít, vím to docela jistě. Proto jsem utekl. Nikdo mě neunesl, byla to moje volba zmizet z hradu někam daleko. Kdyby mi ale Silmur nepomáhal, nevím, jestli bych to zvládl. Vlastně mi pomáhala spousta lidí. A nejen oni. Hrozně moc bych se chtěl vrátit, sestřičko, to mi věř. Ale oni říkají, že bych tím ohrozil ty, co mi pomáhali.“

„Já myslím, že by ses měl vrátit, Tuliane,“ vážně na něj pohlédla princezna, „naše země balancuje na hranici ozbrojeného střetu. Konflikt se může rozhořet už v nejbližších dnech. Lorda Baradu je ochotno přijmout jako krále jen několik nejbohatších lordů. Jestli se ti ostatní vzbouří, potěče krev.“

„Nemyslím, že by Hungar chtěl napadnout váš hrad,“ vmísil se do hovoru Artitan.

„Ale, mágu, copak jsi v táboře pořádně neposlouchal? Hungar je jen figurka, která má za úkol vyburcovat nespokojené. O útoku budou rozhodovat úplně jiní lidé. Ženské říkaly, že to může vypuknout každým okamžikem.“

„Cítil bych, kdyby se něco dělo. Váš hrad určitě ještě napaden nebyl.“

„To je dobře,“ uklidnila se trochu Diana, „ale řekni sám, nebylo by skvělé, kdyby královstvím projel na koni slavnostně oblečený Tulian s dračím okem na hrudi?“

„Nejsem plnoletý a nezkrotil jsem koně, dračí oko by mi stejně nefungovalo,“ namítl bratr.

„To nevadí, ale byl bys pro lidi symbolem naděje. Vsadím se, že by tě uznali i ti, co se chystají vzbouřit proti Baradovi.“

„Možná máte pravdu, princezno, ale co kdyby se Dualovi ve spolupráci s Baradou podařilo vašeho bratra zabít? Co

by se stalo potom?“

„Tady Artitan by ho mohl ochránit, ne?“

„Dokud vaše matka bude těm dvěma důvěřovat, nemohl bych se za to zaručit,“ pokrčil mág rameny.

„Sakra!“ zaklela Diana. „Já nechci, aby u nás lidi válčili! Proč to nemůže fungovat stejně jako za vlády otce?!“

„Váš nápad, princezno, není špatný. Možná by se akce podařila i bez ohrožení Tula. Kdybychom měli slavnostní královské brnění a ten amulet, mohl by v roli vašeho bratra vystoupit i někdo jiný. Tím bychom snížili riziko, že bude Tul zabit.“

„Ale to by pak smrt hrozila jeho náhradníkovi.“

„Já se smrti nebojím,“ prohlásil Silmur.

„Ty bys to opravdu udělal?“ vzal ho za rameno Tul.

„Byla by to docela sranda. Nezdá se ti, brácho?“

„Jenže nám chybí ten amulet.“

„Tak použijeme napodobeninu.“

„A ty víš, jak přesně vypadal?“

„Ne.“

„Já si taky nejsem úplně jistá,“ vzdychla Diana, „ale kdyby to mohlo zarazit občanskou válku, riskla bych to.“

„A kde vezmete slavnostní doprovod?“ zeptal se mág. „A co koně? Královská družina musí jet na těch nejlepších. Kdybyste měli nějaké herky, nikdo by vám nevěřil.“

„Museli bychom se nejdřív dostat ke mně domů,“ řekl pomalu Silmur, „tam jsou nejen koně, ale i několik mužů, kteří dřív sloužili v králově družině. Myslím, že své slavnostní uniformy mají ještě schované.“

„Uvědomujete si, že jsem královnin služebník? Jestli k takové akci dojde, budu nucen jí o tom říct předem,“ upozornil je Artitan.

Silmur se na mága zamyšleně podíval a kývl hlavou.

„A co kdybyste na zbytek noci šel někam, kde nás neuslyšíte?“ otočila se na mága princezna.

„Jak si přejete,“ uklonil se jí Artitan a odešel z místnos-

ti. Dělal to nerad. Jejich ztřeštěný plán se mu zdál neuskutečnitelný. Ale na druhou stranu – co kdyby opravdu fungoval? Doufal, že Vron přinese ráno dobré zprávy. Bude muset zpátky na hrad, ať už s princeznou nebo bez ní. Nelze před královnou zamlčet, že potkali jejího syna. Netroufal si odhadnout, co bude následovat. Ale tuhle noc snad může královským sourozencům dopřát trochu soukromí. Posadil se v chodbě na schody, opřel hlavu o zeď a usnul.

Vron ho probudil ještě před svítáním.

„Jako lék se používá směs těchto bylin,“ podal mu kousek pergamentu.

„No jo sakra, ale teď je zima, kde je mám v tomhle ročním období hledat?!“

„To ani nemusíš, nechal jsem ti na zahradě u Zachariáše dvě bedny s namíchaným lektvarem. Je ale nutné ho ředit vodou. Jedna lahvička na litr vody. Děti tři lžice denně, dospělí devět. Účinnost je bohužel jen asi padesátiprocentní.“

„Výborně. Moc děkuji. V to jsem ani nedoufal. Co jsem dlužen?“

„Odneste to nemocným co nejrychleji.“

„Půjdu vzbudit Dianu. Obávám se, že během noci upekla se Silmurem a svým bratrem nebezpečný plán, jak odvrátit občanskou válku. Mám o Tula strach.“

„S těmi dětmi člověk neví, kam dřív skočit,“ posteskl si Vron, „včera mě Mojerana požádal, jestli bych si na nějaký čas nevzal na starost jeho vnuky. Nevím, jestli zvládnou naráz hlídat Tula i ty dva rošťáky, ale pokusím se o to.“

Zatímco Artitan spolu s princeznou vyrazil léčit nemocné na Jižním kontinentu, Vron se vydal do Santareny, aby tu převzal do péče Mojeranovic dvojčata. Našel kluky u Zachariáše, děda tu s nimi nebyl.

„Přivezli je rodiče,“ vysvětloval trpaslík, „ale pospíchali tak, že ani nepočkali, až se vrátíš.“

„To je hrozné, Vrone,“ objal ho na přivítanou Sam, „naši

na nás pořád nemají čas a teď s námi dokonce nemluví ani děda.“

„A ty se divíš? Nechat se vyloučit ze školy! Taková ostuda. Co vám na to řekli rodiče?“

„Že to s námi jde od deseti k pěti.“

„A dál?“

„Dál nic. Řeší v práci nějakou záhadu, tak pořád debatovali o nějakém poškozeném artefaktu. Pak chtěli, aby nás děda pohlídal, ale ten odmítl, prý je výchova potomků záležitostí rodičů. Až teprve, když nás naši chtěli strčit do nějaké úschovny pro momentálně opuštěné děti, domluvil nám děda pobyt u tebe.“

„A co s vámi bude dál?“

Kluci svorně pokrčili rameny.

„Třeba by vás přijali na jinou magickou školu.“

„Naši to zkoušeli domluvit, ale nikde neuspěli. Prý mají všude plno.“

„Spíš nemají zájem o nějaké uličníky, které vyhodili z Airbowanu. A víte, že se jim ani nedivím. Kdo by stál o nějaké nezvladatelné žáky.“

„Za to může on,“ ukázal Sam na Korlina, „pořád do nás hučel, že nesmíme čekat, že je potřeba vrátit amulet, až nás dohnal k akci. Kdo mohl tušit, jak to dopadne.“

„A získali jste amulet?“

„Ne. Prý tam musíme přivést příštího krále osobně, aby bylo možné ho předat,“ odpověděl Tom.

„A jak se tam asi dostanete, když vás vyloučili?“

„Já umím bránu,“ pyšně oznámil Sam.

„Cože?“

Kluci se pustili do vyprávění, celí nadšení, že je konečně někdo pozorně poslouchá.

„Měl bys je tam vzít,“ podotkl Zachariáš, když skončili, „možná už opravdu nastal správný čas.“

Vron se na něj tázavě podíval.

„Doslechl jsem se, že na Jižní kontinent dorazila velká

zásilka zbraní. Meče, bojové kuše, sekery, štíty, helmy a další výzbroj. Jestli tam do týdne nezačne téct krev, tak jsem jen hloupý nedorostlý obchodník.“

„Ty ses na tom podílel?“ zamračil se na něj přítel.

„Co si to o mně myslíš, ty chabá napodobenino džina?!“

„Já jen, že to víš tak přesně...“

„Řídím se rozumem, a ne všechny obchodní nabídky, které dostanu, jsou mi po chuti,“ ušklíbl se Zachariáš.

„Tak jo. Vezmu je do Poluty, jestli se tu beze mě obejdeš.“

„Dej na ně pozor,“ zavrčel trpaslík a vrazil Vronovi do ruky vak s potravinami. „Otevřu ti účet u tamních obchodníků.“

„Dobře víš, že to nepotřebuji.“

„Když to udělám, budeš působit důvěryhodně.“

„Tak se tu zatím měj,“ usmál se Vron a přenesl se i s dvojčaty do svého soukromého příbytku v Polutě.

Kluci se rychle zabydleli a hned začali vyzvídat.

„Uvidíme se tu s Danem? A co Tul a Silmur?“

„A neříkal děda, jestli se na nás přijede podívat?“

„Můžu si tu někde zkoušet kouzlo brány? Víš, sice ho umím, ale stejně by to chtělo trochu tréninku.“

Vron vzdychl: „Víte co? Nejdřív se půjdeme projít a dáme si někde oběd. Odpoledne vás vezmu na trénink Danova sportovního družstva ve školní supervolonové hale. Souhlasíte?“

Zatímco se kluci královsky bavili, Vron přemýšlel o tom, jak se situace změní, vypukne-li v Tulově království válka. V takovém případě už chlapce v Polutě nic nezadrží a bude chtít domů. Předání amuletu je možná důležité a Tom jako průvodce bude mít problémy, jestliže se ta podivná akce neuskuteční co nejdříve. Asi by s nimi měl večer domluvit, jak to provedou. Pro jistotu zavedl Sama kousek od města a nechal si předvést, jak ovládá bránu. To je nápad, svěřit dítěti takové nebezpečné kouzlo, myslel si při tom. Ale

mladý Mojerana prokázal neobvyklou zručnost. Usoudil, že přesun do Airbowanu zvládne.

Odpoledne měl na přemýšlení ještě víc času. Kluci nábožně sledovali trénink supervolonového družstva a vzdychali, že se taky nemohou zapojit. Když začali nahlas fandit, konečně si jich všiml Dan. Odhodil prkno, vyběhl ke klukům a oba srdečně objal.

„Dane, Dane Ferelli! Okamžitě se vrať zpátky, tady není žádný holubník,“ zařval na něj trenér. Dan mrkl spiklenecky na kluky a vydal se zpět. Mohutná trenérova postava vzbuzovala respekt. Chytil chlapce za ruku a něco mu tiše řekl. Dan chvíli mluvil a trenér se zvědavě díval k jejich sedadlům. Nakonec přikývl.

„Hej Tome, Same, pojd'te si s námi zalítat,“ zahalekal Dan a kluci k němu vystřelili jako šíp.

Mohutný trenér vytáhl stopky a členové družstva se postavili do řady. Jejich úkolem bylo proletět jakousi opičí dráhu a posbírat cestou z háčků barevné kroužky. Dvojčata pozorně sledovala jednotlivé výkony. Když došla řada na Sama, Dan na ně povzbudivě gestikuloval. Vron uznale pokýval hlavou, když Sam projel cílem. Trenér nevěřicně zíral na stopky a zatřepal s nimi, aby se ujistil, že jdou normálně. Tom sice nebyl tak rychlý, jako bratr, ale i on určitě přestihl nejméně polovinu zúčastněných. Mohutný chlapík je uznale poklepal po rameni a dvojčata zářila jako sluníčko.

Po skončení tréninku se oba kluci vrátili do hlediště rozjaření a oči jim svítily jako lampičky.

„To bylo super, Vrone, nemohli bychom sem chodit častěji?“

Při odchodu je u dveří odchytil Dan a za ním se objevila mohutná postava trenéra. Začal se vyptávat na rodiče kluků a na to, kam chodí do školy.

„Víte, takovou posilu bychom u nás potřebovali,“ řekl Vronovi.

„Jenže to má háček,“ přiznal Vron.

„Já vím. Chodí na jinou školu, kde se jim líbí...“ vzdychl muž.

„Právě naopak. Před dvěma týdny je vyloučili ze školy v Airbowanu jako nezvladatelné žáky.“

„A už je někde přijali?“

„S touhle pověstí?“

„Já bych je bral. Zním tady učitele, který si dokáže poradit i s těmi nejhoršími uličníky. Dokonce u něj vyrostlo hodně úspěšných podnikatelů. Kdybyste chtěli, dám vám kontakt.“

„Ano, Vrone, ano,“ škemrali kluci, „nám se tu líbí. My už fakt budeme sekát dobrotu.“

„Předám to jejich rodičům,“ vzal si Vron kartičku, „uvídíme, co na to řeknou.“

„Musíte je ukecat,“ naváděl dvojčata Dan.

Večer odvedl Vron oba kluky do pokoje, kde přespával Tul a Silmur. Korlin okamžitě ožil a radostně se třepetal kolem všech v místnosti. Dvojčata zatím vyprávěla, co se ve škole v posledních dnech přihodilo. Tom vylíčil, jak dopadl v Chrámu na pomezí a zopakoval to, co jim řekla Divoká.

„To znamená, že bych musel jít s Tomem a Samem k harpyji?“ nedůvěřivě se Vrona zeptal Tul.

„No, mám trochu jiný návrh, jak akci uskutečnit,“ otočil se k němu Vron, „Sam by otevřel bránu pro mě, abych se tam mohl rozhlédnout a zeptat se harpyje, jakým způsobem proběhne předávání amuletu. Pak otevřu bránu i pro tebe, Silmura a Toma a dohlédnu, aby se nikomu nic nestalo.“

„To zní rozumně,“ přikývl Silmur.

Náhle se duch zarazil a v místnosti se zčistajasna ochladilo. Všichni se po něm udiveně ohlédli.

„Korline, co se děje?“ polekal se Tom.

„Je pozdě, všechno je ztraceno.“

„Cože?“

„Už to začalo.“

„A co?“

„Zánik království.“

„Nesmysl! Nemůže být pozdě!“ vyskočil ze židle Tul.

„Jasně! Vyrážíme za harpyjí hned,“ přidal se k jeho odhodlání Tom, „vydrž, Korline.“

„Já slábnu,“ tiše upozornil duch.

„V místnosti ne,“ chtěl Vron chytit Sama za ruku, ale chlapec byl rychlejší a už měl otevřenou bránu.

„Jdeme,“ popadl Tula za ruku. Tom se vrhl s duchem za nimi a Vron protáhl Silmura.

Najednou stáli v Airbowanu poblíž místa, kde bydlela Divoká. Sam bez rozmýšlení narušil hranice jejich pozemků. Už byla skoro tma.

Najednou stála harpyje před nimi a mračila se: „To jste vy? Jdete pozdě. Síla amuletu se ztrácí.“

„Přesto se chceme o předání pokusit,“ řekl rázně Tom.

„Tak pojd'te za mnou,“ rezignovala Divoká a kráčela ke své jeskyni. Sotva jí stačili.

Před vchodem rozžala dvě louče a postavila návštěvníky do kruhu.

„Čekejte a ani se nepohněte,“ nařídila.

Náhle se kolem nich zachvěl vzduch, obrys harpyje se rozmazal a před sebou uviděli známou truhlu. Divoká strhla víko a pokynula jim, aby přistoupili blíž. Vron cítil, jak vysílá svou energii směrem k ležícímu tělu.

„Nyní, duchu, vstup do svého těla a dokonči své poslání,“ oslovila slavnostně Korlina.

„Já, já to nedokážu,“ zasténal duch.

Tom sebral veškerou svou sílu a soustředění. Vyslal vlnu energie směrem ke Korlinovi.

„Ty to dokážeš. Tak dlouho jsi čekal, tolik jsi se snažil, teď je to tady. Dokážeš to. To ti říkám já, tvůj průvodce. Stačí jen udělat první krok. No tak, Korline, nevzdávej to.“

Duch se pomaličku sunul k tělu.

„Vždycky jsem obdivoval, jak jsi statečný, příteli. Mám tě

rád,“ povzbudil ho i Silmur.

„Brácho...“ nedokázal dojetím pokračovat Tul.

Duch se na ně ještě jednou ohlédl a pak se vnořil do svého hmotného těla. Všichni napětím zadrželi dech. Korlin ztěžka vstal z truhly a Tom ucítil ozvěnu jeho zoufalé bolesti. Silmur přiskočil, aby svému příteli podal pomocnou ruku. Ten se ho chytil a vykročil z bedny.

S viditelnou námahou stáhl amulet ze svého krku a vtiskl ho do ruky Silmurovi. Pak se sesunul na kolena.

„To ne, Korline, bojuj s tím! Zůstaň ve svém těle,“ naléhal Tom a přiklekl k němu. Silmur podal amulet Tulovi a podepřel Korlina vlastním tělem.

„Děkuji ti, můj malý příteli, byl jsi skvělý průvodce. Nemohu zůstat v těle, hrozně to bolí. I mně podali otrávený nápoj. Ale už je mi dobře. Konečně mohu odejít do své krajiny snů. Díky. Díky i vám všem ostatním.“ Korlinova hlava poklesla a Tul ho chytil za ruku. Ta už ale byla bezvládná.

„Již nepatří mezi smrtelníky,“ řekla jim harpyje, „jestli dovolíte, doprovodím jeho duši do příjemnějších končin.“

„A jeho tělo?“

„Za okamžik se rozpadne v prach. Uděláte dobře, když rychle opustíte Airbowan. Už sem směřují sestry, které vycítily narušení z lidského světa. Také se děje něco nepatřičného v království, které má tento amulet chránit. Jestli to okamžitě nezarazíte, nebude existovat ani království ani kouzelný předmět, který jste právě získali. Jestli se král neujme své funkce, bude jeho hrad během krátkého času ztracen.“

„Ale jak se odtud dostaneme na Jižní kontinent?“ podíval se nešťastně Tul na amulet ve své ruce.

„Neboj se, před několika lety jsem tam u vás byl, dokážu vás tam přesunout,“ pohladil ho po rameni Vron.

Louče zaplápolaly v nárazu větru a Korlinovo tělo v tom závanu zmizelo. Tom měl v tu chvíli pocit, že ztratil něco

důležitého. Jako kdyby mu chyběl kousek osobnosti.

„Tady už to skončilo, musíme jít,“ jemně se ho dotkl Vron.

„Jste připraveni?“ otočil se na ostatní a otevřel bránu. Silmura protáhl skrz, ostatní prošli sami.

17) Přilet krále

Najednou stáli ve tmě. O kus dál ale hořelo několik ohňů a z dálky se ozýval křik.

„Kde to jsme?“ nemohl se zorientovat Tul.

„Koukám, že už jsi tu dlouho nebyl, co?“ ušklíbl se Silmur a mávl, aby ho ostatní následovali. Před nimi se vynořilo známé stavení.

„Pozor,“ odstrčil Vron Silmura a zachytil muže, který na ně ze tmy zaútočil, „rychle dovnitř, je jich tu kolem víc.“

Vpadli do budovy. Ale i tady se kolem nich hned naježilo několik nebezpečných předmětů. Mířily na ně dvoje vidle, jeden krumpáč a sekera.

„Jéžíšmarjá, dejte to pryč, dyť to je pan Silmur, akorát že není voholenej,“ ozval se hlas z pozadí a mezi vidlemi se vynořila Baruška. Bouřlivě objala Silmura a zadívala se na ostatní.

„Ale to je... to musí být...“ koktala nejistě, ale nakonec to dořekla, „princ Tulian. Vy žijete, to je úžasné, to je báječné. Ale... asi nevíte, co se tu děje.“

„Doufám, že nás vezmete dál a všechno nám řeknete,“ usmál se na kuchařku Silmur.

Ulevilo se jim, když seděli v kuchyni a atmosféra se uvolnila. Ukázalo se, že útok na hrad začal během dne. Nejdříve jim Hungarovi lidé zabavili všechny koně, pak obsadili příjezdové cesty a večer zaútočili na hrad. „Dovnitř se jim ale dostat nepodařilo,“ referoval jeden z mužů, „královský mág udělal z těch, co pronikli za bránu, mrtvol. Ty pak vystavili na hradbách. Taky tam přivázali Hungarovu rodi-

nu. Ti jsou zatím živí. Útočníci se jim ale vysmáli a prohlásili, že Hungara raději nechali doma, aby jim do toho nekecal. Podruhé ale nezaútočili. Obklíčili hrad a pokud někdo vystrčí nos, střílejí.“

„Vám neublížili?“ staral se Silmur.

„Ne, jenom sebrali ty koně a nějaké potraviny.“

„Co s tím uděláme?“ otočil se princ na Silmura.

„Potřebovali bychom vědět, jaká je situace na hradě.“

„Je tam mág Artitan?“ zeptal se místních Vron.

„Ne, ten se snaží na jihu zarazit nápor epidemie. Na hradě je akorát Dual.“

„Co Barada?“

„Příští týden by měl mít svatbu s princeznou.“

„Jasně. Je jednodušší ho odstranit, dokud ještě není spřízněný s královskou rodinou. Princezna je na hradě s ním?“

„Jo. Komorná povídala, že od návratu neopouští svou komnatu a truceje.“

„Potřebujeme s ní mluvit.“

„To se snadno řekne, ale hůř udělá,“ vzdychl Silmur.

„Já se tam dokážu dostat,“ prohlásil Tul, „pamatuji si všechny tajné chodby.“

„Dobrá, půjdu s tebou,“ přikývl Vron, „já tě dostanu nenápadně a bezpečně k hradbám, pak mě povedeš ty.“

„To ne, je to nebezpečné,“ snažil se je od nápadu odradit Silmur.

„Neblázni,“ oslovil ho Sam, kterému svítily oči radostí nad dobrodružstvím, v jehož středu se nacházejí, „Vron je špička mezi čaroději, ostatní proti němu nemají nejmenší šanci.“

„Nesmíme ztrácet čas, jdeme,“ kývl na Tula Vron.

Natáhli na sebe tmavé pláště, které jim nabídla Baruška, a vyrazili ke hradu. Vron je zahalil kouzlem nenápadnosti a těsně před hradbami přidal neviditelnost. Proklouzli jedním postranním zamaskovaným vchodem, o kterém zřejmě

nevěděli ani útočníci ani obránci.

„Moc lidí tu nemají, jak se chtějí ubránit?“ zašeptal Tul.

„Barada asi spoléhá na mága.“

Několikrát se museli zastavit, když potkali služebnictvo.

„Tady je to,“ ukázal Tul na dveře Dianiny komnaty. Bylo zamčeno.

„Kdo je to?“ ozvalo se zevnitř. Princezně neuniklo, že někdo vzal za kliku.

„Můžeš mluvit, je tam sama,“ ujistil ho Vron.

„To jsem já. Tulian.“

„Barada mě tu zamkl.“

„Tak moment,“ řekl Tul a použil malé kouzlo na mechanismus zámku.

Tiše se protáhli dovnitř. Princezna právě odkládala těžkou sošku, kterou svírala v ruce.

„Bráško, moc ráda tě vidím. Co se děje tam venku?“

„Hrad je v obležení povstalců.“

„Ještě to neskončilo?“

„Ne, ještě ne,“ řekl Vron, „proto jsme tady, prý tu Artitan není...“

„Včera večer se u mě zastavil a řekl, že královna chce osobně dohlédnout na rozdělení potravin v nejchudších oblastech a mezi nemocnými. Večer prý matku tajně vezme do Poluty, aby se tam setkala s Tulianem. Ale jak vidím, tak jste se minuli.“

„No, vypadá to tak. Škoda, jeho rady by se nám teď hodily. Ale aspoň že je královna v bezpečí. Nevíte náhodou, co chystá Barada?“

„To netuším. Dnes za mnou přišel s Dualem a řekli mi, abych se připravila, že je potřeba svatbu urychlit.“

Sledovali pohled princeznných očí a uviděli křeslo s pomačkanými svatebními šaty.

„Asi na mě použili nějaké kouzlo, nebo co,“ pokračovala zamračeně, „opravdu jsem se do těch šatů ustrojila a čekala na jejich příchod. Když jsem si po chvíli uvědomi-

la, co to dělám, zhrozila jsem se. Naštěstí nepřišli. Asi jim překazilo plány to přepadení hradu.“

„Odvedeme vás odtud,“ rozhodl Vron.

„Nemáš tu nějaké slavnostní šaty, vhodné pro budoucího krále?“ vzpomněl si najednou Tul.

„Mám tu něco lepšího,“ zasmála se Diana, „támhle v koutě stojí poslední otcovo brnění i se standartou.“

„To ale bude pěkně chrastit.“

„Jestli se postaráš o sestru, já se postarám o brnění,“ řekl Vron.

„A nemůžeš vykouzlit bránu?“

„Myslím, že zatím není v našem zájmu Dualovi prozrazovat, že je v jeho okolí ještě nějaký jiný kouzelník. Dokud jsou si jisti, že mají vše pod kontrolou, nehrozí, že by ublížili rukojmím.“

„Ale až zjistí, že jim princezna zmizela...“

„Musíme sebou hodit a dát dohromady nějaký slušný plán ještě v průběhu noci,“ přitakal Vron.

Proplížili se ven z hradu. Obléhající se naštěstí chovali téměř bezstarostně, jako by už měli vítězství v kapse. Seděli kolem ohňů a strážé postavili jen symbolicky.

„Jak chtějí proboha dobývat hrad, když nemají pořádné vybavení?“ opovržlivě zavrtěl hlavou Tul.

„Táta říkal: nikdy nepodceňuj nepřítele, ani toho nejslabšího,“ zašeptala Diana, „co ty víš? Možná mají také mága, nebo i víc mágů...“

„Nemají. Toho bych si všiml.“

„Třeba dorazí až ráno.“

„Kdyby měli mága, použili by ho už při prvním útoku.“

„Nechte toho, nebo nás odhalí i bez magie,“ napomenul sourozence Vron.

Ačkoliv byla na statku tma, když tam dorazili, zjistili, že Silmur nezahálel. Část jeho lidí odešla hlídat povstalce a další dva muže poslal do města, aby tam rozšířili zprávu, že se následník trůnu vrátil.

„To je paráda,“ zaradoval se, když spatřil princeznu, brnění a vlajku, „jestli ještě dokážete vykouzlit koně, tak před vámi smeknu.“

„Fuj, máte to pěkně zašlé,“ zamračila se Baruška hned po té, co uvítala Dianu mateřským objetím, „dejte to sem, já to trochu vyleštím.“

Vron vyšel ven do chladné noci. Zkusil navázat kontakt s Artitanem, ale nepodařilo se mu to. Nedá se nic dělat, bude muset vzbudit Hanku a zkusit to přes ni. S ní se znal natolik dobře, že spojení naskočilo téměř okamžitě. Její schopnost komunikovat dračí technikou všechno usnadňovala. Potěšilo ho, že ještě nespala a jeho zavolání ji nepolekalo.

„Cože? Ty hledáš Artitana?“ zasmála se. „To je ale náhoda! On je i s královnou tady u Zachariáše. Tahá z něj rozumu, kde tě má hledat. Společně jsme večereli a ještě před chvílí jsem si povídala s Tulovou matkou o santarenské škole.“

„Můžeš mě s ním propojit?“

„Jistě,“ odpověděla Hanka.

„Sakra, chlape, kam jsi zmizel,“ ozval se podrážděný Artiatanův hlas, „prý jste šli něco řešit s tím vaším duchem.“

„Ano, Tul už má v rukou svůj královský amulet, ale momentálně máme jiný problém. Jsme v Belistounu a hrad je obležen povstalci.“

„To snad ne! Před chvílí jsem hovořil s Dualem a ten tvrdil, že je doma všechno v pořádku.“

„Asi má strach, že bys protestoval proti tomu, jak zacházejí s rukojmími.“

„Co udělali?“ v mágově otázce zazněl podtón zuřivosti.

„Nařídili, aby byla rukojmí připoutána na hradbách.“

„Snad tam nejsou... i děti?“

„Jsou. Jsou tam všichni. Po prvním útoku povstalců je tam dal Barada připoutat, a pak ještě vedle nich vystavil

mrtvoly těch, kdo nepřežili útok.“

„Ten hajzl! A mně tvrdí do očí, že je všechno v pořádku! Hned se vracíme domů! V ohrožení bude i Diana.“

„Princezna je v pořádku tady s námi na Silmurově statku, dám na ni pozor. Tul si sem dokonce přinesl otcovo brnění a plánuje na ráno velký slavnostní příjezd nového krále na hrad. Nejsm si jist, jestli to bude fungovat. Povstalci odvedli všechny koně a jako doprovod tu sežene maximálně šest mužů. Obávám se, že to povstalce neohromí ani neodradí od dalšího boje.“

„Já mám úžasný nápad,“ vmísila se do jejich hovoru Hanka, „můžu něco říct?“

Vron si náhle uvědomil, že Hanka není sama, kdo jejich rozhovor poslouchá. Byl tak soustředěn na mága, že si ani nevšiml Plamovy přítomnosti.

„Jestli se nemýlím, má Tul v plánu jakési divadelní představení s maximálním účinkem,“ pokračovala, aniž čekala na jejich svolení, „co kdyby jako budoucí král použil při svém návratu na hrad místo koně draka?“

Vrona ten nápad zaskočil. Ale u Plama vycítil jen jeho pobavený souhlas.

„To by bylo sakra účinné!“ vydechl Artitan. „To nezní špatně.“

„K tomu bychom přidali pár drobných světelných efektů jako při divadle ve škole a myslím, že by to nemělo chybu,“ dořekla nadšeně.

„Nebudeš z toho mít problémy, Plame?“ oslovil Vron přímo draka.

„Podle toho, jak Hanka vidí celou scénu, tam budu jen několik minut. Žádný boj, žádní mrtví! Toho se nikdo nedomákně.“

„Bezva,“ spokojeně řekla Hanka, „takže se za chvíli sejdeme v Belistounu, já si jen ještě skočím vypůjčit u Zachariáše pár drobností.“

„Budeme vás čekat na Silmurově usedlosti. Při příchodu

buďte opatrní,“ připomněl Vron a spojení ukončil.

„Tak, pánové,“ oslovila dívka Rafana a Sváta, „jestli si nechcete nechat ujít Tulovo velké představení s podtitulem Návrat krále, hodte na sebe nějaké oblečení. Za chvíli vyrážíme do Belistounu s Artitanem a královnou.“

„Zase nějaký malér na obzoru?“ zajiskřily Rafanovi oči a už sahal po kabátu.

„Takhle v noci?“ zívł Sváta, ale už se taky natahoval pro teplé boty.

Hanka byla v mžiku oblečená a uháněla směrem k budovám. Královna se právě oblékala a trpaslík s mágem balili do bedny další potravinovou pomoc pro Jižní kontinent. Dívka vtrhla dovnitř jako vichřice.

„Hele, Zachariáši, mohla bych si půjčit kostýmy, co si u tebe schovala ta bláznivá divadelní skupina, co tu byla po Vánocích?“

„Máš snad na mysli ty čepice, co jste se jim tu ještě další tři dny chechtali?“

„Jo, přesně ty bych potřebovala. Nevíš, kde jsou?“

„Chceš říct, že si to vezmete na sebe?“ ušklíbl se pobaveně trpaslík. „Tak moment, já ti je hned najdu. Chceš i pláště?“

„Jasně! Máš tam ještě něco?“

„Co takhle ohnivý dešť? Nebo bouchací směs?“

„Ukaž, já to taky vezmu s sebou,“ dorazil k nim konečně i Rafan.

Vzal si od trpaslíka několik krabiček a pak zašeptal Hance: „Jestli myslíš, že si tohle vezmu na sebe, tak na to zapomeň!“

„Neblázni, přibalila jsem i škrabošky. Nikdo nás nepozná,“ odpověděla mu stejně tiše.

Artitan přešel pohledem skupinku připravenou na zahradě. Měl sice sto chutí nařídít dětem, aby zůstaly doma, ale když nic nenamítal ani Zachariáš, kterému visela u boku zavěšená děsivá sekera, odpustil si zbytečné řeči a otevřel

bránu do Belistounu.

Ocitli se ve tmě poblíž Silmurovy usedlosti. Bojový mág nabídl rámě královně a opatrně ji vedl po kamenité cestě. Zachariáš s dětmi se chopili beden.

„Vaše výsosti,“ klaněli se všichni, když královna vstoupila dovnitř.

„Maminko,“ vydechl Tul. Konečně si po dlouhých letech padli do náruče. Ostatní dojatě sledovali jejich setkání.

„Ty jeden tuláku, víš kolik vlasů mi kvůli tobě zešedivělo?!“ rozcuchala mu láskyplně vlasy.

Potom se otočila na Silmura: „A jak se daří tvému otci?“

„Je ještě slabý a nedokáže sám vstát z postele, ale chce vědět o všem, co se tu šustne,“ usmál se oslovený.

Všichni se postupně usadili kolem stolu, kam jim Baruška naservírovala teplý čaj. Královna posadila Tula vedle sebe. Mezi Hanku a Rafana se zase vmáčkla dvojčata Mojeranova.

„Až bude čas, povíme vám, jak to proběhlo s Korlinem,“ zašeptal Sam Hance do ucha.

„Bylo mi řečeno, že máte nějaký plán,“ oslovila přítomné královna, „může mi někdo stručně říct, o co jde?“

„Já ti to povím, mami,“ ujal se slova Tul a vysvětlil, že má v úmyslu přijet do hradu s plnou parádou, aby všichni na vlastní oči viděli, že se následník trůnu vrátil.

„Přepokládáš, že tě uznají jako krále a slíbí ti poslušnost?“ zapochybovala jeho matka.

„Mám i náš rodový amulet,“ řekl vážně jejich spolužák a vyndal z kapsy královský medailon. Kolem stolu se rozhostilo napjaté ticho a oči přítomných sledovaly, jak se v jeho ruce točí odznak královské moci.

„Kde jsi ho vzal?“

„To je na dlouhé povídání, mami. Setkal jsem se s duchem našeho Korlina a on mi ho předal. Víím, že to zní divně, ale je to pravda.“

„Ano. Tvůj otec říkal, že tenhle amulet má své kouzlo,

kteřé mu nedovolí, aby se ztratil. Ale pořád si nejsem jistá, že tvůj návrat přiměje povstalce, aby složili zbraně.“

„Nemusíte mít obavy, madam,“ vložil se mezi ně Artitan, „když se ti u hradu nevzpamatují, dokážeme si s nimi poradit i po zlém. Bojím se jen toho, aby se proti Tulovi nepokusili něco podniknout Dual nebo Barada.“

„Ještě musíme také sundat rukojmí z hradeb,“ připomněl Vron.

Chvilku se radili, jak to celé načasovat.

„A co koně?“ zeptal se Tul.

„Nepotřebuješ koně,“ odpověděla tiše Hanka, „ke hradu tě odnese Plam.“

„Cože?“

„Moc už se na to divadlo těší a čeká jen na můj pokyn. Až přijde čas, Vron mu otevře bránu.“

„Kdo tě má odnést na hrad?“ přece jen je zaslechla královna.

„Ále, jeden přátelský drak, mami.“

Královna viditelně zbledla: „Tak to tedy ne! To nedovím! Nebudeš riskovat svůj život, sotva jsem tě našla!“

„Ale když nám to vyjde, nebude už muset nikdo umírat. Zase by tu mohl být klid a mír.“

„Ne! Na tom trvám!“

„Silmure,“ obrátil se Tul ke svému příteli, „asi mě opravdu budeš muset zastoupit.“

„Nevím, jestli je to vhodné,“ pođíval se muž nejistě na královnu.

„Ale ano, to je výborný nápad,“ souhlasila a přejela pohledem jeho postavu, „dokonce bych řekla, že ti to vyleštěné manželovo brnění, co stojí támhle v koutě, padne mnohem lépe než mému synovi.“

„Ale budeš tam muset doletět na drakovi. Zvládneš to?“ zašklebil se Tul.

„Zdejší král by měl přijet na koni,“ zamračil se Silmur, „ale... no, přiznávám, že na drakovi to může být efektní. Tak

dobře. Doufám, že neslítnu jako zralá hruška.“

„Pane,“ vstoupil do místnosti jeden ze Silmurových mužů, „právě mi přinesli zprávu, že povstalci se chystají zaútočit na hrad ráno ve čtyři.“

„To bude ještě tma.“

„Tím lépe. Trochu si na celou akci posvítíme,“ řekl Artitan, „začneme v půl čtvrté, to už by měli být všichni vzhůru.“

„Tak to máme nejvyšší čas se připravit,“ konstatoval Rafan, „hej, Tule, jdeš s námi? Hanka pro nás obstarala parádní oblečky.“

„Domluv se s Plamem,“ řekl Hance Vron, „my mezitím s Artitanem vyměníme rukojmí na hradbách za iluzi.“

„Jdu s vámi,“ zavrčel Zachariáš.

„Tak jo,“ souhlasil Vron, „schováme tě poblíž místa, kde se celé divadlo odehraje. Kdyby se něco zvtlo nebo se někdo snažil akci překazit, tak si ho podáš jako první.“

„S velikou radostí,“ zkontroloval trpaslík ostří své sekery.

Hanka s Rafanem, Sváfou a dvojčaty vyrazila ven, aby našla místo, kam mohou nenápadně povolat draka. Usoudili, že nejlepší to bude v dolíku kousek za statkem. Tam je posléze našel i Tul se Silmurem. Uznale ohodnotili, jak mu brnění krásně padne.

„Vypadáš fakt královsky,“ osahával stříbrně se lesknoucí pláty Sam.

„Nešmatej mu po tom,“ plácl ho přes ruku Sváfa, „víš jakou práci dalo to vyleštit.“

„No,“ zasmál se Tul, „Baruška vypulírovala dokonce i meč. Měl bys ho Silmure vytáhnout, aby ta její práce nepřišla nazmar.“

„Dej pokoj, ať nepřivoláš nějaký malér,“ napomenul ho přítel, „z toho létání na drakovi mám trochu obavy.“

„Když nespadneš z koně, nespadneš ani z draka,“ uklidňovala ho Hanka.

„Hele, kluci,“ otočila se na dvojčata, „půjčí některý z vás

Tulovi prkno?“

„No víš, momentálně máme jenom jedno,“ řekl Tom, „ale jestli ho potřebuje...“

Vtom se vedle nich objevili i Vron s Artitanem.

„Měli byste se jít připravit,“ řekl Hance a klukům Vron, „já tu zatím spolu se Silmurem a dvojčaty počkám. Až budeme potřebovat Plama, otevřu mu bránu.“

„A já se přesunu na hradby a ohlídám Baradu a Duala, aby se nám do toho nepletli,“ přikývl Artitan.

„Ještě moment,“ zarazil se Tul na odchodu a znovu se vrátil k Silmurovi, „zapomněl jsem na to podstatné.“

Vytáhl z kapsy amulet a navlékl ho Silmurovi přes hlavu. Jakmile se předmět dotkl jeho hrudi, rozzářil se ohnivým světlem.

Silmur si amulet okamžitě strhl z krku a podával ho zpět Tulovi: „Tohle není dobrý nápad, raději si ho nech.“

Tul ale o dva kroky ucouvl a chvíli trvalo, než si uspořádal myšlenky a než mu došlo to, co právě viděl.

„Nic to neznamená, Tule, ten amulet je právem tvůj,“ ujišťoval ho Silmur a natáhl k němu ruku s amuletem blíž.

Tul si ho ale nevzal, jen se na svého přítele zmateně díval. I ostatním pomalu docházelo, že se tu přihodilo něco zvláštního a nečekaného.

„Co mi tajíš, Silmure? Tebe to nepřekvapilo,“ hleděl mu přímo do očí Tul.

„Pamatuješ, jak se mnou onehdy chtěl otec naléhavě hovořit? Měl pocit, že umírá, a chtěl mi říct, že není mým skutečným otcem. Prý se proslýchalo, že moje matka měla nějaké pletky s králem těsně před tím, než se oženil. Ona sama to ale nikdy nepotvrdila. Když umřela, byl jsem ještě batole a tady se mě ujali jako vlastního. Zdá se, že částečně mám královskou krev, ale věř mi, že o trůn tě rozhodně připravit nechci.“

„Nó, to že jsme bratři, už jsme si vlastně natrénovali v Polutě,“ začal se usmívat Tul, „a mně se to docela zamlou-

vá. Vlastně se mi to velice zamlouvá. Je to geniální řešení naší situace. Máma možná bude trochu prskat, ale díky tomuhle máme po problémech.“

„Nejsem si jist, jestli ti rozumím,“ zaváhal Silmur.

„Ty se staneš králem, pošleš Baradu a Duala k čertu a já budu moct v klidu dostudovat a jezdit na supervolonové závody. Nic lepšího nás nemohlo potkat, brácho!“

„Já nevím, nemyslím, že by mě uznali...“

„Neblázni, člověče, dneska jim to všem ukážeš. Až budeš na hradbách, navlékni si amulet a těm, co tě uvidí, nezbyde nic jiného, než ti složit hold. Zase budeme mít právoplatného krále. A kdyby chtěli lordové protestovat, já už jim vysvětlím, co je v zájmu naší země. Hlavně to sehraj co nejlíp.“

„Má pravdu,“ přidal se k Silmurovu názoru i Artiatan a ukázal na amulet, „s tímhle opravdu máme velkou šanci dát věci do pořádku.“

„Nerada ruším vaši rodinnou idylku, ale je nejvyšší čas se jít převléknout,“ zatahala Hanka Tula za rukáv, „nebo to vážně nestihneme.“

Oblékli se do tmavých pláští a čepic posetých zlatými hvězdami, a když se uviděli, zase vyprskli smíchy. Tulíka Rafan schoval pod čepici, aby ho při přesunu neztratil.

„To je krása,“ vydechla Baruška úžasem, když je v té jejich maškarádě uviděla. Měli co dělat, aby zachovali vážnou tvář. Sváťa pro ně pro všechny připravil supervolonová prkna ke dveřím a Rafan vzal pod plášť vak s krabičkami od Zachariáše. Jeden z balíčků si ale nechal v ruce.

„Tak jdem na to, ne?“ podala Hanka Tulovi vypůjčené prkno.

„Ta šílená čepice mi furt padá do očí, doufám, že ji po cestě neztratím,“ hudoval Sváťa.

Hanka se zkontaktovala s Vronem: „Tak můžeš do akce přizvat Plama, my jsme připraveni.“

„Zdravím, sestřičko, tak už mě tu máš,“ oslovil ji v mysli

drak.

„Artitane? Všechno v pořádku?“ oslovila v duchu i bojového mága.

„Jsem na místě. Povstalci už se začínají houfovat, pusťte se do toho, je nejvyšší čas,“ zazněla jeho odpověď.

„Všichni jsou připraveni,“ řekla nahlas klukům.

„Leťte pomalu v řadě za mnou a dejte bacha, ať vám ohnivý déšť nezapálí hábity,“ řekl Rafan a vznesl se nad stetek. Kousek za ním začal z balíčku sypat krystalky, které se vzápětí měnily na plamínky a padajíc dolů osvětlily noční oblohu. Lidé pod nimi začali polekaně zírat k nebi. V té chvíli Sváťa kolem nich vyvolal světlo, aby bylo vidět, kdo přilétá. Na hradbách seskočili z prken a Rafan nasměroval zbytek ohnivého deště zpět do směru, odkud se měl vynořit drak.

Vtom na hradby dorazily stráže s pochodněmi v rukou a mezi nimi i Barada a Dual. Artitan je však zarazil hned na schodech a ujistil je, že všechno, co se bude dít, nařídila sama královna a že v žádném případě do toho nemají zasahovat. Barada zuřivě skřípal zubama a jen s největším úsilím ovládl svůj vztek. Fakt, že se tu dělo něco bez jeho vědomí, nemohl rozdýchat. Dual se jen lhostejně opřel o hradby a se zájmem sledoval přílet mladých čarodějí.

„Startujte,“ poslala Hanka vzkaz Plamovi.

„Udrží mě hradby, když na nich přistanu?“ zeptal se drak Silmura.

„Posad' se nad bránu, tam je zdivo nejsilnější a vyztužené.“

„Tak se drž, králi.“

Drak se vznesl a vynořil se v místě, kde dohasl ohnivý déšť. Letěl pomalu a držel se nad vojáky povstalců tak nízko, jak jen to šlo. Mladí mágové ho osvětlili tak, aby bylo zřetelně vidět krále, kterého nesl.

Kolem se začaly ozývat jednotlivé hlasy: „Král! To je belistounský král. Drak ho přinesl z říše mrtvých. Náš král!

Ať žije král!“

Hlasy sílily a velitelé se marně snažili v řadách vojáků zjednat pořádek. Plam dosedl na hradby a Silmur z něj sklouzl dolů.

K sedícímu drakovi se přikradl zezadu Dual, vytáhl jakousi hůlku a dotkl se drakova ocasu. Plam zaslechl, jak tiše opakuje: „Iluze není, iluze mizí, iluze se ztrácí... ztracená iluze! Ruším iluzi draka... iluze zmiz!“

„Já ti dám iluzi!“ ušklíbl se na něj drak a přišlápl mu dvěma drápy ruku i s hůlkou.

„A jestli budeš rušit, tak ti přišlápnu i krk,“ dodal a kouzelník ztichl a přestal se kroutit.

Rafan, který stál v dohledu, ocenil Plamův zásah uznalým gestem.

„To není král, to je podvodník!“ ozval se hlasitý výkřik z davu.

Silmur se postavil na hradbách a velitelským gestem si zjednal klid.

„Tady stojím já, váš nový král, a slibuji, že budu vládnout podle svého nejlepšího vědomí i svědomí. A pro ty, kdo o mně pochybují, tu mám malé překvapení.“

Silmur udělal malou dramatickou pomlku a vytáhl královský amulet. Chvilku ho svíral v ruce, aby všichni šperk dobře viděli. V okamžiku, kdy se chystal si ho vložit na krk, vyšplhal se nahoru na hradby lord Barada s mečem v ruce a zlostně zaječel.

„Ty mizernej podvodníku, za tohle mi zaplatíš. Jediný pravý král jsem tu já,“ vrhl se na Silmura i přesto, že neměl ponětí, kdo se v brnění ukrývá. Zuřivě po něm sekl a mladý muž měl co dělat, aby se nečekané ráně vyhnul. V mžiku také vytasil meč, který se nebezpečně zaleskl ve světle pochodní, a postavil se do střehu.

„Žádnou magii, Tule,“ stačil ještě vykřiknout, než se souboj rozběhl. Pak už v rychlém sledu padala rána za ranou a kovový zvuk úderů se nesl rozbřeskem.

Boj napjatě sledovali nejen muži na hradbách, ale i povstalci. Všem uniklo, že tři muži z Baradovy stráže vykročili kupředu a vytasili meče, aby pomohli svému lordovi. Než se jim však podařilo dostat k bojujícím, zastoupil jim cestu trpaslík.

„Taky máte chuť si zabojet? To je fakt dobřej nápad,“ zašklebil se na ně a vyzývavě pozdvihl svou bojovou sekeru.

Muži při pohledu na jeho odhodlaný postoj schovali své zbraně a couvli mezi ostatní diváky. Málokdo si Zachariášova zásahu všiml. Souboj na hradbách začal být napínavý. Síly se zdály vyrovnané. Lord Barada byl bez brnění mrštnější, ale oproti svému soupeři zase zranitelnější. Silmurovi dost překážela ve výhledu přilba a diváci několikrát zatrnuli, že našlápne mimo úzký ochoz. Pak Baradův sek do kolena poškodil kloub brnění a Silmur nemohl ani ohnout, ani úplně narovnat levou nohu.

Artitan se dotkl Tulova ramene a tázavě kývl.

Tul ale zavrtěl hlavou a zašeptal: „Nechte ho to vybojovat bez magie. Je hrdý a naše pomoc by ho jen ponížila. S mečem to umí, já mu věřím.“

„Ale mně se zdá, že už nějak ochabuje, jeho údery slábnou,“ nesouhlasil Artitan.

„Když jsem byl ještě malý, vzpomínám si, jak si Korlin často stěžoval na nechutné Silmurovy triky při soubojích. Byl dobřej už tehdy. Já mu věřím. Barada je možná přesvědčen, že bojuje se mnou, třeba ho podcení.“

Barada vycítil, že soupeř ochabuje, a vložil do souboje veškeré síly. Jednou ranou se mu podařilo trefit mezi pláty brnění a po lesklém kovu začal stékat proužek krve. Vystupňoval svůj nápor a pokusil se zasáhnout soupeřův krk. Tím ale odkryl tělo a Silmur plnou silou vrazil svůj meč do protivníkovy hrudi. Rána na jeho krk sice dopadla, ale už neměla potřebnou razanci a vzápětí se Baradovo tělo pomalu svezlo k zemi.

Téměř je ohlušil řev přihlížejících. Povstalci nadšeně

jásali. Silmur si strhl helmu z hlavy a Artitan mu podal amulet, který na začátku souboje upustil na zem. Silmur zdvihl ruku s amuletem do výše a kolem se postupně rozhostilo napjaté ticho. Pomalu si zavěsil šperk na krk a záře dračího oka jako by vybuchla na jeho hrudi rudým světlem. Nový jásos byl snad ještě silnější než ten předchozí.

„Ajéje, mamka jede,“ řekl Tul kamarádům a ukázal za vojska povstalců, kde se objevila skupina lidí na koních.

Silmur si opět gestem zjednal ticho a zahalekal: „Uvolněte průchod pro královnu, pro moji sestru princeznu Dianu a pro jejich doprovod. Vzdejte hold královně!“

Uprostřed vojáků se rozevřela ulička a první z nich v úctě poklekli na zem. Za nimi se přidávali další a další, až nakonec neochotně poklesli na koleno i jejich velitelé. Hanka i kluci nadšeně shlíželi na klanějící se dav a s úsměvem na sebe mrkli.

„Páni, ono to vyšlo,“ radoval se Sváťa, „už si můžu sundat tu čepici?“

„Už budu muset letět,“ oznámil jim Plam, „tak si dejte pozor na tohohle troubu, kterej mě považoval za iluzi.“

Pak roztáhl křídla, přeletěl nad přijíždějící skupinkou, vznesl se do výšky a přímo ve vzduchu otevřel bránu, ve které zmizel.

Dual si starostlivě prohmatával ruku, jestli ji nemá zlomenou. Chtěl vycouvat ke schodům, ale Artitan mu zastoupil cestu.

„Ale tohle přece není král, to je ten chlapík od koní,“ snažil se vysvětlit Artitanovi.

„Budeš se divit, ty lumpe,“ přistoupil k němu Tul, který si právě sundal špičatou čepici, „ale je to král! A bude to zatraceně dobrej král! Takže se připrav na to, že jsi u nás jako dvorní mág skončil. Už u nás nebudeš uzavírat podezřelé dohody s harpyjemi. Ani vraždit mé příbuzné!“

Dual poznal Tuliana a svěsil ramena. Sloužil Baradovi a ten byl mrtev. Vidina pohodlného života na hradě se mu

rozplynula před očima.

„To s harpyjemi je pomluva,“ nejistě si olízl rty. Pohledem hledal zastání u Artitana, ale marně.

„Kdo obchoduje s lidskými těly pro harpyje, nemůže v magickém světě čekat žádný soucit. Připrav se na soud a vyhnanství,“ uplivil si před ním bojový mág.

Hradní brána se otevřela a na nádvoří vjela družina na koních. Sestoupili z hradeb, aby je mohli uvítat. Kluci Mojeranovi na ně vesele mávali a ukazovali Hance standartu, kterou jim královna svěřila.

„Kde jste vzali koně?“ podivila se.

„Přivedli je muži ze statku chvíli poté, co jste odešli.“

Rafan si konečně také sundal čepici a všichni kolem se při pohledu na něj vesele rozesmáli. Tulík si z jeho vlasů umotal hnízdo, ve kterém sladce podřimoval. Rafan po něm zlostně hmátl, a nedbaje jeho rozhořčeného prskání ho podal Svátovi. Pak si rukama prohrábl vlasy a zamračil se vyčítavě na své kamarády, kterým stále cukalo v koutcích.

„Zajděte mezi povstalce a přiveďte na hrad všechny jejich velitele,“ nařídila královna Artitanovi, „kdyby se jim nechtělo po dobrém, donuťte je.“

Pak se podívala na přicházejícího Silmura.

„A já bláhová všem těm pomluvám o mém manželovi nevěřila. Jak jsi to mohl Tulovi udělat?“

„Ale mami,“ chytil ji za ruku Tulian, „křivdíš mu. To já ho donutil, aby se stal králem. Ještě musím studovat. A moc rád bych jezdil na závody. Promiň, že to říkám tak neomaleně, ale nějaký trůn mi může být ukradený. A on bude jako nový král naprosto perfektní, věř mi.“

„Stejně proti tomu nemohu nic namítat,“ vzdychla královna, „amulet ho uznal a to je podstatné.“

„Vaše veličenstvo,“ uklonil se jí Silmur, „vždy budu plně respektovat vaše přání.“

„Přestaň s tím klaněním a veličenstvem a říkej mi madam, jako ostatní,“ zarazila ho královna, „musíš se nau-

čit vystupovat jako král. A nech se ošetřit, teče ti krev.“

„Já se na to mrknu,“ přitočil se k nim Sváťa, „ale musíte si, pane králi, sundat to brnění.“

„Jestli mi budeš říkat pane králi, tak s tebou přestanu kamarádit,“ ušklíbl se na Sváťu Silmur.

Diana na ně kývla, aby šli za ní, a zavedla je do koupelny, kde vždy stála připravená voda a čisté osušky.

„Pomoz mu s tím brněním. Já zatím přinesu oblečení po otci a královskou korunu,“ usmála se na Sváťu a vesele mrkla na Silmura.

Artitan zatím mezi povstalci vyhledal jejich vůdce.

„Kde je Hungar?“ zeptal se jich popuzeně.

„Úplně se pomátl, museli jsme ho uklidit,“ odpověděl jeden z nich neochotně.

„Uklidit?!“

„Je v zásobovacím stanu,“ zavrčel a kývl směrem k jednomu přístřešku.

Artitan k němu vykročil a odkryl plachtu. Jeho bývalý zaměstnavatel tam ležel spoutaný s roubíkem v ústech. Osvobodil ho a vytáhl na světlo. Nezdálo se, že by mu nějak jinak ublížili. Hungar si mnul ztuhlé končetiny a jeho pohled zabloudil k hradbám. Najednou ztuhl a v jeho tváři se objevil zuřivý vztek.

„Ty hajzle,“ chytil mága pod krkem, a zatřepal s ním, „podívej, cos mi udělal s rodinou!“

Artitan se podíval na hradby a uvědomil si, že iluze připoutaných rukojmí je ještě aktivní a ani se nedivil, že muže tak rozčilila. Luskl prsty a kouzlo zmizelo.

„Cos to s nimi...“ povolil stisk u jeho krku, „co to má znamenat?“

„Svoji ženu a děti najdeš na Silmurově statku. Ale to počká, teď potřebuji, abys šel se mnou ke králi.“

„Ke králi? K jakému králi?“

„Nech se překvapit. Jen tě mohu ubezpečit, že právě on zabil lorda Baradu v čestném souboji.“

Artitan využil toho, že je Hungar poněkud vyvedený z míry a postrčil ho směrem k ostatním. Pokynul jim, aby ho následovali na hrad. V očích přihlížejících vojáků četl strach, že právě teď své vůdce vidí naposledy. I on byl zvědav, jak si nový král s povstalci poradí. Silmura zatím poznal jen jako mírného citlivého člověka. Jestli na ně bude příliš mírný a nezíská jejich respekt, mohlo by to pro něj v budoucnu znamenat problémy.

Když se dostali na hrad a zavedli je do velké audienční síně, mág překvapeně zjistil, že král sedí ve slavnostním oblečení na trůně a vedle něj má stolec starý muž, bývalý kronikář, a pilně zapisuje. Na svých místech seděly i královna a princezna a zdálo se, že čekají právě na ně.

„Přistupte blíž a poklekněte,“ nařídil vůdcům povstání Silmur.

Neochotně ho poslechli.

„Rozpoutali jste v naší oslabené zemi válku, proto jsem se rozhodl, že vás budu soudit podle válečného protokolu. Správně bych měl dát popravít vás a každého desátého z vašich mužů. Nechci ale svou vládu začínat takovým krvavým způsobem. Odsuzuji tímto každého z vás k deseti letům těžkého žaláře.“

Artitan si zezadu všiml, jak pod těmi slovy poklesly hlavy a ramena klečících. Hrdí mužové věděli, že jsou ztraceni. A kdo ví, co bude s jejich lidmi a rodinami.

Silmur se odmlčel a ohlédl se na královnu. Ta lehce mrkla na souhlas. Nový král pokynul klečícím, aby vstali.

„Než nastoupíte svůj trest, mám pro vás jeden návrh. Brzy odjízdim na dva týdny do oblastí nejhůře postižených nemocí a chudobou. Pokusím se něco udělat pro ty, kteří tam žijí. Nabízím vám výsadu mě doprovázet. Budete však během té doby vykonávat práci těch nejnižších služících. Jestli vám jde o blaho lidu, máte možnost mi to dokázat. Třeba v průběhu cesty změním názor na délku vašeho trestu. Máte tři dny na uspořádání svých věcí a zabezpečení

rodiny. Pak se buď připojíte ke mně, nebo nastoupíte do vězení. Nyní prosím váš slib, že se během té doby nepokusíte o útěk,“ vstal Silmur z trůnu a vážně pohlédl na odsouzené muže.

Jeden po druhém před něj předstoupili a zavázali se požadovaným slibem. Artitan v duchu Silmurovi tleskal. Možná to vymyslel on, možná královna, ale rozhodně se tím nabízí šance poznat, kdo je kdo, komu lze a komu nelze věřit. Dokud tu bude přítomen on, stejně nemá nikdo z nich šanci před svým trestem utéct, i kdyby sebevíc chtěl. Artitan ustoupil z cesty, aby mohli odsouzení zase projít ven. Nedělal si iluze, že by všichni dodrželi své slovo, ale doufal, že většina jich pochopí, že jde o zkoušku jejich důvěryhodnosti.

Jakmile zapadly dveře za posledním povstalcem, vyzval Silmur své přátele na vycházku do hradního podzemí.

Starý kronikář je vedl bludištěm chodeb až k pokladnici. Podle reliéfu ve skalním portálu nový král okamžitě pochopil, že odemknout dveře je možné pouze pomocí amuletu. Sundal ho z krku a přitiskl do obrysu na dveřích. Ty vzápětí zmizly, jako by tam nikdy nebyly, a uvolnily vchod.

„Opravdu, pane, myslíš, že je vhodné, aby všechny ty děti vstoupily dovnitř?“ oslovila Silmura královna.

„Uvědomte si, madam, že bez jejich přispění už byste neměla ani jednoho syna a právě bychom na hradbách válčili o své životy. Nemohu jim dát nic, co by už neměli, kromě své důvěry a možnosti nahlédnout do tajemství Belistounu.“

Královna o krok ustoupila a gestem pokynula všem návštěvníkům, aby vešli dovnitř.

V okamžiku, kdy dveřmi prošel král, objevila se harpyje v podobě anděla.

„To je Divoká,“ strčil loktem do Sama Tom.

„Vítám tě, králi, a jako služebnice amuletu jsem ti k dispozici. Až si budeš přát vysvětlení ke všemu, co se ve zdej-

ších prostorách nachází, stačí říct.“

„Děkuji za milé uvítání, možná příště. Nyní se musím věnovat hostům.“

„Jak si přeješ,“ odpověděla harpyje a zmizela.

„Páni, to je pokladů! Už se nedivím, že mě chtěl Barada zabít, aby se stal králem. Už jenom tohle je něco fantastického. Hned bude za co nakupovat léky a obilí,“ nadšeně pobíhal mezi policemi Tul.

„Je to i tvoje, bratříčku, vyber si cokoliv, co tě napadne.“

„Nó,“ uličnicky se rozhlédl Tul, „jako král bys mi mohl splnit dvě přání.“

„A to?“

„Dopřát mi nějaké slušné supervolonové prkno a umožnit mi návrat do školy v Santareně.“

„Máš to mít,“ usmál se Silmur a spolu s ním i královna a Diana.

„V tom případě bych rád pronesl jednu malou technickou poznámku,“ ozval se Vron, „přibližně za hodinu začíná vyučování, takže máme nejvyšší čas se vrátit domů, abyste si stihli nachystat vše potřebné do školy. To platí i pro tebe, Tule.“

„Ach jo,“ posmutněla Hanka, „a nešlo by dnešek vynechat a omluvit?“

„Myslím, že nešlo,“ odpověděl místo Vrona Silmur, „válčení skončilo, je potřeba se vrátit k povinnostem.“

„To kralování mu leze na mozek nějak brzo,“ zašeptal Hance do ucha Tul.

„Já tě slyšel, bráško...“ usklíbl se na něj král a vzápětí se všichni rozesmáli.

Opět se vymotali z bludiště podzemních chodeb a hned poté se společně s Vronem, Zachariášem a dvojčaty přesunuli zpět do Santareny.

Jakmile starší spolužáci zmizeli směrem ke škole, zamnul si Sam ruce: „To je bezva, že aspoň my dva máme prázdniny.“

„Měl bys jim trochu přistříhnout brčka,“ poradil Vronovi Zachariáš, který také spěchal za svými povinnostmi.

„Co tím myslíš,“ načepýřil se Tom, „přece jsme vůbec nezlobili.“

„Mám na vás dva dotaz,“ vážně se na ně zadíval Vron, „máte zájem udělat něco pro to, aby s vámi váš děda zase začal mluvit?“

„Ty po nás asi budeš chtít něco nepříjemného, že?“ zeptal se s podezřívavým pohledem Sam.

„Přesně tak. A čekám na vaši odpověď.“

„To víš, že se s dědou zase chceme udobřit,“ odpověděli téměř najednou.

„Dobrá. Vezmu vás ještě dnes do Poluty, požádám o vaše přezkoušení a o to, aby vás podle znalostí zařadili do odpovídající třídy. Když vás přijmou, začnete tam do školy chodit hned teď. Jasně? To znamená, že prázdniny budete mít stejně jako všichni ostatní.“

„Já to věděl,“ vzdychl Sam, „a tohle že má dědu obměkčit?“

„Neblázni, brácho, budeme tam chodit nejen do školy, ale i na supervolon. S našimi zkušenostmi tam převálcujeme všechny jejich favority,“ nesdílel bratrův pesimismus Tom.

„No, na tom možná něco je,“ zajiskřilo v očích i Samovi, „tak jo. My to bereme, Vrone.“

„Dobrá volba,“ usmál se na ně významně a vytáhl kartičku s kontaktem na učitele.

„Ještě se budou divit, co všechno se dá s prknem provozovat,“ zašklebil se na bratra Tom.

„Ukážeme jim, jak se lítá s ohnivou koulí za zadkem,“ nakazil se jeho nadšením Sam.

Snad je dobře, že je z Airbowanu vyhodili, pomyslel si v duchu Vron a tiše doufal, že doporučený učitel je opravdu tak schopný, jak tvrdil trenér v Polutě.